

Ebook Truyện Vô

Tải Ebook Truyện Miễn Phí

Ê! Thằng Con Nhà Người Ta!!

Tác giả: Trang Sơ

Ebook tạo bởi: EbookTruyen.VN

Giới thiệu:

Thể loại: Vườn trường, 1x1, bựa, Bàng lảnh bá đạo công x Ăn hại thê nô thụ,... Cp: Sở Vương Thư x Gia Phong Tâm

Tác giả lười viết văn án. Đọc trích đoạn tự luận ra:

[Thật ra thì cũng có thể coi "thằng con nhà người ta" là một tri kỉ của tôi, hằn gắn liền với cuộc đời tôi, từ lúc bé đến khi trưởng thành. Khổ cái là, tôi chưa từng biết mặt mũi hắn ra làm sao.]

[Nghe đến "Sở Vương Thư", tôi im re. Tự giác tụt quần, khéo léo nằm sấp xuống đùi mẹ, chống hông lên để chịu trận. Sao đó giờ tôi không nhận ra nó chính là hiện thân của "thằng con nhà người ta" nhỉ?]

Mục lục:

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7: Ghét nhất sở vương thư](#)

[Chương 8: Cậu ta không cần hắn. đúng chứ?](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10: Tôi đã bị vấy bẩn!!!](#)

[Chương 11: "Cậu chỉ cần mình tôi là được rồi! Kệ nó!"](#)

[Chương 12: Mà y vừa hôn tao đây!!!!!!"](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16: "Vì cậu là thằng ngốc duy nhất tôi thích."](#)
[Chương 17: Yêu là bị biến chất đấy!!](#)
[Chương 18: 18+](#)
[Chương 19](#)
[Chương 20: Mất mảy đau gấp 10 lần!](#)
[Chương 21](#)
[Chương 22: "Chúc mừng sinh nhật, chồng yêu."](#)
[Chương 23](#)
[Chương 24](#)
[Chương 25: Thằng chồng phũ phàng - Thằng vợ sến súa](#)
[Chương 26](#)
[Chương 27](#)
[Chương 28: Sự ngẫu nhiên](#)
[Chương 29: Tên ngố của hần, hần chỉ mong cậu mãi như vậy](#)
[Chương 30](#)
[Chương 31](#)
[Chương 32](#)
[Chương 33](#)
[Chương 34](#)
[Chương 35: Không thể nào ghét suốt đời vì còn yêu rất nhiều](#)
[Chương 36](#)
[Chương 37](#)
[Chương 38](#)
[Chương 39: "Thư cũng yêu Tâm, muốn cưới Tâm, Tâm có đồng ý không?"](#)
[Chương 40: \[END\]: "Mãi mãi, suốt cuộc đời."](#)
[Chương 41: Ngoại truyện 1](#)
[Chương 42: Ngoại truyện 2: Chuyện về cuộc sống ở chung \(Phần 1\)](#)
[Chương 43: Ngoại truyện 2: Chuyện về cuộc sống ở chung \(phần 2\)](#)
[Chương 44: Ngoại truyện 2: Chuyện về cuộc sống ở chung \(phần 3\)](#)
[Chương 1: -1: Phần 2: Văn án](#)
[Chương 1: -2](#)
[Chương 2: H???](#)
[Chương 3: "Nhìn Tâm đau, mới là đau nhất."](#)
[Chương 4](#)
[Chương 5](#)
[Chương 5: -2: Đoạn tin nhắn giờ mới kể](#)
[Chương 6: "Nhưng ăn hại ăn vạ, mít ướt tin người với mình anh thôi thì được."](#)
[Chương 7: Chúng tôi vừa tròn một nhà ba người](#)
[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11: Cảm ơn mẹ](#)

[Chương 12: Có biến \(1\)](#)

[Chương 13: Có biến \(2\)](#)

[Chương 14: Có biến \(3\)](#)

[Chương 15: Có biến\(4\)](#)

[Chương 16: Kỷ niệm mười năm ngày cưới, Thư Tâm](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19: \[Kết thúc toàn truyện\]: Ê!! Thằng con nhà người ta!](#)

[Chương 20: Ngoại truyện 2: Chuyện về cuộc sống ở chung \(Phần 1\)](#)

[Chương 21: Ngoại truyện 2: Chuyện về cuộc sống ở chung \(phần 2\)](#)

[Chương 22: Ngoại truyện 2: Chuyện về cuộc sống ở chung \(phần 3\)](#)

[Chương 23: Ngoại truyện 3: Tặng mẹ vợ](#)

-----oOo-----

Chương 1

Nguồn: EbookTruyen.VN

Vâng, điều hạnh phúc nhất của 1 đứa trẻ là gì?

Là mỗi sớm mai thức giấc, mẹ nhìn ta triu mến, bố vỗ về bên cạnh.

Nhẹ nói:"Con yêu dậy nào~".

Đó, chỉ là một ước mơ nhỏ như con thả vạ thôi. Đối với tôi, thế là quá đủ cho một kiếp người. Một kiế-

"Thằng kia mà dậy ngay!! Trưa chiều đến nơi rồi còn chưa dậy!!"

"Mẹ! Con còn là trẻ con mà!! Trẻ con cá-----"

"Lớp 5 lớn tướng rồi trẻ con cái mông! Mà xem con nhà người ta 5 giờ đã dậy quét nhà, làm bữa sáng,...bla...blo..."

Âm thầm nội thương, tôi đưa tay đè họng lại... để ngăn đi tiếng phản bác, để ngăn đi cái dép bông sẽ lao tới.

Lê mê quẹt quẹt cái dép xuống WC giải quyết nỗi buồn thầm kín. Ngồi trên bệ xí, tôi hướng ánh mắt nhìn lên trần nhà. Tôi đang nghiêm túc suy nghĩ về đường đời, nhân sinh, nhân thế,....,

"Mày ngủ trong WC đúng không??? Mày xem!! Con nhà người ta nó...bla...blo..."

Bỏ ngoài tai tiếng thét gào, tôi tiếp tục ngẫm...

Đầu tiên, tôi sẽ nguyên rửa "thằng con nhà người ta" kia vô sinh, ế vợ mãi kiếp.

Với mỗi đứa trẻ, "thằng con nhà người ta" bao quát hơn là "con nhà người ta" là một nhân vật vô cùng bí ẩn, đó là một đứa trẻ sống gần một thế kỉ rồi mà vẫn không hề lão hóa... mà cũng chẳng ai biết rõ được tuổi của nó, chỉ biết rằng nó bằng tuổi với mình. Và, vi diệu hơn là nó sống gần nhà mình, vậy mà suốt ngày lông bông ngoài đường chả bao giờ thấy nó.

Mà cũng có thể coi "thằng con nhà người ta" là một tri kỉ với tôi, nó gắn liền với tuổi thơ tôi từ lúc mặc tã đến khi mặc sịp.

Chỉ là, tôi méo biết mặt mũi nó thế nào.

"Thằng con nhà người ta" được coi là một tín ngưỡng với mẹ tôi, còn với tôi, trong tiềm thức luôn là cái gì đó vô hình, mang tính triu tượng rất cao.

Xong, nỗi buồn cũng vơi đi phần nào. Tôi nhanh chóng đứng dậy, thuận thực giật lấy giấy, cố gắng đồng hóa mặt "thằng con nhà người ta" với cái mặt giấy này, quẹt quẹt vài cái rồi ném thả xuống bồn cầu.

"Ào ào."

Tất cả... xuôi theo dòng nước.

Hôm nay là thứ 2.

Bây giờ mới 7 giờ 59 phút, còn sớm chán.

Lịch trình một ngày của tôi như sau:

- Quay nhà thằng Lùn khoảng 1 tiếng!

- Xong quay nhà thằng Gây 1 tiếng!

- Kế thì ngoan ngoãn về nhà giúp mẹ nấu cơm, rửa bát để trở thành "thằng con nhà người ta"!

Các bạn thấy đấy, "thằng con nhà người ta" là kẻ thù của mọi em học sinh, nhưng lại là thần linh với các vị phụ huynh. Trở thành nó cũng không tệ đi?

Bất quá, kế hoạch đã vạch sẵn của tôi đều phá sản do một vài nguyên nhân ngoại cảnh tác động.

"Ăn cơm mà cũng không lết nổi xác về hả con???"

Tôi ấy, tôi là tôn trọng mẹ yêu quý nên không dám hé lộ một lời. Lặng lẽ cắn răng để không bật ra tiếng khóc thê lương.

"Hay đấy, lần sau cứ ngủ ở nhà thằng Phụng đi a! Ở đấy ngủ xong xem siêu nhân xong lại ngủ! Sướng quá rồi!!"

Chỉ là thằng Lùn nó mới mua đĩa siêu nhân sịp đỏ tập đặc biệt nên rủ cả tôi và thằng Gây đến xem.

Kết quả là xem quên trời đất.

Mẹ a, mẹ không hiểu con đâu! Con đâu muốn thế! Bất quá chỉ là không muốn phá vỡ tình huynh đệ ngàn vàng đành nể mặt ngồi lại thôi!!

"Con nhà người ta kia kìa!! Đến bữa về nhà đúng giờ!! Còn bla...,... blo...."

Con sâu xéo lăm cũng quần, bị chèn ép mấy đi nữa, nhân danh một thằng đàn ông thế kỉ 21, tôi quyết định vùng lên đấu tranh!

"Mẹ!! Mẹ hay lắm!! Mẹ cứ "thằng con nhà người ta" mà mẹ có biết nó là ai không???"

"Sao lại không biết!! Chính là thằng lớp trưởng của mày đây!! Sở Vương Thư!"

Nghe đến "Sở Vương Thư", tôi cảm nín. Tự giác tụt quần xuống, vô cùng uyển chuyển nằm sấp xuống đùi mẹ, chống hông lên để chịu trận.

Sao đó giờ tôi không nhận ra nó chính là hiện thân của "thằng con nhà người ta" nhỉ?

Nhân danh thằng đàn ông thế kỉ 21, tôi vẫn là lên tiếng đòi lại chút công bằng nhỏ bé cho mình.

"Mẹ!! Thằng đó chỉ được cái... bài kiểm tra được 9, 10 điểm! Được cái đứng đầu bảng điểm! Ngoài ra có cái gì đâu! Mẹ có phải là mẹ nó không mà hiểu rõ nó thế à!... hức... hức... hóa ra là.... là con... là con rơi ư?"

Suốt cuộc đời này, đó là khoảnh khắc tôi nhận ra mình thật dũng cảm. Thật dũng cảm hi sinh oanh liệt, xứng đáng ghi danh sổ vàng, tự hào khoe với chiến hữu : "Tao nhá! 10 roi tao chưa khóc! Tận roi thứ 11 tao mới thút thít thôi!"

Mà cũng cảm ơn lần dũng cảm đó, tần suất "thằng con nhà người ta" xuất hiện cũng ít dần.

Cho đến khi.

"Chào chị, gia đình em mới chuyển đến đây, em là Sở Vương Lĩnh, đây là 2 con của em. Rất mong chúng ta sẽ là hàng xóm tốt của nhau."

"Chào cô, cháu là Sở Vương Thư."

"Cháu là Sở Vương Ngân ạ!"

Mẹ tôi thì hớn hờ ra mặt, nhìn ba cái con người này như thể vị thánh sống. Nhanh như chớp đã chớp lấy tôi (đang chuẩn bị trốn vào gầm giường) lôi ra.

"Hân hạnh quá, đây là Gia Phong Tâm, con trai chị!! À phải rồi! Vương Thư cùng lớp với Phong Tâm đúng không nào!"

Hắn ấy, cái thằng lớp trưởng mặt than kia thế nào lại mím cười khoe đủ hàm trên hàm dưới y như mấy đứa quảng cáo P/s vậy?

"Dạ vâng. Cháu rất quý bạn ấy."

Hả? Tôi có chơi với nó bao giờ đâu? Quý cái mông! Ông mày không dưới 5 lần bị mày ghi sổ đưa cô phạt rồi nhá!

Đúng là cái số c*t chó mà!

"Tốt quá! Từ nay 2 đứa cùng giúp đỡ nhau nhé!"

Tôi rất muốn mở lời vạch trần mà, cái em gái cạnh hắn đáng yêu chết ruồi quá nên đành miễn cưỡng gật gật đầu.

Cuộc sống c*t chó của tôi chính thức bắt đầu.

-----oOo-----

Chương 2

Nguồn: EbookTruyen.VN

Vâng, điều hạnh phúc nhất của 1 đứa trẻ là gì?

Là mỗi sớm mai thức giấc, mẹ nhìn ta triu mến, bố vỗ về bên cạnh.

Nhẹ nói: "Con yêu dậy nào~".

Đó, chỉ là một ước mơ nhỏ như con thỏ vậy thôi. Đối với tôi, thế là quá đủ cho một kiếp người. Một kiếp-

"Thằng kia mày dậy ngay!! Trưa chiều đến nơi rồi còn chưa dậy!!"

"Mẹ! Con còn là trẻ con mà!! Trẻ con cầ----"

Lập tức cái dép bông phi đến, suýt thì chuẩn ngay cái miệng đang ngoác

của tôi mà chui. Hết hồn chim én mà, thức thối là một trang tuần kiệt, tôi liền bật dậy, gấp chăn gối gọn gàng y như trong quân đội rồi mới bò xuống giường

Quẹt quẹt cái dép xuống WC để bắt đầu bài diễn thuyết về nhân sinh, nhân thế, đường đời,...,...

Đặt mông lên bệ xí, tôi khẽ khếp mi ngoan, từ một mảng đen dần hiện ra cái bản mặt của "thằng con nhà người ta". Nếu trước kia tôi vợ tạm bản mặt thằng Shin bút chì, Nobita, Goku để thay thế mặt "thằng con nhà người ta" thì bây giờ. Khởi cần đi, Sở Vương Thư có ngay đây rồi!

Điều đầu tiên tôi nguyên rủa Sở Vương Thư là vô sinh, ế vợ mãi kiếp.

"Mày ngủ trong WC đúng không??? Mày xem!! Con nhà người ta nó...bla...blo..."

Bỏ ngoài tai tiếng thét gào, tôi tiếp tục ngẫm...

Sở Vương Thư, lớp 5A, trường tiểu học Dương Quang, chức vụ: Lớp trưởng.

Đặc điểm nhận dạng: Đứt cơ mặt. Tóc đen, mắt đen, môi hồng, răng trắng, da trắng.

Gia cảnh: Bố lớn nó - Sở Vương Lãnh làm giám đốc công ty nào đó. Bố nhỏ nó - Thu Vũ Vũ làm giáo viên, chính xác là giáo viên chủ nhiệm lớp 5A của tôi. Em gái hoàn hảo, điểm 10 chất lượng.

Tính cách: Thần bí khó đoán, theo tôi chắc là gian xảo, mặt hoa với phụ huynh, mặt nòi với học sinh.

Sở thích: Từ từ sẽ điều tra ra.

Thành tích: Thằng đó chỉ được cái... bài kiểm tra toàn được 9, 10 điểm! Được cái đứng đầu bảng điểm! Ngoài ra có cái gì đâu!

-----Kết thúc hồ sơ của "thằng con nhà người ta" - "báu vật quốc gia" - "con của mọi nhà" - "Sở Vương Thư".

Tôi nhanh chóng đứng dậy, thuận thực giật lấy giấy, cố gắng đồng hóa mặt thằng Vương Thư với cái mặt giấy này, quẹt quẹt vài cái rồi ném thả xuống bồn cầu.

"Ào ào."

Tất cả... xuôi theo dòng nước.

Hôm nay là thứ 3. Hiện giờ là 7h50p.

Chà, tôi dậy sớm hơn hôm qua 5 phút luôn!!!

À không, nhầm, là tôi cảm lều WC nhanh hơn hôm qua 5 phút - Bài diễn thuyết ngắn hơn hôm qua.

Chắc, mình đã lớn khôn như vậy đấy!

Hừm, lịch trình hôm nay nào!

- Dành 2 tiếng cho Gầy và Lùn, tiếp tục chiến hết 2 tập siêu nhân sịp đỏ.
- Kế thì về nhà làm bé ngoan!!!

"Hết hôm nay là kết thúc nghỉ lễ!! Tâm Tâm làm xong bài tập chưa con?"

"Dạ rõ----"

Hú hồn, may mà thân thủ tôi đã đạt tới cảnh giới cao, có thể dự đoán chính xác đường bay của dép nên thuận lợi né được!

Mẹ nhìn tôi với ánh mắt rực lửa, tưởng như chỉ cần nhỏ 1 giọt xăng vào đó liền thành hỏa hoạn, chuẩn bị khăn gói xuống gầm cầu ăn xin.

Thức thời là một trang tuần kiệt, tôi đành để kế hoạch hoàn hảo kia dành cho ngày nghỉ tiếp theo dùng.

"Mày xem thằng con nhà người ta! Thằng Vương Thư nhà bên luôn đấy! Bằng tuổi mày mà đã biết trông em giúp mẹ, tự giác học bài,...bla... blo..."

Chắc.

Tôi đang nghi ngờ phải chăng mình chỉ là con rơi, con vãi được nhặt về đây!

"Vâng vâng, Vương Thư thật giỏi quá đi a!".

Tôi nhái theo giọng điệu của mẹ, nhanh chóng lặn vào phòng, khóa trái cửa. Chậm 1 giây chắc đã ăn ngay cái dép vào đầu rồi!

Cái tên Sở Vương Thư kia, nó chắc chắn là rơi từ sao hỏa đến đây rồi! Chắc chắn nó phải có điểm yếu! Không thể cứ mãi hoàn hảo như thế được!

Vừa đặt mông lên giường, vừa mới lôi cái máy PSP ra thì...

Tiếng cười nói của mẹ tôi cứ oang oang lên. Và...

!!! Thầy Vũ Vũ aaa!!! Giọng thầy a!! Trời a!! Thầy không giống mấy giáo viên khác, chắc chắn không phải đến đây để đôn đốc mĩa mĩa học sinh!! Vậy đến đây làm gì a!!!

Hé hé cánh cửa, thò đầu ra... oa, thầy Vũ vẫn trong sáng thanh thoát a... Thiên sứ hạ phàm là đây a...

"Chị à, em Tâm có nhà không?"

Tôi chỉ đợi có câu này, lập tức lấy đà phi thân đến để nhào vào lòng thầy aaa!!

"Em nhớ thầy quá đi!!!"

Thầy Vũ phì cười:"Trời, mới có 1 hôm không gặp như 10 năm vậy?" - Nói xong thầy thơm nhẹ lên trán tôi.

Từ từ.

.... Mọi sự việc sẽ diễn ra như vậy nếu như!!! Nếu như SỞ VƯƠNG THU không từ sau lưng thầy tiến lên đỡ lấy tôi!!!

Úi giờì, đúng cảnh huynh đệ ôm nhau thắm thiết trong phim chương!!!

"Ôi trời, bố chẳng biết con với tên siêu quậy này là bạn thân đây."

Ôi ô cái mũi của tôi, đập vào cằm thằng đệ tiện này đau chết mất!!!
Huhuhu!!!

"Mẹ biết con cũng rất quý Vương Thư mà, nào, từ giờ là hàng xóm của nhau rồi. Đừng xúc động phát khóc đẽm vậy!!"

Tôi rất muốn phản đỏi mà không nổi!!! Thằng con nhà người ta nó đang bịt miệng tôi!!!

"Chị, mới đầu Thư nói muốn đích thân kèm cặp Tâm vì hai đứa là đôi bạn thân, nhưng em lại không tin... giờ thì đúng thế thật. Chị thấy thế nào?"

Chài chài, thầy hỏi thừa mất rồi.

Dĩ nhiên là đàm phán thành công mà không cần nhân vật chính như tôi lên tiếng mà.

Ôm tâm tư uất hận tôi lui thủi thu mình trong phòng, không nhúc nhích, cứ trơ mắt xem "thằng con nhà người ta" kia định xử lí thế nào.

"Lôi sách ra."

Im lặng.

"Lôi ra."

Tao cứ im lặng đấy mà cay khô---

Tôi dùng vận tốc ánh sáng phi tới giật lại mô hình siêu nhân sịp đỏ suýt nữa bị nó bẽ gãy.i

"Mày về hộ đi, tao nhớ có khiến mày sang dạy tao đâu!"

Ấy kìa, không biết nó có được giáo dục cẩn thận hay không mà vô duyên hết sức! Như thần thánh chỉ trong 1 phút lôi hết sạch đồng tạt chí ... hì hì...

"Ok ok chú mày bình tĩnh đừng xúc động... hihhi... kia là bố tao để nhờ phòng tao thôi... tao là tao không biết gì."

Phi nhanh tới nằm sấp ôm chân nó, tôi khóc không ra nước mắt mà!!!!

"Huhuhuhu!!! Thư đẹp trai Thư đa tài huhu!!! Em học mà!! Anh ôm đồng này đi đâu thế! Ở lại dạy em đi!!!"

Hừ hừ, thức thối là một trang tuần kiệt - Phim chương nào cũng có câu này, mà tôi lĩnh ngộ rất nhanh, hiểu câu này sâu sắc! Nó mà báo cáo với mẹ! Tôi chỉ việc ôm chiếu lăn lăn aaa!!

Buổi học c*t chó của tôi bắt đầu.

-----oOo-----

Chương 3

Nguồn: EbookTruyen.VN

"Tao nói sai, mày cho tao nói lại, ai cho mày đánh tao?"

Vâng, điều hạnh phúc nhất của một đứa trẻ là gì?

Là ngồi ngoan trên bàn học, mẹ nhẹ nhàng nâng cốc sữa, cha vỗ vai khuyên dạy.

Đó, chỉ là một ước muốn nhỏ nhoi... nhỏ nh--

"Đmm!! Mày cút cút... ấy, anh ở lại đi nào, gì mà căng... hahahaha..."

Xót xa lấy tay xoa xoa cái đầu bị hấn gõ không dưới 6 lần... Tôi phát khóc mà! Cái thằng S siêu cấp này!!! HUHUUHU!! 96,666999% thằng này kiếp trước bị mẹ gõ lồm đầu nên giờ sinh chấp niệm sâu sắc muốn trả thù! Nhưng không kiếm được ai liền đổ lên đầu tôi đây mà!

"Mày ở đây được 2 tiếng rồi đấy, bài xong rồi, về đi mày..."

Hấn gõ thêm vào đầu tôi một cái, chậm rãi đứng dậy, xếp ghế gọn gàng,

cất sách vào cặp tử tế.

Đệt, kiếp trước chắc chắn nó là nàng Tấm mất!

"Xếp gọn vào."

Vâng, sau hai tiếng học éo khác gì đi đánh trận thì nó phun được đúng ba từ ngắn gọn xúc tích. Thật ra tôi éo hiểu ý tứ của nó là gì, ngơ ngơ nhìn lại nó câu được giải thích thêm.

"Ngu."

Vâng, sau 5 phút nhìn nó đến khô cả mắt thì cmn phun được đúng 1 từ "Ngu"!! Ngu cái nội mi chứ ngu! là do mày sợ thêm một từ sẽ chết nên tao mới không hiểu đấy!

Cái tức xộc thẳng lên não, mắt tôi biến đỏ, tôi đứng phắt dậy, túm lấy cái áo của nó.

"Cạch."

Vừa đúng lúc mẹ tôi đẩy cửa đi vào.

"Vương Thư! Cảm ơn cậu đã chỉ dạy tớ, hihi! Arigato Thư-sama <3." - Tôi vừa nói vừa vuốt thẳng nếp nhăn trên áo của "Thư-sama", nụ cười của tôi là đạt chuẩn tỉ lệ vàng.

Mẹ tôi đó, ôi ô, thấy con trai mình ngoan hiền như vậy ai mà chẳng thích, nhẹ nhàng đặt khay hoa quả lên bàn, nhẹ nhàng vươn tay xoa xoa đầu tôi, hướng Vương Thư cảm ơn một tiếng.

Xem, cái mặt nhăn như đít khỉ của nó, này nhá, người khác nhìn không ra chứ chỉ cần nó nhăn 1 chút chút chút thôi là tôi nhận ra ngay! Nó đang khinh bỉ sự ngoan hiền của tôi đó a!

"Thưa cô, cháu về."

Sở Vương Thư không thèm chấp cái kẻ lật mặt như lật sách kia, hần lẽ phép chào rồi li khai.

Hahahaah!!! Vui quá đi mất thôi...

"A, đề tở tiền cậu!"

Gì chứ cái gì cũng phải hoàn cmn hảo! Tôi lếch thếch lếch thếch tiền hân ra đúng đến cửa, lè lười cho một cái, đóng sầm cửa lại. Nhận thấy sát khi sau lưng, tôi lại mở cửa ra lần nữa, nói vọng tới nhà đối diện.

"Vương Thư ơi tở cảm ơn cậu! Học vui quá đi haha!!" - Huhuhu vui cái con cá ấy!

Sau kì nghỉ lễ quẩy tẹt bô, tôi không giống phần đa các bạn nhỏ khác đâu! Tôi là tôi không có lưu luyến gì sất! Tôi là tôi thích đi học! Để nghe thầy cô giảng bài! Cùng bạn bè đàm luận văn học! Rồi th---

"A! Vương Thư chờ chút! Cháu lại đây rồi đi học với Phong Tâm luôn!"

.... CMN! Khi không mẹ tôi lại rước thêm họa thế này!

Suýt nữa thì tôi lật luôn cái bàn lên đấy! Nếu mà tôi đủ sức! ĐƯỢC rồi! tám 10 năm sau tôi sẽ lật được cái bàn thạch cao nguyên chất này!

"Ăn nhanh nào con..."

Mẹ a mẹ a!! Đừng!! Cầu mẹ hãy để con thông thả thưởng thức từng hạt cơm trân quý này chứ! Để làm ra từng hạt gạo! Mẹ có biết bác nông dân đã phải gồng mình như thế nào không! Ôi từng..

"Con rùa."

Cái thằng điên kia nữa! Ta là đang thả hồn vào nghệ thuật ăn uống! Rùa cái mông nhà ngươi! Hừ! Khi mà lòng tự ái bị đụng chạm, nhân danh cung xử nữ, tôi phải vùng lên!

Tôi phồng mang trợn má nhìn hân, há to cái miệng, nhồi cổ nhồi cháo vào miệng, tưởng chừng muốn nhồi luôn cả cái bát.

Cái gì! Xem kia! Hấn ta nhếch môi cười kia! Chắc chắn đang khinh bỉ tôi mà!

Loay hoay tìm cặp thì, hóa ra cặp đã bị hấn xách hộ, là "bị" chứ không phải "được" a!

"Nhà mày có ô tô cơ mà."

"Ngọt ngọt."

"Mày có thể dùng xe đạp."

"Mỗi chân."

....

Tôi...

.... Tôi.... tôi muốn nhét ngay vào miệng nó đôi dép tổ ong này! Thế đi bộ thì mày sẽ đỡ mỗi chân hơn hả??

Ngày ngày được mẹ tiện đường đi làm lái xe đưa đến trường, nay lại phải chịu chung số phận đi bộ với thằng bệnh này! Tôi uất ức đến chết mất thôi!

Suốt quãng đường đi, tôi thà nhìn mây nhìn chó chứ chả thèm nhìn nó! cái mặt than của nó nhìn làm gì cơ chứ!

Mới bước đến cửa lớp, đã nghe được tiếng thằng Phụng Lùn oang oang!
A! Chúng nó đang bàn về tập 69 của "Siêu nhân sịp đỏ" nha!

Hót hải chạy vào nhập hội, tôi nói đến quên trời đất, có thể tôi kém hiểu biết về nhiều cái chứ về "Siêu nhân sịp đỏ" tôi tự hào là mình hiểu biết hơn bất cứ thằng tiểu học nào luôn! Tôi còn là fan bụi của chú đóng vai siêu nhân sịp đỏ á!

"Bọn mày xem, tập tới nay sẽ có Sịp Xanh với Sịp Đỏ hợp tác tiêu diệt yêu quái Chim Hồng đấy!" - Thằng Hòa làm một câu khiến cả đám nhao nháo lên.

"Gì chứ! Có sịp đỏ là kiểu gì cũng thắng!" - cháu tiểu học 1.

"Sai rồi! Chim Hồng khỏe nhất đám yêu quái đây! chưa chắc đâu!"

Ôi thôi tôi hoang mang lắm các bạn ạ! Tôi sợ lắm thần tượng của mình thua ấy chứ! Tôi sợ khi thua chú ấy sẽ cởi chiếc quần sịp đỏ ra để đội lên đầu chịu phạt a! Là fan bụi của chú ấy! Đả kích này là quá lớn! Tôi chịu không thấu!

Các cháu nhỏ cũng ngồi lại bình tĩnh suy nghĩ về vấn đề sống còn này...

Đột nhiên.

"Sịp Đỏ không thua."

Cái giọng băng lãnh của lớp trưởng đại nhân vang lên khiến cả đám sực tỉnh.

Phải rồi, Sở lớp trưởng nói gì cũng đúng, nếu lớp trưởng nói sai, cũng đừng có cãi, lớp trưởng luôn đúng, vì tên lớp trưởng là Sở Vương Thư mà!

"Tại sao mày lại chắc chắn đến thế?" - Mặc dù tôi rất yêu Sịp Đỏ, tôi mong chú ấy thắng, Nhưng, tôi không thể để kẻ sách mị dân của hắn ảnh hưởng đến đám chiến hữu của mình.

"Xem trước rồi." - Hắn nói thế.

Lập tức tất cả chấn động! "Sao có thể?" đây là câu hỏi chung của tất cả.

Thật là!

"Sịp Đỏ sau khi thấy Sịp Xanh bị đánh bại, giận dữ triển ra vũ khí Đôi Gót Đỏ đánh bại yêu quái."

Ôi ô sao bây giờ! Tôi hoang mang quá!

"Nếu... nếu tối nay phim chiếu, không giống như thế! Mày phải từ chức lớp trưởng nhá!"

"Nếu đúng?"

"Tao làm em trai mày luôn!"

"Không thích."

"Thế sao?"

"Làm chó con."

Vâng, tôi xin thấp ba nén nhan này để cúng thẳng Vương Thư, và nếu có năng lực, tôi lập luôn cả cái bàn thờ cho nó ngồi!

Sự việc diễn ra y hệt lời nó nói!! Thế quái nào cơ chứ!

Nhớ đến cái vẻ hùng hổ của tôi sáng nay và lời thách chó má! Tôi lạnh người! Không tin một sớm mai bình yên!

"Chú Lâm, chú ngồi xem với Vương Ngân là được rồi, đừng kéo thêm cháu vào!"

Mục Dương Lâm - bạn thân của bố Vương Thư, hơn 30 rồi mà tâm hồn 3 tuổi! Quậy còn kinh hơn trẻ mẫu giáo!

"Sao chứ? Cái phim siêu nhân này chú mày mua độc quyền cả bộ rồi đấy! Tặng mày sinh nhật mà không nhận giờ phải xem chứ sao! Giờ ngồi xuống xem nào! Đừng để chú đau lòng!"

-----oOo-----

Chương 4

Nguồn: EbookTruyen.VN

"Chủ nhân, ngài xuống xe được chứ?"

Đệt.

Xem, các người xem xem cái thái độ lồi lõm đáng ăn gạch của thằng Thư đi!

Quá đáng ghét!!!

Thế nhưng, tôi, tôi là tôi tin mình nhẫn nhịn được, tôi cố gắng lặp lại.

"Thư-sama, mời ngài xuống."

Lúc này nó mới đứng định xuống chứ!

Đậu móa!!!! Lên dốc! Mụ nội nó lên dốc cao như thế kia mà nó còn đòi hỏi tôi phải đèo nó lên!

Wtf???? Nào mà chứ gì thế?? Đến nỗi tao chỉ có thể dắt xe lên, vượt dốc không nổi mà mà còn muốn ông hầu mà??

"Nhanh lên." - Vương Thư chấp hai tay ra sau, thông thả bước đi.

Thư không biết.

Thư chẳng biết, đằng sau là cháu nhỏ Phong Tâm đang cắn môi cắn lợi rửa Thư trượt vỏ chuối đập đầu vào mặt đường lăn ra ngất ngàn thu!

Hừ! Mọi khi đi bộ! Hôm nay thì đi xe đạp! Ừ thì mà cứ ôm cái xe đạp của mà đi học đi! Thế bắt nào còn lôi tao theo!

Hừ hừ! Bình tĩnh nào tim em yêu!

Hừ! Tôi! Tôi sẽ cố gắng nuốt trôi cục hận này! Ai bảo tôi đen! Tôi nhọ khi thua cuộc với nó!

Thật vất vả để leo hết dốc! Tôi đợi đúng thời điểm này! Thả dốc! Thả dốc nó phê lắm các cháu ạ!! Hahah!!

Ôi! Từng đợt phó mát cứ vô tình làm tóc tôi bay bay!! Lòng tôi thả lỏng, tâm tôi nhẹ tênh-----

Chết mợ...

Tôi quên mất thằng con nhà người ta!!!

..... Sau khi thả dốc xong, tôi lại ngậm ngùi dắt xe em yêu leo dốc để đón Thư-sama..

Tôi, tôi sẽ kiệt sức lăn đùng ra chết mất...

Ai, ai đó thương tôi đi... Tôi sẽ chết...

Cuộc sống tiểu học của tôi cứ như vậy cũng sắp hết.

Cũng như vậy là dư thừa?

Là, sáng đầu Thư-sama đi học. Lúc học nghe lời Thư-sama như cậu con. Thư-sama khát nước liền mua nước, Thư-sama buồn ngủ phải mang gối ra để Thư-sama ngả đầu ngủ. Thư-sama nóng phải quạt, quạt mát vừa đủ không được làm rối tóc Thư-sama. Thư-sama nói học là phải học, kháng nghị lần 1 ăn cốc, kháng nghị lần 2 là mách lão mẹ....

Tôi, tôi thấy mình ứ cần học qua lớp bồi dưỡng ô sin gì sất! Tôi thành mợ nó ô sin cao cấp nhất rồi!!!

Mẹ aaaa!!! Mẹ đã vô tình đẩy thằng con trai của mình ngã sấp mặt xuống đường đời nghiệt ngã...

Thế nhưng các cháu nhỏ thân ái, tôi đã nói rồi, cuộc sống tiểu học của tôi sắp hết.

Tức là tôi sẽ lên cấp 2, tôi tính cả rồi, thằng Thư nó sẽ vào trường trọng điểm của thành phố, còn tôi muốn cũng không được. Tôi chỉ vào một trường bình bình học chung với đám chiến hữu mới vui!

Một đôi công việc! Và từ đó, tôi sẽ không phải gặp mặt thằng thư c*t chó nữa! Yeah!!!!!!

"Thư-sama, ngài sắp tới học trường nào?"

"Làm gì?"

Tôi đang đâm lưng cho hấn, tôi là tôi muốn đeo găng tay kim loại gấn gai chọc chết nó mà!!!

"Để biết thôi mà!"

"Trường A."

Lời đã dứt! Tim tôi vui quá đi mà! Trường A trường chuẩn a! Tôi học trường C! Nó đầu sông tôi cuối sông! Hai ta không nợ nần gì nhau hahahahahahahaha!!!!

"Tớ học trường C, tiếc quá Thư à, chúng ta sắp xa nhau rồi..."

Sở Vương Thư trầm ngâm một hồi. Liền đứng dậy, ném lại cái khăn cho tôi rồi rời đi.

Tôi đoán là nó đang cảm thấy tức tối khi mất đi một thằng culi đáng lực như tôi! Hừ! Hừ! Cũng phải thôi! Làm gì có thằng culi nào đẹp trai tốt tính như tôi!

Và thế rồi bằng đi một thời gian hấn chẳng đến nhà rủ tôi đi học nữa.

Mình tôi rảo bước đến trường, thi thoảng theo thói quen lại liếc mắt sang trái. Rồi chợt dạ thu lại... Đó là thói quen của tôi, cứ liếc hấn, khiến hấn nhột chết...

Mà cũng không quá nghiêm trọng, trong lớp chúng tôi vẫn quan hệ chủ cầu như thường.

Và đến ngày cuối cùng của những năm tiểu học, ngày tri ân.

Tôi đại diện cho 500 anh em siêu nhân phá phách, đứng trên bục, hỏi hộp mở ra lá thư đêm qua dồn hết tâm tư tôi viết lên.

Ưỡn ngực, hít một hơi dài. Tôi đồng dục.

"Con là Gia Phong Tâm, 5 năm học dưới mái trường là khoản thời gian vô cùng đẹp với con. Đôi lúc con còn nghịch phá, thật may có thầy Vũ ở bên khuyên dạy, con cảm ơn thầy.... bla blo... Và lời cuối, con muốn cảm ơn lớp trưởng Sở Vương Thư. Cảm ơn cậu đã giúp đỡ tớ trong suốt năm học qua."

Với những câu từ ngô nghê, lỗi chính tả tùm lum, chẳng có ma nào khóc sất! Trái lại còn cười tôi thối mũi! Uất chết mất!!!

"Cảm ơn con, nào, giờ thì mời Sở Vương Thư, liên đội trưởng nói vài lời nào."

Tôi xuống thì hấn lên.

Vương Thư dáng người cao cao, mạnh mẽ vận trên mình vest trắng đã thể còn có cả caravat! Mái tóc đen nhánh vuốt keo ngược ra sau, rất chỉnh chu, rất người lớn nha!

Tôi không có ghen tỵ đâu!

Chắc! Hấn chưa hé lời nào mà ở dưới đã nghe thấy tiếng sột sột!

Aaa!!! Sao tôi nói khô cả họng líu cả lưỡi mà chả ma nào khóc??? Cần lời giải thích???

"Điều đáng tiếc là tôi không được hưởng trọn vẹn 5 năm dưới mái trường. Tuy nhiên, điều đó không quan trọng. Quan trọng là, Gia Phong Tâm, đừng mong trốn khỏi tôi. Tôi sẽ học trường C với cậu."

Kết thúc "diễn văn" hấn ung dung đi xuống dưới làn fan hâm mộ đang khóc nức nở.

.... Cho hỏi cái? Cái đoạn văn kia ngắn cụt lủn kia? Có cái gì gây thương nhớ xúc động thế? Hả? Hả?

Bất công nó vừa thôi chớ?

Mà, chờ đã... thằng con nhà người ta nó vừa nói cái gì? Nó nói cái gì?....

Nó... nói... cái... gì....

"Thầy Vũ!!! Bạn Tâm ngất rồi!!!!"

"Mẹ, con không vào trường A đâu."

Thu Vũ Vũ dừng ăn. Đặt bát đĩa xuống.

"Con nói gì? Sao lại không?"

Sở Vương Lãnh - Bố hấn cẩn thận để ý sắc mặt vợ mình, len lén làm lá chắn cho Vương Thư.

"Cún của con học trường C."

"Nói lại? Ai là cún?"

"Gia Phong Tâm, nhà đối diện."

".... Khi không ai cho mi gọi con của người ta là chó cún hả?"

"Thua cược, nó phải chịu."

"Không được bắt nạt Phong Tâm."

"Tại vì nó dễ thương."

"Phong Tâm là con trai."

"Giống mẹ thôi, mẹ cũng là đàn ông, bố Lãnh t---"

Thu Vũ Vũ cầm miếng đùi gà to oạch nhét miệng thằng con! Gì chứ!!! Ai kêu nó gọi là chuyện xưa của cậu với Sở Vương Lãnh!!!

"Từ nay không bắt nạt Phong Tâm nữa, học C cũng được." - Bố hấn tay che miệng nén cười.

"Vâng, con không bắt nó đèo đi học nữa..."

Thu Vũ Vũ nhìn thẳng con mặt than... Gì chứ... ai kêu nó đi theo vết xe đổ của cha mi... hả???

... Ôi mẹ ơi...

"Lãnh! Anh ăn đi! Cười cái mông!"

T/g: Cp: Sở Vương Lãnh x Thu Vũ Vũ thuộc truyện Hey! What do you mean?

-----oOo-----

Chương 5

Nguồn: EbookTruyen.VN

Kết thúc năm học, mở ra là 3 tháng hè đầy hứa hẹn nha!

Bình tĩnh nào bạn nhỏ Phong Tâm, trước tiên, phải bình tĩnh, quyết đoán..... Vạch ra kế hoạch nghỉ hè thật hoàn cmn hảo!!!

"Mẹ mẹ, sách bút của con đâu hết rồi?"

"Ra đồng nát mà xin."

... Tôi, tôi uất ức chết mất!!

Mẹ a! Đó là tài sản cá nhân đây! Nó đứng tên chủ sở hữu Gia Phong Tâm đây!! Huhuhu!!

"Mẹ mẹ, cho con mượn giấy bút với."

"Chiều đi chơi với Vương Thư."

....

Tay tôi run run... môi tôi cũng run run.. Tai tôi ù ù như sấm rền bên tai.

"Mẹ... mẹ hết thương con rồi!!"

Mẹ tôi không một hai lời liền gõ vào đầu tôi một nhát.

"Vớ vẩn, mai Vương Thư qua Pháp du lịch hết hè. Thế nên chiều chơi với Thư nghe chưa?"

Ôm đầu, tôi nước mắt lưng tròng ủy khuất gật đầu chấp thuận.

Mà cũng không sao, chơi thì chơi sợ cái mông gì! Nó đi tận 3 tháng đánh đổi 1 ngày cũng đáng mà!

Thấy trên bàn hóa đơn tiền điện kẹp theo bút viết, tôi mừng rơn, vơ lấy, lật mặt sau.

Chấm bút, vẽ ra kế hoạch nghỉ hè thật tuyệt vời! Không được phí hoài tuổi thanh xuân!

"Rùa, dậy."

"Con ngủ chút chu... zzzzzzz... Á!"

Xoa xoa cái đầu bị chấn thương tập 2 trong ngày, tôi trừng mắt tóe lửa nhìn thẳng con nhà người ta!

Liếc đồng hồ bên cạnh, dụi dụi mắt một hồi.

Run rẩy bắt lấy cổ tay thẳng Thư... để nhìn đồng hồ...

Ôi mẹ ơi, 6 giờ tối.. WTF? Tôi nhớ lúc mình ngủ chiều mới có 1 giờ... thế nào ngả lưng liền bất tỉnh tận 5 tiếng??

Tôi... tôi phải chi đã bị hạ độc dược?? Bị hạ mê hương??

"Hahaha, giờ này ăn tối là vừa, Thư-sama thứ lỗi không đi chơi chung được với ngài hahahaha..."

"Tâm chút qua nhà Thư ăn tối nhé, bố mẹ có việc bận." - Mẹ tôi nói vọng vào phòng.

Tôi thấy khoe môi thằng Thư nhếch lên, rất đắc ý... còn khoe môi tôi nhếch không nổi cứ chề xuống....

Vẫn là tắm rửa thơm tho, tuốt lại vẻ đẹp trai, tôi theo hắn sang ăn cơm.

Chưa kịp chào đã thấy....

"Oaaaaaaa Cún của cháu đây hả? Thư?"

"Oaaaaaaa Cún của mày đây hả Thư??"

... Nhìn hai vị trước mặt, tôi thấy họ giống nhau y sì đúc cả về biểu cảm lẫn tính cách.

Hai người một lớn một nhỏ cứ vây lấy tôi, soi tới soi lui không chừa cọng lông nào... làm tôi phát nhột!

"Dương Lâm, Dương Dư có ăn không thì bảo?" - Tiếng thầy Vũ từ nhà bếp vọng ra.

Tuy nhiên hai con thú kia vẫn chưa chịu tha cho tôi! Tôi sợ hãi! Trái tim, tâm hồn thuần khiết của tôi đang sợ hãi!!

Tôi như bị lạc vào sở nhân, mua vui cho lũ thú! Giữa lúc này! Ngoài nín tay áo hắn! Tôi chẳng biết nín vào đâu tìm cứu giúp!!! Giương đôi mắt nhỏ nhìn Vương Thư...

Thật may, Vương Thư mặt lạnh nhưng tim vẫn chưa lạnh hẳn, hắn kéo tay, giải thoát cho tôi!! Xúc động quá đi mất! Nhìn từ sau lưng tôi thấy Thư-sama sao vĩ đại quá đi!!

Thế nhưng, tấm rèm kết thúc thảm kịch chưa được thả xuống đâu.

Trong bữa ăn, hai sinh vật kia vẫn soi tôi lên xuống không chừa góc nào...
Tôi phát điên mất...

Đến khi ăn xong, lại nhận được điện thoại của mẹ nhắn tôi tối ngủ luôn nhà hẳn...

Tôi phát rồ mất....

"Dương Dư, Phong Tâm, 2 đứa ngủ chung phòng với Thư nhé?" - Thầy Vũ phán một câu như vậy, không lâu sau đã bị ai-đó bắt đi.

Ngày hôm nay, tôi thấu cảm giác bị ném xuống địa ngục là thế nào rồi.
Mắt tôi nhìn cái giường kia, có thể nào lại thấy đồng lửa đang bập bùng cháy trên đó.

Chưa kịp sợ hãi xong, đã bị tên Dương Dư túm áo quăng lên giường, rất tự nhiên ngồi lên người tôi, làm điệu bứt cúc áo, môi nó nhếch cao...

"Cưng à? Đêm nay hãy là của anh." - Nó nói.

"Bốp."

Tôi thấy Dương Dư dính chương của hắn ngã lăn sang một bên, giống hét tôi luôn, nó ôm đầu úy khuất mắt ngập nước rất thương tâm!

Mà chờ đã, cầu giải thích?? Thằng Dương Dư đó vừa nói cái lông lợn gì thế??? Đó là lời của một thằng nhóc như nó nên nói sao???

Xong, nó nát rồi, tiền đồ nát rồi - Tôi khẳng định.

Cẩn thận nép mình vào một góc, tôi ôm bé gấu bông sống chết không buông, nhất quyết tôi ép Vương Thư nằm giữa! Để làm gì? Để ngăn cách tôi và cái thằng dở hơi kia! Tôi không đùa đâu, cái thành phần như nó, có thể sẽ đè tôi ra hập một trận đấy! Trẻ con bây giờ nguy hiểm lắm các bạn ạ!

"Sửa đi."

"Gâu gâu gâu!!"

Hắn thỏa mãn xoa xoa đầu tôi, một cước đá Dương Dur xuống nền gỗ, buông lời lạnh ngắt.

"Ngủ dưới, cấm leo lên."

Xong, quăng vào mặt Dương Dur tấm chăn, an nhiên ngả lưng xuống ngủ.

Các bạn hãy đặt mình vào vai Dương Dur đi? Đau không? Đau lắm chứ!

Nhưng, tôi ư phải Dương Dur! Tôi cảm thấy rất vui =)))).

Thậm chí tay tán thưởng Thư-sama, tôi yên tâm nhắm mắt ngủ.

Trong mơ, tôi thấy siêu nhân Sịp đỏ cứ bám dính tôi không buông, cầu xin tôi cứu giúp chú ấy! Tôi ấy mà, thánh thiện có hạn nhưng đẹp trai vô hạn, không ngần ngại ôm lại chú ấy! Vâng! Tôi muốn chú ấy đặt trọn niềm tin ở tôi, nên, tôi đã đặt nụ hôn trần an trên trán chú ấy! Hahahaha!!!!

Và sáng hôm sau, ngay khi tỉnh mộng, tôi bắt gặp ánh mắt âm ty độ của thằng con nhà người ta.

Tôi chả hiểu cái mông gì cả!

"Bỏ tay."

Nhìn tay mình đang ôm cứng hắn, chân cũng gác lên hắn, tôi hốt hoảng lăn ra xa.

Tôi thấy hắn xuống giường, vô tình dẫm lên tay của bạn nhỏ Dương Dur, khiến bạn ấy hét thâu trời xanh, nhưng, theo quán tính cá nhân, tôi cho rằng thằng Thư cố ý.

Ngay lúc ấy, bố mẹ đến đón tôi về, cố ngoái lại nhìn thằng Thư đang dán mắt vào laptop, tôi chào một tiếng nhỏ rồi mới đi.

Sở Vương Thư, mười ngón tay lướt thật nhanh trên mặt phím.

[Ý nghĩa của nụ hôn lên trán.]

Di chuột chọn lấy kết quả đầu tiên, kéo xuống.

[Nụ hôn trên trán nhẹ nhàng và thuần khiết. Khi được hôn lên trán, bạn cảm thấy thật an tâm. Nụ hôn kiểu này cũng thường được gọi là "nụ hôn vĩnh cửu", và nó có nghĩa rằng "Anh quan tâm đến em và anh không muốn mất em".]

.... Xoa xoa cánh tay, hắt gập laptop lại, đi ra ngoài, không may va phải Mục Dương Dư đang chạy gấp đi tè.

"Đau... A! Mặt mày sao đỏ thế a--... Huhu chú Vũ Vũ bạn Thư lại đánh cháu!!"

Sơ: Bạn nhỏ Dư với Thư làm Sơ nhớ tới cặp Lãnh với Lâm =)) khổ thân, cứ chơi với đĩa mặt lạnh làm gì =)))

-----oOo-----

Chương 6

Nguồn: EbookTruyen.VN

"Ngoài ăn ngủ thì mày còn làm được gì hả con??"

"Xem siêu nhân ạ."

"Nói lại."

"Dạ, con rửa bát liền."

Ngậm ngùi tắt TV, tôi đứng dậy, lười biếng xuống nhà bếp phụ mẹ rửa bát.

"Ding doong."

Tôi xoay gót ra mở cửa nhà.

"Ta daaaaaa!!! Cùng ới! Tớ đế--"

"Rầm!" - Tôi không chậm chể đóng cửa lại.

Tôi điên mất, thằng Thư đi du lịch, cứ nghĩ cuộc sống mở ra một trang mới đẹp đẽ hơn, ai ngờ, cái thằng Mục Dương Dư liền chuyển nhà sang cạnh luôn nhà tôi!!!

Ào!

"Tâm? Ai bấm chuông thế?"

"Dạ, bệnh nhân trốn trại thương điên."

Mẹ tôi tắc lưỡi, xoa xoa đầu tôi. Ngay lúc này điện thoại bàn reo lên. Tôi lật đật đi ra, nhấc điện thoại.

"Alo?"

"Cùng à? Ngoài này nạnh nắm á!"

"Cút."

Tôi đập máy, đi xuống bếp tính rửa tiếp thì mẹ tôi đã dọn xong.

"Ai gọi thế?"

"Thằng tâm thần bấm lộn số."

"Thời thế loạn lạc.." - Mẹ tôi tay áp má, ánh mắt nhìn xa xăm.

Tôi buồn chán ra sofa ăn nho xem siêu nhân.

Nhìn đồng hồ đã 2 giờ chiều, giật mình, nhét vài quả nho bư bự vào mồm, chạy vội đi.

Đi được một lúc lại quay về, nói to.

"Mẹ ơi con qua nhà thằng lùn!"

"Nhớ lết xác về sớm."

"Vâng."

Hót ha hót hải chạy sang nhà thằng Lùn. Kiễng kiễng cái chân bấm chuông. Bấm mãi bấm mãi một hồi mà vẫn không ai ra mở cửa!!

Tôi bực mình toan dơ chân đá thì...

Ló ra khỏi cửa, là đầu... thằng... tâm... thần...

"Đến rồi hả? Cung vô đi." - Vừa nói nó vừa lôi tuột tôi vào.

Tôi không đủ khả năng phản kháng, bước vào, cả một đám chiến hữu gồm 5 đứa đã ngoan ngoãn ngồi khoanh chân dán mắt vào TV.

Không phá vỡ không khí nghiêm trang này, tôi cẩn thận nhón chân chọn lấy một chỗ ngồi xem cùng.

.... Chờ đã... chúng nó đang xem cái con lợn gọi tình gì thế??

Sao tôi chả hiểu cái gì??

Đây có phải phim siêu nhơn đâu??

"Này... đây là phim gì thế?"

Tôi hỏi mà chả ma nào thèm trả lời, riêng có thằng Dương Dư rảnh rồi ghé tai tôi nói khẽ: "Là cu Shin - cậu bé bút chì" đó."

"Thế... thế phim siêu nhơn sịp đỏ đâu?"

"Đẹp rồi, chán òm. Cu Shin hay hơn, siêu nhơn ách sòn!" - Đây là thằng Phụng nói.

Mặt tôi lúc này nghệt ra...

Cái cảm giác bị cả thế giới quay lưng lại này là sao??

Tôi đứng dậy, ôm nỗi sầu đau lắng lắng ra về.

"Hôm nay gió to nhỉ, thảo nào thổi bay thằng con tôi về nhà sớm thế."

Bỏ qua lời nói mang tính sát thương kia. Tôi chui vào phòng, bắt lực thả mình xuống giường, tôi nằm bất động.

Đầu tôi bây giờ trống rỗng, chẳng nghĩ ra cái gì...

Cứ nằm lì ra đó, tận khi cổ họng khô khốc mới lăn ra uống nước.

"Sao mặt như đưa đám thế con?"

"Con bị huynh đệ phản bội...."

"Hả? Nói nghe nào."

".... Mẹ không hiểu đâu."

Tôi bung cái mặt sắp khóc chạy ào ào vào phòng lần nữa.

Tôi là thằng đàn ông mạnh mẽ!! Không thể tỏ ra yếu đuối dễ dàng như vậy đâu!!!

Gặm gặm tai con gấu bông, tôi thút thít khóc.

Bỗng một lúc sau, tôi nghe thấy tiếng cửa phòng mở, có người bước vào.

"Rùa."

"Ê."

"Này."

"Ê."

"Này."

"Ê."

"Này."

Mấy tiếng gọi cứ lảng vảng bên tai tôi. Tôi biết thừa đây là giọng thằng con nhà người ta. Mặc kệ lí do nào nó có mặt ở đây, trước hết tôi phải bỏ nó! Mắt tôi giờ vẫn sưng đây này!! Bị nó nhìn có mà nhục chết đó!!!

Sống chết dán mặt vào gối, tôi không nhúc nhích phân nào.

"Á."

Tôi không phòng bị nên mới để thằng Thư giật mất gối, kết quả đầu đập vào đệm cứng...

"Sao khóc?" - Nó hỏi tôi.

Mất gối thì tôi lấy chăn che, toan vợ lấy chăn thì vợ hụt khi mà thằng Thư lại giật mất.

Hai tay tôi ôm mặt, chui vào một góc ủ khuất.

"Không nói cho mày đâu." - Tôi mãi mới đáp lại.

"Cho này. Chữ kí siêu nhân Síp đỏ."

Nhắc đến siêu nhân Síp đỏ, sống mũi tôi lại bắt đầu cay phát ngẹt!

Ngập ngừng hỏi nhỏ.

"Mày... mày... còn xem... siêu... nhâ...n không...?"

Hắn không do dự trả lời ngay.

"Còn."

Thế thôi, chỉ với một từ ngắn ngủn của nó, tôi cảm thấy tim mình ấm hẳn, tôi như tìm được chỗ dựa, xoay nhanh lại nhào vào người Vương Thư, ôm lấy ôm để.

"Bọn... ọn... kia.... a... hức... hức... Chún... ó.. hức... ỏ.. bỏ... iu... ơn... hức.... bla blo aka...."

Bao nhiêu tâm tư nỗi sầu tôi đem tai hần trút sạch. Kể nể không thiếu một từ.

Thật mừng vì thằng Thư đều nghe hết! Vì cứ nói xong một đoạn! Nó lại "Ừ ừ" mà!

Tôi không biết mình ôm nó khóc trong bao nhiêu phút, chỉ biết là rất lâu, rất lâu khi ngưng khóc là lúc tôi ngủ gục trên vai nó.

Lòng nhẹ đi rất nhiều.

Lần thứ 2 tôi cảm thấy thằng Vương Thư thật vĩ đại, có thể sánh ngang với chú siêu nhân.

"Ồ, Vương Thư, mới gần một tuần mà đã về rồi à?"

"Bố Lãnh cháu có việc ở công ty về trước, cháu theo về. Còn mẹ cháu với em trai vẫn ở đó. Quà bên Pháp đây ạ, cháu gửi cô."

Mẹ Phong Tâm nhận lấy hộp quà từ tay Vương Thư.

!!!! Là cả một bộ mỹ phẩm vô cùng đắt giá!! Số lượng có hạn đó!!!

"À, thằng Tâm hôm nay hôm dờ sao ấy hỏi mãi không nói. Cháu dỗ nó dùm cô."

"Vâng."

Vương Thư toan bước vào, nghe thấy xột xoạt bên ngoài. Chạy ra, thì thấy lấp ló bên lùm cây là quả tóc nâu nâu của Dương Dư.

Dương Dư bị phát giác, giật mình tính chạy đi thì bị hần kéo lại.

"Huhuhu!!! Thằng Tâm không phải tao trêu đâu!!! Tao chỉ là cho lũ kia mượn đĩa Cu Shin xem!! Vô tình ngó lơ siu nhờn của nhóc Tâm thôi mà!!!"

Cái kiểu chưa đánh đã khai của thằng Dương Dur, hẳn chẳng lạ.

Tùy ý sút vào mônng thằng bé Dur một phát thật lực.

Nhéo mạnh cái má nó.

"Nôn hết tất cả đĩa siêu nhân ra đây. Cái hôm trước chú Lâm xin được chữ kí."

Dương Dur uất hận, vừa xoa mônng vừa xoa xoa cái má.

"Đau tao... qua nhà tao mà bê. À!! Nhà tao mới chuyển đến mà ạ. Đây đây cạnh nhà chúng mà--- huhuuhu... đợi tý tao đưa cho..."

—

-----oOo-----

Chương 7: Ghét nhất sở vương thư

Nguồn: EbookTruyen.VN

Suốt cả kì nghỉ hè, cứ mở mắt ra, chưa thềm đánh răng, tôi đã ba chân bốn cẳng chạy đến nhà thằng Vương Thư.

"Hôm nay đến tập 69 rồi đúng không??"

"....."

"Bật TV đi, xem chung đi!"

"...."

Tôi tính mở miệng thềm thì bị nó tiện tay cầm cái bánh bao nhét vào miệng. Bánh bao nhỏ nhét vừa cái miệng nhỏ của tôi luôn (=]]]]]).

Lãng phí thức ăn là rất xấu! Mà! Cái bánh này là chính tay Vương Thư cung kính dâng tận miệng cho tôi!

Nể nhau thôi! Nể lắm tôi mới ăn cái bánh bao.... rồi xin ăn thêm cái nữa... rồi cái nữa... cái nữa.... nữa...

Bụng tôi trương phình ra mất rồi....

"Suốt ngày chê không ăn bánh bao, thế mà hôm nay ăn nhiều thế?" - Thầy Vũ nhìn đĩa sứ sạch bong, nói.

Vương Thư chỉ vào mặt tôi, xong, vươn tay đến quệt đi vệt bánh còn sót lại bên mép.

"Cu này, ăn nữa không? Còn nhiều lắm."

"....." - Tôi ái ngại nhìn Vương Thư.

Gì chứ, tôi, tôi có lòng tự trọng cao lắm đấy! Cao ngang ngựa núi Thái Sơn!

Thế nhưng, của ngon không ăn thì phí lắm...

"Cho em gói về được không thầy??"

Thầy Vũ thoải mái gật đầu chấp nhận.

Quay sang liền thấy thằng Vương Thư nhếch môi chép miệng.

"Phàm ăn tục uống."

Nể! Là nể nên tôi cũng chẳng bắt lỗi nó làm cái gì!

Một phút bông bột của tuổi trẻ thôi, tôi hiểu mà.

Vợ lấy cái điều khiển, bật nhanh TV, vừa đúng lúc siêu nhân mới bắt đầu phát bài nhạc mở đầu.

Tôi nghiêng nghiêng ngả ngả, say mê hát theo.

Bỗng, tôi thấy vai mình ần ần đau. Quanh phất sang trừng thằng Thư, thì thấy nó từ khi nào đã không còn ở đây.

Bổng.

Nghe thấy tiếng cười "Hí hí..." tôi... tôi liền hiểu cái thằng mặt nìn đã xuất hiện rồi...

"Thư với Tâm nhá!! Rủ nhau xem mảnh!! Không cho tao xem cùng!!"

Xong, nó cũng ngồi xuống,

Y như rằng, tôi có 10 cái miệng cũng không đầu lại thằng này.

Tôi chính thức xác nhận: Tôi ghét thằng Du! Duy nhất nó là tôi ghét nhất!

Lắm mồm bậc nhất, lầy lội bậc nhất, đáng ghét bậc nhất luôn!

Nó tự nhiên như ruồi ngồi dán vai tôi, giật lấy cái điều khiển, nhoáy cái đã mở kênh khác.

.... Douma...

Cu Shin....

"Đưa đây!" - Tôi hăm hực giật lại cái điều khiển từ tay nó.

Dương Du cũng chẳng vừa, tùy tiện huých cái làm tôi ngã lăn ra sàn rồi nhanh tay cướp lấy điều khiển.

Tôi ngồi dậy thật nhanh xô lại nó, tay vươn ra giật lại điều khiển.

Tuy nhiên, nó sợ bị giật mất đã làm 1 việc hết sức ngu học - Nó ném điều khiển ra xa tít tắp.

Điều đó không quan trọng.

Quan trọng là va ngay vào....

Vào....

Bé Vương Ngân aaaaa!!!! Không ngoài dự toán, một tiếng gào khóc đinh

tai nhức óc vang lên. Tôi cùng Dương Dư bất động nhìn nhau...

Rồi phi như bay đến, quỳ xuống xin lỗi bé con rồi rút.

Vương Thu từ tầng trên chạy xuống, liền thấy một cảnh như vậy. Dịu dàng ôm lấy bé Ngân vào lòng, luôn tay xoa xoa cái bụng tròn tròn đang đau của bé. Hắn nhìn chúng tôi, buông giọng lạnh ngắt.

"Ai?"

Đôi mắt "hồ đen vũ trụ" kia nhìn thẳng vào mặt tôi, khiến tôi lạnh cả người, cứ đực mặt ra.

"Tâm! Là thằng Tâm ném điều khiển vào Vương Ngân đó!!" - Mục Dương Dư nhanh nhẩu nói.

Lời nó thốt ra khiến tôi tức ói máu, môi vừa động toan giải thích thì...

"Cút."

Hắn nói xong liền quay phắt lại, cái ánh mắt chết chóc kia không còn đậm chọc tôi nữa, nhưng, cái lời xua đuổi kia còn khiến tôi sợ hơn.

Hai bàn tay của tôi nắm thật chặt để kiềm chế sự run rẩy.

Đứng phắt dậy, tôi dơ chân, đạp thật lực vào người thằng Dư một cái, rồi bỏ về.

Tôi đã định không làm thế đâu, tôi đã định chạy tới túm áo thằng Thu, hét thật to rằng thằng Dư nói dối, không phải tôi làm.

Nhưng tôi bất chợt dẹp đi cái dự định đấy.

Vì một ý nghĩ: Nói xong hắn có chịu tin tôi không? Nếu hắn tin, thì ngay từ đầu đã không vội nghe lời thằng Dư, cho rằng tôi gây tội đâu!

Tốt, thằng Dư ghét tôi, tôi ổn. Vốn dĩ ngay từ đầu tôi cũng chẳng ưa gì nó cả.

Tôi nghĩ, phải chế ra một câu đề hợp với hiện tại : "Song phương đồng lòng

ghét."

"Chết chết, sao dạo này lăm bẫm quá. Toàn bẫm cấp đại học nên thằng con tôi mới bị thôi bay về."

"Từ giờ con ghét nhất thằng Thư! Con ghét nó! Ghét nhất nó! Mẹ đừng bao giờ để nó gặp con! Ghét! Ghét nhất luôn!" - Tôi gào lên.

Vợ tạm cuộn giấy bên cạnh, trái với tác phong hằng ngày là chậm rãi kéo giấy ra rồi gấp cẩn thận vuông vức, nay, tôi giật cho phát, vò tùm lum rồi đem chùi cái mũi.

Chắc là chùi mạnh tay nên mũi tôi thành ra đỏ gât thế này.

Giật giật thêm vài nhát đem chùi cái mắt.

Giây phút này, tôi xin xác nhận lại.

Ghét nhất Sở Vương Thư.

"Cu Tâm đâu?"

"Anh Tâm về rồi mẹ.... A ui..."

Ngón tay bé nhỏ của Vương Ngân chạm đến chiếc bánh bao nóng hổi, nhanh chóng rút về, phồng đôi má phính, ra sức thổi đầu ngón tay bị đỏ phù phù vài cái.

"Hay thật... Nhiều khi đuổi còn không về. Bỗng dưng tự giác thật." - Vũ Vũ cũng thổi phù phù lên tay bé.

"Là anh Thư đuổi anh Tâm!" - Bé Ngân rút tay về sau, giận dữ nhìn ông anh đang thản nhiên chơi game bên cạnh, nói tiếp - "Rõ là anh Dư làm đau con, nhưng anh Thư lại đuổi anh Tâm!"

Ngón tay đang lướt trên smartphone của hắn chậm.

"Ai?" - Hắn nói.

"Anh ấy! Anh đuổi oan anh Tâm!" - Bé Ngân sợ hãi bám ống quần Vũ Vũ.

"... Sao không nói sớm."

Quảng bừa cái smartphone, hấn vội vội vàng vàng chạy ra khỏi nhà.

Đi đến trước cửa nhà họ Gia, toan nhấc tay lên bấm chuông, thì hấn thu lại.

Lủi thủi đi về.

-----oOo-----

Chương 8: Cậu ta không cần hấn. đúng chứ?

Nguồn: EbookTruyen.VN

"Mai đi tập trung phân lớp. Ngủ sớm đi."

"Vâng."

Đưa lại cho mẹ chiếc smartphone, tôi lười biếng lặn xuống nhà tắm đánh răng.

Nhìn khuôn mặt đẹp trai ngang ngửa siêu nhân của mình, tôi tự hào chết đi được nha.

"Mẹ ơi, mắt con màu đen đúng không?"

"Nhìn không biết hay sao còn hỏi."

Kiểm cái chân, dí mặt vào gương, tôi muốn nhìn kĩ hơn mắt của mình, mà bấy lâu nay tôi luôn nghĩ nó màu nâu.

Bỗng, tôi giật nảy, lùi cách xa cái gương.

Tôi chợt nhớ lại cái ánh mắt của hắn, sợ quá.

Tôi nhắm tịt mắt lại để đánh răng, thứ nhất là vì khi đánh, hương của kem đánh răng làm tôi cay cả mắt, còn thứ hai, tôi không muốn thấy trong gương kia phản chiếu lại màu mắt đen ngòm của hắn.... nhưng mà... rõ ràng đây là mắt của tôi.

Lăn lăn lăn trở lại giường, vùi đầu vào lòng bé gấu bông to sụ, tôi nhắm mắt.

Vậy là hết hè rồi.

Nhanh quá đi nha...

Nhìn chằm chằm cái đồng hồ đầu giường mới có 5h30p, tôi buồn chán đưa mắt nhìn theo sự chuyển động của cái kim giây. Chạy chậm như rùa bò ấy!

Lúc cần nó lết chậm thì nó phi như bay, lúc cần nó phi như bay thì nó như vừa đi vừa liếm mặt đồng hồ!

Tôi giờ không tài nào ngủ tiếp được đây này! Chẳng biết vì sao luôn!

Lật đặt xuống giường, lê cái dép quẹt quẹt ra chỗ tủ quần áo, kiêng kiếng chân với lấy tay nắm rồi mở ra.

Y như rằng cái mớ hỗn độn từ tủ quần áo đổ ào lên người tôi, nhưng không sao, tôi đã chuẩn bị tâm lí cho sự giận dữ của chúng nó, khi mà chả bao giờ tôi chịu gấp gọn.

Nhét được bao nhiêu thì cứ nhét thôi!

Boi giữa biển quần áo, thật vất vả mới mò được cái áo sơ mi xanh dương, cái quần vải trắng tinh để mặc.

Mặc xong, lại tiếp tục công cuộc nhét lại số quần áo vào tủ.

Có mỗi mặc quần áo thôi mà đã mệt muốn chết rồi này!

"Reng reng reng."

Tiếng đồng hồ báo thức làm tôi giật nảy, chạy nhanh tới tắt ngay nó đi.

Chắc, sự tự giác của tôi đã đẩy lùi công nghệ rồi.

"Mẹ đưa con đi học được không?"

".... Trường mới ngay cạnh trường cũ của con. Đi với Vương Thư đi."

Tôi không nói gì cả, tôi biết thừa nói không lại mẹ tôi, ở đâu, bất cứ nơi đâu, mẹ tôi chính là luật, mà phạm luật thì ăn dèp.

Dơ tay lên tính lau miệng thì khựng lại, không được nha, đồng phục mới không được vấy bẩn đâu nha! Thế nên là tôi lấy cái khăn trải bàn lau tạm miệng. Xong xuôi thì xách lấy cái cặp chạy đi.

"Mẹ, con đi học."

Thật ra thì, ngu gì tôi đi bộ đâu. Lãng xãng chạy sang nhà thằng Lùn, đã thấy nó dắt xe đạp ra sân rồi.

"Đồng phục mới đâu mà?"

"Mẹ tao chưa mua!" - Thằng Lùn đưa cặp của nó cho tôi cầm, rồi ra lệnh cho tôi ngồi lên yên sau.

Hắc hắc, tôi đã đặt slot được nó đèo nhanh hơn bất cứ thằng nào trong lớp rồi!! Ai bảo tôi thân với nó nhất làm gì!!

Thằng lùn tên thật là Phong Phụng cơ, kêu nó lùn nhưng sự thật nó không lùn đâu, cái lùn ở đây là lùn trí tuệ. chứ, nó còn cao hơn thằng Vương Th... Tóm lại nó rất cao đấy!

Hây! Lâu lắm rồi, rất lâu rồi tôi mới cảm nhận được niềm vui sướng khi được đèo ấy!

Và tôi chợt nhận ra, mình vừa đi xoẹt qua thằng Vương Thư, tôi cảm nhận được ánh mắt của nó vẫn bám theo lưng của tôi.

Thật ngứa ngáy mà.

Khi đến nơi, tôi cũng thẳng lùn ngu ngơ như bò đeo nơ, ngó ngang dọc tìm lán để xe của lớp 6.

"Vút luôn ở lớp 9 đi cho lành mày ạ." - Tôi xoa xoa cái gáy phát mỗi vì phải ngẩng lên nhìn biển.

"Nhưng mà... lờ.."

"Tao bảo kê, nhanh đi mày."

Xong tôi kê nó, chạy ra sân nhập hàng tập trung. Nó thấy thế cũng vội vàng nhét bừa xe rồi chạy theo tôi.

"Giờ cô đọc tên các bạn lớp 6A nhé. Đọc đến tên bạn nào, bạn nấy vào lớp ngay nhé. Đầu tiên, Hoàng Khánh An Sinh 18/3/xxxx, tiếp ban A, B, C,... Gia Phong Tâm sinh 18/9/xxxx, Lam Phong Phụng..., Hằng Nhiên Đức."

Xong, ngon, ba đứa chơi thân Lùn(Phụng) Gầy(Đức) với tôi chung 1 lớp, tôi hào hứng kéo tay hai đứa chúng nó chạy đi.

"Lớp 6B, Dương Thần Luân sinh 9/8/xxx, Sở Vương Thư 1/1/xxxx,Mục Dương Dư 23/7/xxxx,...."

Nghe vậy, tôi cảm thấy mình thật may mắn khi không chung lớp với 2 đứa kia.

Ngày hôm đó, điểm danh đủ học sinh, cô giáo cho chúng tôi chép lịch học, hướng dẫn cách ghi viết bla blo... rồi liền cho nghỉ.

"Hay thật, tao chưa từng mơ thẳng Tâm làm lớp phó học tập đầu Phụng ạ." - Thằng Gầy nói.

"Ai bảo điểm nó năm lớp 5 cao nhất đám." - Thằng Lùn nói.

"Chết tiệt, thằng Tâm vớ vẩn thành "con nhà người ta" chúng mày ạ." - A nói.

"Đánh hội đồng nó! Cho nó ngu đi!"

Thế là cả lũ kia lao vào cù tôi lên xuống, tôi chỉ biết kêu gào trong vô vọng.

Nằm lăn trên nền gạch, tôi thấy bên cửa sổ lớp, ở hành lang, hẳn có nán lại nhìn, rồi vội vàng đi ngay.

"Thế là hẳn bơ mình triệt để rồi chứ gì?"

"Gì! Mà nói gì hả Tâm?"

"Tao nói tao cân tất chúng mày!"

Tôi vùng dậy chạy đi nhưng không thành, vẫn bị tóm lại.

Lớp 6B sau khi được nghỉ.

"Ahuhuhu!! Thư ơi là Thư! Tao với mày tốt nhất nên ở chung 1 nhà mày ạ! Đúng là số trời sắp đặt, tao với mày chỉ có thể dính lấy nhau mà sống!!"

Dương Dư sóng vai với Vương Thư, luôn miệng thao thao bất tuyệt, nước miếng văng tứ tung.

"Câm mồm." - Hẳn chán ghét đầy cái bản mặt đang cố gắng ghé sát tai mình.

"Mà, thằng Tâm học khác lớp, chán nhỉ. Tao tính xin lỗi nó vụ hôm nọ. Hay là giờ xin lỗi luôn đi." - Nói xong, không để hân đưa ý kiến, Dương Dư đem hẳn lời đi xềnh xệch.

Chưa đến cửa lớp, đã tràn ra tiếng nói cười vang vẳng.

"Đánh hội đồng nó! Cho nó ngu đi!"

"Này thì mơ làm con nhà người ta! Này thì phản team!"

"Da me te!!! Buồn! Tao buồn!!!" - Tiếng gào của Phong Tâm.

Đi ngang qua, hắn thấy Phong Tâm đang quần quai, miệng cứ hóa ngoác ra cười đến chảy cả nước mắt.

Bước chân của hắn dừng lại, nhìn một chút, rồi cất bước đi ngay.

Hắn không muốn nói. Hắn nghĩ hắn không cần nói.

Gia Phong Tâm, cậu ta không thiếu bạn.

Cậu ta không cần hắn. Đúng chứ?

"Này!! Chưa xin lỗi mà!!" - Dương Dư cấp tốc đuổi theo, mặt đầy bất mãn.

"Câm! Câm ngay! Ngậm mồm!"

Dương Dư nín luôn, đây là lần thứ 2 Vương Thư gắt lên quát Dư, lần đầu tiên là khi hắn phát hiện ra đã hiểu nhầm Phong Tâm gây chuyện.

-----oOo-----

Chương 9

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tiếp tục chơi dài ở nhà một tuần. Hôm nay tôi mới chính thức đi học.

Tầm 10p nữa mới vào lớp, tôi tranh thủ ra đá cầu với thằng Lùn.

"Dạo này không thấy lớp trưởng đại nhân chơi với mày nhỉ?"

"Hả?"

"Thì đó, mày trước suốt ngày bám theo Vương Thư. Giờ bị bỏ rơi à?"

Hề nhắc đến hắn, tôi lại nóng hết cả mặt.

Vội quát lên.

"Cái thằng chảnh cún cuồng em gái như nó thì có mà t---"

"Nói hay! Max hay!" - Đây là bạn nhỏ Dương Dư nói.

Tôi thấy đi cạnh Dương Dư là hấn, thôi chết, không còn là nói xấu sau lưng nữa rồi, là đáp luôn lời nói xấu vào mặt thằng Thư rồi...

Tôi thấy mặt hấn trước sau như một, chẳng hề bộc lộ cảm xúc gì cả, thấy hấn lạnh lùng đi qua tôi.

Đến cả ánh nhìn cũng chưa hề hướng về tôi, cứ đi thôi.

Tôi ước, được quay trở lại giây trước.... để....

Nói xấu thằng Sở Vương Thư kinh hơn nữa! Để thằng Thư biết rằng nó đáng ghét biết chừng nào! Nó rất đáng ghét!!

Gì chứ! Bơ gì mà bơ triệt để thế!

Tôi vẫn sống sờ sờ ra đây này!! Nãy tôi nói xấu nó! Đáng lẽ nó phải ra đâm tôi một cái như mọi khi mới phải đạo! Đừng có lạnh lùng phát ớn chứ!

"Tao nói rồi mà, Thư đại nhân bỏ rơi mày rồi." - Thằng Phụng ngửa mồm lại nói tiếp.

"Tao là tao bỏ rơi nó thì có! Tao chả cần nó! Cái thằng như nó ngoài tao ra ai đủ sức chơi với nó! Thêm vào chơi với nó! Ghét bỏ ba!" - Tôi tiếp tục gắt lại.

"Ra thế."

Nghe xong câu này, tôi sững người, sợ hãi quay ra sau, liền thấy hấn từ khi nào đã quay lại để giật cặp từ tay Dương Dư.

Hấn nói tiếp.

"Nhiều bạn sợng thật."

Mắt tôi cứ mãi dõi theo tấm lưng hắt đi xa dần, môi tôi mím chặt.

Lại một lần nữa, tôi tiếp tục dẹp bỏ ý định đuổi theo hắt.

Tôi ghét hắt, hắt biết rồi.

Mà sớm hắt cũng phải biết tôi ghét hắt cơ mà. Sao hắt lại tỏ vẻ bất ngờ thế? Sao hắt lại trưng ra cái mặt thất vọng kia là sao??

Ghét, chỉ là ghét thôi mà...

Tôi ghét hắt, ghét lắm, cái này ai mà chả biết... Thế nhưng giây phút này, tôi thấy hụt hẫng quá. Như thể tôi vừa mới thốt ra một lời thú tội đáng khinh bỉ, một lời nói dư thừa đến mức đáng ghét.

Tôi đang hồi hận, hồi hận....

"Tao lỡ lời... tao x..." - Tôi vô thức lầm nhảm.

Xong, có hồi trống dồn khiến tôi hết hồn, chạy nhanh vào lớp.

Ngày đầu tiên đi học rất nhàn, hầu như 5 tiết chỉ toàn nghe hướng dẫn.

Khác với tiểu học, cứ hết 1 tiết lại được ra chơi 5p.

Xong 2 tiết có 1 giờ ra chơi dài 15p.

Mà hầu hết với tôi là không đủ!! Cứ như kiểu vừa í ới gọi mấy thằng bạn, vừa tụ đủ thì hết mợ nó cả ra chơi.

Ấm ảm ức ức, dồn nén tâm sự, tám trong giờ thì bị nhắc "Cậu kia, ra chơi nói tôi không cấm, nhưng đây là giờ học!".

Aaaa!!! Căn bản giờ ra chơi chỉ đủ cho em lắc cái mông thôi!! Nói được cái quần què ấy!!

Xong, nói ra tôi sẽ bị mất hình tượng "Lớp phó học tâm băng lãnh của năm", mà tôi kính thầy yêu bạn, ngồi thật ngoan.

"Cậu kia! Không làm việc riêng trong giờ!"

Tôi ủy khuất ca thán.

"Em chỉ mặc sịp cho chú siêu nhân thôi mà cô cũng cấm!!!!!!!!!!!!!!"

Thế là tôi bị nhắc nhở, chưa gì ngày đầu tiên đã bị gọi điện về nhà...

Cứ học miết, gần đến khi giảng, bắt đầu nai lưng ra tập duyệt dưới cái nắng cháy da cháy thịt.

Tôi vág hết cả đầu, quên mất không mang cái mũ mà.

"Em thưa cô, em lên lớp lấy mũ."

Giáo viên gật đầu chấp nhận, tôi chỉ chờ có thể liền chạy tót lên lớp.

"Đánh nó đi anh em!" - Tiếng từ một lớp học tôi vừa đi ngang qua vang lên.

Tôi thấy chất giọng này quen lắm nha, mà thôi, đi nhanh còn xuống kịp.

"Mày tưởng mày làm lớp trưởng là ngon à Thư?"

Lại tiếp.

Hai cái "Lớp trưởng" với "Thư" kia, tôi không có lạ gì. Hả là với cái tính lạnh lùng chảnh cún kia, đặc tội không ít người là chuyện thường ở huyện rồi.

Đáng đời lắm!

Tiếp tục nhắc chân tiến lên phía trước, nhưng lạ lắm, chân tôi không nghe lời, xoay gót, chạy ngược về sau.

"Cô ơi!! Các bạn đánh nhau ở đây ạ!!!"

Nghe thấy thế, cả đám đang vây thẳng Vương Thư chợt dạ, vội vội vàng vàng chui xuống gầm bàn.

Núp ở ngoài cửa, tôi đến lạ với chúng nó! Gì thế??? Đáng lẽ nên bỏ chạy chứ!!! Ai kêu chúng mày núp như trốn bom thế!!!

Mà thôi, tôi đã làm một việc tốt rồi, xong xuôi việc nên thâm lặng rời đi, đó là tác phong của hậu duệ Siêu nhân sịp đỏ.

Đứng dậy, thế nào tôi lại mất thăng bằng ngã vật ra.

Chết tiệt!! Dưới kia đứng lâu tê hết chân, lại thêm hứng nắng choáng cả đầu đây mà!!

Hai tay chống nền, tôi gượng dậy.

Thế nhưng, tôi thấy cả người nhẹ hẫng, thấy bên eo mình có một vòng tay, ngược lên thấy mặt của Sở Vương Thư. Là hắn đang đỡ tôi dậy.

Tự dưng mặt tôi lúc này nóng kinh, còn kinh hơn ở dưới kia phơi nắng!!

Thế nhưng, chưa kịp xấu hổ xong, đã thấy hắn lững thững bỏ đi rồi.

Vẫn là cái tấm lưng chết tiệt kia.

Tôi chợt ngộ ra một điều, hắn là, cái tấm lưng kia luôn là bức tường ngăn cách giữa tôi và hắn, nhìn thấy nó, tôi thấy sợ, tôi sợ phá không nổi bức tường ấy, ngược lại còn bị đau...

Hít một hơi sâu, tôi lên giọng.

"Mày đứng lại!!!! SỞ VƯƠNG THƯ ĐỨNG LẠI!!!"

Thế nhưng, hắn cứ thế mà bỏ qua, hắn điếc mất rồi!! Hắn đi tiếp kìa!!

Khó khăn lắm để đứng lên, nhưng giờ tôi lại ngồi bệt xuống.

"Ghét... ghét nhất cái thằng như mày... Mày chỉ nghĩ đến mình mày thôi. Mày ích kỉ... hức... tao... ghét mày... hức... g... tao... hức... Mày nghe... hức... mày nghe... tao... nói... hức tao.... Ai... hức cho mày ôm tao...."

Nói thế nhưng tay tôi lại nín chặt áo hần hơn.

"Cậu không cần tôi." - Hần điềm nhiên nói.

"Tao... hức..." - Tôi ngậm miệng một lúc để kiềm nén uất ức, để bình tĩnh rồi nói tiếp - "Tao nói đùa! Tao cần mà!! Tao... tao..."

Tôi bị hần nâng cằm, trực tiếp đối mặt với nhau.

"Sao khi đó không chịu giải thích?"

"Tao.. tao... sợ mày không... tin..."

"Hả? Sao khi đó không chịu giải thích với tôi? Tại sao? Cậu cứ muốn tôi hiểu lầm cậu mãi chứ gì? Cậu mệt mỗi khi mà bị tôi trêu nên nhân cơ hội muốn tôi ghét cậu. Để mà cậu thoải nhiên chơi vui vẻ không bị gò bó chứ gì? Cậu có nhiều bạn, tốt quá, cậu nói tôi sẽ chẳng có ai là bạn khi mà thiếu cậu đúng không?"

"Tao... tao đã nói là khi đó tao sợ mày không tin, với cả là tao nói đùa--"

"ĐÚNG RỒI ĐÂY. Thiếu cậu tôi chả nghĩ được cái gì, tôi chả thiết quan hệ với ai. Hài lòng chưa?"

Ngưng một lúc, hần nói thêm.

"Tôi chỉ có mình cậu. Gia Phong Tâm."

Cả người tôi đó giờ run bần bật, thế mà nghe xong lời hần nói, liền bất động, đờ cả ra như pho tượng.

"Tao... xin lỗi mà...." - Tôi nói lí nhí trong miệng - "Xin lỗi... Tao có ghét mày! Nhưng tao cần mày! Không có mày, tao cũng... buồn lắm... Hức..."

Lại cái cảm giác cay cay sống mũi quen thuộc, tôi òa lên khóc, hai tay sớm đã vòng qua eo hần càng thêm xiết.

Giữ lấy hần. Tôi phải giữ lấy hần vì.... Tôi sợ hần không nghe tôi nói, tôi sợ hần lại bỏ đi, tôi sợ hần lại đặt ra bức tường cản bước tôi tiến đến gần

hắn.

"Nhưng cậu có người khác."

"Có thêm thằng Lùn với Gầy thôi mà, với...."

"...."

"Vớì chú... Sịp đỏ...."

Tôi thấy thằng Thư co ngón tay lại đặt lên môi, che đi nụ cười.

"Mặt mày phờn quá đáng đấy con trai ạ."

Vương Thư giật mình, soi lại mặt trong gương.

Đâu có, hắn vẫn bình thường mà.

Biết là vừa bị trêu, Vương Thư ngồi dậy đi vào phòng của mình.

Một lúc sau, lằm là lằm lì đi tới phòng làm việc của bố lớn - Sở Vương Lãnh.

Nói thế này.

"Con quên nói xin lỗi."

Vương Lãnh nhận lấy cốc cafe từ con trai, xoa xoa đầu hắn.

"Rồi sao."

"Nó xin lỗi lại con."

Bỗng Vương Lãnh thấy bản kế hoạch trước mặt trở nên thú vị kì lạ.

"Lời quá nhỉ. Nên xin lỗi người ta đi chứ."

"Ngại lắm."

Vương Thư nhận lấy cốc cafe đã cạn đem đi rửa, kết thúc cuộc nói chuyện.

-----oOo-----

Chương 10: Tôi đã bị vấy bẩn!!!

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cái hôm làm hòa với thằng Thư, tôi chỉ thắc mắc một điều: Tại sao, ngồi lì ở hành lang đến tận khi tập duyệt xong mà không bị giáo viên nhắc?

"Tại sao lại thế Lùn nhể?"

"À... ừm... chắc chắc tại mày đẹp trai quá..." - Thằng Lùn ngập ngừng nói.

Mà chính vì nó ngập ngừng nói nên đây là lời giải thích không đáng tin.

Bất quá, vì câu "Mày đẹp trai." nên tôi sẽ tạm tin nó. Nó nói chuẩn quá rồi còn gì? Vẻ đẹp phá đảo thế giới ảo của tôi, liệu ai sánh bằng?

"Ê."

Tôi nghe thấy tiếng gọi khe khẽ, quay ra sau đã thấy hấn cùng chiếc xe đạp chết-tôi-cũng-không-quên.

"Đợi tí!!" - Tôi đáp lại thằng Thư, rồi nói tiếp với thằng Lùn - "Từ mai tao đi với Vương Thư, không cần mày nữa, thế nhé."

Xong xuôi tôi chạy tới chỗ hấn, tính ngồi yên trước để hấn ngồi yên sau thì bị giữ lại. Vương Thư chuyển tôi ngồi yên sau, còn hấn thì bắt đầu lấy đà đạp xe.

Tôi cmn sốc lắm.

"Này... mày đèo nổi không?"

Vừa mới ổn định vị trí, nó đã đập cái phi vào, làm tôi hết hồn, vội bám lấy chiếc cặp nó đang đeo trên lưng.

Trên đường về, được hăn đèo, tôi thích thú nhìn hàng cây xanh ngát hai bên đường như đang chạy đua với mình, bỗng thấy lòng nhẹ đi thật nhiều.

Cái cảm giác tự giằng vò mình bằng đồng câu hỏi mang tính cân não "Ngày mai nên tránh thằng Thư thế nào?", "Có nên đánh nó gây sự chú ý không?", "Nên giải thích không?",.... đã bốc hơi hết.

Tôi thấy khoảng thời gian về nhà cùng hăn sao lại có thể ngắn gấp 10 lần cái giờ ra chơi thế??

Về nhà nhanh thế??

"Xuống."

Tôi nghe lệnh Thư-sama vội vàng xuống.

Nó ngó ngang dọc xem có xe hay không rồi chuẩn bị đi về thì bị tôi bắt ngờ tóm lại...

Kết quả, cả xe lẫn Vương Thư đổ nhào về phía tôi.

.... Đê ma ma...

Thằng Thư kịp chống tay chưa úp mặt nhưng cái bàn đạp của xe lại đập đúng chân tôi.

Tôi nghĩ chân tôi gãy mất rồi... đau vãi... đau đến nỗi méo thốt thành lời luôn... đau vãi...

Đau ứa nước mắt luôn..

Vội vã đứng dậy dựng xe lên, xoa xoa hai lòng bàn tay mới chống xuống mặt đường đau rát, hăn cau cau có có nhìn tôi.

Tôi nghĩ nó chuẩn bị thốt từ "Ngu" để đánh giá hành động vừa rồi của tôi.

"Đứng dậy được không?"

Quá bất ngờ, tôi không biết nói gì, chỉ biết lắc lắc cái đầu.

"Phiên."

Hắn nói thế nhưng lại ngồi xôm, đối lưng với mặt tôi.

Tôi nghĩ nó muốn cõng tôi, thế nhưng, các bạn nhỏ thân ái, tôi thấy cái viễn cảnh đẹp đẽ như thế chỉ xuất hiện trong cổ tích thôi. Thư-sama tuyệt đối không có tốt bụng như thế.

Chưa đến mức gãy chân, chỉ là max đau thôi, tôi xoa xoa chỗ đau, gương gao đứng dậy, ầu thì cũng là lỗi do tôi cả.

Chả biết vì sao lúc này lại kéo lấy nó, giờ hại thân đau, cả nó cũng đau...

"Tao.. tao... là con trai. Tao mạnh mẽ. Tao không sao, mày về đi."

Tôi xua xua tay đuổi nó về, rồi khập khiễng bước vào nhà.

Nếu nán lại lâu nó sẽ biết tôi lại khóc, mặc dù khóc trước mặt nó 2 lần rồi, nhưng mà, đây là có lí do chính đáng để khóc. Đằng này lại vì tí vết thương nhỏ mà rơi lệ thì quả thật tôi còn chả xứng với cái quần sịp đỏ chứ nói gì đến chú siêu nhân!

"Đi học về rồi hả. Sao quần trắng mẹ mua cho mày chết cái gì lên thế này!!"

Nhìn lại cái quần trắng lóm đóm vết bẩn, có cả vết dầu của xích xe, phía hông là một mảng nâu của đất.

".... Con hành hiệp trượng nghĩa... nên là..."

"Nô phá cho lắm vào! Tự giặt luôn cho mẹ!"

Tôi biết mẹ tôi mấy hôm nay tâm trạng không tốt... là do....

..... Mẹ tôi nói, là do có bà dì đến thăm, chắc tại đi học suốt nên tôi không gặp bà dì đáng ghét đó, hại mẹ tôi hay nổi giận, hại tôi tí là bị ăn chửi.

Mà để lâu vết bùn đất đóng khô khó giặt, tôi vội vàng lột sạch đồng phục, mà thấy quần sịp cũng bị bẩn, lột luôn, đem chúng nó ngâm trong chậu nước, rồi thích thú ngồi nhìn.

Giả như Pi-Cát-Xô nhìn thấy hình ảnh này, hẳn sẽ cho ra đời bức tranh nổi tiếng nhất thế giới với cái tên mỹ miều là "Mĩ nam khỏa thân bên chậu nước".

Nghĩ nghĩ tôi không nhịn được cười ha ha.

"Bạn Tâm đâu cô?"

"Nó rúc trong nhà tắm."

Nghe thấy thế, tôi giật thót, toàn thân trên dưới trần trụi thế này!! Thằng Thư mà thấy thì chết tôi à!!!

Vội với cái khăn tắm của mẹ, tôi gấp rút lấy che thân.

"Ha ha... hiii Thư-sama... haha..."

Nép mình ở một góc nhà tắm, tôi ái ngại nhìn thằng Thư đang chắn ở cửa. Nó hết nhìn tôi lại nhìn chậu quần áo.

"Quần áo kia đâu?"

"...Ồ.... đầu giường."

Nghe xong nó đi ra, một lát sau quay lại, trên tay cầm bộ quần áo siêu nhân của tôi.

"Cảm... cảm ơn..."

Nó dơ ra trước mặt tôi, tôi run run vươn hai tay nhận lấy bộ quần áo...

Và.

Douma douma douma douma douma....

Cái khăn tắm cái khăn tắm cái khăn tắm...

Nó tuột nó tuột nó tuột... Nó tuột...

Việc đầu tiên trước khi nhặt lại khăn tắm là tung cước đá thẳng Thư ra ngoài rồi đóng sập cửa lại!! Người tôi bủn rủn, dựa lên cửa rồi trượt xuống ngòai bệt.

Xong, xong phim rồi, tôi lỡ show mất hàng rồi, thân thể đáng giá ngàn kim cương này đã rơi vào tầm mắt của hắn, thế là... sự trong trắng của tôi đã bị vấy bẩn sao?

Thôi rồi, thôi rồi... Nếu như chuyện đáng xấu hổ này mà truyền ra ngoài, thì... Họa chằng bố mẹ sẽ xa lánh tôi, lũ bạn sẽ xa lánh tôi, thầy cô xa lánh tôi, chú Siêu nhân sịp đỏ cũng sẽ xa lánh tôi....?

"Tâm!!! Ngồi trong đó nửa tiếng rồi đây! Nhanh ra để bố đi tắm nào!"

Cả đêm hôm ấy, tôi như lên cơn dại, đã gõ đầu vào gối niệm kinh đủ 100 cái!!!

Tôi đã bị vấy bẩn!!!

Sáng hôm sau.

"Lùn!!! Lùn!! Mày đưa tao đi học được không???"

"Hôm qua mày bảo đi cùng với Vương Thư."

Tôi chỉ thiếu nước quỳ xuống để bày tỏ tấm lòng sám hối muộn màng này thôi! Bám lấy cái cặp siêu nhân của thằng Phụng, tôi lẳng qua lẳng lại quấy rối nó!!

Thằng Phụng cuối cùng chịu không nổi, đành gật đầu. Tôi mừng chết mất! Đang dơ chân chuẩn bị ngồi lên xe thì có tiếng hét.

"Phụng!! Hôm qua cậu hứa đèo tớ cơ mà!!!"

CMN!

Cái tiếng réo như kẹo chảy nước của thằng Dư chứ ai nữa!!!

Tôi sợ hãi thúc dục thằng Lùn nhanh chân đạp xe đi!! Thế bắt nào nó lạnh lùng đạp chân chống dừng xe, túm a túm tôi đặt sang một bên, cung kính mời thằng Dư thế chỗ.

Nhìn một màn như vậy, tim tôi muốn vỡ nát, tình huynh đệ gắn bó keo sơn chỉ vì 1 tiếng gọi đã nát. Vì một thằng bần lầy như thằng Dư, tình huynh đệ 10 năm cao đẹp đã kết thúc.

Cứ đứng chôn chân tại chỗ, đau thương nhìn bóng thằng bạn xa dần, tận khi thấy đầu mình ần đầu mới định thần lại, ngoái ra sau đã thấy Vương Thư.

Bản năng sinh tồn mách bảo tôi nên thi triển lăng ba vi bộ chạy thật nhanh!!

"Bôi thuốc chưa?" - Hấn hỏi tôi.

"Bôi làm gì?" - Tôi ngu ngơ hỏi lại.

Gõ thêm một cái vào đầu tôi, nó ngòì xồm, rút từ trong túi quần một tuýt kem nhỏ, rồi thì không thèm hỏi ý kiến đã xấn quần tôi lên.

Cái cảm giác man mát của kem thuốc ở chỗ xước nơi đầu gối sưng lấm nhá!!!

Chưa kịp cảm thụ xong, nó đã nhét vào tay tôi tuýt kem, một túm đem tôi lôi đi xềnh xệch, thế là hai đứa lại cùng nhau đi học trên chiếc xe đạp.

"Ê."

"Ê cái gì mà ê!! Tao có tên hấn hỏi!! Gia Phong Tâm!! Đừng có ê với ê!!"

"Tâm."

"Ờ."

Mà chờ đã!!!

"Mày... mày nói cái gì cơ?"

"Tâm."

Chết tiệt!!! Thế nào không thiếu đưa gọi tên cúng cơm của tôi mà riêng thằng Thư thốt ra lại khiến tôi nóng hết cả mặt thế này!!

"Sao... Sao?"

"Ăn nhiều vào, Tâm."

!!!! Đừng có thêm chữ "tâm mà!!!

"Đề... đề làm gì?"

Phải lặng một lúc lâu, đến khi đến cổng trường, hấn mới dừng xe, ghé vào tai tôi thì thầm một câu, nói xong, hấn tùm tùm rồi đi, để tôi nằm lăn quần quai ở cổng trường.

Cái câu nói đó đã ám ảnh tôi đến tận khi học lên cấp ba, mà có lẽ, ám ảnh tôi cả đời.

Lời nói ấy là một con dao nhọn hoắt, găm thật sâu vào tim tôi.

Khi ấy, nó đã nói:

"Ăn nhiều để nuôi chim lớn."

CMN!!

Ghét nhất Sở Vương Thư!!!

— ————— —————

"Lọ kem liền sẹo em để ở ngăn kéo đầu Lãnh?"

"Chồng đưa cho Thư rồi."

"... Nó bị làm sao à?"

Sở Vương Lãnh nhớ lại cái vẻ mặt đi tìm tuyết kem như tìm kho báu của thằng con sáng nay, không khỏi bật cười.

"Chắc là... có... à mà thôi."

"Nói đi mà!!!"

-----oOo-----

Chương 11: "Cậu chỉ cần mình tôi là được rồi! Kệ nó!"

Nguồn: EbookTruyen.VN

"Hm....mmmm.... À... em thưa... cô... cấu trúc của thì... thì... hiện tại... ơn... đơn... là... sắp đến... cộng.... Hmm...."

Hai bàn tay tôi chắp ra sau run lẩy bẩy, cả hai chân tôi cũng run lẩy bẩy. Lưng tôi hiện tại là một tảng mồ hôi lạnh...

"Em có học bài không?"

"Dạ... thưa cô... em..."

"Vở ghi nhớ nhăng, không thứ ngày tháng, kể hết bài gì cả. Bài tập không làm. 0 điểm cộng thêm 1 điểm công lên bảng."

Nhận lấy vở từ tay cô, tôi nổi lên xúc động muốn khóc. Mà không, tôi đang rơm rớm nước mắt rồi...

Lớp 6 học khó quá đi!! Khó chết mất!! Nhất là cái môn Tiếng Anh chết tiệt kia nữa!!

(O v O)/ Nếu như tôi làm ở bộ giáo dục!! Nhất quyết phải quẳng ngay cái môn tà ma ngoại đạo này ra!!

Tôi là người Việt Nam! Là cháu ngoan Bác Hồ!! Tại sao phải học cái môn này cơ chứ!!

Ngồi vào bàn, điều đầu tiên là tôi há miệng cạp ngay vào tay thằng Lùn một nhát. Xong, nhanh tay bịt luôn miệng nó.

Nó không hét lên được, mà cũng chẳng dám đánh lại tôi, đành ngậm ngùi kìm nén nỗi đau.

Lát sau, khi cơn đau đã giảm, nó ầm ỨC hỏi tôi.

"Tại... tại... sao mày... mày lại làm thế với tao?"

Tôi hậm hực nhắm ngay chỗ vừa cắn còn nguyên dấu răng kia, cắn mạnh một cái.

"Tại vì mày giỏi Anh nhất lớp!! Thằng đàn!! Tao ghét mày! Tao lên bảng chịu trận! Mày không thêm ra tay ứng cứu! Thằng lừa thầy phản bạn như mày không xứng với tình huynh đệ cao quý của tao!"

Nghe tôi mắng xong, mặt nó nghệt ra một lúc. Xong, chậm rãi cúi gằm mặt xuống...

Tôi biết thừa nó khóc!!!

"Tao... tao..."

Hừ!!! Nó định xin lỗi tôi đấy, há há!! Hả dạ biết bao nhiêu.

"Tao đêch cần làm bạn mày." - Thằng Lùn ngẩng lên, nhếch môi nói vậy.

Mắt tôi nhanh chóng thu hết cái hành vi đê tiện của nó. Tai tôi truyền tới câu nói lạnh tanh của nó.

Đại nã tôi nhất thời đình chỉ hoạt động...

Chờ đã... Nó, nó vừa làm phản đấy à?? Cái thằng đàn độn như nó mà cũng có ngày dám bật lại tôi cơ à??

... Mà...

Tôi biết rồi, biết rồi đấy!! Tôi không biết nó quan hệ... ách, tức là nó chơi

với thằng Dư lén lút sau lưng tôi khi nào!! Nhưng mà tôi biết!! Nó chắc chắn bị thằng Dư làm hư rồi!! Cứ nhiên suốt 12 năm, cũng có ngày nó nổi dậy đả đảo tôi!!

"Tao không trách mày." - Tôi vỗ vỗ cái vai nó.

Nó ngu ngơ không hiểu gì.

Kệ nó đi.

Ngay khi trống ra chơi vừa điểm, tôi phi như bay sang lớp 6B.

Đứng ở cửa réo to tên thằng Dư.

"Sao cưng?"

Thấy thằng Dư được đồng lứa bu, trai gái đủ cả, chắc, tôi biết thừa nó chỉ lợi dụng Phụng bé nhỏ của tôi thôi! Nó thiếu gì bạn đâu!!

Dám dụ dỗ Phụng ngây thơ nai tơ!! "Tao cảnh cáo mày, từ giờ cách xa thằng Lùn ra!"

Không hề lo sợ trước lời đe dọa của tôi, nó thản nhiên nói.

"Ồ ồ ồ, là thằng Phụng bám anh đây đó chứ?"

Hai tay tôi chắp sau lưng đang run rẩy, tôi kiềm chế xúc động muốn lôi thằng Dư đè xuống đám một trận!!

Nó! Cái thằng ranh ma xảo quyệt như nó!! Bỏ bùa thằng Phụng xong giờ còn chối bay chối biến!! Còn đồ lỗi nữa chứ!!

Thầm phỉ nhổ 10 cái, tôi mang cục tức về lớp.

"Mày... mày có thấy cái giọng thằng nhóc vừa rồi quen quen không?" - Cháu học sinh lớp 6B 1.

"Quen..." - Cháu 2.

"À!!! Giống với cái đứa hôm tập duyệt phá chúng mình đấy mày!!" - Cháu

3.

Ba cháu nhỏ nhìn nhau một hồi.

"Có nên báo với đại ca không?" - Cháu 1.

"Thôi đừng, đại ca vẫn còn bận nghỉ hè...." - Cháu 2.

"Mà chuyện vặt tao với hai đứa mà xử lí là đủ rồi." - Cháu 3.

Nhìn đồng hồ là 11 giờ 29 phút.

Tôi bắt đầu đếm ngược 60 giây.

"Tiết sau cô tiếp tục kiểm tra ngữ pháp. Nhớ học bài kĩ."

Ngay sau đó là tiếng trống dồn vội vã.

Thấy thằng Phụng xách cặp đứng dậy, tôi vội kéo nó lại.

"Mày đi tìm thằng Dư đúng không??"

Nó gật đầu khẳng định.

"Mày điên à!! Nó căn bản chả coi mày ra gì đâu!! Đừng có tự dưng rước nhục làm cái gì chứ!"

Thế nhưng cái thằng Phụng rõ ngu rõ cứng đầu, vừa thấy tiếng cười của Dương Dư thì liền bỏ lơ lời tôi nói, cun cút chạy theo.

Sao chứ?? Tôi là bạn tốt! Tôi khuyên nó đấy! Mà nó không chịu nghe kìa!!

Chẳng giận nó được bao lâu, thấy Vương Thư đứng chờ ở cửa lớp, tôi hốt hải chạy ra.

"Thư, thằng Phụng ngu quá!"

Vẫn như cũ, được vài buổi đầu đèo tôi, xong, về sau toàn là tôi đèo lại

thằng Thư!!

"Nhìn đường, đừng có quay xuống."

Tôi có cái tật nói chuyện với ai thường nhìn thẳng mặt người đó, nên là nói câu nào, tôi lại ngoái ra sau xem biểu cảm Vương Thư.

"Thằng Dư ý! Nó cướp mất thằng Phụng của tao rồi!!"

"Của ai?"

"Của tao chứ ai!! Thằng Phụng rõ ràng là vệ sĩ của tao! Thế mà bị hăng mất rồi!!"

Tôi cũng chẳng trông mong gì thằng Thư chịu tiếp chuyện tôi nên là suốt đường về, mình tôi nói liên hồi không ngừng nghỉ.

Dừng trước cửa nhà rồi, mà miệng tôi vẫn chưa nghỉ. Quả thật là rất đáng giận! Nỗi ghen uất này quá lớn!

"Im xem nào." - Vương Thư xoa xoa cái tai.

"Nhưng, nhưng mà mày không biết đâu! Thằng Phụng đó giờ luôn bảo kê tao! Nó rấ--"

"Biết. Kệ nó đi."

Thế nhưng tôi kệ bằng niềm tin à!!

"Thằng Phụng nó r--"

Bỗng dừng thằng Thư gắt lên với tôi.

"Cậu chỉ cần mình tôi là được rồi! Kệ nó!"

Miệng tôi tro ra, nhất thời không khép lại được.

"Xin lỗi mà..." - Tôi cúi thấp đầu, hai bàn tay tôi nắm lấy góc áo của Vương Thư mà vò vò. Khe khẽ nói - "Tao buồn... lắm."

Bắt lại bàn tay đang nghịch ngợm của tôi, nó cẩn thận gỡ ra.

Nâng cao tay tôi, ghé sát môi nó.

Theo đó, tôi ngẩng đầu lên, liền bắt gặp ánh mắt đen thẳm đang chăm chú nhìn mình.

"Ừ." - Nó nói.

"Tao ôm mày được không?"

"Làm gì?"

"Khóc."

"Vì?"

"... Tình bạn vừa tan vỡ của tao..."

Vương Thư không nói thêm lời nào, lẳng lặng đặt hai tay tôi vòng qua eo nó. Tôi thuận thế ngã người vào nơi ấm áp kia.

Sở Vương Lãnh ngồi đối mặt với Sở Vương Thư.

Hai bố con bốn mắt nghiêm túc nhìn nhau.

"Con muốn học võ để khỏe mạnh."

"Cần lí do xác thực hơn."

Với người đàn ông có hơn 30 năm mặt lạnh ngầu gầu kia, hấn đầu mắt không nổi, Vương Thư thu lại, nhìn xuống nền nhà.

".... Không, không nói đâu. Bố lại tung tin với mẹ."

Vừa lên cột, chuẩn bị thoát thân đã bị bé Vương Ngân ôm chầm giữ lấy.

Hấn sợ sẽ làm đau bé, không dám cử động nên bất ngờ bị Vương Lãnh

đánh úp. Bắt giữ tại chỗ.

Hai Lãnh, Ngân song kiếm hợp bích tra khảo Vương Thư.

"Đề bảo vệ người ta mà bố cũng hỏi!!!!!!!" - Đây là khi con người bị áp bức dồn đến đường cùng mới chịu nói.

Mặt hấn, cả hai tai hấn cũng phát đỏ.

Thừa nhận - Là điều Sở Vương Thư ghét nhất!!

-----oOo-----

Chương 12: Mà y vừa hôn tao đấy!!!!!!!"

Nguồn: EbookTruyen.VN

"Thư Thư!!! Đợi tao!! Đâu mà đợi tao!!!"

Thi triển lăng ba vi bộ, đuổi theo thẳng Thư đang chạy xe, nhảy thật chuẩn xác, tôi yên vị đặt mông lên yên xe.

Tim tôi vẫn đập thình thịch đây này!!

"Tao dậy muộn mà mà y cũng chẳng chờ tao!!!"

"Không chờ thì cậu có ngồi được ở đây không?"

Cãi không lại, tôi đành gõ gõ cái đầu vào lưng, rồi cố ý vòng hai tay qua eo hấn, ôm thật chặt để hả giận!!

"Eo mà y thon hơn cả tao!!!"

Ghen tị nói vậy, tôi nhìn lại mình, tôi không xếp vào hạng béo, chỉ là hơi mũm mĩm chút...

Tay tôi đang ôm eo Vương Thư cảm thấy run run, vừa nhúc nhích tính rút lại chống ngực thì bị một tay của nó nắm lấy giữ lại.

Ngơ ngơ ngác ngác một hồi, xong, tôi chẳng buồn nữa, tựa đầu vào lưng Vương Thư. Kì lạ, thế nào tim hẫng ở tận ngực trái mà tôi lại có thể nghe được nhịp tim đang đập loạn.

Tôi nhâm.

Là... tim tôi...

"THƯ!"

Tôi thấy hẫng có giật mình bởi cái gọi bất ngờ.

"Tao bị bệnh tim rồi!!!"

Tôi nghe thấy tiếng cười khe khẽ của hẫng, hẫng càng lớn càng dễ nhìn, giọng lại càng ấm hơn.

Tự tin lên bảng, nhận lấy 8 điểm, tôi hất mặt tự hào trở về chỗ ngồi.

Gì chứ, Anh thì tôi đốt hết thuốc chữa nhưng mà toán, lý thì ngược lại nha! Tôi liếc mắt sang nhìn thằng Lùn ngồi bên, thì thấy nó ngả như rạ lên bàn, hết cái xác khô cạn kiệt sức sống.

Hốt hoảng lay lay bả vai của nó.

"Sao thế mày?"

Thằng Phụng hơi nhích vai né tránh tay tôi.

"Phụng!"

"Cậu Tâm trật tự!"

Bị giáo viên nhắc, tôi đành im miệng lại, giận cá chém thớt, hất vớ nó rơi xuống nền gạch rồi bắt đầu mở sách học.

45 phút Toán dài lê thê mãi mới chấm dứt, khi giáo viên vừa đi ra, tôi cúi bản quát lên.

"Nói chuyện với tao!"

Mãi một hồi lâu, tận khi tiếng trống kết thúc ra chơi để bắt đầu tiết học mới vang lên, tôi vẫn không nhận được tiếng đáp lại.

Thằng này nó quá đáng lắm rồi! Được một hai lần tôi đã nhin! Bây giờ lại còn dám bày vẽ làm màu nữa!

Con sâu quéo lăm cũng quẩn, tôi mặc xác nó! Chắc lại u mê thằng Dư quá! Giờ bị nó hất hủi nên chán đời sinh dỗi đây mà!

Đáng đời! Ai kêu nó dính ai không dính đi dính thằng Dư! Ngu thì chết!

"Đừng chơi với Vương Thư nữa!"

Tận khi ra về, đang chuẩn bị lên xe đèo thằng Thư thì thằng Phụng không biết từ đâu chạy đến bắt lấy tôi lôi ra, nói một câu như vậy.

"Hả?" - Tôi đàn thôi.

"Bỏ tay ra." - Vương Thư nắm lấy tay còn lại của tôi, lôi lại về. "Cậu mới là người phải bỏ Tâm ra!" - Thằng Lùn lại giật tôi về.

Ở giữa hai người này, tôi bị xoay cho quay mòng mòng.

Hai cánh tay tôi phát đau! Gồng hết sức bình sinh, tôi rụt về!!

"Mày bị điên hả Lùn!"

Tôi thấy thằng Lùn nhanh hơn Vương Thư, nhân cơ hội nhảy ra chắn trước tôi.

"Đừng chơi với Vương Thư!"

Vẫn cái câu nói cũ - Kêu tôi ngừng chơi với hắn, tôi bắt đầu chán ghét cái sự ngu đàn của thằng Phụng.

Phủi phủi cái mông, tôi đứng dậy, gạt thằng Phụng sang một bên, đi đến chỗ Vương Thư.

"Vì cậu ta mà mày sắp bị bọn kia thanh toán đây!! Đừng chơi với thằng Vương Thu!! Không sẽ bị đánh!! Đau lắm!!"

Bỏ ngoài tao tiếng gào đuổi theo, tôi không quan tâm thằng Phụng nữa. Nó cả ngày bơ tôi, dùng 1 cái quan tâm tôi thế sao??

Gì chứ?? Tôi chỉ vì sợ đánh nên nghỉ chơi với hắn? Nó nghĩ tôi là ai chứ!!!

"Tâm."

"Hả?"

"Có sợ không?"

"Mày nghĩ tao là ai??" - Tôi xắn tay áo lên, gồng thật lực để chứng tỏ độ mạnh mẽ - "Đến mày tao còn đánh cho ra đầu heo thì lũ kia có là gì!"

Sợ bị hắn bỏ bơ, tôi kiễng chân lên, cố tình dí sát cánh tay với nước da trắng đáng.... xấu hổ của mình ra.

Hắn xoa xoa đầu tôi một cái, rồi nhẹ nhàng chỉnh lại tay áo đang xắn cao của tôi.

Bất ngờ hắn cúi thấp xuống, chạm môi tôi... bằng... chính... môi.... hắn....

Không đàn người ra như mọi khi, tôi hốt hoảng đẩy hắn ra, nhưng không, hắn còn đem tay tôi áp mạnh ngực hắn hơn.

Tay tôi cảm nhận được nhịp chạy của tim hắn, nó nhanh quá.

Tôi gắng sức rút tay về thì hắn ngoan cố giữ tay tôi lại.

Hai đứa cứ đấu lực một hồi, đến khi mệt mỏi không đấu nổi nữa mới ngưng. Tôi ngồi bệt xuống, thở hồng hộc như con trâu.

"Mày biết...mày.. hà.... hà... vừa làm gì không???" - Vừa nói tôi vừa tranh thủ lấy hơi.

"Không."

Nói rồi nó đứng dậy, hấp tấp phi xe trở về nhà, để tôi ngồi dỗi mắt nhìn theo.

"MÀY VỪA HÔN TAO ĐÂY!!!!!!"

Hét vọng sang nhà đối diện, tôi vui vẻ bước vào nhà.

Vỗ vỗ lên hai má đang nóng rực của mình, tôi đổ ào người bên bé gấu bông to sụ, đem nó làm thằng Thư, thụi vào bụng nó vào cái.

Hừ! Cái thằng Thư này nó quá khích rồi! Cảm động trước nghĩa cử vì bạn quên thân của tôi! Nó chỉ cần khóc là được rồi! Ai muốn nó hôn tôi đâu cơ chứ!!!

Cái... hôn! Hôn này là cho người yêu nhau cơ mà!! Là trai gái hôn nhau mới đúng!! Tôi muốn hôn bé Ngân cơ!!!

Thôi được rồi, trai hôn trai, cũng bình thường thôi! Là hậu duệ siêu nhân Sịp đỏ! Không cần sợ hãi gì sất!

Căn cản cánh môi dưới, tôi dẩy đành đạch trên giường như cá mắc cạn.

Nó báo hại tôi lăn đùng cuống sần gỗ cứng ngắc.

Chết tiệt!

Rảnh tôi phải hôn lại nó! Để trả thù! Bắt nó nếm trái cái cảm giác rồi bởi này!!

"Này này, bọn mày làm xong việc chưa?" - Cháu 1.

"Tao nhắc thằng đô con, cái đứa bạn của thằng... thằng phá bọn mình rồi!"
- Cháu 2.

"Chúng mày nhắc gì??" - Cháu 1.

"Tao nhắc nó bảo thằng bé kia tránh xa thằng Thư ra! Không thì tao đánh

tuốt luôn!" - Cháu 3.

Cháu 1 cau mày, gõ vào đầu cháu 3, giận dữ nói.

"Mày bị ngu à!! Mục đích là đánh cái thằng phá đám đó!! Mà mày lại mở lối thoát cho nó!!!"

Cháu 3 ôm đầu ngồi xồm chịu trận.

"Thằng bọn mày nói tên gì?"

Cả ba cháu nhỏ không hẹn cùng hướng cái nhìn ra nơi vừa phát ra tiếng nói lạ. Ngay lập tức phi như bay đến, ôm chầm lấy người đó. Nước mắt sụt sùi.

"Đại ca có biết qua khai giảng 1 tháng rồi không...."

"Tao tưởng 5/10 mới khai giảng, nên là cứ lượn lờ đi chơi thôi. Mà các chú không phải lo chuyện của anh. Cái chính là đứa vừa được nhắc tên gì?"

Cháu 3 nhanh nhẩu chen lời, lấy công chuộc tội.

"Ra Phong Tâm ạ!"

"Ngu! Là Gia!" - Cháu 1 lại phang vào đầu cháu 3.

Gỡ kính đen ra, đại ca các cháu cười hắc hắc.

"Gia Phong Tâm... tín đồ siêu nhân Sịp đỏ đúng không??"

Không đợi lũ kia trả lời, đại ca các cháu mặt cười toe toét tựa ngàn hoa đã nở chào xuân, khịt khịt cái mũi, chạy về nhà.

Các cháu nhìn thằng đại ca của mình dần mất dạng, rồi lại nhìn nhau.

"Anh Luân... bị sao nhỉ?"

-----oOo-----

Chương 13

Nguồn: EbookTruyen.VN

Sau hôm bị thằng Thư trêu bằng cái hôn, tôi đã thử bên mình một vũ khí tối mật!

5 giây dành cho game suy đoán!

Hahaha!! Các cháu nhỏ đoán đúng rồi đây!

Tuôi đã thử cái sịp đỏ bên người!!!!

Ày, tôi thử vũ khí bên người không phải để ứng phó với thằng Thư, mà là với cái lũ tính thanh toán với tôi! Thằng nào lằng cằng tôi chụp sịp ngạt chết mụ nội nó luôn! Đúng là sịp của nhà, thơm như của nhà!

Mà, học lớp 6 rồi khô! Tuần có 7 ngày thì mụ nội nó học 6 ngày! Có đúng 1 ngày nghỉ thì phải mài móng làm bài tập!!!!!!

Khốn nạn!

"Mẹ mẹ con qua nhà Vương Thư chơi!! Á Mã Văn Lộn! Con qua học!!"

"Nhớ về trước bữa trưa."

Vâng a vâng, tôi nhồi bím bím, coca vào chiếc cặp siêu nhân, bay a bay sang nhà đối diện.

Kiêng kiếng cái chân để bấm cái chuông, mà, kì quái, suốt từ năm ngoái đến giờ, tôi vẫn phải kiếng chân để bấm chuông là sao????

Tức là tôi không cao lên được tí nào saooo?????????

Thảm họa! Mụ nội nó là thảm họa!!!!

"Đến làm gì?" - Thằng Thư ló đầu ra hỏi tôi.

Tôi dơ cái cặp ra trước mặt nó.

"Học, mẹ tao bảo sang nhà mày học."

Tôi thấy mắt nó híp lại, tỏ vẻ "Có cho tiền tao cũng chả tin." làm tôi hơi bị chạnh lòng nha!!

Nó đang tính đóng cửa lại, tôi đột ngột hét lên.

"Mày hôn tao rồi!! Mày phải đền bù thiệt---- ưm... ỏ ay a."

Bị nó bịt miệng, tôi thâm cười toe toét, đúng là trong cái khó ló cái khôn. Từ giờ tôi nghĩ có thể xài chiêu này để uy hiếp Thư-sama rồi!!

Ngang nhiên đi ra phòng khách bật TV, tôi nhắm mắt cũng có thể bật được kênh chiếu phim siêu nhân luôn đó!!

"Học?"

"Tao chém thôi mà, học làm cái gì."

Tôi lôi bím bím trong cặp ra, toan mở ra ăn thì bị thằng Thư giật mắt. Nó mở banh cái cặp của tôi ra, vẻ mặt không mấy ngạc nhiên.

"Về đi."

Một bên bị hấn kéo ra đuôi về, một bên tôi sổng chết bám lấy thành cầu thang.

"Không về!!!!"

"Về!!"

"Không về!! Thầy Vũ Vũ!! Bạn Thư đuổi cháu!!!"

"Không có nhà đâu."

"Aaaa chú Lãnh!! Bạn Thư đuổi cháu!!!"

Cứ lì lợm bám như keo 502 lên thành cầu thang, tôi trưng ra vẻ mặt đắc ý nhìn thằng con nhà người ta đang lờm huýt mình.

"Học thì ở, không thì về."

Nói xong, nó mặc kệ tôi như khi con bám cây, đi vào phòng của mình.

Tôi theo đó cũng lót tót chạy theo.

Nhìn xấp giấy kiểm tra được đặt ngay ngắn trên bàn, tôi tò mò lật xem vài cái.

Toán 15 phút: 10.

Ngữ Văn 15 phút: 9,5.

Địa, sinh, sử 15 phút: 8,5.

Lý: 9.

Anh: 10.

Tôi sốc!! Cái số điểm quái quỷ gì thế này!!! Sao lại có thể dọa nhau đến thế!!! Nó hack điểm hay sao!! Tại sao môn Anh nó được tận 10 điểm??

Wtf???

Nhớ lại số điểm của mình, tôi ngậm ngùi nuốt nước mắt chảy lại vào tim...

Tôi giật mình!!!

"Thư!! Lý tao được 10 cơ!! Tao hơn mày tận 1 điểm nha nhá!!"

Bài lý 10 điểm tôi đem làm báu vật, gia tài để đời đó!! Hí hửng lôi từ trong cặp ra bài điểm mười chói lóa khoe lấy khoe để với thằng Vương Thư!!
HAHAHAHAH!!

Nó đang ghen tị muốn chết với tôi mà!!!

Há há há!! Cái cảm giác lâng lâng khó tả này là sao đây???

"... Sao lại có thể bình thường.."

Tôi thấy hần nhu nhu thái dương một lúc, cau mày ngán ngẩm rồi bắt đầu bắt "Con nha ngui ta" model: Ngồi ngang ngấn, lưng thẳng tung, sách vở bày la liệt.

Gãi gãi gáy, tôi len lén kê ghế ngồi gần nó, lấy tạm một quyển vở trắng tinh của nó để làm bài tập cùng.

"Sao mày tìm ra x thế?"

"Đâu?"

Chỉ tay vào con x to lô lô trong phép tính, tôi hơi mất tự nhiên ngồi xa xa nó ra, mắt hần theo ngón tay tôi nhìn vào con x. Ánh mắt ấy có thể nào... như muốn hấp chín cái ngón tay của tôi!!!

"Chuyên về đổi dấu, cứ thế mà làm khác ra."

"À.. ừ. Quên."

Áp cái tay trái lên vành tai đang nóng bừng bừng, tôi liêng liếc hần, kì lạ, tại sao nó thì cứ bình thường như cân đường mà tôi thì cứ như cái thằng dở người thế này!!

Đặt bút xuống, tôi bắt đầu làm bài tập.

"Con b bài 44 ấy, bằng 18 đúng không??"

Hần xem lại vở hần một lúc lại nhìn vở tôi, gật gật đầu xác nhận kết quả đúng.

Không hiểu sao!! Lòng tôi từ ấy như bùng nổ hạ!! Vui quá luôn ấy!

Hứng thú học tập của tôi cứ thế mà đạt đến cao trào, cứ làm hì hục như trâu luôn!!

Giữa lúc ấy, chợt có tiếng chuông inh ỏi. Vương Thư đứng dậy, lách thếch ra mở cửa. Mặt người đến thì chưa thấy, thế nhưng cái tiếng đã vang vọng đến nơi.

"Phong Tâm!!! Phong Tâm!!!"

Rõ ràng là giọng trẻ con, mà lại còn gọi tên tôi.

Cũng đi ra, chưa gì đã bị ai đó ôm lấy ôm đẽ.

"Luân!! tao là Luân này!!"

Hai bả vai tôi cứ thế mà bị lay đi lay lại như đúng rồi, ong hết cả đầu.

Nhìn đứa đang hành hạ mình, nó cao xêm xêm thằng Phụng, da lại đen như than, được cái hàm răng thì trắng phớt.

"Luân..."

"Ừ!! Tao đây!!"

"....nào?"

Về mặt chó đại vừa nãy của cái thằng cha này bỗng bay sạch, thay vào đó là cái mặt đít nòi đen ngòm.

"Vương Thư, bạn mày à?" - Tôi ngó ra hỏi thằng Thư.

"Không." - Thằng Thư lắc đầu phủ nhận.

Mà cũng phải, kể cả tôi quen thằng cha này, thì tôi cũng nhất quyết phải phủ nhận quen nó thôi. Gì chứ? Nhục lắm đấy chứ!!

"Tao... là Sịp Đen... mà... Mày.."

Tôi thấy mặt nó rung rung chực khóc thì không khỏi hốt cmn hoảng!! Phải chăng trào lưu bây giờ là to xác nhưng trái tim bé nhỏ??

Hai mắt tôi tỏ rõ sự khinh cmn bỉ, tính đập thằng điên này ra thì bất người bị nó ôm cứng đùi.

"Thư!!! Cứu tao!!!!" _ Tôi sợ hãi cầu cứu.

Thật may thằng Thư vẫn còn tính người, nó đi đến cố tách tôi ra, nhưng

mà, thằng Luân gì gì đó dai quá!! Trình bám còn kinh hơn cả tôi thì thằng Thư có mà gỡ bằng niềm tin!!

Giữa thời khắc sinh tử, lóe lên đầu tôi ra một sáng kể quá táo bạo!!

Rút từ trong túi quần chiếc sịp ĐỎ siêu bền nhằm chuẩn xác cái đầu to kia, chụp 1 cái.

Tôi là Gia Phong Tâm.

Tôi vừa chụp sịp lên đầu thằng biến thái.

Tôi nghĩ đó là một quyết định đúng đắn.

"Kinh tởm."

Tôi nghe thằng Thư nói vậy, song, cũng chột dạ.

..... CMN, tôi thấy mình có chút biến thái rồi đây...

Chỉ trong tích tắc, trước mắt tôi là một màu đen. Đưa tay lên sờ mặt thì thấy trơn trơn, hẵn là vải, mà thấy chất vải này lại hết cái quần sịp đỏ của tôi!!

Lột vội ra, là một chiếc sịp đen?!

"Luân Quần Sịp?? Luân Quần Kun???"

"Bingo!!!!"

Trào lên cái cảm giác xúc động, tôi ôm bạn nhỏ trước mặt vào lòng. Tôi nhớ ra rồi, hồi còn học mẫu giáo Hướng Dương, tôi không hề có bạn, chỉ có duy nhất một kẻ thù.

Là Dương Thân Luân.

Mẫu giáo Hướng Dương vào năm nào đó.

Tôi mang vẻ mặt u buồn bước vào lớp, túc tắc lấy cái ghế kê ngay ngắn rồi ngồi lên.

Chả là, đêm qua, người anh em thân cận nhất của chú Sịp Đỏ - Sịp Đen đã quay lưng phản bội. Chỉ vì mặc lộn quần sịp đen, mà chú Sịp Đỏ đã mất đi tình anh em quý hơn vàng.

"A!! Luân đến rồi!!"

Con bé ngồi cạnh tôi kêu lên một tiếng làm tôi hết hồn chim én, đánh rơi cái bánh bao gặm dở xuống nền.

Khi mà Đau buồn + Ưc chế + Mất cái ăn thì sẽ = Phẫn nộ.

Tuổi nà tuổi vả cho con bé kia một cái. Sau đó thì oai dũng bị cô giáo mắng cho một trận nên thân.

Nhìn cái bánh bao mới cắn được một miếng vẫn đang nằm lăn lóc trên nền mà không tài nào đem nhặt lại được, tôi đau lắm!

Bỗng, có bàn tay nho nhỏ cầm lên cái bánh bao cute moe moe ấy, phui phui một hồi, rồi thì an nhiên bị chủ nhân của bàn tay kia gặm lấy gặm để. Gặm ngay trước cái nhìn chất tấn thù hận của tôi.

Lúc này tôi hóa điên mất rồi!!! Lao đến quát nhau một trận sống mái với đứa đã ăn mất Bánh bao-chan!! mà nó cũng chẳng vừa, cũng đánh lại tôi!!

Hai đứa cùng nhau oai dũng đứa ngoài cửa lớp nghe mắng.

"Dương Thần Luân! Gia Phong Tâm! Lăn mấy đánh nhau rồi!!"

Cái mặt có đôi má phồng phồng như mì tôm ngâm nước lâu nở ra của nó khiến tôi buồn cười chết đi được nha.

"Trận này mày thua rồi, Sịp Đen."

"Tỉ số 10:10 thôi! Hòa thôi, Sịp Đỏ!!"

Nhìn thẳng nhóc hồng hào, mũm mĩm, lùn lùn tôi đang giận dữ lườm huýt, tôi cảm thấy có chút vui vui.

Suốt ba năm học với nó, mỗi trận chiến thể lực, trận chiến võ mồm vì danh dự thần tượng luôn là động lực thôi thúc tôi đến trường mầm non.

Thế nhưng, có một ngày mưa tầm tã, tôi không còn gặp nó nữa.

Nghe cô giáo nói nó đã chuyển nhà theo đó cũng chuyển trường.

Tôi vô tình bẻ gãy chân của mô hình siêu nhân Sịp đỏ trong tay. Áo vào lòng cô giáo hu hu khóc.

Đôi lúc trời nổi mưa, ngồi trong lớp, nhìn ra sân nhỏ ở ngoài, tôi lại nghĩ về mấy lần dầm mưa cầu nhau của hai đứa. Rồi thì đôi lúc lại nhìn về cái ghé đôi diện, tôi vẫn luôn mong có một ngày chỗ ấy sẽ không còn trống trơn nữa.

Tận đến ngày tổng kết, tôi vẫn không thấy nó.

Rằng tôi đã luyện giọng cả tối để chiến với nó trận cuối cùng rồi cơ mà....

-----oOo-----

Chương 14

Nguồn: EbookTruyen.VN

Sau một hồi nhận người quen với những giây phút ngập tràn xúc động, tôi đem thẳng Luân đá sang một bên, tiếp tục vào làm nốt bài tập toán.

Tôi cực kì thích toán luôn!

Vừa mới nhìn đề được một lúc, đã mê như điều đồ, hăng say làm bài tập.

"Mẹ gọi kìa."

Đến khi được nhắc, tôi giật mình nhìn đồng hồ.

Chưa gì đã 10 rưỡi rồi aaa!! Kì này lại lần mông với mẹ rồi!!!

Tôi vội vàng nhét đại sách vở vào lại cặp, xách lên chạy về, mà bám theo tôi là thằng Luân này giờ đứng canh cửa phòng.

"Mày theo tao làm gì??"

"Ăn trực."

Thằng Luân mặt dày vô đối, tôi đã nhiều lần tìm mọi lí do đuổi khéo nó về, mà nó chẳng chịu về mới đau cơ!!

Nhìn bàn ăn, có đúng hai đĩa sườn xào chua ngọt, thì thằng Luân đã tậu mất nguyên một đĩa!! Đĩa còn lại mẹ tôi với bố tôi ăn!!

Là cái nhìn chất tấn thù hận dành cho Luân-kun!!!

"Mẹ mẹ, đuổi bạn Luân đi mẹ!!" - Tôi tay nắm chặt đĩa giận dữ nói.

"Hừ. Không được đuổi bạn." - Mẹ tôi gõ nhẹ trán tôi.

"Luân!! Mẹ mày ở nhà lo lắm đấy, về đi!"

".... Nhà tao mới chuyển sang phố này mà, đừng lo, ngay cạnh nhà thằng vừa này ý." - Thằng Luân vừa nói, vừa trộm gấp mắt miếng sườn cute moe moe trong bát cơm của tôi...

Đũa... đũa run... à không, là tay tôi run, sốc, sốc quá. Cái phố này hẳn là bị ma ám mất rồi!!! Bộ cái phố này có mỏ vàng mỏ kim cương nào cho mấy bố khai thác hay sao mà chuyển hết qua đây thế!!!

Bộ cái thành phố A này quá chật hẹp sao, thiếu gì phố mà lại không ở, phải chui rúc ở đây??

Sau khi dọn mâm xong, tôi lẳng xăng theo mẹ đi rửa bát. Bám theo đuôi là thằng Sịp Đen...

"Cô để Luân giúp cô."

Mẹ tôi vui vẻ xoa xoa đầu nó trước cái nhìn ghen tị của tôi.

"Luân ngoan quá. Tối cũng ăn luôn ở đây với Tâm nhé?"

Tôi thấy thằng Luân mặt cui cui, hai ngón tay cứ chọt chọt vào nhau.

Này, đừng nói mày xấu hổ nhé?

Tôm vãi ra ấy.

"Thôi cô... chiều mẹ cháu về rồi..."

"Ồ, giờ mày biến luôn-- hừ."

Tôi ái ngại ánh nhìn dao kéo của mẹ, xắn a xắn tay áo lên, định làm tròn trách nhiệm của đứa con ngoan, thì, đã hết chỗ.

Tức là, thằng Luân to con nó chiếm sạch diện tích, chả chừa ra miếng nào. Hại tôi đứng ngoài, nhìn mẹ mình với thằng củ chuối cười nói vui vẻ.

Lần thứ 2 trong đời, tôi cảm thấy nghi ngờ về lai lịch của chính mình...

Tôi nhớ, mẹ từng nói đùa rằng tôi được nhặt từ bãi rác số 5 về trong tình trạng không manh áo che thân...

Phải chi, phải chi nó không đơn thuần chỉ là lời nói đùa?

"Bố, bố nói thật đi... mẹ ruột của con là ai?"Bố tôi vừa mới uống một ngụm nước liền phụt sạch ra, rất tiếc là vào thẳng mặt mẹ tôi - Người đứng đối diện vừa đưa bố tôi cốc nước đó.

Trong khi tôi còn run rẩy nấp sau lưng bố thì thằng Luân đã nhanh tay lấy cái khăn khô đưa mẹ tôi.

".... Mẹ đang nghi ngờ mi không phải con ruột của mẹ."

Tôi bắt lực khụy xuống, tim tôi đập càng lúc càng nhanh.

"Thế thì... thằng Luân kia... mới là con ruột của mẹ?"

Mẹ tôi cười nhẹ nhàng.

"Không, là Vương Thư."

Không biết từ khi nào, thằng Vương Thư đã ở cạnh ghé môi gần sát má tôi mà cắn một cái.

"Aaaaaa!!! Nâuuuuuuuuu!"

Hú hồn mở banh mắt, tôi hét một trận vang khắp nhà.

Thì triển như lai thập bát chương tát "bép" vào cái má của cái thằng đang cắn má tôi.

"Á!!!!!"

Thật may mà mọi chuyện vừa nãy chỉ là giấc mơ trưa. Thằng Luân lão toét, tướng ngủ quá xấu!! Trước khi ngủ đã vạch sẵn ranh giới rồi, mà còn dám lấn tới.

Lại còn đem cái má đáng giá hơn vàng của tôi mà cắn như cắn bì lợn. Bị tát cho một cái thật lực, chỉ kêu a á như lợn chọc tiết rồi liền có thể ngủ được tiếp...?

Đùa nhau à.

"Mẹ ơi đau chết mất."

Di dí bàn chân vào mặt thằng Luân đủ 10 cái, vào cái bụng nó đủ 5 cái, tôi mới với bót đi giặt, lếch thếch ra ngoài tình thuốc bôi.

"Mẹ ơi, mẹ để cái thuốc bôi vết thương côn trùng cắn ở đâu??"

"..... Mày cần làm gì hả con? Má bị sao thế kia?"

"Con bị côn trùng cắn đó, nó ở đâu hả mẹ?"

Ngáp một cái, mẹ tôi phát phát tay.

"Mẹ mới cho thầy Vũ mượn rồi, sang xin lại đi.... Oáp... côn trùng gì mà cắn to thế..."

Vâng a vâng tôi bay sang nhà đối diện, vừa tính bấm chuông thì bất ngờ cửa mở. Là Vương Thư, bốn mắt chúng tôi nhìn nhau một hồi để xem ai mở lời trước.

"Đem vở soạn Anh đến không?"

"Soạn Anh nào?"

"Cậu cầm nhầm về."

Tôi "À" một tiếng, chắc lúc vợ đại đồ về đã vợ nhầm của hấn.

Vừa xoay gót tính đi về nhà thì đã bị hấn tóm lại.

"Má."

Hấn tự chỉ vào má hấn để ám chỉ cái má đang sưng của tôi.

".... Thăng Luân cắn tao..."

Không hiểu vì sao, với mẹ tôi sống chết không khai thật vì sợ bị tổn thương danh dự "trong trắng" của thăng đàn ông. Còn đối với hấn, tôi không suy nghĩ liền kể tội thăng Luân, theo đó, mang theo tí tia mong chờ nó trả thù giúp tôi.

Và giờ, trưng ra trước mắt tôi là vẻ mặt "Bốc hơi lời", "Sa mạc lời" của thăng Thư.

".... Về mang vở ra đây."

Đứng được một lúc, tôi mới lè mề đi về nhà, ôm theo cả bầu trời thất vọng...

Lúc tôi về phòng tìm vở thì thăng Luân cũng chịu dậy, nó uể a uể oải đi đến bên tôi, ngả cả cái xác to tổ chẳng kia lên vai tôi.

"Tao chả muốn về."

"Mày không tin, nhưng tao tin mày chết không toàn thây đâu."

Không nói nhiều thêm, tôi trực tiếp lấy cùi chỏ tay huých nó một cái.

Lại nhớ đến vẻ thờ ơ của thằng Thư, tôi càng giận thêm, đá thẳng Luân thêm vài cái nữa.

Nó không đánh trả tôi, đó là điều khiến tôi bất ngờ.

"Sao không đánh lại tao?"

Thằng Luân cười meo meo.

"Tao sợ làm đau mày...."

Câu nói ấy đại loại hết như mấy câu thoại của nam chính trong mấy bộ phim mẹ tôi hay xem.

Thế nhưng rót vào tai tôi, liền tỏm kinh lên được.

Sút thêm cho nó cái nữa.

"Cái đỉnh công mạnh! Thằng đầu chim nào vừa cắn taoooo!!!"

Mà sức nhớ ra nhiệm vụ mới được giao, tôi vội cầm quyển vở lẫn sang nhà thằng Thư. Và cái đuôi kia lại mặt dầy bám theo.

Vừa trao vở tận tay thằng con nhà người ta, liền bị nó bắt lấy cổ tay kéo vào trong nhà trong khi vẫn còn đang lơ ngơ như bò đeo nơ.

Tận khi cảm giác mát lạnh sáng khoái ở má truyền đến mới khiến tôi bừng tỉnh.

"Giữ lấy."

Theo lời thằng Thư, tôi giữ lấy cái túi đá đang chườm bên má.

Ra là Vương Thư cũng quan tâm tôi đấy chứ.

Vui thật.

Về đến nhà, miệng tôi bắt đầu phát mồm vì cười nhiều.

Đang tính chạy theo Phong Tâm, thì Thần Luân bị hấn cản lại.

"Cậu cản Tâm?" - Câu hỏi mang theo ngữ khí bức tức của Vương Thư.

"Tao đây. Thì sao?" - Thần Luân cứ tự nhiên thừa nhận.

Không hiểu vì sao, trong khi nào hấn chưa nghĩ ra câu thoại tiếp theo thì tay hấn đã động thủ trước.

Đem má trái của Dương Thần Luân đấm một cái rõ đau. Hấn biết mình đã dồn hết sức.

Thần Luân không phòng bị, nhất thời mất thăng bằng ngã xuống, rồi rất nhanh lao đến đánh trả.

Hai đứa quần nhau một hồi, đến khi Sở Vương Lãnh, Thu vũ Vũ đột ngột mở cửa nhà để chứng kiến một màn như vậy thì mới dừng.

Tối hôm ấy, hấn đã bị bố mắng, có bị phạt nặng.

Nhưng hấn.

Hấn không hối hận.

-----oOo-----

Chương 15

Nguồn: EbookTruyen.VN

"Mặt mày bị sao thế?"

Tôi ngồi yên sau xe đạp của hấn, chút chút lại ngửa miệng hỏi. Sáng nay, chưa gì đã đạp vào mắt cái đầu heo của nó, tôi hết hồn chim én mà!

Các bạn không thể hiểu nỗi niềm của tôi đâu, đây nhá, giả như bạn mới mua một cái quần sịp màu trắng, xong, bỗng nhiên một giây sau liền hóa màu đỏ. Sốc không??

Sốc không??

Có chứ! Hắn là chú siêu nhân Sịp Đỏ đã đến đánh tráo quần của các bạn với quần của chú ấy đấy!! Ôi mẹ ơi... sung sướng quá....

Khụ khụ.. Có chút lạc đề!

Tóm lại là bây giờ tôi vui buồn lẫn lộn, vui là vì cái mặt thót luôn trưng ra vẻ "Tao là bố thiên hạ, cha vũ trụ" của nó đã tan tành hoa lá. Buồn là vì sao thì tôi chả biết, chỉ là, có... chút thương thương.

"Tâm."

Nó bất thành hình khiến tôi chưa kịp phản ứng, chậm chạp trả lời mà lại sợ nó đợi lâu nên gấp gáp hét toáng lên.

"Hả hả hả!!!"

"Giữ cái miệng."

Không cần nhìn mặt tôi cũng biết nó đang cau mày.

"Mày nãy nói cái gì?"

Một lúc sau, khi đến cổng trường, nhảy ra khỏi xe tôi mới dám hỏi.

"Má sao rồi?"

Khi được Vương Thư hỏi thăm đến cái má, tôi bắt đầu nghiệm lại cái cảm giác ngượng ngùng lúc mà thằng Thư chườm đá cho vào hôm qua ấy...

Mà đang giữa thanh thiên bạch nhật, một thằng đàn ông lại đi đỏ mặt trước một thằng trẻ con thì kì lắm!

Tôi nhanh chóng đánh trống lảng.

"Mày nhìn lại má mày đi còn lo ai!"

Song, nói kết hợp hành động, tôi vươn tay tính chạm lên vết sưng đã được dán băng của nó, thì bất ngờ Vương Thư bắt lấy cổ tay, ngăn lại hành vi tiếp xúc rồi lại thêm cái điệu cau có thường ngày... Điều đó giống hệt mấy bé mèo khó ưa với cái kiểu chuyên nhe răng với ý răn đe: "Nhãi ranh, mày cứ thử chạm vào quàng thượng xem, tau cạp, tau cạp đấyyyy!!".

Thế nhưng tôi may mắn không sợ hãi, vẫn bình tĩnh áp tay lên má phải của nó, ngón cái của tôi cẩn thận xoa xoa nhẹ lên chỗ sưng. Lúc này, tôi để ý thấy hai má hấn giãn hấn, tay hấn cũng nói lỏng ra... Đặc biệt, tôi có cảm giác đầu hấn có chút ngả về phía tay mình.

.... Đây, sao giống mấy con mèo mới giẫy trước xù lông chán ghét, giẫy sau liền thỏa mãn hưởng thụ thế?

".... Hai bạn mày làm gì thế?"

Tay tôi vẫn áp má hấn, đầu hấn giữ nguyên tư thế, chỉ có mắt hơi liếc. Đã xác nhận, người vừa nói là thằng Sịp Đen!

Tôi thấy môi hấn mấp máy tính trả lời thì vội chen trước.

"Tao đang chữa thương, làm sao?"

"Hả? Mặc kệ nó đi, lo làm gì?!" - Thằng Luân tự chỉ vào mặt nó, nói - "Mày nhìn xem, so ra với nó, tao thảm hơn!" Với cả hai bên má dán băng keo tùm lùm, cổ cũng có, mà môi thì cũng sưng, so ra với Vương Thư bị mỗi bên má với chút cằm... có thảm hơn thật.

Mà chờ đã!

"Ra là mày đánh Vương Thư à??"

"Giề!! Là nó đánh tao trước!!!" - Thằng Luân nổi đóa.

"Cái mông ấy! Thằng Thư chưa từng đụng đến cọng lông của bất kì ai (Nội tâm: Trừ tao!!!) nói gì đến việc đi đấm đá với con bò đen như mày!!!"

"Cái oavusb hừ! Djbeknwjsvejwi!!!"

"Đouma! Obsownuy Lol! P9u27oqbO!!"

Tôi không ngần ngại đấu võ mồm với thằng Luân oang oang như hai con vẹt ngay ở công trường.

"Là tôi đánh trước, xin lỗi."

Nói xong, rời tay tôi ra, Vương Thư không nói gì cả, chỉ khẽ lườm huyết thằng Luân rồi lẳng lặng đi cất xe, tôi cũng bám theo.

"Tao... xin lỗi..."

Đi chậm bên nó, tôi cứ cảm thấy áy náy thế nào ấy.

Chỉ là mới giây trước, tôi đã làm quá chuyện lên, ép thằng Thư phải nhận sai, nếu là tôi là Vương Thư, tôi thấy điều đó quá là bình thường luôn. Thế nhưng, Vương Thư là Sở Vương Thư, là con nhà người ta, là kẻ có cái sĩ diện phải cao gấp 10 lần tôi...

Nhận sai hẳn là điều cậu ta cảm thấy nhục nhã nhất.

"Xin lỗi cái gì?" - Đoạn, nó gạt đi tóc mái đang che mắt tôi.

Tôi thì cứ cúi cúi xuống nhìn nền đất, chưa dám ngẩng lên.

"... Mà biết mà."

Lại thói cũ, hai tay nghịch ngợm đem góc áo của thằng Thư mà vò vò.

"Mày động tay với cái thằng nào chim kia làm gì... Mà, cũng phải, cái thằng như nó nhìn thôi đã muốn đấm rồi. Lỗi không phải do mày, mà là do nó. Là do nó có cái mặt méo ai ưa được là d--"

"Tóm gọn lại."

Dúi đầu vào lòng hắn, tôi lí nhí.

"Mày đừng đánh nhau."

Mà, đó là lời khuyên tôi dành cho hấn, không biết hấn có nghe được không khi mà âm lượng phát ra cơ hồ còn bé hơn tiếng rầm âm thầm lặng lẽ của mấy bạn hay thả bom ngầm....

"Cám ơn."

Ngước lên, lại thấy bản mặt của hấn ngày càng gần!!

Á há!!

Tao biết tổng chiêu này của mày rồi!!! Xưa nha Diễm!!

Trước khi bị nó trêu, tôi đã nhanh trí kiễng chân lên hôn chụt môi nó một cái, xong, xách dép bỏ chạy thật nhanh, vừa chạy vừa lêu lêu lêu lêu!!

Há há há!! Nó nãy tính trêu tôi bằng cái hôn như lần trước chứ gì?? Tôi đã nhanh chóng nhân cơ hội trả thù lại!!

Tôi giỏi chưa!!!

Mẹ ơi!!! Tim tôi lại bị bệnh rồi!! Ứ hự!! Bình tĩnh nào!!

Rõ ràng tôi là người trêu sao cứ như bị trêu thế này!!

Bình tĩnh!! Phải... phải chăng thằng Thư cũng đang trải nghiệm cái cảm giác... khó tả này của tôi chứ??

Liệu nó cảm nhận được chứ??

Tan học, tôi ngoan ngoãn đứng đợi Vương Thư ở lán xe.

Đợi mãi không thấy, tôi đành đi lên lớp hấn.

"Đi mà!! Cho chị Facebook nhóc đi!!"

"Đi mà!!"

Chưa thấy người nhưng cái tiếng ồn ào đã vang tới muốn điếc tai.

Lúc sau, tôi mới Vương Thư đang bước ra khỏi lớp với bản mặt cau cau có có như đang hờn cả thế giới, tính chạy tới thì đã có vài chị gái từ sau lưng hắt nhanh hơn tôi, vồ lấy hắt như con mèo.

"Cho đi mà!!"

Ra hắt là mục tiêu của mấy bà chị lớp 9 cơ đấy. Thấy cái cảnh hắt không cách nào thoát ra được mới thăm làm sao!!

Giữa lúc này, cái dáng người cao cao đã giúp Vương Thư phát hiện ra tôi đang đứng nép một góc ôm bụng cười lăn cười bò.

Dính phải cái nhìn chăm chăm của hắt, tôi bị mất tự nhiên, đành cun cút đi đến.

Tôi đem cái áo chống nắng trùm kín đầu, chỉ để lộ ra cái mặt phính phính phần nộn của mình.

"Mấy chị... ả... ừm... đó là... bạn... trai em đó... ả... Em là bạn gái..."

Rằng, tôi đã dùng cái giọng nhót nhát trong lịch sử phát triển loài người và cái dáng e thẹn hai đùi cọ cọ nhau mới học được của thằng Dư.

Kì này hắt là bạn nhỏ Vương Thư sẽ bị đồn có bạn gái kẹo ngọt hết hạn cho xem! Há há!! Cho nó chết trong biển nhục.

"....."

"....."

"....."

Cả một hồi lâu không ai nói tiếng nào khiến tôi nhột nhột...

"Bạn gái ghen, không cho đâu." - Thật may giữa lúc căng thẳng hắt đã kịp thời phối hợp ứng cứu.

Hắt ôm, dí sâu đầu tôi vào lòng hắt, rồi thì tự nhiên mà bước đi trong ánh mắt "Không thể tin nổi!" của mấy bà chị.

"Nóng, mày, mày tao nóng."

Tôi gấp gấp vỗ ngực hấn bụp bụp.

Hấn thì cũng thức thời thả tôi ra.

"Phù phù... nóng thế này mà ôm ấp sau không luộc chín tao đi!"

"Ai ép?"

"Chứ... chứ lúc đấy tao không cứu thì mày có còn toàn thân đứng đây không??"

Hừ!

Khi mà lòng tốt không được ghi nhận, tôi rất tức tối!!

Hừ, ngoảnh đầu đi không thèm nhìn hấn luôn!!

"Bạn gái không được giận bạn trai."

"Gái gái cái mông! Nãy là diễn!!"

"Bạn gái thật dễ giận dối."

Tôi phòng má ngoảnh sang bên nọ.

"Bạn trai nên làm gì đây?"

Tôi phòng lớn hơn, ngoảnh sang bên kia.

"Hừ... Xin lỗi tao đi, xin lỗi đảng hoàng vào." - Sịt sịt mũi, tôi đang oai vô cùng.

"Đi bộ."

Nói xong, hấn vọt chạy trước để tôi bán sống bán chết đuổi theo!!

Tôi nãy đã mong chờ cái thằng như nó làm được cái tích sự gì cơ chứ!!

Không xin lỗi tôi thì thôi!! Lại còn để tôi vất chân lên cổ đuổi theo nó đang thông thả đạp xe!!

Nó muốn tôi đi bộ thật kìa!!

Ghét nhất Sở Vương Thư.

Sĩ đi!! Sĩ cho lắm vào mà xin lỗi thôi cũng không thèm nói!! Ghét chưa kìa!

-----oOo-----

Chương 16: "Vì cậu là thằng ngốc duy nhất tôi thích."

Nguồn: EbookTruyen.VN

Sau khi biết thằng Sịp Đen là kẻ sát sắc, ý tôi là kẻ sát hại nhan sắc của thằng Thư, thì, tôi quyết định nghỉ chơi với nó, không nể tình thù địch 3 năm mẫu giáo.

Và....

Các bạn biết chứ?

Các bạn biết không?

Đoán thử xem.

Hahahahahaha!!!

---- Các bạn biết thế quái nào được, đoán cái khi gì trong khi tôi đã nói cái vẹo gì đâu.

Tôi đã đề ra một kế hoạch mang tính cách mạng, tôi - Gia Phong Tâm, đã quyết làm nên một cuộc đại cách mạng!!!! Tôi sẽ cách mạng chính tư tưởng của mình!!! Tôi sẽ từ bỏ siêu nhân Sịp Đỏ, đau lòng vứt theo những ước vọng, khát khao cháy bỏng của tuổi trẻ...

Ôi đau lòng, ôi ô đau... Nhưng biết làm sao, mình buồn vì tim mình đau, mình buồn thì ai thấu đâu...

Thế nhưng, với bộ óc thiên tài, tôi đã dự trước được cuộc cách mạng này không thể thành công khi mà chỉ với đội quân một người. Nên, tôi quyết định phát cờ chiêu mộ binh sĩ, mà không cứ phải binh sĩ, là dân đen cũng được, trẻ chăn trâu cũng chả sao! Cứ gia nhập!!

Hừm... hình như trong lịch sử... cũng có một sự kiện tương tự...

"Cầu Vương" đúng không nhỉ? Hay là "Cần Vương"... hay là "Hút Cần"....

"Ngu."

Ôm đầu, tôi kêu la oai oái nhìn thẳng Thư.

"... Thế thì là "Chơi đá" à?"

"Về học lại."

Xoa xoa cái trán bị hấn gõ tận 2 lần liền, tuôi hậm hực gấp chiếc laptop trên đùi hấn lại.

"Mày này giờ nghe tao nói hay không?"

Hấn gõ tay tôi ra, rồi lại mở cái laptop.

"Về đi. Phiên."

Hấn không thương tiếc phủi tay xua đuổi tôi như xua đuổi cún. Điều này làm tôi vô cùng bất mãn! Hừ! Cái thứ mà hấn đang xem có sức hút còn hơn cả tôi cơ á??

Đó là thứ gì??

Lươn lẹo lẩn tới, ngo ngó màn hình laptop, đập vào mắt tôi là cảnh một chú nào đó hai bên má có hai vết hằn, khóe miệng đầy máu nhưng vẫn đang nở nụ cười.

Không hiểu vì sao, từ giây phút ấy, trong tôi như bừng nắng hạ, mặt trời

chân lí chói qua t(r)im...

.... Ôi mẹ ơi, sao chú này còn tỏa ánh hào quang chói lóa hơn cả Siêu Nhân Sịp Đỏ thế!?

Thấy chú này khẽ đặt hai ngón tay lên trán anh nọ, rồi thì ngã xuống.

Không hiểu cho lắm nhưng mà tôi thấy thương tâm lắm...

"Ai vậy... hức... ai thế mà?"

"Itachi."

Tôi đã thề sống thề chết khắc thật sâu tên con người này vào tim!

"Tên phim, mà mày tên phim??"

"Naruto."

Gấp gáp vợ lấy cái bút bi ghi nhanh vào cổ tay chữ "Naruto" xiêu xiêu vẹo vẹo, tôi chạy vội về nhà, tra tìm ngay ra để xem!

Kể từ ngày ấy, bóng hình chiếc sịp đỏ đã nhạt màu, từ màu đỏ chót dần phai thành trắng, cuối cùng trong suốt, trở thành vô hình trong tim tôi.

Thế vào đó là người hùng thấp sáng lên lí tưởng cao đẹp mới của tôi - Uchiha Itachi.

Và lâu sau, tôi còn biết thêm, cả hấn, bố hấn, thầy Vũ Vũ cũng cuồng chú Itachi như tôi...

"Mày mà Sịp Đỏ ở tậ--"

"Đẹp đi, phim trẻ trâu không đáng xem. Thằng trâu tre như mày cũng chả đáng chơi." - Tôi thả ra một câu thật phũ như vậy. Tôi chả biết, câu nói ấy đã vô tình trở thành cú chấn thương tâm lí quá lớn với thằng Luân. Từ ấy nó bắt đầu ne né xa tôi, rồi thì, lâu dần tôi còn quên mất sự hiện diện của nó.

Tôi từ một đứa ngày nó chuyên đi còn khóc như mưa, nay liền thành đứa coi việc nó biến mất như chuyện hiển nhiên...

Thay đổi, tôi đã thay đổi rồi...

"Thư Thư, tao lớn rồi!!" - Tôi vui mừng ôm cổ thằng Thư.

"Bao giờ không phải kiễng thì nói tiếp."

Hừ hừ!!

Nó dám ám chỉ chiều cao của tôi đây mà!! DOUMA! Lùn thì sao? Lùn thì ăn hết miếng cơm nhà mày à??

Hừ!!

Tôi phụng phịu nhảy chồm lên lưng hắn, bám dính như con gấu Koala, nhất thiết không chịu buông tha!

"À, tao nghe nói bạn thân với nhau hay có biệt danh á. Thế nên tao với mày phải có!"

Vương Thư tự thả mình rơi xuống đệm giường, ngã đè lên tôi! Nó toan đứng dậy tẩu thoát thì, tôi rất nhanh tay ngồi dậy ôm cứng eo hắn giữ lại, rồi lại đem hắn ngã chung trên giường.

Hai đứa cứ lăn a lăn a lăn.

Đến khi đầu tóc, quần áo bị lăn cho thành mớ tổ quạ, hắn liền đè úp tôi xuống, đem hai cẳng tay của tôi gập ra sau như tội phạm.

Rồi thì hắn kê cằm lên gáy tôi nói.

"Tâm 47."

"Là cái.. gì?"

"Biệt danh."

Hắn thôi không chế tôi, đứng dậy đi ra ngoài.

Được hắn đặt biệt danh cho, tôi chính thức cảm thấy tình bạn bè của tôi và hắn đã nâng thêm một mức tiến hóa mới!! Tình bạn siêu cấp thân! Mặc dù tôi không hiểu lắm về ý nghĩa số 47.

Bám theo nó, tôi nói.

"Thư...- Nghĩ nghĩ, tôi thấy không thể đặt số lớn hơn được, liền nói tiếp -
"Thư 46!!"

Bỗng dưng nói xong lại được hắn xoa xoa đầu nhỏ, song, lại được chiêm ngưỡng nụ cười ngàn năm có một của nó... Thật sự, tôi khá là thích được hắn xoa đầu...

Cái cảm giác được hắn cưng khiến tôi thấy an tâm hơn, cảm giác như được chăm sóc, bảo vệ.

Hôm sau, tôi khoe lầy khoe đẽ với đám chiến hữu rằng được hắn đặt biệt danh, đẽ rồi cả lũ chúng nó kéo nhau đến gặp Vương Thư. Chúng nó đứng xếp hàng ngay ngắn, từng người diện kiến hắn, kính cẩn quỳ xuống chỉ đẽ xin cái biệt danh.

Cứ như thể hắn là vua không bằng!!

Ông vua độc tài, sĩ diện nhất quả đất!!

"Thư 46, về thôi muộ---"

Tôi dè chừng ánh mắt chết chóc của lũ phản bạn kia.

Nhưng, nhưng mà, thấy cái cảnh hắn bỏ sức ra đẽ đặt biệt danh cho kẻ khác, tôi thấy tức anh ách trong người!

Hắn chỉ nên đặt biệt danh, gọi tôi bằng biệt danh mà thôi!!!

Với ai hắn cũng đặt thì giữa chúng tôi có cái con cá gì đặc cmn biệt cơ chứ!

"Tao về!"

Dậm chân bịch bịch gây sự chú ý, tôi cuốc bộ về nhà. Vừa đi vừa đem cái tên Sở Vương Thư ra chà đạp 10 lần!

"Kít." - Là tiếng phanh xe đạp.

Tôi quay sang trái, thấy hấn miệng ngậm kẹo mút, hất cằm ra hiệu cho tôi ngồi sau.

"Ghét Thư 46 lắm."

"Ừ. Tâm 47."

Eo hấn tôi thường xuyên ôm, đơn giản vì ôm nó khiến tôi gần hấn hơn.

Hấn ấy, hấn ngoài mang về "Con nhà người ta" hoàn hảo đến khó tin, nhưng tôi dần biết hấn thật ra chỉ là tên ngốc chết vì cái sĩ diện.

Tận đến bây giờ, khi đang học lớp 9 đây, tôi ngộ ra một sự thật quá đỗi tàn khốc!!

Rằng trong sinh học, người bình thường mang bộ NST(Nhiễm sắc thể)
 $2n=46$.

Còn 47 thì sao? Thì sao????

Douma!! Douma!! Thư chết tiệt! Thằng chết tiệt!!

Các bạn nếu đi khám hay xét nghiệm abc mà nhận ra mình mang bộ NST
 $2n + 1 = 47$ thì chia buồn sâu sắc!!

Bạn là trẻ DOWN!!! Trẻ đao!! Trẻ bí đao!!

Và tôi cũng nhận ra ý nghĩa của Phụng 48, Lâm 78, Nhiên 8...

Là.

Phụng Tinh Tinh, Lâm Gà, Nhiên Ruồi Dấm...

Còn tôi là Tâm Down...

"Thư kia!! Mau xin lỗi về sự sỉ nhục ngẫm suốt 3 năm qua cho tao!!"

Hức hức... nghĩ gì mà khi đó tuổi còn tự hào vênh mặt xưng danh "Tao là Tâm 47" ra khắp thiên hạ chứ... Khác quái gì tự dung úp cái đít nòi vào mặt đâu!!

Ghét nhất Sở Vương Thư!!

"Biết vì sao không?" - Hắc bỗng nhiên nói.

Ấm ức câu câu vai hắc, tôi lắc đầu.

"Vì cậu là thằng ngốc duy nhất tôi thích."

Xong, hắc không xoa đầu tôi như mọi khi, mà hắc đặt lên cái hôn.

-----oOo-----

Chương 17: Yêu là bị biến chất đấy!!

Nguồn: EbookTruyen.VN

Mặt tôi ngu ra, đại não tôi tạm thời đình chỉ hoạt động mất 10 phút. Rồi đến khi hoạt động lại liền đem nó vắt chất xám ra để dùng.

".... Như thích chú Itachi hả?" - Tôi chả biết đáp gì hơn ngoài câu này.

Bây giờ đến lượt mặt hắc ngu ra.

"...Ngu." - Vừa nói hắc vừa gõ mạnh lên trán tôi.

Xong, chả hiểu sao mặt nó nhăn lại như đít khỉ, hậm hà hậm hực đẩy tôi sang một bên, cái kính xách cặp đi về. Trong một khắc nào đó tôi thấy má nó... hơi đỏ.

Không, mày điên rồi Tâm à.

Sở Vương Thư ngoài cái mặt lạnh như tiền, đen như đít nòi ra thì làm gì đủ

khả năng làm ra cái loại biểu cảm phong phú như thế được! Ảo giác! Là ảo giác!!

"Thư!! Đợi tao!!!" - Tôi hốt hải đuổi theo hắn.

Tay vừa nâng tính ôm eo hắn thì tôi khựng lại, đem nó đặt lên hai đùi mà miết lên miết xuống. Người tôi tự giác ngồi xa xa hắn ra, tưởng như chỉ cần dịch thêm 1 chút liền không thương tiếc trượt khỏi yên, răng môi cạp đất mà ăn.

Chẳng hiểu sao, tôi lại hành động như vậy...

"Thư."

Dù có gọi thêm vài ba lần thì hắn cũng chẳng đáp lại tôi. Điều đó khiến tôi... hơi hụt hẫng.

Dừng xe trước cửa nhà tôi, nó mới chịu hé lấy vồn vện một từ.

"Xuống."

Thế nhưng tôi lại lì lợm đem cái mông mình dính lấy cái yên như chuột dính keo.

Đồ ác độc đó dám nghiêng cả cái xe sang bên phải, tôi nhanh nhẹn chống chân xuống, không thì lại cạp đường rồi!!!

Đầu hàng, tôi vẫn phải xuống xe.

Như thường lệ, hắn quay đầu xe, ngó ngang dọc một hồi để chuẩn bị sang đường.

Tôi chỉ đợi, vâng là tôi cố tình chỉ đợi hắn mất cảnh giác vừa lấy đà chuẩn bị đạp thì kéo mạnh lại. Why?

Đơn giản!! Tôi muốn nó ném mùi lợi hại của Gia Phong Tâm này!! Tôi khác trước nhiều lắm rồi nhá!! Không phải cứ tùy tiện trêu là trêu được tôi đâu! Xưa tôi hiền, tôi nhân hậu không chấp nhặt, nhưng giờ khác rồi! Há há há há!! Tôi đợi chờ cái cảnh Vương Thư kia úp mặt vào lề đường chết cạn đại đột!! há há há!!

Nhưng, con mụ nội nó.

Đm!! Nó trước khi hi sinh còn túm lấy áo tôi kéo theo chết chung cơ!!

Dù đã rút kinh nghiệm tính toán chi li để không bị cái xe đổ lên người, thì, tôi vẫn thất bại. Thảm kịch của 3 năm trước, nay lại được dịp tái hiện lại một cách chân thực nhất!!

Đau!! Vị đau này còn đau hơn trước!! Đau!! Mẹ ơi con đau!! Huhuhu đau vãi!!

"Nhờn."

Khinh bỉ cái kế hoạch ám sát của tôi một trận, hắn mới lè mề dựng cái xe lên.

"Đứng dậy được không?"

Tôi không do dự lắc đầu

"Phiền."

Hắn nói thế nhưng lại ngồi xổm, đối lưng với mặt tôi. Vẫn là ý nghĩ 3 năm trước, tôi chẳng tin là nó định công tôi đâu. Gượng gạo đứng dậy, tính diễn cảnh anh hùng vô lệ ôm thương tích về nhà thì, chợt thấy người nhẹ tênh. Thấy người mình truyền đến độ nóng.

Là đang được hắn bế, thời điểm này, tôi ước mình quay lại 1 giây trước để lựa chọn được công còn hơn!!!

AAAAAAA!!!!!!! Thay vì giãy dụa phản kháng tôi chỉ biết chôn đầu vào ngực hắn, tránh đi cái nhìn hiếu kì của bác hàng xóm nhà bên, chú chó nhà bên, con mèo nhà bên!!

Còn đâu thể diện của một thằng đàn ông chân cmn chính của thế kỉ 21 chứ?!

"Mày... mày thả thả tao xuống!!"

Nhưng thằng Thư không nghe, douma nó không nghe, nó bế tôi đến tận giường rồi mà vẫn chưa thả, douma nó sao lại không nghe???

"Hộp y tế ở đâu?"

"... Ở phòng bên cạnh." - Tôi lí nhí trong miệng,

Song, hắn vẫn chưa buông tha cho tôi, vẫn cứ tự nhiên mang theo cả tôi đến phòng bên cạnh. Khi mà đã tìm được hộp y tế, hắn ra lệnh cho tôi tự túc, tức là, vừa ngoan ngoãn trong vòng tay của hắn, vừa phải cố vươn cái tay mà lấy thuốc.

Cũng quá bèn sức đi!! Khi mà còn bế tôi trở lại phòng cũ một lần nữa! Ngay lúc này thì không thương tiếc quăng tôi như bao rác lên giường.

"Tao phản đối bạo lực!!"

"Phản đối vô hiệu. Cởi quần ra."

....

Hả?

"Hả?"

Không thêm giải thích thêm, hắn bò đến gần tôi, tính tháo khuy quần tôi ra, nhưng tôi lại vội lùi ra sau nên bắt hụt.

Vợ lấy bé gấu bên cạnh làm tấm khiên vững chắc nhất, tôi sợ hãi nép góc giường, hai tay đặt lên vều bé gấu, hai chân sổng chết kẹt cứng eo bé gấu.

"Mày cởi quần tao làm gì!!!" - Tôi sợ hãi ré lên.

"Bôi thuốc."

Hắn vẫn cứ ngoan cố bò đến gần tôi mặc cho tôi phản kháng vô cùng kịch liệt!!

"Điên!! Làm gì đến độ cởi quòn!!!"

Tôi và hấn bắt đầu co kéo dùng dằng một hồi.

Giữa thời khắc song kiếm hợp bích cùng tôi để đấu tranh cho danh dự của thằng đàn ông, bé gấu đã cố gắng hết sức để rồi hi sinh oanh liệt một trận, đầu bé gấu rách toạc... Thật ra đây là con gấu mà hấn tặng tôi vào sinh nhật 13 tuổi.

Tôi giờ chả thiết giằng co gì nữa, tay che miệng, tay vươn đến nhặt lại đầu chú gấu tội nghiệp. Thật cẩn thận đặt nó lại vị trí cũ, thế mà, cái đầu vẫn lẩn a lẩn ra. Cố gắng đặt lại nhưng vẫn lẩn ra.

Tôi bất lực trước hiện thực tàn khốc. Đau đớn ôm lấy thân gấu to bự.

"Mua con khác là được."

"Nhưng con này mày tự bỏ tiền túi mua cho tao mà!!"

"Đi làm tiếp là được."

Đi làm tiếp là được, hừ, nghe đơn giản vậy thì tôi cũng làm lâu rồi!

Năm ngoái, sinh nhật tôi gần với ngày trung thu, tôi đã vói hấn tặng đủ thứ quà, thế nhưng chỉ đòi có lệ chứ không mong hấn mua gì."Hức hức, chót, tao chỉ cần con gấu bông nâu nâu bự bự ôm để ngủ thôi! Con kia nó bé quá rồi!!"

"Trời đang tối, ngủ mơ tiếp đi."

Đến hôm trung thu, tôi hào hứng đi cùng thằng Dư với Phụng, là có sang rủ nhưng hấn không có nhà mới cay!

Tôi được nhờ cầm hộ quà cho thằng Thư, chắc, nó giành được đồng giải thưởng, nhận thay mà tôi cảm thấy tự hào hộ. Phồng cái mũi nhỏ, tôi vênh mặt tự hào nhìn lũ bạn đang ghen ăn tức ở!! Hahahaha!!!

Ngay khi tan tiệc, tôi nhanh chân chạy về nhà cất bánh kẹo rồi tiện tay nhặt hết bánh trung thu ở túi thằng Thư nhét vào túi mình, chắc, dẫu sao hấn có bao giờ mó vào bánh kẹo đâu!

Đang làm việc thiện, thì tôi bị tiếng của mẹ làm cho giật nảy, suýt thì tim

em yêu đập tan lồng ngực xách vali đi.

"Tâm Tâm, lấy lọ sát trùng, thuốc, bông, gạc ra đây!"

"Thuốc gì hả mẹ??"

"... Mang cái hộp y tế ra đây! Nhanh lên!"

Nhét tăm cái bánh vào miệng, vừa cạp bánh tôi vừa khệ nệ bê cái hộp ra.

Roi bánh.

Tôi rơi cmn bánh luôn rồi...

"Thư, mày bị sao thế?"

Nhìn phần đùi hoàn hảo trắng không tì vết của hân hôm nay bỗng dưng bị phồng rộp lên cả một mảng, trông đến là xấu xí, dọa người!

"Bị bỏng."

"Bố mẹ mày đâu?? Sao để mày bị bỏng??"

"Bận hết rồi."

Nhìn khuôn mặt trước sau vẫn bình tĩnh, không hề có biểu cảm đau đớn sợ hãi nào của Vương Thư, tôi cảm thấy nể nó, nếu là tôi, chắc đã nằm lì trên giường giãy đành đạch đòi tự sát để chấm dứt cơn đau cho rồi!

Và vài hôm sau, sinh nhật tôi, sáng ra chưa biết trời mây đất trời gì thì đã bị con gấu bông to sụ đè cho phát ngạt!

"Cho đây."

"Cho cái mông!! Là tặng!! "chúc mừng sinh nhật Tâm, đây là quà của tớ.",
mày nói vậy là sẽ chết à???"

Nói thế thôi, chứ nội tâm tôi đang phủ kín hoa hồng đấy, xin mẹ mà mẹ cứ hứa lèo suốt từ năm này qua năm khác, còn xin hân, bị phũ nặng nề thế mà vẫn được mua cho!

Trái ngược quá...

Nó quẳng quà xong thì tức tặc đi về.

Còn tôi sức nhớ ra phần thưởng của hấn, vội vàng lục tủ ôm đóng quà trung thu quên trả, chạy sang nhà hấn.

Vừa kiễng chân thì...

"Múa lân? Hay thật, con đã xin phép ai chưa mà đòi múa?"

"Xin thì mẹ có cho chắc..."

Tôi nghe thấy giọng hấn, chắc đang bị mắng đây mà! Hắc hắc!! Gì chứ tôi thích nhìn thằng Thư bị phạt lắm!

Lén lút nhìn từ khe cửa, tôi thấy hấn quỳ, hai tay đặt ngay ngắn lên đùi.

"À, đi múa may quay cuồng rồi rước thêm cái vết bỏng to đùng thế này, đến cái ông bố Lãnh kia còn chả cho mi ra khỏi cửa chứ đừng nói múa!"

"Là không may thôi... Do anh Phương lúc thổi lủ--"

"Câm ngay! Nói nhanh, mi múa để làm gì??"

"Con cần tiền."

Ngay khi dứt câu, hấn ăn chọn cái tát của thầy Vũ kèm theo là sự bùng cháy của thầy.

"Cần tiền làm gì? Đi chơi bời? Đi đàn đúm tụ tập?"

Má hấn bị tô thật đậm bởi sắc đỏ. Nhìn thôi tôi đã thấy ngựa ngựa má rồi, chắc chắn mà thay hấn hứng chắc lẫn ra ngất mất.

"... Con mua... quà..."

"Mở miệng xin bố khác cho, cái nhà này làm gì nghèo đến nỗi không cho nỗi con trai tiền mua quà?? Mua tặng ai? Mua gì?"

Tôi thấy hắn không trả lời nữa, vẫn giữ thế quỳ chuẩn chỉ, môi hắn mím thật chặt, tưởng như muốn dung hợp chúng nó lại cho liền với nhau luôn.

Mà chờ đã...

"Bố hỏi không trả lời? Thái độ gì đây?"

Thấy thầy dơ tay, tôi sợ hãi hét toáng lên.

"Thầy Vũ!!! Dừng tay!!!"

Tôi dồn sức bật nhảy bắt lấy tay thầy giữ lại.

"Là Thư mua quà tặng em đó thầy!!!"

Thầy chậm lại động tác, xoa xoa đầu tôi rồi vẫn là dơ tay lên nhưng thật dịu dàng đặt lên đầu hắn, xong, vò thật mạnh.

|

"Mau vạch quần ra bố xem, giấu giấu diếm diếm, kéo nhiễm trùng."

Hiện tại, nhìn món quà mà hắn phải đánh đổi bằng vết bỏng đau kinh khủng thêm cái tát cũng đau kinh khủng mới có được đang bị tôi làm hư kia, tôi thấy hối hận lắm...

"Khóc cái gì??" - Hắn vút thân con gấu sang một bên, ôm tôi vào lòng mà hỏi.

"Con.. con... gấu mày... mày tặng tao... hỏng rồi..."

"Bỏ đi."

"Không được đâu... không bỏ được đâu..."

Cả người tôi run rẩy đến lợi hại, nhưng kịp thời được hắn nhẹ nhàng dùng tay vuốt vuốt trấn an, đã bình tĩnh hơn nhiều rồi.

"Nín, khóc nữa phạt đấy."

"Là lỗi của tao... mày cứ phạt nặng vào... Đánh khẽ, đau tao lắm."

Cứ như một việc quá đỗi bình thường trong số các việc bình thường, hắn tự nhiên đặt lên môi tôi cái hôn phớt.

"Lại hôn tao..."

Và lại nhận thêm cái hôn nữa.

"Tôi không thích nữa, tôi yêu cậu."

Môi tôi đông động tính nói thì hắn đã nhanh để thêm.

"Yêu Gia Phong Tâm, yêu riêng Tâm, không phải như Itachi. Đừng nhầm lẫn."

Não tôi hiện tại đang bị nhồi quá nhiều thông tin trong cùng một lúc, cái gì mà không thích, xong lại yêu, rồi là riêng tôi, không phải Itachi,...,...

"Về đây."

Hắn vừa xoay lưng, tôi liền nhào vô, nhắm môi hắn hôn trả lại một cái.

Rồi hắn mất thăng bằng ngã ngửa ra giường, theo đó tôi cũng ngã vào người hắn.

"Mày lại trêu tao... chứ gì?" - Tôi nằm trong lòng hắn, được vòng tay hắn bao lấy, thủ thủ nói vậy.

"Ngố, Tâm ngố, ngố ngố."

Tôi giận đỏ mặt, gõ gõ cái đầu nhỏ lên ngực hắn.

"Ngố nên tao mới yêu phải cái thằng con nhà người ta, cái thằng mặt nòi như mày đó!!!"

Có sự mâu thuẫn ở đây.

Hắn thông minh đến vậy.

Tôi ngốc đến như thế, mà hắn vẫn đâm đầu vào yêu tôi, há chẳng phải hắn cũng thật ngốc sao?

Thêm nữa, tôi luôn ghét mấy đứa thông minh, mà lại đâm đầu đi yêu cái kẻ sáng chói sở vàng là hắn, há chẳng phải...

Tôi... bị cái yêu làm thay đổi? Và hắn cũng vậy?

Haizzz, khuyên các bạn đừng dại dột mà yêu.

Yêu là bị biến chất đấy!!

-----oOo-----

Chương 18: 18+

Nguồn: EbookTruyen.VN

"Thư... à.. ừm..."

"Sao?"

Ngồi yên sau, lần này ngồi xoay lưng, tức là lưng tựa lưng hắn, tôi cứ bối rối mãi.

"Giờ.. thì đó... là người... người.. À thì... iu... iu... đúng không?"

"Yêu."

Chết tiệt!!

Không biết thằng Thư này hồi bé bị làm sao mà giờ nó lại bình tĩnh phát hờn đến thế!! Có cần nói thẳng, huých toẹt ra như thế không??

Cái thằng vụng về!! Nghèo nàn cảm xúc! Ít ra thì cũng nên có biểu cảm ngượng ngịu, ngại ngùng mới phải đạo chứ!!

Như tôi ấy, một người tự hào mang đủ 50 sắc thái biểu cảm... Mà tại sao

lại là con số 50?

Tôi chả biết! Hôm nọ thấy bìa quyển sách của bố đề vậy nên mượn tạm dùng.

"Thế... giờ tao gọi mày... là gì?"

Phót lờ.

Xem kìa!! Nó dám phót lờ người yêu bảo bối cute moe moe như tôi kìa!! Hừ hừ, tôi tiên đoán mai này nó sẽ khóc một dòng sông vì hối hận luôn!!

"Gọi như bình thường." - Đây là lúc đưa tôi đến cửa lớp hắn mới nói.

"...."

Tan học, lại cùng hắn đi về. Lần này là tôi ngồi sau xiết chặt eo hắn.

Hắn liền chán ghét nhấc.

"Khó thở, bỏ ra."

.... Tôi bỏ qua, ôm chặt hơn.

Như mọi ngày, tôi thì cứ thao thao bất tuyệt về mấy sự kiện trên lớp, còn hắn thì mảy may không care lấy một từ.

Nhìn từ xa, tôi không khác gì một thằng con đang báo cáo lịch sử làm việc cho bậc phụ huynh... À không, chả có bậc phụ huynh nào lại bỏ tấn bơ quăng vào mặt con cái đâu!! Ít ra cũng phải nói vài từ góp vui chứ!! Khích lệ con em chứ!!

Cmn! Khi không tôi lại tôn thằng dở này lên làm bố mình làm gì!!

Mà hôm nào thằng Thư nó chả như vậy!! Tôi tức tôi làm gì chứ!!

Chờ đã, chờ đã...

Chậm đã nào...

"Này!! Tao với mày đã là người yêu chưa?"

"Kít."

Hắn cho dừng xe lại.

Bị phanh bất ngờ nên tôi liền cộp luôn cái đầu vào lưng hắn.

Đang tính lên tiếng tố tội thì chợt nhận ra, đã về đến nhà mất rồi. Không lì bám xe, tôi chậm rãi nhảy khỏi xe.

Nhưng mà, đã định đi vào nhà đấy, nhưng mà, nhưng mà tay tôi nó phản lí trí, phản chủ!! Nó tự tách ra hoạt động, bám giữ cặp hắn không buông.

"Mày nói đi."

"Sao lại phiền thế?" - Sở Vương Thư nói xong, lại diễn ra cái bộ mặt chán ghét thương hiệu với đôi mày cau lại.

Tôi nuốt khan một ngụm, kiễng chân lên, ghé sát tai hắn.

"Mày chỉ làm tao buồn thôi!" - Hét lên như vậy.

Rồi, dậm chân bịch bịch, tôi tức tốc chạy vào nhà, liền một mạch phi vào lòng chú gấu bụng nâu nâu.

Nó ấy, tôi hôm qua dành cả đêm ngồi khâu đấy. Nhìn nơi cổ nó chỉ chút chỉ, không đều lấy một đường, cứ loạn cả lên, đau cả mắt.

Giống suy nghĩ hiện tại của tôi vậy, rối loạn lên, rồi thì chồng chéo lên nhau.

Có biết vì sao tôi bây giờ giận nó không? 10 giây cho đoán.

Chắc là hơn nửa biết rồi, còn nửa kia còn ngờ ngờ như cục bơ thì nghe đây.

Tôi chả cảm cmn nhận được cái cảm giác qq gì gọi là người yêu từ hắn cả. Mọi thứ giữa hắn và tôi so với thường ngày khác quái gì nhau chứ?? Vẫn lãnh đạm, vẫn khô khan!!

Tôi có cố gắng bao nhiêu thì hấn vẫn dậm chân tại chỗ!

Rồi thì "Phiền" cái gì cơ?? Hấn thấy phiền khi mà tôi nỗ lực gợi ý hấn??

"Tâm, mang sang nhà thầy Vũ hộp đường."

"Vângggggggg."

Lười nhách lết xác ra, thận trọng nhận lấy hộp đường vàng nặng trĩu. Tôi khễ nề bê sang nhà đối diện.

Hai tay mới bê nôi cái hộp này, giờ mà dùng 1 tay để bấm chuông, sẽ đổ ngay!!

... Hừm, giờ là lúc tôi sử dụng trí óc siêu phàm của mình.

A! Ra rồi!

Đặt hộp đường xuống đất, tôi vui vẻ nhấn chuông.

Sao!? Thấy tôi khôn quá nên các người ghen tị rồi???

"Gì?"

Không ngoài dự đoán, là cái giọng sắc lạnh của hấn.

"Mẹ tao bảo bê hộp này sang đó."

Tôi chỉ xuống cái hộp to to dưới chân cho hấn biết rồi ngồi xổm xuống, bê lên hộp đường, đi tiếp vào trong nhà hấn.

"A a a a, nặng quá!!" - Tôi ca thán.

"Đề trên bàn."

Tôi cố tình đi lòng vòng một hồi, rồi tiếp tục kêu ca.

"Ồn kinh."

Đặt cái ipad xuống sofa, hấn bê lấy hộp đường từ tay tôi, đem đặt lên bàn rồi tiếp tục nâng ipad chơi tiếp.

"Tao về nhá?" - Tôi nói.

"Xùy."

Hấn vừa dứt lời xua đuổi, tôi liền bỏ nhào tới, giật lấy cái ipad đặt sang một bên, đè lấy hấn.

"Mày hết yêu tao rồi phải không???"

Vừa hỏi nó, tôi lại sụt sịt cái mũi đo đỏ.

"Mày ý, là mày tỏ tình tao... trước mà. Nhưng mà mày, mày đối xử với tao vẫn hệt như trước... Tao, tao thấy trên phim, người ta.. người ta, ừm thì người ta dịu.. kiểu dịu dàng với nhau hơn ý! Người ta hay giúp... giúp đỡ nhau này, nói dễ nghe hơn này, ừm rồi--"

Trong khi tôi còn chưa trình bày xong quan điểm, thì hấn rất nhanh đảo ngược tình thế, đem tôi đè xuống, hai tay hấn chống xuống ngay bên cạnh đầu tôi, cúi thấp đầu, thấp đến độ mũi hấn còn chạm đến mũi tôi.

"Tóm gọn lại."

Chính vì quá gần, mà hấn vẫn phải thực hiện chức năng hô hấp, nên là hơi hấn phả ra cứ thế mà ám lên da mặt tôi...

Nóng quá.

Hai tay tôi vội che mặt lại, nghiêng đầu sang một bên, để tránh đi đôi mắt đen vũ trụ của hấn.

"Tao... chỉ là tao... muốn mày... đối xử đặc biệt hơn. Mày cứ phũ với tao, mày cứ lơ tao, mày chả dịu dàng gì cả... Chả giống người yêu gì cả! Mà đối với mọi người m..."

Càng về sau, âm lượng của tôi lại nhỏ dần dần, chính là tôi nhận ra, bản thân mình mới là thứ có vấn đề chứ không phải là hấn.

Bỗng dưng tôi lại lẩm chuy n hóa v n đề lên làm cái gì nhỉ?

So với mặt bằng chung về cách ứng xử của h n với đ m bạn, tôi đã luôn là đặc biệt nhất rồi, làm gì có ai ngoài tôi được h n đ o(Và "được" đ o h n)? Làm gì có ai ngoài tôi được h n tặng quà, được h n  m, được h n hôn,...

Được h n yêu?

"Xin lỗi, tao sai rồi... Thử  i."

Tôi hơi r n người, vòng hai tay ôm lấy h n, má tôi k  má h n.

"Không." - Rồi h n để tôi nằm ng  lại sofa, đặt tay lên g y tôi khiến đầu tôi hơi ng  ra sau. Nói tiếp - "Từ giờ sẽ dịu dàng hơn, được không?"

Hai tay tôi  m h n xiết chặt hơn, nuốt ực một ngụm, then then thùng thùng, khe khẽ gật đầu đồng ý.

Sau đó, cánh môi h n nhẹ nhàng dán lên cánh môi tôi một cách trực diện. Hơi nghiêng đầu, góc độ hôn cũng nghiêng, theo đó, tôi cảm nhận được khoang miệng mình trở nên chật hẹp khi mà xuất hiện thêm cái lưỡi nghịch ngợm của h n.

Vừa mềm mềm lại nóng nóng, tôi từ đầu đến cuối đều nhắm tịt mắt lại, chẳng biết mây trời trắng sao gì, mà đầu tôi nó đang quay tít lên thế này còn biết được cái gì nữa!!

Đến khi, cái cảm giác khó thở  p đến, tôi gi y đành  ạch, nhanh đẩy h n ra, s ng chết thở gấp.

"Ng , thở bằng mũi."

"Hà.. hà... hít.... tao... tao không biết... kh  kh ."

Mặt tôi lúc này đỏ tung bừng, nguyên do chính chắc là tại vì nóng... với xấu hổ.

Thật may khi mà không chỉ tôi, mà mặt h n cũng bị lây sắc đỏ!

"Dịu dàng là như thế hả?" - Đến lúc về, tôi l n hỏi nhỏ.

"Ừ."

"Eo ơi." - Tôi lắc lắc đầu - "Thôi thì từ giờ hãy cứ là con nhà người ta - Sở Vương Thư - Thư sama đi, cứ như bình thường cho tao nhờ. Người yêu cái gì chứ, mất mọt."

Diễn cái động tác tay bóp cổ ngạt thở, tôi lắc cái mông chạy tót về nhà.

Hừm, phim ảnh đúng là bổ láo, không tin được đâu! Người yêu thì phải dịu dàng, sẵn sóc cái con khi! Ngạt chết người ta chứ đùa!!

Nghĩ cái viễn cảnh bản mặt mốc của mình đang thè lưỡi được lên Kênh 14 và các mặt báo khác với cái tiêu đề:

"Đáng thương nam sinh chết ngạt vì thích được dịu dàng."

Rùng cả mình mà!!

Sở Vương Thư miết miết cái môi, nhìn cái tên ngố Phong Tâm đang nhảy chân sáo về nhà, không khỏi buồn cười.

Đến khi ăn xong bữa tối, bố lớn hắt vôi ngồi vào bàn làm việc thì mới lén lút như ăn cắp đến bày tỏ tâm sự.

"Người yêu với nhau, nên làm gì hả bố?"

"Hả?"

"Người yêu nên... dịu dàng với nhau như nào hả bố?"

Cốc nước vừa nhận từ cu con suýt nữa thì trượt khỏi tay Vương Lãnh.

"... Con có người yêu à?"

Hắn không hề phủ nhận.

"Cứ tự nhiên đi, để cảm xúc hướng dẫn là được."

Vâng dạ, Vương Thư trở lại vào phòng, tuy nhiên, được một lúc liền trở lại.

"Yêu đứa ngố thì sao hả bố?"

Bị bất thành linh hỏi, Vương Lãnh hơi giật mình.

"Chứng tỏ con cũng ngố."

Mặt Vương Thư ngệt ra một lúc, hấn lắc lắc đầu rồi lăm lè đi vào phòng, đóng cửa tự bế một hồi.

Sơ: chỉ muốn nói Sơ sinh vào ngày 18 :

Đây là chương 18 :3 Số 18 mà đi với dấu + thì đẹp nên để kè.

Vậy hoy =)))

Mà tốc độ ra chương tỉ lệ thuận với động lực á...

-----oOo-----

Chương 19

Nguồn: EbookTruyen.VN

Giờ tôi đang là tân học sinh hay học sinh lớp 10 của trường cấp 3 - THPT XXX.

"Hết giờ, mời cả lớp nghỉ. Nhớ về ôn kĩ, tuần sau sẽ có bài khảo sát phân lớp đợt 2 nhé."

Vươn cái vai, đứng dậy lắc lắc cái mông tưởng chừng ngồi lì 45 phút sắp bị là phẳng, tôi ngáp một cái thật dài mà không thèm che miệng.

Hà, chả hiểu sao năm lớp 6 tôi lại có nhiều năng lượng đến thế, từ tiết 1

đến tiết 5 hoạt động tay chân liên hồi, mà tan học thì vẫn còn đủ sức để bay nhảy, xem siêu nhân...

Còn giờ hủ, đưa nào rủ tôi đi chơi, tôi sẽ cho nó ăn bánh mì kẹp dế tổ ong luôn, nhờn với bố à...

"Về."

"Ừa. Đợi tí."

Chả hiểu sao, biết là thằng Thư chẳng bỏ tôi chạy về trước đâu, nhưng mà tôi cứ thấp thỏm lo lo, vội vàng nhét đại đồng sách trong học bàn vào cặp. Thì bỗng rơi ra một tờ giấy nhỏ.

Tôi mặc kệ nó, chắc là lũ cầu bằng hữu nhét vào troll tôi chứ gì?

Thế nhưng, kẻ cẩn thận luôn là hấn, hấn đi đến cúi xuống nhặt lên.

"Của ai?" - Hấn hỏi tôi.

Tôi thật thà lắc đầu.

"Chịu, tao thấy rơi ra từ sách, chắc là thằng Nhiên, Phụng trêu tao."

Thấy hấn không nói gì, lướt nhanh mặt giấy rồi gập nó thành hình vuông nhỏ đem nhét vào túi quần. Điều đó kích thích sự tò mò của tôi!

Nhao nhao lên, móc từ túi quần hấn ra tờ giấy đó, thì liền bị hấn giật lại.

"Ồ kìa!" - Tôi bắt mắt bá vai bá cổ hấn - "Mày phải cho tao xem chứ!! Nó thuộc quyền sở hữu của tao."

"Giờ là của tôi."

"Ồ!! Tao phản đối! Trả đây."

Kiểm chân lên đòi lại mảnh giấy hấn đang dơ lên cao, thì tôi cmn tôi không biết được rằng mình đã vô tình tạo điều kiện cho hấn hôn mình.

Tôi phát hờn há miệng cạp vai hấn.

"Hừ! Trả đây! Mày xấu xa!"

"Của tôi rồi."

"Ai nói thế??"

Hắn ghé sát môi, tôi biết nó lại muốn hôn tôi, nên, tôi liền đưa tay lên bịt miệng hắn lại.

"Giấy đó viết gì?" - Tôi vẫn là, không bỏ được tính tò mò, gắng hỏi hắn.

Hắn không cúi đầu nữa, đứng thẳng rồi bỏ đi.

"Ngố thì biết làm gì."

Đó, nó đã phát biểu một câu rất ư là ngửa đòn nha!! Douma!! Ngốc thì sao? Ngố có ăn mất nhà mày miếng cơm nào không? Hừ hừ!! Chỉ được cái chọc ngoáy nỗi đau của kẻ đáng thương là giỏi thôi!

Giữ chặt quai cặp, tôi hót hải đuổi theo hắn.

Tính ra cũng phải 3, 4 năm rồi. Nhanh thật, suốt 3, 4 năm ấy, cùng hắn đi đi về về trên con đường này biết bao lần mà, chưa bao giờ tôi ngán nhìn những hàng cây hai bên đường.Đề rồi, bất giác tôi hỏi hắn.

"Mày có bao giờ thấy chán khi đèo tao không?"

Không mong chờ hắn sẽ trả lời cho cam, tôi chỉ là hỏi cho có thôi, không cần câu trả lời.

"Cậu có bao giờ chán khi được tôi đèo?" - Hắn bất ngờ hỏi dội lại tôi.

"Có. Chán kinh lên được!" - Từ sau ôm chặt lấy hắn, tôi trả lời vậy.

"Thế cút đi."

"Đáng lẽ mày nên nói "Ui, xin lỗi Tâm, tớ sẽ cố gắng hết sức để cậu bớt chán." vậy đó!! Mày không phũ ngày nào, ngày đấy nhà mày hết gạo đúng không?? Mày thiếu phũ sẽ chết đúng không??"

"Thiếu Tâm mới chết."

Giỏi, giỏi lắm Vương Thư!!

Xem, nó lại làm tôi á khẩu rồi!! Hừ hừ, khi không, khi không lại nói linh ta linh tinh! Hừ, từ mai tui sẽ mượn cái mặt nạ dưỡng da hiệu con cá mắt của mẹ đắp lên mặt cho coi!! Để không bao giờ lộ ra cái bản mặt đang phát đỏ vì ngượng của mình!!

Mà, cái đó che được hết không nhẩy?

Tôi đang nghĩ, có khi quét si măng lên mặt!!

"Lớp cậu, ai là Vi Khuê?"

Hừ hừ vài cái, tôi câu bần đáp.

"Thằng tổ trưởng! À mà, nó hình như chung câu lạc bộ Hóa với mày thì phải..."

Khi đó, tôi không để ý xem lí do hấn hỏi là gì, kẻ đơn giản như tôi là như vậy thôi. Một Sơ Vương Thư đã đủ nhét đầy ứ bộ truyền tải thông tin rồi, hơi đâu mà nhét thêm cái gì nữa!

Sáng hôm sau, vẫn như mọi ngày, cùng hấn đến trường, thế nhưng lúc về, hấn lại kêu tôi đi chung xe với thằng Gầy.

Tôi muốn thắc mắc, nhưng mà lại sợ mình lảm điều khiến hấn ghét nên cũng gật đầu nghe theo.

Đi đến lán xe, thấy ở một góc đang thu lu một người. Tính tò mò ai chả có, tôi rón rén đi tới ngó xem sao.

"Mày hả Khuê?? Làm gì lén lút thế?" - Tôi bất thành linh nói.

Quả nhiên không phòng bị, thằng Vi Khuê giật nảy, hốt hốt hoảng hoảng che mặt đi, mà, tôi thấy, tay nó còn đang cầm... thỏi son? Son này chả phải

son dưỡng, chả phải son nẻ... mà cái son này, lại y hệt cái thỏi son quý báu, quý hơn vàng, hơn cả thằng con của mẹ tôi. Nổi bật bởi màu đỏ chót.

Này các bạn, con trai tô son đỏ là điều bình thường đi? Bình thường thôi mà đúng không?

Không, decisamente bình thường. Đến bạn nữ trường cấm cũng răm rắp nghe chỉ dám tô hờ. Nay, cái thằng tổ trưởng thường ngày mang trên mình hình tượng đúng chuẩn cháu ngoan Bác Hồ kia, đực rựa kia, lại phang ngay màu si líp siêu nhân đỏ thế này. Decisively ồ.

Thằng Khuê này nổi quạo, liếc xéo tôi rồi bỏ đi, hướng nó đi không phải ra cổng trường, mà là đi vào dãy lớp học.

"Đi đâu thế? Giờ này các lớp tan hết rồi mà?" - Sợ nó có vấn đề về thần kinh, tôi hảo tâm nhắc.

"Thần kinh!"

Chả hiểu đầu của tai heo gì, tôi đã bị ăn chửi!

Thốn!!

Toan đến nói rõ đòi công bằng thì đã thấy thằng Nhiên chạy như chó rượt đến, thôi thì tôi tha, tôi có tấm lòng bao la tựa biển cả mà! "Mẹ ời tởm kinh!" - Thằng Nhiên chà chà hai cánh tay, trề môi nói.

"Mày nói ai?"

"Thằng vừa nãy ấy! Đi uốn a uốn éo. Mặt chát cân phấn! Buồn nôn! Gay mà cũng không ra gay!"

Trên đường về, tôi hỏi thằng Nhiên.

"Gay... thì phải thế nào mới đúng? A! Mày lái xe ngu học vãi!!"

Thằng này kĩ năng đèo quá ngu rồi!! Đi như là bố của quả đất!! Cự này đánh võng rồi thì cứ ỏ gà ỏ cún ta xông pha không ngại ngần!!

A ui!! Cái mông tôi!!

"Cút xuống, bố mày đèo!" - Lo cho tính mạng thân yêu, tôi đành lên tiếng đề xuất.

Về đến nhà, tôi nằm ngoan trong lòng bé gấu và bắt đầu suy ngẫm. Là, vẫn đề gay ấy!

Theo tôi hiểu thì là... trai với trai yêu nhau là gay. Hay là, gay chỉ những người đồng tính nam. Hừm, vậy thì... Tôi là gay?

Lắc lắc cái đầu rồi lại đập đập cái đầu vào bé gấu.

Nhưng mà, kể cả Vương Thư có là gái tôi vẫn yêu thích nó mà!

Bối rồi, tôi bối rồi quá...

"Tâm!! Lại mang cái này sang nhà thầy Vũ!!"

"Dạ ạ ạ."

Và tôi nhận ra, nhà hấn từ khi nào đã trở thành hàng xóm thân nhất với nhà tôi. Người ngoài không biết còn tưởng anh em họ hàng!

Lặng xăng chạy sang nhà đối diện, vừa nhấn chuông một cái, liền có người ra mở cửa.

Nhưng khác với mọi lần, người tôi không ngờ nhất sẽ mở cửa lại chính là người đó - Sở Vương Lĩnh - Bố lớn hấn. Nghe mỗi cái tên thôi, mà tôi đã mừng tượng ra hình ảnh một tráng quân vương băng lãnh phát hờn rồi!! Cũng không phải lần đầu gặp gì, chỉ là rất ít khi gặp, chú ấy đi làm thì sớm nhất phố, về thì muộn nhất phố luôn mà!

"Dạ. Cháu... chào chú."

"Ừ."

Ngẩng lên, môi hé, tính nói thì bắt gặp đôi mắt đen thâm sâu huyền ảo đang phủ sương lạnh của chú ấy. Bất chợt, vốn từ vựng Tiếng Việt trong đầu tôi liền bay sạch sành sanh.

So với chú ấy thì, tôi thấy thằng Thư còn bình thường chán...

Tôi không nói được gì thì thôi, ngay cả chú ấy cũng chẳng mở lời. Cả hai liền chìm vào khoảng lặng.

"Sao mà giống con cún Shiba thế nhỉ?" - Đỉnh chính, đây là lời thoại của chú Lãnh.

"Dạ??"

Chú ấy nhận lấy đồ từ tay tôi, dịu dàng xoa xoa đầu tôi.

"Ăn bánh không? Mà, cháu tên Tâm nhỉ?"

Hơi mất tự nhiên, tôi gật đầu răm rắp.

"Tâm vào ăn bánh đi, chú Vũ mới làm đây."

Chưa kịp thẹn thùng, ngại ngùng theo lẽ thường khi được mời ăn, thì tôi đã được chú ấy kéo vào.

Tôi đã bị bất ngờ bởi sự dịu dàng từ con người mang cái mã ngẫu, cực ngẫu này. Tôi nghĩ: Giá như thằng Thư hưởng ké được hết từ chú ấy thì thật tốt!

Đi đến phòng ăn, tôi có đi qua phòng hăn, thấy vẫn tối om, hăn là chưa lết xác về.

"Tâm hả? Thằng Thư đâu?" - Vừa thấy tôi thầy Vũ Vũ đã hỏi.

"Hừm... chắc là bận việc gì đấy ạ."

Ngồi chưa ấm chỗ thì hăn đã trở về.

Tôi vội vàng tìm chỗ nấp.

"Con về rồi."

"Muộn thế? Thay quần áo nhanh đi còn giặt."

"Vâng."

Có một sự thật là tôi đang núp ngay sau cái máy giặt. Mà ngay gần cái máy giặt là cái giỏ để quần áo, bất quá hẳn lại không hề ngần ngại thay ra quần áo vứt đó.

Tôi chứng kiến một màn thoát y của hắn full HD, chỉ là có che...

Này, này, tôi, tôi là vô tình thôi!! Các bạn nhỏ phải tin tôi!! Đó là sự trùng hợp!!

Nhưng mà người hắn đẹp ghê hà, da trắng nhưng chẳng hề ảo lả, trái lại còn mang cái cảm giác sạch sẽ, tinh tế. Thấy cái nổi cộm ẩn dưới lớp quần sịp giữa hai chân hắn, tôi thầm ghen tị....

Kệ đi, mai này tôi sẽ lớn hơn!

Thay xong thì nó đi lấy quần áo rồi đi tắm luôn. Tôi đã có tuyệt kỹ ẩn thân sâu, sao mà nó phát hiện được!

Não vẫn tỉnh lắm, len lén đi đến giỏ đồ, móc từ túi quần kia mẫu giấy lúc sáng.

Đọc xong, tôi thấy run run. Vò nhàu tờ giấy mới đây còn được gấp cẩn thận thành một cục, đem nắm chặt trong lòng bàn tay. Tôi chạy về nhà.

Vội đến nỗi còn quên khuấy đi việc chào chú Lãnh và thầy Vũ.

—

—

-----oOo-----

Chương 20: Mất mảy đau gấp 10 lần!

Nguồn: EbookTruyen.VN

Bước ra từ nhà tắm, để cái khăn bông vắt bên vai, hắn đi đến giỏ quần áo.

Rồi lại nhìn sang cái máy giặt đang vang tiếng bên cạnh.

"Mẹ, mẹ có thấy mảnh giấy nào trong túi quần con không?"

"Mẹ con đi chợ rồi. Mà chắc có thấy cũng vứt đi." - Bố lớn hần đáp lại.

"Vâng."

"Giấy gì? Quan trọng lắm không?"

"Không ạ."

Đứng nhìn đồng quần áo đang quay trong máy giặt, hần thở dài rồi lết bước vào phòng.

Chả là, lúc nhặt được tờ giấy, chưa gì đập vào mặt hần là dòng chữ to đùng: THẲNG TÂM THƯỜNG.

Hần hơi bất ngờ, thật nhanh gấp gọn lại nhét túi quần.

Lúc về đến nhà, hần mới mở ra đọc.

[Với cái thẳng ngu ngốc như mày tao sẽ chẳng nói lòng vòng đâu, Chính luôn này: Biến ra khỏi cuộc sống của Vương Thư đi!]

Tao thích lắm Vương Thư từ năm lớp 5! Ngay từ tiểu học đấy! Ngay cái ngày tổng kết cuối năm, cậu ấy tỏa sáng hơn bao giờ hết, nhưng ở phút cuối! Lại nhắc lên cái tên "Gia Phong Tâm" ngu ngốc của mày! Tao sốc! Đáng lẽ người như cậu ấy, một người băng lãnh, phủ ngoài mình 4 bức tường kiên cố tự khép mình lại như vậy, tiền có, tài có, sắc có thừa, hết như một vị chúa ngự trên đỉnh cao nhân loại, đáng lẽ không bao giờ biết đến sự xuất hiện nhỏ nhoi của mày mới phải!

Thế mà mày dám phá tất cả của cậu ấy! Cậu ấy có thể vào 1 trường cấp 2 cực tốt nhưng cậu ấy không thèm! Có thể vào thẳng một trường cấp 3 sáng giá, cũng chẳng thèm! Rồi mai đây, có thể vào một trường đại học danh giá, chắc cũng không ngại từ chối!

Là do mày cả thôi Tâm ạ! Mày là đám mây đen đáng ghét đã che đi hào quang của cậu ấy! Tốt nhất là, mày nên rút và buông tha cho Vương Thư.

Như tao đây, cũng có thể vào đây nơi tốt nhưng vì Vương Thư tao cố gắng bỏ mình ở cái ngôi trường chật hẹp!

Tao hi sinh cho cậu ấy như thế đấy, còn mày thì sao? Ăn hại, BIẾN ĐI! - Vi Khuê.]

Cái nội dung của tờ giấy ấy khiến hắn buồn nôn một trận. Hắn có biết Vi Khuê, một thằng nhóc đeo kính cận hay theo dõi hắn suốt năm lớp 5. Vì chả gây hại gì nên hắn không quan tâm cho lắm, vô hình chung đã mang Vi Khuê loại khỏi bộ nhớ. Nhưng mà, đến ngày hôm qua, hắn đã tìm hiểu, xong mới ngỡ ngàng ra.

Đem cái tên ngổ đúi về trước, kì lạ là rất ngoan ngoãn nghe lời, điều đó khiến hắn bình tĩnh hơn.

Không khó để hẹn Vi Khuê ra gặp.

"Vi Khuê, khỏe môi." - Hắn đi đến đồn Vi Khuê vào góc tường, ngón cái khẽ chạm lên viền môi cậu.

"Ah... um.." - Vi Khuê lúng túng trước hành động của hắn.

Nhìn cái dạng thỏ thẻ ngại ngùng y hết mấy cô nhóc mới yêu, kèm theo cái lồi trang điểm sến rện, son còn tô lỗi, thêm cả cái mùi nước hoa phung phức... Tất cả trộn lại với nhau khiến Vương Thư kìm nén lắm mới không đập cái thằng này ra bã. Cái mũi của hắn đang bắt đầu ngứa ngứa rồi đấy.

"Chữ của cậu rất đẹp."

Tay hắn vòng ra sau đầu Vi Khuê.

"Ừm, Thư này... cậu hẹn tớ là..." - Vi Khuê bối rối không thôi với cử chỉ thân mật này.

Bất ngờ, Vi Khuê thấy choáng váng cả đầu. Là hắn đang nắm tóc cậu giật ngược về sau!! Chưa kịp hét lên thì đã bị hắn bịt miệng lại.

Thật sự là rất đau, tưởng như Vương Thư muốn từ từ bứt ra từng sợi tóc của Vi Khuê vậy. Cả người cậu run lên vì đau, run lên vì sợ hãi.

"Mở mắt."

Cái giọng lạnh đến đáng sợ đưa ra mệnh lệnh khiến Vi Khuê không thể nào phản lại. Mí mắt cậu run run, mới hé ra thôi đã đập vào mặt là khóe môi nhếch cười của hắn. Cái môi ấy càng lúc càng gần, tưởng như gần chạm môi thì bất ngờ, ngấn nghiêng đầu sang một bên, chán ghét nhả ra nước bọt.

"Không cần phải khuất khỏi mắt tôi. Nhưng.... không được để cái bóng của mày lọt vào mắt Phong Tâm. Tôi chưa bao giờ nhận tôi hiền."

Cái kiểu xưng "Tôi" lịch sự kia, mà lại gọi cậu là "Mày" thật sự là sự mỉa mai buồn cười.

Để rồi hắn ném lại cái nhìn sắc lẹm cảnh cáo, lạnh lùng thu lại tay, để Vi Khuê trượt dài một đường, thần thờ một lúc. Tựa như một cơn ác mộng, ánh mắt ấy chắc sẽ ám Vi Khuê hết đời này...

Mở lại tờ giấy, mắt tôi nảy lửa, môi mím mãi, mím mãi cuối cùng cũng chịu mở.

"Thằng đũy VI KHUÊ AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!!!!"

"Thằng kia ngậm mỗ vịt lại!!" - Mẹ tôi đi qua tiện tay gõ trán tôi.

Hức hức, ủy khuất xoa xoa cái trán, tôi đi lục quần áo để đi tắm. Mà, càng nghĩ lại càng thấy bức mình không thôi!

Cái thằng Vi Khuê kia nó là cái của nợ gì mà dám nói tôi tầm thường?

Tầm thường cái cmn nó! Tôi này, ai nói tài sắc không có? Đẹp trai ngồi ngồi, nhân hậu và đặc biệt là có một tâm hồn thánh thiện tựa Tấm! Các bạn không biết đâu, tôi được mời ngồi sách đỏ động vật quý hiếm đấy! Nhưng tôi đã từ chối, vì thương gia đình bạn bè thôi... Lỡ ngồi vô đó để rồi bị săn lùng tóm vô lồng để bảo tồn thì chết!

Thôi bình tĩnh nào Tâm's tim em yêu.

Mà tôi nghĩ cả rồi, mai tôi sẽ tìm thằng Khuê để nói một trận, chửi nó sấp mặt mông luôn! Hừ

Nắm tay thành năm nắm, tôi dơ tay lên, quyết tâm! Tôi đã nói là tôi làm, sáng ra thật hiên ngang đứng trước mặt thằng Vi Khuê, đập rầm lên mặt bàn nó lá thư khiêu chiến mà đêm qua tôi kiên nhẫn viết lên.

Có một điều lạ là, không hiểu sao, chính nó là cái đứa đùng chạm tôi trước, mà giờ bản mặt không khác gì vừa bật nắp quan tài sống lại!

Như bao anh hùng khác, trước khi phẩy mông về chỗ, tôi đã nghiêm giọng.

"Không gặp không về."

Áp dụng cái cách hấn dưng với tôi hôm qua, tôi đuổi hấn về trước.

Thật sự rất là oải khi phải đứng im không nhúc nhích phân nào trước cái nhìn xem xét, kiểm định của hấn."Nhớ về sớm."

Phù, may mà nó cũng chịu nghe!

Đứng thêm một lúc ngó hấn đi ra lán xe một khoảng xa rồi tôi mới hót hải đi đến điểm hẹn.

Đó là sân thượng.

Kì lạ là, khi đến nơi, cả sân vắng hoe không bóng dáng ai!

Không lẽ thằng đuy này thất hẹn???

Chưa kịp nghi ngờ xong, thì tôi nghe thấy tiếng dặm chầm bịch bịch đang đến gần, cái tiếng này rất lớn mà lại không đều, phỏng đoán không phải là một người đến.

Và đoán không sai, vậy tới đây là đám choai choai tóc đủ thứ, nào là màu khi dít đỏ, phân gà, tím mộng mơ, hồng nên thơ,...

"Khuê ớ? Mày định hội đồng tao à?"

"Dầu sao cũng bị Vương Thư ghét rồi, tao chả thiết gì luôn." - Cái mặt nó vênh lên, đúng hệt mấy thành phần bất hảo, 3K - Không học hành - Không giáo dục - Không nghề nghiệp.

Với bộ óc thiên tài này, tôi đã liệu trước trận này có thể xuân không về, thân tàn ma dại mà hi sinh oanh liệt.

Giả như có dòng sông ở đây, thì tôi sẽ nhảy xuống bảo toàn trinh... lộn, bảo toàn thân xác.

Đùa thôi.

"Bần tăng không ngán các thí chủ."

Lần đầu tiên trong đời tôi thấy mình giàu bá cháy!!

Xấn tay áo, tôi nuốt khan một ngụm...

Chết vì trai là cái chết rất oai, đúng không?

"Khuê à? Trước khi đấu tao muốn nói một điều."

Thằng Vi Khuê hát cảm cho tôi nói.

"Rằng.... son mày đánh là hàng fake. Tao hôm qua kiểm chứng rồi."

Xong, không quá 1 giây, cả lũ kia cùng lúc lao đến.

Thay vì đánh trả, tôi chọn ngồi thụp xuống, hai tay ôm lấy đầu em yêu!!!

Chết tiệt, tụi này không hề có lòng thương người gì cả!!! Chúng nó không ngại tay ra giây nào, hai tay tôi đang đau kinh lên được đây.

Tôi thấy lưng mình bị đập mạnh, cả người ngã ra.

Biết sớm là sẽ no đòn, nhưng chưa tưởng đau như thế này... Đau quá, thế mới biết, mẹ tôi vẫn còn nương tay chán ra. Hai tai tôi cứ ù ù, chỉ lạo xạo tiếng dầy dộp quẹt quẹt, tiếng chửi thề ồ ồ.

Giữa lúc tôi đang thảm bại dưới chân chúng nó thì, một tiếng còi dài vang

lên.

"Các em kia dừng ngay!!"

Tôi nhận ra đó là tiếng bác bảo vệ. Nằm nghiêng đầu, tôi không thể thấy hết từ bụng lên ngực, nhưng vẫn nhận ra cái đôi giày, dáng chân của hắn đang dần phóng to trước mắt tôi.

Tôi thấy đau đầu quá.

"Thư..."

"Im lặng."

Đúng là hắn rồi, khả năng nhận dạng của tôi đỉnh quá còn gì?

Dựa vào lòng hắn được một lúc, tôi mệt mỏi hạ mi nặng trĩu.

Đến lúc nâng mi, tôi thấy mình đang nằm trong căn phòng trắng dã.

Có thể nào... có thể nào, tôi đã thăng thiên, tề tựu với tổ tiên rồi?!!! Không được!!! Mị còn chẻ mị muốn phạt-ty!!

"Đừng lên cơn nữa."

Hai tay đang ôm đầu tạo kiểu vệt bôi rồi của tôi được dịu dàng gỡ ra, hai bàn tay ấy được hắn nắm chặt lấy rồi chà chà một hồi."Thư, tao không sao. I'm fine, mà... Cái thằng kia! Tao ra nông nổi này mà cũng không nhỏ ra giọt lệ xót xa nào là sao?!"

"Tào lao."

Tôi thấy ngón trỏ hắn cong lên, ngập ngừng vươn đến rồi lại duỗi ra, bàn tay áp lên má tôi, ắt hắn nó tính gỡ đầu tôi, mà không nổi.

"Hỏi hận không?"

Mặc dù không hiểu rõ "hỏi hận" ở đây là vì việc gì, nhưng tôi cứ trả lời theo ý hiểu của mình thôi!

"Không, chết vì trai là cái chết rất oai! Thà ăn củ hành chứ còn lâu tao mới đem mày cho người khác!"

Hắn áp sát người tôi hơn, hôn lên miếng băng dán ở cái mũi nhỏ.

"Vì sao?"

Hai tay tôi áp lên má hắn, cổ hướng hắn cúi thấp xuống, còn mình thì rướn lên chủ động môi chạm môi hắn.

"Vì nếu đem cho rồi, mày sẽ chẳng là của tao."

Tôi định nói tiếp câu nữa, mà thấy ngại chết lên được! Cứ ngập ngừng hé hé khem khẹp môi...

Hắn đưa tôi tờ giấy với cái bút. Tôi vội viết ngay.

[Mất mày đau gấp 10 lần!]

Viết xong đưa hắn, tôi tự giác đập đầu vào gối tự sát.

Và vài ngày sau, tôi biết kiểu gì thằng Khuê cũng bị phạt, cứ nghĩ nhà nó quyền thế chắc phạt chả đáng bao. Nhưng chẳng ngờ lại quá đáng, nó bị hạ hạnh kiểm mức thấp nhất, video nó đánh tôi lan truyền khắp các trang mạng. Bố mẹ nó - Những viên chức nhà nước giờ đang khốn đốn đi nhận lỗi khắp nơi, danh dự hồng bét.

Còn nó bị chịu không ít lời chỉ trích, thậm chí là chửi rủa của dân mạng rồi thì người xung quanh. Nghe đâu, giờ vẫn đang chạy chọt mà chưa xin vào được trường nào.

Hậu quả này quá lớn rồi... Quá lớn so với thực tế rồi... Chợt nghĩ, phải chi có một thế lực khuếch trương lên?

Tôi chán ghét cái não nhỏ, suy nghĩ quá đơn giản của mình, chưa bao giờ lường trước được cái gì!

Tôi không nhận ra hắn đã cố tình giấu đi cái mảnh giấy kia để bào vệ tôi,

mà còn cố tình đi gây sự với thằng Khuê.

Nếu như khi ấy hấn mà lại đi suy nghĩ đơn giản như tôi, gạt đầu tin ngay mà không thèm để ý, rồi báo bảo vệ, chắc giờ này tôi đang nằm nhà xác chứ không phải phòng bệnh.

"Thư... mày... có chán ghét cái ngu ngu, ngổ ngổ của tao không?"

Cầm hấn tự lên đỉnh đầu, xong, hấn ghé cái sống mũi cao dong dong, cọ cọ gáy tôi.

"Nói rồi. Tại vì cậu ngổ nên tôi mới yêu cậu."

Hấn ôm tôi, để tôi khóc một ướt cả một mảng áo, để tôi than vãn đến mỗi cả tai, để tôi làm nũng hưởng lấy cái vỗ về từ hấn.

Nói rồi, tôi chán ghét khi mình ngu ngốc, nhưng chưa từng chán ghét cả quyết định lựa chọn yêu Sở Vương Thư.

Cmn, chờ đã, nó vừa đâm vừa xoa tôi đúng không!???

"Tao nói thế thôi chứ tao khôn hơn mày nhiều!!! Tao nhận ra mày chuyên chê tao ngổ!!! Tao không ngổ!!"

"Ai nói tiếp là kẻ ngổ."

"Tao không n--- Ahuhuhu!!! Mày sẽ hối hận vì trêu tao!!"

Bỗng, như có điện xẹt, tôi giật nảy, vội vàng đem cái tay đang đặt hông mình gỡ ra.

"Mày biến thái!!"

"Quá khen."

Tôi có ra sức gỡ bao nhiêu thì cái tay ấy lại ngoan cố bấy nhiêu, chỉ là chạm thôi đã khiến tôi hoảng, nay còn... dám... bóp!!

Aaaa!!!

Không hiểu sao cả người tôi mẫn cảm lạ thường, trong một giây nào đó còn vô thức bật ra tiếng rên khe khẽ.

Hai tay đặt lên ngực hấn yếu hấn đi, không đủ sức đẩy ra.

".... Thư, 3 giây nữa không buông... tao sẽ tè tại đây..."

Quả nhiên hấn buông thật, còn lạnh lùng đạp tôi lăn xuống nền.

Chỉ là tôi mắc... tè thôi mà... hức hức...

Sơ: Không biết có chế nào nghĩ ra cái cảnh Tâm nó tự ti rồi tự ngược chưa =)))

Có thì đó là Tâm fake =))

Mà đừng ai đòi H với Sơ =)) Sơ không biết viết o(͡° ͜ʖ ͡°)o

-----oOo-----

Chương 21

Nguồn: EbookTruyen.VN

Người tôi yêu tỉnh giấc vào lúc trưa hay ban chiều và thường có thói quen thích nuông chiều.

"Mày ngủ thêm thì cái mô hình kia bay đầu con ạ."

Thức thời là một trang tuần kiệt.

À không, là do tôi vâng cha yêu mẹ nên mới bật dậy thật nhanh thôi!

Mà tôi nhận ra, hình như tôi chưa được hưởng cái hạnh phúc trong mơ...

Nằm lại, tôi nghiêng đầu sang một bên, ngậm ngùi dành ra thời gian để sống chậm lại, để suy nghĩ về đường đời, nhân sinh, nhân thế,...

Lật lại vấn đề cũ, một đứa trẻ có hạnh phúc gì?

À tôi quên, tôi cấp 3 rồi.... huhuhuhu...

Tôi lớn rồi, tôi lớn trưởng thành rồi, tôi lỡ phá vỡ vẻ baby thương hiệu, để lập nên sự ngẫu nhiên bá đạo.

Các bạn buồn không? Thất vọng về tôi không?

"Thư à, Tâm không có nhà đ--"

"Á Thư ơi hachimaaaaa!!!"

Dùng tốc độ ánh sáng đập bay chăn, xỏ dép, chạy ra ngoài.

"Th---" - Tôi ngưng lại, không thôi thất vọng về hình ảnh trước mắt, giận dữ nói -"Mẹ lừa con!! Thư nào!! Làm gì có Thư!!"

Dậm chân bịch bịch bày tỏ nỗi lòng tan nát của phận người vừa bị đem niềm vui ra chà đạp, một phận người đen đui, một phận người bất lực nằm vất vưởng bên đường đời nghiệt ngã. Chỉ chực chờ một chuyến xe trở kim cương đi qua, đem cục kim cương to bụi choảng vào đầu...

Như vậy tôi sẽ giàu to.

Khụ khụ, lạc đề thì phải?

"Tâm."

Tên tôi bất thành linh được gọi. Đang nằm lê lết trên sàn, tôi gắng gượng nâng đầu lên...

A... Mặt trời chân lý chói qua tim...

"Tâm!" - Tên tôi lại được xưng lên lần nữa.

Tôi ngậm ngùi cúi đầu.

"Mẹ, đuổi khách."

"Cô!! BẠN TÂM ĐUÔI CHÁU!! CÔ OI!!"

Hừ, còn ma nào nữa?

Chắc 69% đoán ra rồi, vậy 30% kia đoán gì? 1% còn lại đoán gì?

Vâng, tôi xin công bố kết quả: Là thằng Phụng và.

"Mẹ!! Đuôi đũa Dư!! Con ghét nó!! MẸ ĐU-- Á HỰ!"

Sự thật là giờ tôi đã cao hơn mẹ nhiều rồi, không biết mẹ ngày càng nung tay hay do tôi ngày càng lì đòn nên đã không còn cảm thấy đau mấy. Mà tần xuất mẹ gõ tôi cũng chẳng nhiều nữa. Có chút thấy thiếu thiếu...

"Cho dân black hỏi dân play, mấy chế hôm nay đến nhà em có chuyện gì?"

"Có việc mà."

"Thế à? Ờ. Rồi, bãi triều, các ái khanh về quê ở ỉn đi, trẫm đi ngủ."

Phủi mông ngồi dậy, tôi vén lên cái áo, gãi gãi cái eo rồi uốn éo tính trở lại vào phòng thì bị cả hai chúng nó túm gọn, kéo lại về sau.

"Sinh nhật thằng Thư, bắt ngờ chưa?" - Thằng Dư ghé sát tai tôi thì thầm - "1/1 hôm nay đây cưng."

Bất ngờ ghê á.

Khoan, sinh nhật ai cơ? Sở Vương Thư á? Thật á?

Sao tôi lại không biết nhỉ?

Nửa tiếng hồi tưởng bắt đầu:[Lớp 6 - 19/8/xxxx.

Hắn tặng tôi con gấu bự tổ chăng.

Lớp 7 - 19/8/xxxx+1

Hắn dắt tôi đi ăn bá.nh.

Lớp 8 - 19/8/xxxx+2.

Hắn tặng tôi mô hình Itachi.

Lớp 9 - 19/8/xxxx+3.

Hắn lại tặng tôi con gấu to gấp đôi con cũ.]

[Lớp 6 - 1/1/xxxx.

"Thư Thư!! Siêu nhân sịp đỏ tối nay đấu 1vs1 với Sịp hồng!!"

"Ờ."

Lớp 7 - 1/1/xxxx+1.

"Thư 46!! Tao được điểm 10, thưởng tao đi!!"

"Cút."

Lớp 8 - 1/1/xxxx+2.

"Thư Thư!! Bị điểm yếu!! Chết rồi, đêm nay tao ngủ nhờ!!"

"Ừ."

Lớp 9 - 1/1/xxxx+3.

"Thư Thư.. tao bị mẹ mắng..."

"Ăn bánh đi."]

Hiện tại, 1/1/xxxx+4.

Khép lại cánh cửa kí ức, tôi khoanh chân ngồi thiền.

Tôi cần tịnh tâm, cần tịnh tâm, để liệt kê lại lỗi lầm của mình, để mà từ đó biết đường mà sám hối...

Cmn, tôi còn có thể vô tâm vô phé hơn vậy được không?? Trong khi chả bao giờ tặng nó cái gì mà cứ mặt dày nghìn tắc đòi quà nó? Còn nữa, hấn ấy sao chả bao giờ đòi gì tôi vậy?

Phải nói ngược lại, sao tôi không chịu để ý gì vậy...

Sao nhân cách tôi lại thối nát đến vậy? Đến cái thằng Dư tung tung còn nhớ, thằng Phụng ngu ngu còn biết. Riêng tôi thì như con bò đội bô.

"... Không phải riêng mày đâu, bọn tao cũng mới vừa biết thôi." - Thằng Phụng cứ tự nhiên mà vạch lỗi ra.

Ngay sau đó nó bị thằng Dư ngồi cạnh cầu xé một trận.

CMN! Làm ông mày còn nghĩ rằng bản thân còn đáng quan tâm hấn bằng bọn mày!

Tôi không buồn xót thương cho thằng bạn, mà, tôi đang nghiêm túc kiểm điểm lại bản thân. Tôi đang nghĩ có nên đi mua cái phao cứu hộ đeo lên lưng, để rồi thật hiên ngang đứng trên thành cầu, giữa lúc hoe vắng, nhảy tùm xuống để gội rửa lỗi lầm không?

Hỏi đây, các bạn nhỏ có muốn tôi ra đi như vậy không?

Cám ơn các bạn, tôi biết là các bạn đâu nỡ, nào, đừng khóc nữa ٩ (͡ _ ͡) ۶ .

Cmn, lại lạc đề!!

Cái chính là bây giờ tặng hấn cái gì đây?!

"Tặng gì đây?" - Tôi hỏi.

Hai đứa chúng nó tạm đình chiến, hay đúng hơn là thằng Dư tạm tha cho thằng Phụng.

"Liệt kê." - Dương Dư ra lệnh.

"Vâng, sau đây là 5 đề cử, được sắp xếp theo trình tự ưu tiên: Bánh."

Tôi và thằng Dư đề chéo hay cánh tay thành chữ X.

"Keo."

2 chữ X đỏ rực.

"Bim bim."

2 chữ X đỏ rực.

"Kiện C2."

"CON VỢ MI, NÓ NHIỆM CHỈ CHẾT THÌ SAO! NGU!" - Tôi đập đập
thằng Phụng.

"Anh đây LÀM SAO?!!" - Thằng Dư cản tôi lại rồi nói vậy.

"CÁI GÌ! Tôi đang bảo thằng PHỤNG!"

"CÙNG BẢO "CON VỢ MI""

"Thì sao?"

"Thì chả phải đang chửi an--"

Thấy thằng Dư chợt im lặng, không nói gì, cả thằng Phụng cũng không nói
gì, mà tôi cũng dèch biết nói gì hơn.

Ba đưa trầm lặng một hồi... Tôi hình như hơi hơi nhận ra điều gì đó mờ ám
ở đây rồi...

Đến khi cửa phòng bật mở, sáu đôi mắt mới chịu động, cùng nhau hướng
ra phía cửa.

"Yooooo~!!!"

....

Ba đưa tiếp tục quay lại ngồi đối mặt với nhau, bơ cái kẻ vừa hé đầu vô.

Vâng, Mục Dương Lâm. Chú Lâm bố thằng Dư đây, 96% chính là người

dạy hư thằng Dư, chắc luôn!

"Dư, về ăn cơm, Tâm Phụng ăn luôn không?"

"Dạ thôi... À mà chú Lâm!"

Tôi đi đến kéo giữ chú ấy lại, ghé tai chú ấy, ngập ngừng mãi mới chịu hỏi.

"Chú Lãnh ấy, chú ấy thích quà gì... vậy ạ?"

....

"Tâm à, chú sợ cháu rồi..."

"Tâm, anh mày đánh giá sai về chú mày đủ lâu rồi!! Cứ nhiên dám cưa cẩm người có vợ!!"

"Eo ơi." - Đũy Phụng học theo thằng Dư, ngón áp út đặt môi, mặt nghiêng sang một bên, mắt híp khinh bỉ.

Tởm vãi, bố con nhà Lâm Dư này chuyên đi phá nhân cách người ta đúng không? Làm thằng Phụng mất gốc rồi!! Hay lắm, về chung 1 nhà với nhau hết đi!! Tự sinh tự diệt đừng có đem virus bệnh hoạn reo rắc tùm lum nữa!! Trái đất khổ lắm rồi.

Tôi chẳng hề biết trong lúc nặn ra câu hỏi, cả lũ kia đã châu cái tai vào hóng cmn hót!!!

"Không!! Thì thằng Thư với chú Lãnh đâu khác nhau mấy!! Hỏi rồi vận dụng tính chất bắc cầu thôi mà!!"

Tôi cố gân cổ lên cãi với ba cái miệng kia, song, đàm phán không thành công do chẳng đi đến kết quả nào. Tôi tức tối đuổi hết đám người rắc rối kia về.

Tôi nghĩ mình ngổ sấn rồi, ngổ thêm cũng chẳng sao, đem giấy bút sang nhà hấn, phỏng vấn trực tiếp luôn!

"Hello Thư. Tớ là Tâm, phóng viên đài Síp đỏ."

Tay hắn lật thêm một trang sách nữa.

"Tớ biết cậu đang căng thẳng, hãy thả lỏng và tâm sự mỏng với tớ!"

Lại lật thêm một trang sách nữa, hắn vươn tay cầm lấy cốc nước từ tay tôi, một hơi uống với hơn nửa rồi trả lại.

"Này, cậu thích gì nhất nào? Tất nhiên tớ biết cậu sẽ trả lời là "Gia Phong Tâm" thôi, nên là hãy trả lời cái khác."

Mày hắn cau lại, hắn hơi rướn lên, tôi hiểu ý vội chỉnh lại góc độ gối cho hắn.

"Này trả lời đi."

Vương Thư, dám bơ tôi 3 lần thì chả việc gì phải không bơ thêm tôi lần nữa.

Giả như đây là một thằng át ơ nào đó, tôi đã đập cho to sọ rồi!!

Hừm, Vương Thư tất nhiên không ăn cứng, phải dùng chiến thuật mềm dẻo, may ra mới có chút lay chuyển.

Hắn nằm sofa, tôi đến nằm đè lên, đầu áp ngực hắn, hai tay tự áp lên hai má rồi tự ép nó lại làm cái môi chu ra.

"Ư ư, Ư à, ói i à." (Ư ư, Thư à, nói đi mà.)

Sau đó, hắn đặt ipad sang một bên, đem tôi hôn một trận. Hahahaah.

-----Bớt ảo tưởng đi mấy mẹ.

Vương Thư ời là Vương Thư, không thềm báo trước, nghiêng người sang một bên, theo đó, tôi lăn a lăn khỏi người hắn, úp mặt xuống nền gạch lạnh lẽo...

"Mày cứ phũ như vậy, tao hết yêu mày cho xem!" - Xoa xoa cái mũi tôi phát giận, quát nó.

"Sợ vãi." - Hấn tặc lưỡi.

Bặm cái môi, tôi lì lợm trèo lên lần nữa, rút kinh nghiệm bám thật chặt hấn. Còn hấn thì cứ lấy cái tay bao phủ cả cái mặt tôi mà tàn nhẫn đẩy ra.

Đến khi tôi tụt về sau, vừa vặn đầu đang áp sát thắt lưng hấn, thì bất thành lình có giọng bố lớn hấn.

"Hai đứa làm gì vậy?"

-----oOo-----

Chương 22: "Chúc mừng sinh nhật, chồng yêu."

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lời chú Lãnh nói ra tựa sét đánh ngang tai, tôi biết hình ảnh đang bày ra trước mắt chú ấy bây giờ không-hề-trong-sáng!!!

Bây giờ nhá, thấy cái đầu nho nhỏ ở ngay gần con giun xinh xinh, các bạn nghĩ đến điều gì?

... Tôi đủ nhận thức để biết được điều mà chú ấy nghĩ đến..

Aaa!! Vội vàng ngồi dậy đứng nghiêm chỉnh, sửa lại tóc, tôi tỉnh thanh minh thì thằng Thư đã đứng chắn trước tôi, nói.

"Không có gì đâu bố."

Tôi ở sau, nhòai lên, gật đầu như già tởi phụ họa, thêm khẳng định tính xác thực.

"Bố biết lâu rồi."

Chả hiểu sao, tôi thấy cái cách hai bố con nhà hấn nhìn nhau hệt như hai thằng bạn thân bản bựa.

Hai người bọn họ đứng tại chỗ, ném qua ném lại cái nhìn thách thức cho nhau. Và không khó để phân thắng bại, khi mà hấn chủ động dơ cờ trắng đầu hàng.

Bỗng dưng, hấn nắm lấy chặt lấy tay tôi.

".... Bố đừng nói với mẹ con."

"Sợ đến thế à?" - Ngay khi thằng Thư dứt lời, chú Lãnh liền đáp lại.

Nhìn cái vẻ quay ra sau, che miệng của chú Lãnh, rồi cứ như vô tình để lộ ra nụ cười, tôi thấy rõ sự lầy lội không nên có của một bậc phụ huynh mang vẻ ngoài quá ngầu như vậy đâu!!

Tay hấn nắm tay tôi càng xiết hơn, tôi có cảm giác hấn đang sợ vì điều gì đó, đang gắng sức áp chế nó lại nhưng không tìm thấy nguồn động lực nên phải mượn từ tôi.

"Không, con không sợ... Nhưng mà T--"

"Thôi bỏ đi làm, bảo mẹ tôi bỏ không ăn cơm nhà."

Hấn có hơi ngơ ngác, rồi nhanh chóng cụp đầu xuống.

"Vâng, con chào bố."

Tôi lơ ngơ cúi theo.

"Chào chú."

Xong, chả hiểu mô tê gì, tôi nhận được cái xoa đầu từ chú Lãnh.

Ngay khi chú ấy rời đi, tôi lập tức quay sang tìm câu giải đáp từ hấn.

"Sao thế! Sao tao chả hiểu gì??"

Từ từ nới lỏng tay ra, hấn buông tay tôi rồi lại lười biếng ngả mình lên sofa.

Tôi ngồi bệt ở dưới, hai tay đặt ngang bụng hấn.

"Thôi, giờ tao nói thẳng, hôm nay sinh nhật mày đúng không?"

"Ừ."

"Thích gì không, tao tặng, cứ thoải mái, tao chiều hết."

Tôi cũng đã liệu ra sẵn rồi, nó nhà giàu tưởng như lấy tiền đề chết người cũng được thế kia thì, cần quái gì mấy thứ xa xỉ.

... Hừm... Hơi ngại nhưng mà thực tế là... Hắn sẽ nói: "Tôi muốn nụ hôn của cậu." đúng không? Đúng không?

Ngại quá đi! o(͡° ͜ʖ ͡°)o ngại nhất mấy kẻ ít nói mà nội tâm sến súa như hắn!!

"Iphone 10."

"Mày điên à!!! 8 còn chưa có mà đòi 10!"

Tôi thấy môi hắn nhếch lên khinh bỉ công khai luôn kìa!!

Hừ, cái quái gì đây, được tặng quà mà còn đòi hỏi kinh lên! Nó nghĩ gì mà một cậu trai hai bàn tay trắng như tôi sẽ mua nổi cái iphone 1? Chứ chưa nói đến 10! À, không, khi xưa Bác Hồ hai bàn tay trắng làm nên tất cả. Nay tôi sẽ học theo cho mà xem!

"Bác xe ôm thân mến, cháu chỉ có hai bàn tay trắng, cháu không có gì, hãy cho cháu một chuyến ra Pháp."

"Hai bàn tay trắng thì bóc cứ* đi."

Hự.

Ôm trái tim đang ghim sâu vết thương lòng, tôi lủi thủi về nhà. Tôi biết nó nói đùa vậy thôi, chứ tôi biết thừa, nó không có mấy hứng thú với quà cáp cho lắm. Sự thật chứng minh, bên nó 5 năm rồi mà chưa từng nó hé lời nào để nhắc khéo dịp tặng quà cả, mà toàn tôi nói...

Chỉ cần tôi nói mua quà tặng sinh nhật hắn, 100% mẹ tôi không do dự nhét

tôi cái thẻ tín dụng, cho bán nhà để mua quà cho hấn cũng nên! Mẹ tôi chiều nó hơn cả tôi mà!!

Hừ, nhưng mà tôi sẽ không thua hấn đâu! Hấn làm ra tiền mua quà thì tôi cũng làm được!

"Chú xe ôm thân mến, cho cháu mượn xe, cháu sẽ chia tiền với chú."

"Cút."

"Cháu túng quẫn lắm rồi, hai à ba ngày nay chưa được ăn gì cả..."

Môi tôi bữu ra, mắt tôi chớp chớp, chốc chốc lại đưa tay dụi dụi đôi mắt nai.

Dù đã cố gắng hết sức, nhưng mọi nỗ lực của tôi đều bị cái phát tay lạnh lùng của ông chú phủ sạch sẽ. Ngậm ngùi nuốt nước mắt vào tim, tôi ra rệ đường ngoi.

"Ồ, nhóc kia, giúp cô cái này, cô trả tiền cho. Chịu không?"

Tôi khẳng định ai mà chả thích tiền, chỉ khác nhau ở mức độ thôi. Tôi thì các bạn biết rồi đấy, một thanh niên không màng vinh hoa phú quý cho cam, chỉ có một khát vọng thoát li khỏi trần tục, bay lên cung trăng, làm bạn chị Hằng thôi.

"Cô muốn cháu làm gì ạ?"

Mắt tôi mạ vàng, đính kim cương sáng long lanh lấp lánh!

"Cho cô hỏi ở phố này, số nhà 5xx ở đâu?"

Hừm, xem nào, số nhà tôi là $5xx+2$, vậy thì 5xx sẽ là...

"Ôi mẹ ơi!! Cô muốn tìm nhà họ Sở đúng không??"

Cô ấy gật đầu xác nhận khiến tôi mừng rơn lên được, chưa gì đã có tiền rồi!! Vội vàng nắm lấy tay cô ấy toan kéo đi thì khựng lại. Hình như, bên cạnh cô ấy còn chú nào nữa thì phải.

Chú này mặc vest nâu, dáng cao, da trắng, mắt xanh, tóc vàng... Dù IQ có bị âm 2 số tôi cũng biết đây là người Tây!!

*Dòng chữ in nghiêng là nhân vật nói bằng tiếng Pháp.

"Chào cháu. Cảm ơn đã giúp đỡ."

....

Đến xác định ngôn ngữ nói của chú này thuộc nước nào tôi còn chả biết, huống chi trả lời!

"Chú ấy chào nhóc đấy." - Cô xinh đẹp kia nói nhỏ bên tai tôi.

"A....Hai..."

Cmn!! Giây phút này tôi thấu được sức mạnh của ngoại ngữ rồi! Trách tôi bình thường lười phát hèn, không chịu tập phát âm nhiều nên giờ cứ ngọng lú ngọng lo!

Mặt tôi đỏ phừng phừng.

"Không sao đâu, giờ chỉ đường cho cô nhé."

Tôi cun cút gật đầu, mọi hăng hái bỗng bay sạch, đưa cô ấy đến cửa nhà hần rồi tức tắc về lại nhà.

Haizzz, làm gì ra tiền bây giờ..."Mẹ thuê con đi. Giá thành thuê rẻ lắm mẹ, 100k/giờ."

"Tao thuê con chó về canh còn được việc hơn mi."

Nằm lê lết, hai tay ôm đùi mẹ, tôi sổng chết ca lên bài ca cải lương buồn xé lòng hồng cầu xin chút thương hại.

Mà mẹ tôi không thích đông dài, trực tiếp cho tôi cái đập, văng xa 2 mét! Thấy mẹ ra đến cửa định đi chợ, tôi vội phi đến chắn kín cửa.

"Mẹ mẹ, con đi chợ phụ mẹ!!"

"Không khiến."

Với mẹ mét 55, tôi mét 67 thì việc ngăn cản mẹ là điều không khó khăn. Hai mẹ con tôi vờn nhau một hồi, đến lúc nhìn đồng hồ đã hơn 10 giờ mới chịu ngưng.

"Cần tiền làm gì?"

"Con mua quà tặng sinh nhật bạn á mẹ."

".... Hay thật, 16 năm vác miệng không đi ăn sinh nhật người ta, giờ mới biết ngại à?"

Tôi biết thừa mẹ cố ý châm chọc tôi đây mà! Hừ, bạn bè với nhau cốt ở tấm lòng đúng không? Tôi mang trái tim cháy bỏng đi chung vui chúc mừng sinh nhật huynh đệ là được lắm rồi, quà cáp làm gì cho mệt!

Mặc dù... hể đi đến là chúng nó bắt đầu đem việc tôi có tặng quà hay không ra cá cược mới ác độc! Hay là biết thừa tôi đến tay không mà vẫn cứ trơ mặt ra xòe tay xin quà!!

Hừ, mặt tôi đủ dày để không thấm thấu nổi nỗi nhục rồi.

Mẹ đưa tôi tờ giấy ghi đồ cần mua kẹp thêm tiền.

"Theo đây mà mua." - Mẹ đưa tôi riêng một khoản tiền khác - "Còn tiền này mua quà. Cầm tiền chặt vào, kéo rơi."

Cúi xuống để mẹ xoa đầu, tôi cười hì hì đi ngay. Có lẽ trong mắt mẹ tôi, tôi chưa bao giờ lớn cả, bằng chứng là suốt bao nhiêu năm qua, mẹ vẫn dặn tôi y một câu như vậy.

Tiêu sái đi ngang qua bác xe ôm xấu tính, tôi xòe tiền ra làm quạt, phe phe phẩy phẩy. Đó là dáng vẻ ưu nhã của một công tử hào hoa, một tay chơi đã trải đời đấy!

"Bác làm việc tốt nhé. Nhé."

Nhìn mặt ông bác cúi bản phát sợ, chắc chỉ thiếu vác dao thái đâm tôi vài nhát thôi.

Đi ra đến chợ, chưa gì đã có bao nhiêu lời mời gọi tôi rồi!

"Ôm à, mua cô ít rau."

"Ôm à, tào phớ cháu thích này."

"Ôm à, chè này cháu."

"Ôm à..."

Tôi là ai chứ? Một trái tim sắt đá, một lập trường tư tưởng vững chắc, một bậc thầy về tính kiên định, ắt sẽ không phụ lòng mẹ! Quyết không để tâm bị lung lạc! Tôi tên Ôm đó! Gia Phong Ôm đó!!

"Quà của bạn mi là mấy gói bò khô, mấy cốc tào phớ hả con?"

... Quý xuống ngay ngắn, tôi diễn lại cảnh người vợ bị chồng ruồng rẫy phải hạ mình van xin...

"Mẹ mẹ hãy công nhận những cống hiến của cá thể Ôm cho gia đình trong suốt 16 năm qua mà xá tội cho con lần này!! Huhuhu!!"

"Là ăn hại trong suốt 16 năm!"

"Á huhu bố ơi!! Mẹ bỏ rơi con!"

Đến cơm trưa, tôi ra sức bao nhiêu thì bị cự tuyệt bấy nhiêu. Đến cả người bố hào phóng cũng chẳng thêm thương.

Đến cơm tối, dù đã mạnh mẽ phát cờ khởi nghĩa nhưng vẫn bị dập tắt không thương tiếc.

Sau cùng thì tôi chẳng thể xin thêm, chẳng thể xoay ngược thời gian...

"Ôm?"

"Vâng, thầy thầy, Vương Thư có nhà không ạ?"

"Dán mặt vào cái ipad này giờ, Ôm vào đi."

Tôi dè chừng mở cửa, bước vào phòng hấn, thấy hấn nằm xoay lưng về phía cửa.

"Đóng cửa vào." - Hấn nói.

Tiện tay khóa trái cửa, tôi a lê hấp nhảy ào lên giường, áp người sát lấy tấm lưng hấn.

"Chắc chót Tâm ới, sắp hết sinh nhật mày rồi... tao chả có quà gì..."

Hấn đột ngột quay lại, vừa vặn đầu tôi dựa vào ngực hấn. Một cánh tay hấn làm gối kê cho tôi, tay kia cầm ipad thì để ra sau đầu tôi.

"Bày đặt."

"Hừ!" - Từ từ ngược lên, tôi phụng phịu đem trán mình cọ cọ cằm hấn -
"Tao vô dụng, mấy nữa chắc chả nuôi nổi mày thì sao?"

"Chia tay."

"Chết tiệt! Nếu như có bảng xếp hạng "Những mảnh đời bị phũ" tao chắc chắn nằm top 1!"

Cánh môi hấn khẽ nhếch, bên nó 5 năm, tôi biết đây là kiểu cười nhàn nhạt của hấn chứ không phải kiểu 'Nhếch khinh bỉ made in Con nhà người ta'.

Khẽ nhắm mắt cảm nhận nụ hôn hấn đem đến.

"Tặng tôi cái tên ngố nhất quả đất là đủ rồi."

Tim tôi mỗi lúc bên hấn thân mật như thế này, chưa bao giờ nó dám chạy chậm. Giữa cái tiết se se lạnh tháng 1, không cần phải đắp chăn kín mít, chỉ cần nằm trong lòng hấn thôi là nắng hè nóng bỏng đã bao lấy rồi.

Hạnh phúc quá.

"Chúc mừng sinh nhật, chồng yêu."

"Tôm vãi."

Hòn giận cạp cạp vai hấn!! Hừ ta cạp nát mi!!!

-----oOo-----

Chương 23

Nguồn: EbookTruyen.VN

Giờ là tiết trời tháng 2, đông ủa về, cái lạnh nơi tôi tăng thêm vài phần. Chúng tôi không đi xe đạp nữa. Hai đứa dậy sớm rồi cùng nhau cuốc bộ đến trường. Hễ nghe thấy tiếng gió vù vù bên tai, tôi liền nhanh trí ào vào lòng hấn tránh rét.

Đi bên Vương Thư, thi thoảng tôi lại trộm ngắm hấn. Giữa cái tiết lạnh thế này, mặt hấn càng lạnh hơn. Nhưng vào trong tầm mắt của tôi thì... càng đẹp trai mới chết!

“Nhớ không mày, tao với mày từng đi bộ đi học như thế này rồi á!”

Vương Thư bước chậm, chỉnh lại chiếc khăn len cho tôi, rồi đi tiếp.

“Sắp tết đến nơi rồi, mày về lại ra Pháp như mọi khi à...”

“Ừ.”

Đi đằng sau, nhìn tấm lưng rộng của hấn dần xa, tôi không khỏi chán nản ngồi thụp xuống.

Năm nào cũng thế, cứ đến hè, tết là hấn lại ra Pháp, còn tôi thì họ hàng đều ở phố A này nên chẳng đi đâu xa. Cứ mình mình ở đây đếm ngày hấn đi rồi ngán ngẩm chờ đợi.

“Tôi cũng nhớ cậu nhiều. Sẽ về sớm mà.”

Lời hấn nói ra tôi cho là lời vô về.

Tâm tình kéo lên đến đỉnh, a lê hấp nhảy chồm lên lưng hấn, bám chặt như keo dính chuột.

Hừ hừ, hấn đây! Thuộc kiểu vừa đấm vừa xoa, vừa tạt nước lạnh lại choàng khăn bông!

“Thư Thư, tao sẽ cho mày mượn máy tắm ảnh, nhớ quá cho phép đem ra ngắm!!!”

“Sáng rồi vẫn muốn mơ ngủ?”

Dựa mình lên tấm lưng ấm, tôi khẽ nhắm mắt cảm nhận nhịp loạn nơi tim mình.

Chà chà hai lòng bàn tay lại với nhau, tôi xuýt xoa.

“Aaa, Thư ới chiều mày đi thật hả?”

“Đi cùng không?”

Tôi lắc đầu. Hầy, nửa tiếng Pháp bẻ đôi tôi còn chả biết thì qua đó làm cái bìa cho người người ném đá sao!?

Không được, Gia Phong Tâm tôi quyết sống một đời oanh liệt, giữ sạch cho một trang sử của dân tộc à nha!

Thấy hấn cứ luôn tay chân kiểm tra lại mấy cái vali lớn, tôi chép miệng đi đến, ngồi xổm xuống, hai tay giữ lấy cái vali, hờn đổi ngược lên nhìn.

“Tao đang hờn đổi đấyyyyyy, xin lỗi tao điiiiiii.”

Không thương tiếc gạt tay tôi ra, hấn chậm rãi khóa vali lại.

Hừ hừ được lắm Vương Thư, mày yêu cái vali hơn cả Tâm bảo bối này!!
Hãy sớm sám hối đi!!

Tôi đã biểu tình để bộc lộ rõ nét nhất nỗi oan ức đang phải chịu, bằng cách giầy đành đập như cá mắc cạn trên giường của hấn.

“Thư ới là Thư, mày có bồ nhí bên đấy nên mới sang thăm chứ gì?”

Huhuhh!! Ta lương thiện nhưng tao không ngu!! Tao không chơi trò san sẻ tình yêu đâu!! Phản đối np!”

Cho đến khi ngã lăn khỏi giường hần, đầu đập cộp xuống sàn gỗ, tôi vẫn mạnh mẽ biểu tình.

“Phiền thế.” - Hần nói, rồi đi đến bế bổng tôi lên, quẳng tôi như túi rác trở lại giường.

Nhanh nhẹn túm lấy áo Vương Thư lôi lại để hần ngã vào lòng, tôi ôm cổ hần khư khư như báu vật. Tôi cứ nghĩ hần sẽ dùng võ cho tôi sắp mặt, nhưng không, hần thả lỏng, cứ thoải mái đem tôi làm gấu bông mà dựa.

“Mẹ ruột tôi là em gái bố Lãnh còn bố ruột tôi là người Pháp. Họ nội đều bên Pháp, thêm ông ngoại định cư ở đó. Qua thăm thôi.”

“Mày đùa tao hả?” - Tôi nói lỏng tay, âu yếm kê đầu lên vai hần - “... À tao quên... còn nghĩ mày là con ruột chú Lãnh với thầy Vũ...” - Rồi ngại ngùng gãi gãi tai.

Hần cố tình dùng lực hạ mình xuống khiến tôi ngã ra giường, sau đó trong chớp mắt không chể, dùng một tay đem hai tay tôi khóa chặt lại để sang một bên.

“Sao? Còn ghen không?”

Thấy cái điệu nhếch khóe môi lưu manh của hần, tôi càng dỗi hơn, ngoảnh đầu sang một bên, phình hai má hệt chú sóc nhỏ, sống chết không hé chữ nào. Hừ, hần xấu xa! Biết mai này bị hần áp chế đến không cự quậy nổi thế này, thì tôi đã học võ lâu rồi. Hừ, chắc chắn sẽ đè lại hần xuống đám cho to sọ!

“Đau tay tao.” - Tôi nói.

Tôi biết thằng Thư có máu S từ nhỏ, khi mà chuyên áp bức bóc lột sức lao động của tôi. Mà, dường như, độ S hần không có thuyên giảm, trái lại còn tăng lên...

“Đau quá... huhuhu... chồng à... tha nỗi cho Tâm đi nà... huhuhh. Au ầm á....”

Thả tay tôi ra, Vương Thụ liền dùng hai ngón tay kẹp môi tôi lại, cười chế diễu một hồi rồi bắt đầu hôn lên như mọi khi.

Sau hơn 20 lần hôn, tôi đã học hỏi được nhiều kinh nghiệm, cũng đã dễ dàng đối phó với đường lưỡi của hắn. Nhưng lạ thay lần này, tôi không thể bắt kịp theo tiết tấu, hoàn toàn rơi vào thế bị động trước cái hôn bạo của hắn.

Tận một hồi hắn mới chịu rời, tôi còn chưa kịp lấy chút khí thì hắn lại hôn tới.

Ý thức của tôi bay hơn nửa, may vẫn còn đủ dùng để biết phải cản lại cái tay từ lúc nào đã luồn vào áo của mình. Tay hắn nóng lắm, mới cầm thôi mà đã nóng lây. Thật đáng tiếc khi mọi nỗ lực cứu mình của tôi đổ bể khi mà hắn vừa cướp đi ý thức vừa lợi dụng tiến tới.

Tôi giật nảy.

Bàn tay hắn chỉ áp lên một bên ngực của tôi thôi thì không nói, đằng này lại dám... Dám... Dám... cấu nụ!!!!

Thu quân, tôi rời đi cái hôn ma quỷ kia, lui về sau tìm đường thoát.

“Mày...” - Tôi lấy hơn - “Tao với mày mới đang 16!!! Mày định làm cái gì!!”

“Tôi đủ 18 rồi, từ sinh nhật tháng trước, đáng lẽ cậu nên bị “bóc tem” từ hôm đấy rồi.”

Chắc.

Thà hắn nói ít cho phù phàng chứ hắn một khi đã nói quá 10 từ trong một câu thì... Câu nào câu nấy chỉ làm tôi bối rối thêm thôi!!!!

“Chém gió cứ* tó đầy mồm!!! Sao mày lại hơn tuổi tao?” - Tôi hét hoảng kêu lên.

“Suyt.”

Thật hoàn hảo khi để ngón trỏ đặt đúng giữa đôi môi, hấn hạ làn mi một bên mắt xuống, nhắc tôi hạ âm lượng.

CMN!!! Đây đích phải Sở Vương Thư!! Cái thằng mang thần thái của mấy anh người mẫu ngẫu lòi trên các trang bìa tạp chí danh tiếng này!! Tuyệt nhiên không phải hấn!! Tôi không tin!!

Tâm's eyes à, Mày bị mù rồi.

Đè ngực trái nơi tim đang đập loạn, tôi rúc vào lồng ngực hòng giấu đi khuôn mặt đang đỏ bừng của mình.

Chết tiệt! Khi không lại bị lây cái tính mê trai đẹp của mẹ mất rồi.

“Chiều ăn ở đây, được không?”

Rúc sâu hơn nữa, tôi ậm ừ chấp nhận.

Hấn đẩy, khoác ra ngoài vẻ đứng đắn tưởng như cho rằng tình yêu là thứ không nên có trên trái đất. Thế mà, lại là kẻ lưu manh đê tiện. Bên ngoài càng tỏ ra lạnh lùng bao nhiêu thì càng biến thái bấy nhiêu!

Hừ hừ, tôi đây, Gia phong Tâm của cá bạn đây, đã nhỏ lệ hi sinh thân mình để yêu hấn, thật dũng cảm phong ấn cái tên ác quỷ nhà hấn. Nhờ có tôi mà biết bao bạn nhỏ đã tránh được kiếp nạn... Hãy khóc và cảm ơn tôi đi.

Sau khi được sự đồng ý của mẹ cho phép ăn nhà hấn để tiện tiễn hấn ra sân bay, tôi liền lục lọi hộp bàn của mình. Mọi ra được lá thư nho nhỏ, tay tôi cầm nó mà run cầm cập.

“Tâm à, Thư sang gọi này.”

“Á! Vâng.”

Nhét vào túi quần tôi loảng quảng chạy theo hấn.

Ăn xong thì giúp thầy Vũ Vũ rửa bát các thứ, còn hấn với chú Lãnh hết như hai con cá cảnh, lượn qua lượn lại.

“Lãnh! Anh không giúp được gì, có thể lẫn vào phòng! Cả mày nữa con a.”

Thầy Vũ Vũ đã thay tôi nói lên tiếng lòng mình, xong, thầy rửa tay rồi lau khô, đi đến bên chú Lãnh.

“Vợ à, anh đi rồi, em đừng buồn, đừng khóc.” - Chú Lãnh hờn hờn nhìn thầy Vũ.

“Ai buồn? Có em gái nhà anh mới buồn!”

“Vợ chẳng thương anh...”

“Ồ kìa...”

....

Suýt thì đánh rơi cái bát, may có thằng Thư đỡ hộ.

Chả tin đâu, chú Lãnh như thế mà có thể phát ngôn sến sảm đến vậy sao??? Cả thầy Vũ nữa, trước kia khi tôi còn học thầy, bị thầy mắng như chém chả luôn đấy!

Nhìn sang Vương Thư đang trưng ra cái mặt bánh bao mốc, tôi không khỏi buồn cười. Hắn hẳn là ngán ngẩm lắm với màn “tình chàng ý thiếp” của thầy Vũ với chú Lãnh.

Tôi chợt nghĩ, à, có khi nào mai đây, hắn cũng sẽ giống chú Lãnh nhỉ? Mặt ngầu cún thích làm nũng?

“Dẹp mợ đi.” - Nghĩ thôi đã thấy sến tận óc rồi.

Tôi biết hắn đang đứng cạnh mình rửa bát cùng. Len lén nhìn thì thấy hắn cầm lên cái đĩa tôi mới rửa, cau lại đôi mày rồi để đĩa dưới dòng nước chảy xiết một hồi.

“Rửa thế này thì ăn sunlight thay cơm được rồi.”

“Hừ! Hầu hạ cho là tốt rồi. Đòi hỏi nhiều thế nhỉ? Còn không biết đường cảm ơn?”

Hắn ngoái ra sau nhìn, rồi vụng trộm đặt lên má tôi cái thorn nhẹ.

“Cám ơn.”

Cũng dè dặt xem có ai không, tôi mới nhón chân lên thorn lại má hắn.

“Không có gì.”

Trở về cùng thầy Vũ sau khi tiễn hắn với chú Lãnh ra sân bay, tôi sực nhớ ra...

Rằng đã quên mất đưa hắn lá thư!!

Haizzz giờ máy bay cũng cất cánh mất rồi còn đâu.

“Anh dâu!!!! Anh Vũ!!”

Bỗng từ xa có tiếng í ới gọi.

Tôi mới xoay lưng lại thì đã bị một vật thể gì đó lao chồm tới, khiến cả người đổ râm về sau.

“Lan Lan!?” - Thầy Vũ nói.

À là cái cô hỏi đường hôm nọ.

“Vương Thư!! Đã ra Pháp rồi hả anh?” - Cô ấy hỏi.

“À, ừ, máy bay mới cất cánh thôi. Sao thế?”

Cái cô Lan Lan ấy day day thái dương.

“Hư quá mà!”

“Anh mày ngu tiếng Pháp, nói tiếng mẹ đẻ dùm.”

Hai người thì cứ nói chuyện, mặc cho số phận Phong Tâm tôi đây đang bị

một con chó Ngao hà hiếp! Nó bỗng dưng xò tới, liếm láp khắp mặt tôi nè!!

“Cứu em thầy ơi...” - Dùng chút sức tàn đẩy đầu con chó ra, tôi buông xuôi tất cả...

Sau một hồi hóng hót chuyện, tôi mới ngỡ ra cô Lan Lan này chính là mẹ ruột của hắn, và tất nhiên chú người Pháp kia là bố ruột hắn.

Hai cô chú từ Pháp đến thành phố A này để bàn bạc chuyện làm ăn với công ty chú Lãnh, đã hẹn chú Lãnh với hắn về Pháp cùng lúc với hai người. Cuối cùng thì chú Lãnh với Vương Thư không may mắn đếm xỉa, tức tặc đi trước.

Mà tôi cũng hiểu phần nào, khi mà hai con người tôn thờ chủ nghĩa “Im lặng là vàng” thì đời nào chịu nổi hai cái loa rè này...

“Mà anh dâu! Hôm sinh nhật Thư ấy, nó có hỏi em chuyện hồi xưa của anh với anh Lãnh đấy.”

“... Nó mà rảnh thế á?” - Thầy Vũ ánh mắt đầy nghi hoặc.

“Thật, em bảo khi xưa ông ngoại phát hiện ra anh với anh Lãnh yêu nhau liền tẩn cho anh Lãnh một trận te tua hoa lá. Mà, nó... hình như giống hai người rồi...” - Cô ghé sát tai thầy Vũ nói tiếp về sau.

“GIỀ?? NÓ GAY Á?”

Cả cô Lan với chú Tây gật đầu xác nhận.

Thầy Vũ loạng choạng voi với lấy cốc nước uống một ngụm.

“Hà, ai khiến trái tim đá tảng của nó rung động vậy? Anh lập bàn thờ cúng luôn.”

Ba người mang ba sắc thái biểu cảm khác nhau, nhưng có điểm chung là: Đề vẽ lên mặt dòng chữ “Không thể tin được”.

Thấy mà tôi quan ngại sâu sắc.

'TRÊN ĐỜI NÀY CÁI QUÁI GÌ CŨNG XẢY RA ĐƯỢC" - Mai Ngô.

Mà, tôi thừa nhận bây giờ nội tâm đang dâng trào cảm giác tự hào, muốn vênh mặt lên cho cả thế giới biết Gia Phong Tâm này tài giỏi đến độ nào.

“À cô ơi, cô qua đó gửi cho Thư dùm cháu cái này.”

-----oOo-----

Chương 24

Nguồn: EbookTruyen.VN

Người đàn ông gỡ cặp kính đen, ngay lập tức có người đi đến nhận lấy cẩn thận cất vào hộp.

Lão cầm lấy trượng vàng bên cạnh làm trụ, chậm rãi đứng lên.

"Báo cáo chủ tịch, phó giám đốc Sở Vương Vân vắng, lí do: Sức khỏe không tốt." - Sở Lan Lan khẽ lên tiếng.

Lão khẽ gật đầu, đi đến phía ghế trống đối diện.

"Năm nào tầm này nó chẳng vậy."

Chiếc ghế trống nhanh chóng bị chuyển đi, căn phòng rộng lớn, sang trọng chỉ kê một chiếc bàn tròn ngay chính giữa, xung quanh là sáu chiếc ghế dát vàng.

Cả thấy là 6 người họ Sở: Sở Vương, Sở Lan Lan, Sở Vương Thư...,... và cuối cùng là người đứng đầu cả gia tộc: Sở Vương Chi.

"Bắt đầu họp. Đề xuất định hướng đẩy mạnh phát triển mẫu XXX, thấy sao?"

Cả căn phòng im phăng phắc, một tiếng đay ghế khê thôi mà tưởng như vang cả phòng.

"Vương Thư, có ý kiến gì?"

Sở Vương Thư cẩn thận đặt bút xuống, gấp quyển sổ da đen bóng lại. Đứng ngay ngắn.

"Cháu xin phép. Dựa theo số liệu thống kê của quý trước, có thể thấy mạch phát triển đã có sự chuyển biến, đòi hỏi chúng ta phải đề ra kế hoạch đầu tư mới. Tuy nhiên vẫn phải đáp ứng nhu cầu tiêu thụ trên thị trường, do đó, trước hết phải khắc phục..... Thay vào đó....., Cháu xin hết."

Lão Sở thỏa mãn, đi tới vỗ vỗ vai hấn. Sở Vương Thư này là đứa cháu ông cưng nhất, với tuổi còn trẻ như vậy nhưng đã có tầm nhìn. Rất có năng lực trong lĩnh vực kinh tế. Có khả năng phân tích tình hình tương đối tốt.

"Vương Lân, thấy sao?"

".... Con lạnh lùng."

Ngay sau đó cả phòng ồ lên, lão Sở theo thể cũng gật gù.

"Tiếp tục."

Kết thúc cuộc họp kéo dài bốn tiếng, Vương Thư xếp lại tài liệu vào cặp rồi đứng dậy, toan ra ngoài thì bị mẹ gọi lại.

"Này, thằng nhóc gần nhà nhờ mẹ đưa con."

"Con xin."

Hấn nhận lấy, tay hấn nhẹ men theo đường viền của lá thư. Ngán ngẩm nói.

"Mẹ đọc trộm."

"Ồ hay! Cái thằ--"

"Cậu ta không bao giờ miết thư gọn gàng."

"... Mẹ xin lỗi..."

Nhìn hẩn chăm chú đọc lá thư, bà Lan mặc dù đã đọc qua rồi, nhưng vẫn tò mò ngo ngó, cực kì để ý biểu cảm trên mặt hẩn. Lúc thì mày hẩn nhăn lại, khi thì giãn ra, được một lúc thì trừng mắt nhìn bà. Tay hẩn chìa ra.

".... Đọc nhanh thế. Đây, thằng con xấu xa."

Sở Lan Lan hờn dỗi lôi ra ba lá còn lại đập bốp vào tay Vương Thư.

"Mẹ có thể đi."

"Hả? Mẹ chưa truy cứu mày tội giáu mẹ yêu đương đây nhá!!" Định nói tiếp thì đã thấy thằng con xoay mônng bỏ đi, bà cúi bấn đi tới nhảy chồm đến, hai tay khóa chặt cổ hẩn không tha.

"Khai mau, hai đứa yêu nhau từ lúc nào?"

"Phiền thế."

Hai mẹ con quần nhau một hồi, cứ bị hẩn gỡ ra thì bà càng tăng sức bắm chặt hơn. Hẩn càng cố gỡ thì bà không hề thương tiếc cạp luôn tay hẩn. Hừ, phận làm con như hẩn sao dám bặt lại.

Sở Lan Lan đành bất đắc dĩ buông tha cho hẩn khi bắt gặp ánh mắt lạnh lẽo của lão Sở, ánh mắt khinh bỉ của Vương Lãnh.

"Vương Thư, theo ông."

"Vâng."

Lan Lan đằng sau lén thụi lưng hẩn một cái, rồi chuyển hướng ăn bắm lên Vương Lãnh. Không quá 0,2 giây, bà liền bị khổng chế, kêu la thầu trời xanh. Quá ác!! Ông anh này quá ác!! Đem thằng con để Vương Lãnh

dưỡng chính là sai lầm lớn nhất đời bà. Giờ thì xem thành quả đi, từ một cậu bé xinh xắn, mắt tròn to ngây thơ thích quần lầy mẹ, chuyên khóc nhè, liền thành cái thằng mặt nổi kiêu lòi.

Giờ tìm đâu ra điểm đáng yêu trên cái mặt lạnh như tiền âm phủ kia nữa...

À không, bà vẫn còn bé con nữa mà.

"Alex với Alois đang chơi ở đâu vậy anh?"

Bé Alois của bà nhá, mới đúng chuẩn là thiên sứ hạ phàm! Cute không để đâu cho hết, thằng Thư phải xách dép dài dài.

Còn hấn, đang dạo bộ với lão Sở Vương Chi bỗng nhiên thấy lạnh gáy, hắt xì một cái.

"Cháu đủ 18 rồi nhỉ."

"Dạ, vâng."

Nhận tiếp cái vỗ vai thân thiết từ Lão, hấn cười khẽ.

"Ở Pháp giúp ông công việc đi. Học hỏi cũng được 2 năm rồi, không bằng học ngay tại đây, dễ áp dụng. Thủ tục rút hồ sơ các thứ, chút nhắn thư kí Levi."

Bước chân hấn chậm lại.

Yeah!!!! Tết sắp đến rồi!!

Cầm lấy bé chồi lau nhà cute nhất quả đất, lau a lau cái nền nhà sạch bóng. Sạch tới mức có thể soi bản mặt đẹp trai của tôi còn được nữa là.

"Mẹ bảo mày đi dọn cái kho sau nhà cơ mà!"

"Nhưng mà mẹ ơi, nền nhà chưa sạch!"

"Bần quá không dám dọn chứ gì? Dám chối việc? Mẹ dìm cái mặt thót của

mày vào bồn cầu bây giờ."

Ngay sau đó tôi liền dính cầu tai thần chương của mẹ, ủy ủy khuất khuất cất bé chôi vào một chỗ. Đau đốn cầm lấy bạn chôi cọ đéch cute gì cả, đau đốn đeo găng tay, đau đốn bịt khẩu trang. Tôi nghĩ mình nên mua thêm bình ô xi và vài dụng cụ bảo hộ lao động khác.

Run rẩy tra chìa khóa vào ổ, tôi sợ hãi vô cùng.

Hahahaha!! Đùa thôi, tôi sợ hãi cái quái gì chứ! Anh hùng tung hoành thiên hạ như tôi, không sợ trời chẳng sợ đất. Không ngán bố con nhà ai hết!

"Ồi giờ ơi!!"

Phù, hóa ra là con chuột, may vãi.

Cái kho này 5 năm rồi chưa dọn gì, trông mà cứ như 50 năm vậy. Bẩn kinh lên được. Trời ơi tết ơi là tết, sao cứ phải dọn dẹp mới đón được tết vậy!? Dọn xong có ông thần tài nào chịu đến thăm nhà tôi không?

Có thì giờ này tôi đang bận dọn tiền chứ không phải rác đâu!

Mà không biết giờ này hấn đang làm gì nhỉ? Không biết đã đọc thư của tôi chưa?

Thật ra thì nội dung thư cũng không có gì quá đặc biệt cả, vốn là lần nào hấn ra Pháp tôi cũng đưa hấn mà.

"Tâm!!! Dọn chưa mà dám đi chơi hả!!!"

"Con đi tí thôi mà! Để con qua rủ thằng Phụng qua dọn cùng."

Hốt hải chạy sang nhà kế bên cầu viện trợ, thấy cửa mở, tôi không bấm chuông nữa, đi vào.

Liền thấy....

"Xin lỗi, nhầm nhà."

Khéo léo đóng cửa, đi lùi nhìn lại số nhà, tôi liền một sát đạp cửa.

"CMN!!! Không có nhầm!! Rõ ràng đây là nhà thằng Phụng mà!!"

Vâng, ngay khi mở cửa, đôi mắt ngây thơ không vẩn đục của tôi chưa gì đã bị vấy bẩn với hình ảnh: Thằng đũy Dư quần có đúng cái khăn tắm che thân dưới, đang đi loanh quanh trong phòng khách.

"Tìm Phong Phụng có việc gì?" - Thằng Dư cứ tự nhiên như ruồi hỏi tôi.

"Giề!! Bạn bè tìm nhau đến lượt mày phán hay sao?" - Tôi cáu, đáp lại.

Mất công dàn fan của nó cứ mỗi mồm tung hô đủ kiểu. Rõ ràng đây là nhà thằng Lùn mà thằng Dư này chả có ý tứ gì cả. Lỡ như gây ra hiểu lầm thì sao? Giả như hôm nay không phải tôi, mà là bạn gái thằng Phụng đến thì sao?

Lắm rắc rối lắm! À mà thằng Lùn có bạn gái quái đâu....

"Tìm tao có việc gì."

Tôi thấy thằng Phụng từ nhà tắm đi ra, trên mình có bọc một cái quần sịp đen.

À mà, hình như có gì đó sai sai.

"Mợ nó! Bọn mày là người yêu à!!!"

Tôi sốc hết sức mà!! Các người thấy tôi giỏi chưa, đoán cái trúng liền. Hừ, chắc chắn là người yêu của nhau thì bọn nó mới làm ra trò con bò này chứ sao nữa.

".... Thay vì chửi Phụng ngu si, nhìn lại mình đi. Ngu hết sức, đến tận bây giờ mới biết hả?"

"Đúng, vợ nói đúng. Tâm ngu lắm."

Bị vợ chồng chúng nó sỉ nhục hội đồng, tôi oan ức hết sức.

Vương Thư đáng ghét!! Lũ người yêu nhau kia thật đáng ghét. Mau về đây

song kiếm hợp bích với tao, tiêu diệt lũ phản động này!!

"Hắt xì."

Hắn xoa xoa cái mũi, hắn cho rằng 80% là do bị nói xấu chứ không phải do cái lạnh nơi đây.

Ba lá thư từ tên ngố kia hắn chưa đựng đến cất vào ngăn kéo tủ ở cạnh giường, chỉ đọc cái tờ to to gói ba lá đó thôi.

[Gửi Chàng trai có sở thích phũ người yêu.

Này nhá, khác mọi năm rồi, thư này tao không có trẻ trâu như trước đâu. Đừng bỏ đọc tại đây nhá!!

Huhu tao xúc động quá mày vẫn đọc đến dòng này.

Nhưng chắc đến dòng này mày đã đem thư đi đốt mất thôi...

Đừng mà, tim tao mạnh mẽ nhưng mà có giới hạn thôi, mày cứ phũ nhiều tao chịu sao thấu.

Này nhá 3 lá kia vào 3 ngày tết âm lịch (tính theo giờ thành phố A) mới được mở nhá nhá. Làm sai mày là con chos.

Yêu thương.

Kí: Tâm bảo bối.]

Đem lá này gấp gọn cất vào chiếc hộp gỗ, để xuống gầm giường.

Thật ra thì chưa thư nào từ cậu mà hắn bỏ đọc cả, chỉ là sẽ rất phiền nếu như nói là có đọc để rồi bị hỏi vớ vẩn. Tóm lại nói là đã đốt cho xong.

"Cậu chủ, bữa tối đã chuẩn bị xong."

"Được rồi."

*Ở đây, Chữ in nghiêng chỉ nhân vật nói bằng tiếng Pháp.

-----oOo-----

Chương 25: Thằng chồng phũ phàng - Thằng vợ sến súa

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đảng đã cho ta một mùa xuân đầy ước vọng. Một mùa xuân tươi tràn ánh sáng khắp nơi nơi.

Ôi tết đã về trên mảnh đất hoang vắng của tôi. Ôi hôm nay 30 rồi, ôi lòng tôi nôn nao một cảm giác b--

"Mày ngủ nữa là khỏi đi sang nhà ông bà đấy."

"Huhuhu đợi con!!"

Tôi thuận thực đập bay chăn, khéo léo xỏ cái dép bông có mặt bạn tuzki rất ư là cute quẹt quẹt vào wc giải quyết nỗi buồn, rồi quẹt quẹt vào nhà tắm tuốt vệ đẹp trai.

"Mẹ ơi cái tát màu đen của con đâu?"

"Nhanh lên!"

Haizzz lười biếng mặc cái áo bông, đeo đôi vớ hồng(của mẹ), thêm quả Adidas Stan Smith, tôi hấp tất đi theo bố mẹ.

"Khăn len đâu?"

"Eh... không cần đâu mẹ."

Eh...

Mẹ lại bắt đầu lạm dụng quyền lực lên đứa con bé bỏng này rồi.

Quần a quần bé khăn len cổ, trông nó hệt như chú trăn đỏ đang quần quít

bên chủ vậy.

"Mày quần cái thô tả gì đây? Mẹ nhớ Vương Thư tặng mày cái khăn mới rồi mà?"

"Eh... con sợ làm bẩn lắm."

*Phần chữ in nghiêng chỉ nhân vật nói bằng tiếng Pháp.

"Cậu chủ, bản kế hoạch chủ tịch giao cậu."

"Cám ơn. Phiên đưa lại cho ông tôi bản này."

Thư kí Levi nhận lấy tài liệu từ tay Vương Thư, đi ra đến cửa liền quay lại.

"Thủ tục rút hồ sơ của cậu, có cần gấp lắm không?"

"Đừng. Tôi sẽ bàn lại với ông sau."

"Vâng."

Khi cánh cửa phòng khép lại, hấn mới đứng dậy, đi đến tủ cạnh đầu giường. Từ trong ngăn kéo lôi ra một lá thư.

Xong nhìn đồng hồ, hấn đành cất lại lá thư vào ngăn kéo.

Mới có 23 giờ tối ở Paris, chắc ở thành phố A là 5 giờ sáng rồi. Hấn là cái tên ngố kia đang tung tăng quây ở nhà ông bà.

Nghĩ đến vẻ mặt hớn ha hớn hở như phê cần của Phong Tâm, cánh môi hấn giật giật, rất nhanh thu lại nụ cười, leo lên giường đánh một giấc.

*Paris của Pháp thuộc múi giờ thứ 1, thành phố A thuộc múi giờ thứ 7, chênh nhau 6 múi giờ.

"Anh Tâm ơi!!"

"Chú Tâm!!"

"Ông Tâm!!"

Nhìn đàn cháu nhỏ em thơ quần quít bám chân, tôi cảm thấy mình to lớn vĩ đại thế nào ấy. Tôi vui lòng ngồi xổm xuống để chúng nó leo lên dè đầu cười cồ theo đúng nghĩa đen.

Haizz tôi thấy mình đúng chuẩn một người đàn ông của thế kỉ mới: Đẹp trai, tài hoa, đặc biệt rất yêu trẻ con.

Haizz tôi chính là hình mẫu lí tưởng của biết bao cô gái đó!!Chờ đã, sao tôi thấy cổ mình ướt ướt....

Eh... Tôi có dự cảm không lành.

"Á huhuhu mẹ ơi cái Lim tè lên người con!!!!"

Nhăn bản mặt lại nhìn mẹ, mẹ liền đánh mắt không thèm nhìn tôi.

Eh... kinh vãi hà. Xem mấy cái mặt tròn tròn mĩm mĩm đang hả hê cười trước nỗi đau của tôi kìa.

"Cấm cười!"

Mấy cặp mắt tròn xoe kia phút chốc ngập nước, cứ giương lên nhìn tôi thập phần ủy khuất.

"....."

Tiếp tục thực hiện nhiệm vụ của một thằng đầy tớ chuyên nghiệp có 13 năm tuổi đời trong nghề.

Tôi khẳng định mình là thằng yêu nghề ô sin không nhất thì nhì quả đất.

Mẹ nó chứ, hết hầu hạ thằng Thư lại phải hầu hạ tiếp lũ nít ranh.

"Mày nhanh tắm!! Người khai kinh!! Cút nhanh!"

Chỉ chờ có thế, tôi ù té đi vào nhà tắm chiến đấu 300 trận với thủy thần.

"Tâm!! Chỗ bánh trưng ban nãy mẹ bảo mày bê ra đây đâu rồi!!"

"Đợi con chút!!"

Tóm lại là cả ngày 30 tết này tôi thảm hại lắm, dậy rõ sớm đến làm trâu bò, sau đó lại phải ngồi trông nồi bánh trưng.

Eh... Không thể tìm thấy ai để than khổ luôn nà. Buồn quá nà. Không biết ở bên Pháp kia hẳn có làm bánh trưng không nhỉ?

Eh, khẳng định nếu có thì bánh cứng đờ đờ hết đá tảng luôn cho xem.

"Đổ thêm nước."

"Vâng."

Đồ a đồ, tôi bắt đầu công cuộc ngồi canh bánh như chó canh nhà. Ngồi ra sân nhà, hễ có gió đến một cái là thôi rồi. Tôi thành mợ nó cái máy hút khói!!

Gấp gáp chạy vào trong nhà.

"Mẹ mẹ cái khâu trang của con đâu??"

Mẹ tôi cứ mãi ngồi vắt chéo bán dưa, bán lê với mấy bà dì. Để đến khi tôi ghé sát tai nhẹ nhàng thì thầm thì mẹ giật nảy, theo phản xạ tung như lai thập bát chương vào cái má cute của thằng con.

"Mượn tạm của bé Lim đi."

Cầm cái khâu trang in hình bé mèo hello kitty màu hường, ngại ngần đeo lên, khổ là, đếch vừa.

Eh...

Lấy tạm của ông chú, khổ là, ông chắc có vấn đề về thần kinh, lựa gì lựa ngay cái in hình mồm chó mới chất's, mặt tôi đã lấm len rồi, lại còn cau cau có có. Giả như có thêm cái tai, thì tôi sẽ là ứng cử viên sáng giá cho

ngôi vị quán quân cosplay chó husky.

"Anh ơi, thằng bé này là ăn xin à..."

"Đừng đến gần em yêu, nó định xin tiền đây."

Thân gửi cặp đôi tâm thần mà cứ nghĩ mình là thiên thần kia, tôi đây chưa có mang theo cái bát mẻ nào để xin ăn mấy người đâu.

"Ê, trán mày có nhọ kìa."

Tôi theo thể đưa tay lên quệt quệt cái trán. Xong, mới sực nhớ tay đang nhoe nhoét nhọ nôi. "Há há há ngu vãi!!"

Haizzz, nhìn thằng Dư với Phụng cười nhạo mình, tôi chẳng biết nói gì hơn.

"Bọn tao tính ra ngó xem còn chợ xuân không, thấy cái mặt ngu của mày nên nán lại xem á."

"Đéo khiến."

Eh...

Nhìn hai vị công tử tranh thủ đem iphone 7 ra seo phì, tôi thầm ghen tị chết mất thôi. Hức hức, cái gì mà sợ mày lên facebook tán gái quên học chứ!! Tôi có bạn trai rồi cần gì bạn gái nữa! Mẹ lo vô ích rồi!

"Im, để vợ gửi cho Thư đại nhân nà."

Bỏ cây củi trong tay xuống, tôi lật đật đi đến ngo ngo.

"Vương Thư dùng.. điện thoại á?"

Ngay sau đó liền nhận về cái bản mặt khinh bỉ của chúng nó.

"Còn dùng trước bọn này! Đây nhá, facebook có hẳn hoi..."

Nhìn ảnh đại diện với cái bìa một màu trắng tinh mà hơn mấy chục nghìn like kia, tôi phát hoảng.

Hắn chẳng up một cái ảnh nào cả, chỉ hiem hoi có mấy cái từ lữ chụp lên tag hắn thôi.

Tay tôi vươn tới tính mượn smartphone thì liền bị gạt ra.

"Tay mày bản làm xấu máy tao!"

Ngậm ngùi chà chà đôi bàn tay tội nghiệp vào cái quần jean mới mới.

"Tin người vờ cờ, còn lâu nhá há há."

Cầm lại cái que củi, tôi rượt chúng nó rồi quất mỗi đứa vài cái. Thấy mình hết như đứa trẻ đáng thương nghèo rách mùng tơi nghèo rơi quai hàm.

Sau đó ba đứa ngồi ngẩn ngơ trông bánh trưng.

"Kiến nghị sửa đổi cách thức điều hành hoạt động của Khu B vừa rồi, cháu làm tốt lắm."

"Cũng tạm thôi ạ. Ông, cháu muốn nói về việc định cư."

"Thủ tục không khó, ông lo liệu được."

"Dạ không, chỉ là..."

"Chủ tịch, ngài có hẹn với đại diện bên đối tác."

"Được rồi" - "Vương Thư, có gì chúng ta bàn sau."

Tận lúc trời chợ tôi bánh mới xong, ba khuôn mặt nhem nhuốc hí hửng vớt bánh ra.

"Thơm vãi huhuhuhu..."

"Dư, Phụng, chúng mày cút về nhà đi."

Đuổi mãi chúng nó vẫn bám lì như đĩa, mắt chúng nó nhất quyết không rời chỗ bánh trưng xếp ngay ngắn kia.

Đề khi mà mẹ tôi "trả công" cho chúng nó bằng mấy cái bánh, thì mới chịu lết cái mông lên.

Tao biết chúng mày cố tình mà, đào đâu ra lòng tốt free từ hai đứa nó.

"Đây, giữ lấy, lì xì của Vương Thư cho mày đây."

Lơ ngơ cầm trên tay chiếc hộp hình chữ nhật, tôi không tin vào mắt mình luôn.

Iphone 7...

Mẹ ơi... con đang cầm trên tay bé iphone 7 chưa đập hộp... Chính xác là iphone 7 plus màu gold.

Dụi dụi cái mắt, tôi nhắm lại một lúc, hít một hơi sâu mới dám mở ra. May quá, éo phải ảo ảnh cũng éo phải mơ.

Mợ nó chứ, có chồng giàu sướng kinh lên được!!!!

"À quên, cầm lấy cái sim này mà lắp vào."

"Tĩnh tĩnh."

Tắt chuông báo, nhìn đồng hồ điện tử treo tường là 17 giờ 59 phút. Hắn chậm rãi mở điện thoại, nhấn vào dãy số đầu tiên trong danh bạ.

- - - - -

Lúc này là 23 giờ 59 phút ở thành phố A.

Ngồi trên sân thượng với đám trẻ hóng pháo hoa, tôi đang nghịch bé Iphone thân yêu thì bỗng nó đổ chuông, làm cả mình giật nảy, suýt đánh rơi.

Là một số lạ gọi đến.

"À lô?"

"Năm mới vui vẻ. Tôi ..."

Về về sau tôi không nghe rõ, không phải tai tôi tự nhiên điếc, mà là tiếng pháo hoa lộp bộp kia đã át mất.

Nền trời đen bỗng được chấm thêm sắc hoa đỏ, cam, xanh, hồng của pháo, nhìn thật ra thích.

Ngắm một lúc rồi tôi chạy lại vào trong nhà, vào phòng kín, áp tai tường như muốn dính luôn vào cái loa điện thoại.

"Vương Thư, năm mới vui vẻ."

"Bơ 1 phút 30 giây."

"Khó tính, tao mãi xem pháo hoa mà!! Đẹp lắm ấy!!"

Có lẽ tôi phải ghi vào sổ vàng lịch sử về sự kiện "Cuộc gọi đầu tiên" của hai đứa.

"Mà từ từ!! Đừng tắt máy!!"

"Sao?"

"Cám ơn lì xì nhá, đẹp vãi hihihhi!!!"

Nghe thấy tiếng cộc cộc từ đầu dây bên kia, tôi có thể tưởng tượng ra cảnh hấn đang nằm lười trên ghế sofa, tay kia rảnh rỗi gõ gõ mặt bàn bên cạnh, và, đang cười nhẹ.

"Còn gì không?" - Hấn hỏi tôi.

"Eh...." - Bỗng dưng tôi chả biết nói gì cả..

Lặng được một lúc, tôi mới đáp ứng.

"Yêu Vương Thư nhiều lắm luôn."

"Tôi cũng thế."

Tôi không biết cái "cũng thế" của hắn hàm ý là "Tôi cũng yêu tôi nhiều lắm." hay là "Tôi cũng yêu cậu nhiều lắm." nữa. Nhưng mà thức tỉnh đi Tâm em yêu, mày nên nhận thức đúng hơn.

Nhưng, chúng ta đều có quyền tự do mơ mộng mà! Tôi cố tình hiểu theo nét nghĩa thứ 2. Nên, mặt tôi lúc này đỏ như tôm luộc, may mà không có hắn ở đây, không thì chả biết giấu đâu cho hết.

"Mà, lần sau facetime nhá!?"

"Làm gì?"

"Tao muốn nhìn mặt mày thôi, thế mà cũng hỏi."

"Tôi lưu ở điện thoại cậu cái ảnh đấy, nhớ quá cho phép ngắm."

"À phi! Phi!! Đẻ tí tao gửi mày mấy cái ảnh của tao! Khăng định đẹp hơn 10 lần!!"

"Đừng..."

"Vì sao?"

"Bản mặt tôi, bản cả máy."

Trước khi kết thúc cuộc gọi, tôi nghe rõ rành rành tiếng cười hả hê của hắn.

Cmn!! Dám nhái lại câu của ông!! Lại còn dám chê ông mày xấu!!

Hậm hực lưu số hắn vào danh bạ với cái tên "Thằng chồng phũ phàng". Theo lời hắn mở kho ảnh ra, đập vào mắt là cái ảnh hắn chụp góc nghiêng, phô ra điểm góc cạnh, nét nào ra nét nấy của gương mặt đập chai lọ, lại còn tranh thủ khoe luôn cả xương quai xanh tinh tể.

"Ăn cái gì mà soái vồn..." - Tôi ngẩn ngơ ngấm một hồi, chợt dạ tắt ngay đi.

Đính chính, tôi có thêm vào nhớ ấy, ông đếch cần xem ảnh mày đâu.

Xong, vẫn không kìm lòng đem ảnh đặt làm hình nền khóa + chờ.

Giờ hẳn mới mở lá thư đầu.

[Gửi Vương Thư mặt nôi.

Mùng 1 tết, chúc mày ngày càng đẹp trai(rất tiếc là muôn đời cũng không bì kịp tao) và bớt nạnh nùng chảnh cún.

Ở đây có ăn bánh trưng không?? Có không??

Hầy, nếu không được ăn thì quá là tiếc luôn. Thế nên mau mà về nhà, tao làm bánh cho mà ăn.

Kí: Tâm soái ca.]

Thấy ở góc thư có hình trái tim nho nhỏ, không hề cân xứng tí nào.

"Make color."

Gấp thư tính cất đi thì phát hiện thêm dòng chữ nhỏ.

[Tao đếch có làm màu đâu nhá!!!! o(͡° ͜ʖ ͡°)o Đó là sự thể hiện tình <3 bằng cả trái t(r)im luôn á].

Hắn bật cười, mở điện thoại, sửa lại tên trong danh bạ của Phong Tâm thành "Thằng vợ sến súa", ưu ái lấy hình con chó husky làm ảnh đại diện cho cậu.

-----oOo-----

Chương 26

Ngồi dậy, há cái miệng há ngoác, tôi đưa tay lên vỗ vỗ ô ô như thỏ dân.

Tay tiện vợ ngay cái điện thoại đặt bên cạnh, không thèm nhìn mà vẫn mở khóa vào danh bạ gọi số đầu tiên một cách trơn tru.

Xong, lại thả mình rơi tự do lên đệm lò xo, tai áp loa điện thoại, lắng nghe bản nhạc chờ.

"Sao?"

Bản nhạc chờ ảm áp du dương không thương tiếc bị cái giọng lạnh tanh của hấn cắt xoẹt tan nát.

"Chào buổi sáng, Vương Thư yêu dấu!"

".... Bên này là 1 giờ sáng."

... Eh...

Cái sự khác biệt múi giờ chết tiệt này.

"Tắt máy nhá."

Chủ động nói vậy nhưng tay tôi lại run run, ngập ngừng không dám ngắt cuộc gọi.

Vẫn là Vương Thư nạnh nùng boy ra tay trước, không thương tiếc tắt luôn.

"Haizzzz." - Tôi thở dài thườn thượt.

Tính ngồi dậy mà lại chả có tí sinh lực nào vại nà, hừ, mẹ---

"Tâm cute, Tâm cute, thằng chồng chảnh cún gọi, mau mau trả lời. Tâm cute, Tâm cu---"

Tiếng chuông báo khiến lòng tôi như nở vạn hoa, vui mừng ần nhận cuộc gọi, lần này là facetime!! Lại còn là hấn chủ động thực hiện cuộc gọi nữa

chớ!!

Ngắm nhìn khuôn mặt gây thương nhớ kia bao nhiêu cũng không đủ.

Nếu có ước muốn trong cuộc đời này, tôi ước mình có thể biến cái điện thoại này thành cánh cửa thần kì của Doremon, có thể đến bên hắn thật dễ dàng.

"Mày xấu lắm á, cứ chơi kiểu vừa dán móng lạnh vào mặt người ta, xong lại đem người ta sưởi ấm là sao chớ." - Tôi hờn hờn mắng hắn.

Một giờ sáng bên Pháp, thế mà hắn vẫn đang mặc comple nghiêm chỉnh đấy thôi.

"Sao còn chưa ngủ?"

Vương Thư xoay cái màn hình vi tính cho tôi nhìn thấy bản kế hoạch còn đang dở dang của hắn, để lý giải cho việc thức muộn.

"Mệt lắm Tâm ơi."

Cái cách hắn nói ra câu ấy nghe hết như chú mèo nhỏ đang gợi ý cho chủ phải vuốt ve cưng nựng nó đi ấy.

"Không thương, tham việc cho lắm vào. Ở đây với tao á, mày đáng lẽ đã được ngủ từ 9 giờ rồi cơ!" - Tôi đưa ngón tay khẽ chạm lên má hắn từ màn hình điện thoại, nói tiếp - "Tao thì ngố, chả giúp được mày mấy cái đòi hỏi phải vất vả chất xám đâu, thôi thì hát mày nghe nhá?"

"Đợi lấy bông tai đã."

"Hả??? Mày ý muốn chê giọng hát trời phú của tao đúng không?? Đúng không??"

Nhìn cái cách hắn quay lưng lại, người run run giấu đi nụ cười, thật tức chết mà!

"Đùa thôi. Hát đi."

"Hòn, tao hòn, tao méo hát nữa, cay không cu?"

".... Sao tự dung Tâm lại đáng yêu thế nhỉ?"

"Hừ!"

"Tâm nhà này đẹp trai quá."

"Tên nịnh thần kia! Trẫm sẽ không bị người dụ hoặc đâu!" Lại xoay cái màn hình vi tính, bóp trán ra vẻ mệt mỏi thêm ánh nhìn tha thiết từ con người đen, nhẹ hạ bờ mi cong cong mỗi mồn cầu xin.

Yêu nghiệt, hẳn chính là yêu tinh hóa người đây mà.

"E hèm." - Tôi lấy giọng, bắt đầu cất tiếng hát khe khẽ.

Trông gương mặt mệt mỏi đang dần giãn ra nghỉ ngơi của Vương Thư, tôi thấy lòng mình lâng lâng phiêu phiêu thế nào ấy.

Tôi cố tình chọn một bản ballad nhẹ nhàng để ru ngủ hẳn, và hẳn gập gù gập gù ngủ thật luôn mới thật hư cấu. Vương Thư ngủ, hai mày giãn ra, cái cánh môi mỏng kia mới chịu về đúng hình dạng ban đầu của nó. Hẳn nhìn hiền biết bao nhiêu.

"*Hãy nhìn vào đôi mắt này, để cảm nhận bảo đảm say.

Sẽ mãi yêu mình em, sẽ nhớ thương từng đêm.

Cho dù sẽ có đờn đau, cho dù lạc nhau rất lâu.

Nếu chúng ta còn yêu, sẽ mãi luôn quay về bên nhau.... Ngủ ngoan nhé."

Tranh thủ chụp màn hình hơn mấy chục bức để lưu giữ khoảnh khắc ngàn vàng này, thêm cái hôn nhẹ lên màn hình, xong xuôi, tôi mới lưu luyện kết thúc cuộc gọi.

Sở Vương Thư không phải lúc nào cũng lạnh lùng, hẳn vẫn sẽ làm nũng, (hiếm khi) lại dỗi dỗi như bao người khác thôi.

Chắc các bạn nhỏ đang bảo tôi hư cấu, nhưng tin hay không thì tùy, Vương Thư của tôi, dù có bày ra dạng nào đi nữa, thì.....

Vẫn đẹp trai.

Mẹ nó chứ đẹp trai kinh lên được.

Thật may hấn chẳng up mấy cái ảnh này lên facebook, thật may hấn chỉ gửi cho mình tôi xem thôi. Eo, hấn thuộc kiểu dễ yêu ngằm đây mà!

*Đây là lời của bài hát Yêu và yêu - Erik st.319.

Ngồi trên sofa, lật thêm một trang sách nữa, hấn chậm rãi nâng cốc cafe, nhấp một ngụm.

"Con yêu, đúng hơn mục đích mày xuống trái đất là gì? Hoàn thành sứ mệnh xâm chiếm trái đất? Mày dám hăng mất dự án tái thiết lập khu B của mẹ, xong, còn dám cướp luôn mà ghé ngồi của mẹ!!"

Thấy mình vừa bỏ sót dòng nhỏ của trang trước đó, hấn liền lật lại, tiếp tục nhấp cafe.

"Người ngoài hành tinh!! Bay về sao hỏa đi!! Đến đây thì bơ mẹ mi triệt để! Lòng mẹ bao la tựa Thái Bình Dương nên tạm tha thứ, giờ mẹ mày chỉ hỏi mỗi việc yêu đương mà cũng không nói là sao!!"

"Vị để ra thằng người ngoài hành tinh, chắc là người trái đất."

"Hừ!"

Bà Lan Lan đi vòng ra sau hấn, chuẩn bị tuyệt chiêu khóa cổ thần thánh thì cửa mở.

*Chữ in nghiêng là nhân vật nói bằng tiếng Pháp.

"Anh ơi!! Ông bảo cho phép anh đi chơi với Alois rồi!!.. Ah... Mẹ.."

Alois đứng ở cửa, người mảnh mai, cao khoảng cao mét 65, vận tây phục trang trọng, một nước da trắng ngần, một mái tóc vàng dài ngang vai, đuôi tóc xoắn nhẹ. Thêm cặp mắt xanh dương trong veo. Không ít người cho

rằng Chúa đã cắt đi đôi cánh thiên sứ của Alois. Thấy Alois hấp tấp chạy đến toan ào vào lòng mình, hấn không thương tiếc đứng phắt dậy rồi đi.

Không hiểu sao, nếu là Vương Ngân ào đến, hấn chẳng ngần ngại ôm lại, còn Alois nhào đến, hấn coi như con virus gây hại mà kịch liệt né tránh.

Vương Thư cho rằng, vấn đề ở đây là tuổi tác. Thằng em ruột Alois năm nay 16 kém hấn đúng 2 tuổi còn bé Ngân năm nay còn chưa học xong tiểu học nữa là.

Đi nhanh đến bàn làm việc ngồi, tay cầm cốc cafe ra hiệu nếu dám tiếp cận hấn, hấn sẽ hất thẳng mặt.

"Mẹ à, anh không thương con... huhuhuhu.."

"Nó cũng có thương mẹ đâu!!"

Hai mẹ con ôm nhau ăn vạ một hồi.

"Alois, anh con có người yêu rồi đấy."

"Oh my god! Con nên nói "Hư cầu!" đúng không mẹ?"

"Chuẩn!"

Xoa xoa cái cằm vline, Alois ái ngại nhìn ông anh đang dùng cái sắc thái trước sau như một không nhếch lầy một li hết bức tượng thạch cao mà ngán ngẫm nói.

"Người yêu anh ấy, chắc chắn có cái mặt dày lắm mới không bị cái tính phũ của anh ấy chọc cho thủng, mẹ nhỉ?"

"Hất xì."

Xoa xoa cái mũi, tôi tiếp tục đếm tiền.

Kinh nghiệm sống 16 năm ở quả đất cho tôi biết thời điểm "vàng" để hái tiền là ở ba ngày mừng 1, 2 và 3. Còn mừng 4 đổ đi là thời kì suy giảm

trầm trọng và sẽ kết thúc hẳn ở mức 6...

Eh...

Nói lại thấy buồn, nếu như năm ngoái tôi kiếm được hơn 4 triệu thì năm nay, năm nay... Năm nay còn chưa được một nửa năm ngoái.

"Lớn là cũng là cái tội sao?? Đẹp trai cũng là cái tội sao??" - Tôi uất ức hét lên với trời xanh.

Mợ nó chứ, không được lì xì thì thôi, cứ đến nhà nào là nhà ấy liền có mấy bé em cứ nhắm tôi mà khen lấy khen để, chúc lên chúc xuống. Rồi thì 1009 cách gợi ý tôi lì xì chúng nó!!

Douma, đưa nó tở 5k thì y như rằng, mặt chúng nó nhăn như đít khi, cái môi mới đó khen tôi đẹp trai liền tở ra hết mấy bà bán cá.

..

Ê, biết ý nghĩa của việc lì xì là gì không mấy cháu? Là lấy may thôi mấy cháu ạ, cốt là ở cái tâm, mang giá trị tinh thần chứ đâu có liên quan đến giá trị vật chất!

Chúng mày ba cái tuổi ranh cần lắm tiền để làm gì?? Để mẹ tụi mi tịch thu chứ có được cầm để xài đâu mà mơ!

Một lũ bại hoại thực dụng! Ngay thơ ngốc nghếch!

"Tâm, tiền tết năm nay bao nhiêu hả con?"

Mẹ yêu của tôi, nhẹ nhàng đi đến xoa đầu tôi, ánh mắt mẹ nhìn tôi trĩu mến.

Chắc chỉ thiếu phân đoạn tôi quỳ xuống để mẹ vỗ về bên vai rồi ngậm ngùi xách balo con cóc, ngậm ngùi vẫy chào mẹ, ngậm ngùi xông pha ra chiến trận thôi!

"Được có 200k thôi mẹ ạ!" - Tôi ưỡn ngực nói.

"200k à, ơ, mẹ đã nói gì đâu mà trốn thế con yêu?"

Dùng tốc độ ánh sáng lẫn vào phòng, tôi khóa trái cửa, sợ hãi ngồi thụp xuống.

Gì chứ, 16 năm làm cậu bé ngây ngô bị lợi dụng là đã quá đủ cho một kiếp người rồi!! Tôi không muốn đâm lên vết xe đổ, hai tay cung kính dâng mẫu hậu số tiền mà tôi đổ mồ hôi sôi nước mắt kiếm ra đâu!!

"Mẹ!! Con lớn rồi!! Con biết tự xài tiền mà!!"

"Tâm, 16 năm qua nuôi con cũng không dễ dàng gì đâu, mẹ yêu mày hết mực Tâm ạ. Nhớ không Tâm, có những đêm mày ốm, mẹ đã cẩn thận nâng chén cháo trắng--"

"Mẹ ném vỉ thuốc vào mặt con!!!"

....

Lặng một lúc, mẹ tôi sụt sịt nói tiếp.

"Nhớ không Tâm, năm mày tập đi, chập chững từng bước chân, mẹ đã không nản lòng, theo m--"

".... Mẹ nhớ nhầm rồi, là bà ngoại dạy con tập đi còn mẹ đi làm suốt ngày."

Sau hai lần bị tôi vạch trần, mẹ tôi không thêm khẩu chiến nữa, trực tiếp hành động. Dem chìa khóa dự phòng, cạch một cái liền mở cửa.

Trong lúc đang bò vào gầm giường trốn giấc, viên tướng Gia Phong Tâm đã bị giấc bất ngờ đánh úp không kịp trở tay thay quần sịp. Mặc dù đã cố gắng hết sức vì màu tiền sắc giấy nhưng, viên tướng vẫn bại trận.

Đến trưa mừng 6 tết, viên tướng đầu hàng số phận, đau lòng công cho giấc toàn bộ tài sản đang có.

Nhìn chỗ tiền đang được giấc kiểm duyệt không sót một tờ, viên tướng Phong Tâm chỉ biết cắn môi dưới nuốt nước mắt chảy ngược vào tim.

"Hai triệu một, mẹ vay hai triệu nhé."

"Con có thể cho mẹ vay nặng lãi không?"

Thấy chỗ tiền trong tay mẹ đang bị nắm chặt, tôi sợ hãi chêm thêm.

"Con đùa thôi!! Mẹ, mẹ yêu dấu, con xin biếu mẹ chỗ tiền ấy. Mẹ, cảm ơn mẹ!! Ahhhuhuhuhu ahuhuhuhu ahuhuhuhu!!"

Cầm tờ tiền xanh lá cây trong tay, thấy nụ cười của Bác Hồ, tôi càng thêm đau đớn.

Rút từ túi điện thoại, nháy cái gọi cho hấn.

Một lúc sau bên kia mới nhận điện.

"Alo?"

"Thư à..."

"Sao?"

"Tao đau đớn quá... Tao sẽ chết. Cả người tao đau nhức hức hức.. đau đớn quá... huhuhu..."

Thấy ở bên kia hấn nói một tràng tiếng Pháp với ai đó rồi mới quay sang nói tiếp với tôi.

"Bị sao?"

Tôi hờn dỗi nói.

"Bị xe cán, nằm viện, chờ máy về gặp mặt lần cuối để nghèo."

"Đừng đùa."

Không thềm nói tiếp, tôi nhấn kết thúc cuộc gọi.

Một lúc sau mới tự hỏi mình bỗng dưng giống thằng điên thế không biết. Lỡ hấn tưởng thật thì sao??

Mơ đi Tâm, thằng Thư nào nó nhắn gấp 3 lần người thường đấy.

Đang đấu tranh tâm lý, bỗng, cửa phòng bất ngờ mở, chưa kịp ngoái lại nhìn đã bị đè thẳng cẳng.

"TÂM!!! MÀY NÓI CÁI MEO GÌ VỚI THẲNG THƯ THẾ!!!"

Xoay người gạt thẳng Dư ra, tôi xoa xoa cái tai vừa bị hiếp.

"Quắc đờ???"

"Nó hỏi tao có phải mày đang bị bệnh thật không! Tao tưởng nó troll, tao gạt đầu, tao bảo, hôm mừng 3 mày bị thẳng xe ôm cán cho phát ngã sấp mặt mông!! Mẹ ơi!! Nó bảo tao để ý mày!! Nó sẽ trở về!! Chết mọc nhau rồi Tâm ơi!!"

-----oOo-----

Chương 27

Nguồn: EbookTruyen.VN

"Là mày có ý troll thẳng Thư, đừng có lái vớ vẩn."

"Hô li sít! Cái đó không quan trọng! Quan trọng là tao với mày sắp lên thót rồi!!!"

Nhìn thẳng Dư đang lăn quần quai trên nền gỗ, tôi ngồi trên giường chỉ biết cắn cắn ngón tay.

Bình tĩnh nào Tâm em yêu.

Tôi bắt đầu ngồi ngay ngắn khoanh chân lại, hai ngón trở và cái cong lại chạm nhau, đặt lên hai khuỷu chân.

Tôi đang tịnh tâm ngồi thiền, hình như bằng cách này đầu óc sẽ minh mẫn hơn.

Cho khởi động não, tôi khẽ nhắm mắt.

Tưởng như lúc này bao vây tôi chỉ là màu đen vậy. Giữa không gian cô độc ấy, tôi bắt đầu có một cảm giác gì đó.

Là một cảm giác thân thuộc.

Buồn ngủ vãi.

"A đệt!! Dậy dậy ai cho mày ngủ!!"

Mặc kệ thằng Dur đang lay lay mình dữ dội, tôi sống chết ôm chặt bé gấu bông cute moe moe.

Ngay giữa lúc giăng co, chột điện thoại của tôi rung dữ dội.

Một bản nhạc chờ chết chóc vang lên. Cái bản này tôi đặt riêng cho boss Thư đó.

"Tâm cute, Tâm cute, thằng chồng chảnh cún gọi, mau mau trả lời. Tâm cute, Tâm cute Tâm cute..."

Thằng Dur khỏi nhìn cũng biết là ai gọi đến, mặt nó tái xanh, lạnh lẽo luôn vào gầm giường, để rồi "Cộp" một tiếng thê lương.

Tận khi chuông báo tắt, tôi mới thở phào nhẹ nhõm...

"Tâm cute..."

"Ồi mẹ ời!!"

Tim, anh cầu em, tim yêu dấu bình tĩnh đừng rời xa anh!

Tôi với thằng Dur nhìn nhau một hồi rồi đột nhiên hai đứa triển ra siêu năng lực: Truyền đạt suy nghĩ bằng ánh mắt.

Truyền đạt xong, hai đứa gật đầu nhất trí. Dương Dur run run bò tới, trượt ngón tay nhận điện thoại, tôi thì sợ hãi trùm chăn kín mít.

"Hahaha... tao giữ hộ điện thoại cho thằng Tâm."

"....."

"À thằng Tâm nó... nó..." - Thằng Dư nhìn tôi, cắn môi rồi lắp ba lắp bắp nói tiếp - "Tình trạng nó.. ừ thì, nặng lắm kiểu như là.. Ờ thì.. thì...hình như hấp hối... sắp chết rồi."

Giây phút này, tôi thật muốn cầm lấy bức tượng vàng Oscar choảng vào đầu thằng Dư để khen độ diễn của nó. Cái mụ nội nhà nó!! Ngu thế không biết!! Là nó ngu hay nó cố tình!!

Phải chăng nó ngày đêm cầu nguyện tôi chết sớm đúng không??

Chết cái hoàn hòe!! Ông mày vẫn sống nhe răng đây này!!

Đi đến tính hành động thì bắt gặp ánh mắt bối rối của thằng Dư.

[Mày rên rỉ đi ◉▽◉]

[What the phắc!?!]

[Mày đã lừa thì lừa cho trót cho thật chứ!! Nhanh lên không chết mọc giờ!!]

[o(͡° ͜ʖ ͡°)o o(͡° ͜ʖ ͡°)o o(͡° ͜ʖ ͡°)o o(͡° ͜ʖ ͡°)o]

Tôi nằm ngay ngắn lên giường, tay đè cổ họng hòng làm biến dạng thanh. Hít một hơi sâu, tôi bắt đầu lăn quần quai.

"Ah ah.. A.. ưm.. á... hự.. đau quá.. ah ah... bác sĩ.. aaaa... nhẹ nhàng chút.. a... Á!! HỰ!!!"

Xoa xoa cái ass bị đũy Dư mới chọt cho phát, tôi rên ư ử, thốn đến tận rốn, đau chết mất. Nhập viện luôn quá $\pi_\pi \pi_\pi$.Sau khi nói chuyện xong, thằng Dư mới chịu đi đến an ủi nỗi lòng tan nát của tôi.

Ừ thì biết vì nghiệp lớn thì phải có hi sinh, phải có thương đau, phải có mất mát. Nhưng mà, tui ghét muốn cái loại đau này!! Mọc nó tuyệt kĩ "Sennen Goroshi" - "Đau đớn ngàn năm" của Kakashi mà nó dám dùng lên tôi!!

Tan nát cục hoa bảo bối mất thôi.. Ôi đời trai... Ôi tuổi trẻ... Tưởng như

đang lạc đến sứ sở thần tiên, tung tăng đùa giỡn với mây gió, với chú chó với tiếng la ó từ nơi "hậu phương".

Mông lung như một trò đùa.

Em xin giờ tay rút lui thôi.

"Mạnh mẽ lên Tâ-- Á HỤ!"

Hòa quyện đau thương đang phải chịu cùng phần nộ, tôi chụm hai ngón trỏ, trả lại nhãn thuật thượng đẳng vừa rồi cho thằng Dư. Chỉ với một hit duy nhất, đẩy Dư sắp mặt mông.

!! Just a loser!!

Phải nhìn về mặt nhăn nhó, mắt ướt nhạt nhòa, khóe môi gượng cười cay đắng của đũa Dư một hồi thì tôi mới thấy đỡ đau về mặt tinh thần.

Còn thể xác vẫn thốn lắm.

Hai thằng hết con giun, ôm đít lăn đi lăn lại cho đến khi cửa phòng bất ngờ mở lần nữa.

".... Nhà tao mà, nhỉ? Chúng mày cứ tự nhiên như ruồi thối? Gỡ cửa một cái là chúng mày sẽ chết đúng không?"

Nhìn cái cảnh thằng Dư nằm sấp chống mông lên, còn thằng Phụng thì suýt xoa thối thối vỗ về... Tôi rất muốn đem keo 502 nhỏ vài giọt để rửa mắt.

Thật lòng là tôi đang âm thầm gặm bánh gato đây này. Giá mà thằng Thư ở đây, tôi chắc chắn sẽ được hân cung cho lên trời luôn, ăn đứt thằng Phụng!!

"À Tâm à."

"Giề?"

"Thằng Thư bảo... nó sẽ đi chuyến bay lúc 9 giờ tối tính theo giờ thành phố A, tầm 9 giờ sáng mai (tính theo giờ thành phố A) sẽ về đến đây. A

hu... Mau mà nghĩ cách đi..."

"Chuyện quan trọng liên quan đến tính mạng của cả một tập thể mà mày nói nghe dễ thế? Mày có biết là hai đứa kiểu gì có chết cũng cùng hưởng không? Còn chưa nghĩ cách đi?"

Sau khi tôi nói xong, thằng Phụng đã tỏ ra là một con chó rất mực trung thành, sẵn sàng hi sinh vì chủ nhân, cứ ve vẩy cái đuôi, vênh cái tai hóng ha hóng hót bằng được.

Đề rồi, nó đưa ra một đề xuất có tính lịch sử cho nhân loại, đề từ đây nhân loại đã có thể chứng minh rằng người có thể mang não chó. Hay nói cách khác, câu "Ngu như chó" đã được chứng minh. Thật có lỗi khi đã sỉ nhục con chó.. thằng Phụng này nó thuộc một sinh vật biến dị nào đó không có gì có thể sánh bằng, vì hễ cứ so sánh là làm nhục cái đó.

"Hay dắt thằng Tâm ra trung tâm nuôi chó, để chó cắn nó được không vợ?"

"Đừng đề tao mang xăng ra châm lửa thiêu mày Lùn ạ."

Ba đưa lại ngồi nghĩ, nghĩ đi nghĩ lại...

Thôi đành dùng hết cảm đảm, thực hiện đề xuất của đồng chí Phụng, thực sự là đếch ai muốn đâu, nhưng làm gì còn cách khác...

Tay tôi run run vô tình làm rơi chiếc bút máy đặt mua bên Pháp của bố.

Mọi nó chứ viết di chúc cũng không yên!

Ừ thì lúc ra đi cũng phải ra đi thanh cmn thản, nên tôi đành mượn bộ mỹ phẩm của mẹ, quẹt quẹt chút son phấn cho tươi cmn tắn. Thế bất nào lỡ tay làm gãy thỏi son hàng hiệu mua bằng một phần ba tháng lương của bố nốt. Sợ hãi lùi ra sau liền va vào cái bàn, chiếc bát sứ bố yêu quý chăm chút nhất liền theo lực hút đất mẹ mà vỡ tan tành.

Tôi nghĩ là: Mình đã sẵn sàng tự sát được rồi, chứ sống tiếp, cảm thấy thực sự có lỗi với bố.

Xong đến tối bọn này mới dám hành động.

"Mày có chắc chúng nó... đã tiêm phòng dại chưa?"

Thằng Phụng chân chừ gật đầu làm tôi sợ hãi méo để đầu cho hết.

"Thôi, tao sẽ đầu thú để nhận khoan hồng, tao không chơ---"

Đột nhiên từ đâu ủa ra một đàn chó, ba đứa không hện mà cũng nhau chạy bán sống bán chết. Hả là chạy nhanh như chó rượt, mọe nó chứ, không lo chạy mà cứ lo ôm nhau cái huần hòe!!

Sau một khoảng thời gian sát cánh bên nhau chạy chó, ba đứa vẫn bị đội quân chó cún gây ra tổn thất nặng nề. Không khó để khắc họa sự thảm hại này.

Áo anh rách vai/ Quần tôi có vài mảnh vá/ Miệng cười buốt giá/ Chân không giày. - Trích "Đồng Chí".

"Tâm!! Chân mày chảy máu!! Bị cắn rồi hả??"

Ngơ ngác nhìn cái đuôi trắng nõn in vết răng của chó, tôi lúc này mới sợ hãi gào lên.

Nhanh chóng được đưa đi bệnh viện, nhìn vẻ mặt đau đớn tận cùng của cậu trai đáng thương là tôi mà mấy bà chị y tá cứ ôm bụng cười đau ruột.

Một lũ người ác độc lấy đau khổ của người khác làm niềm vui!

"Tâm!! Tao thương lượng thuê luôn phòng bệnh này rồi, mày cứ nằm đấy. Tao đi mua bông băng!!"

"Nếu được đặt sẵn cho cái quan tài."

Suýt xoa nhìn cái đuôi thân yêu, thật may lũ kia là chó của nhà đại gia nào đó không may để xổng, được tiêm phòng đủ các loại chứ là chó hoang chắc nghèo quá.

Bố mẹ tôi biết tin, chưa kịp nghe tiếng khóc thương con bé bỏng trong truyền thuyết thì đã bị mẹ dùng skill "Sư tử hồng" hiếp dâm lỗ tai.

"Mẹ đừng lo, không sao đâu..."

"Con với chả cái, ăn no rủng mỡ! Xem Vương Thư đi! Suy nghĩ đâu ra đây tự lập hết người lớn làm cái gì cũng thấy yên tâm, còn mày thì sao hả Tâm!! Cứ để mẹ lo sốt ruột!"

Nghe mẹ mắng từ đầu đến cuối chẳng hề khó chịu chút nào, nhưng nghe đến câu trên, nghe đến tên thằng Thư là tôi liền xù lông.

Hừ hừ, ám ảnh kinh hoàng có khác! Suốt từ nhỏ đến giờ, ám suốt!! So sánh với ai khác đi không phải là Thư! Hãy tìm một ai khác đi ngu si hơn Thư!! Thế gian này bao nhiêu người cứ sao chỉ chọn riêng Thư!!

"Eh... mẹ mẹ con nằm viện trưa mai mới về nh--"

"Ông xã!! Ra bệnh viện mà xem thằng con ông làm ra cái trò mèo gì!!"

Rất nhanh bố mẹ tôi liền đến, kiểm tra đi kiểm tra lại một hồi lâu a lâu. Cho đến khi hai đứa kia trở về với đồng băng thuốc đỏ, chém gió rằng đang chuẩn bị tư liệu phim nghiên cứu về y học cho giáo viên y như thật thì họ mới chịu buông tha cho tôi.

"Con nói rồi không sao đâu.. Bố mẹ cứ đi phượt thông thả... Á á á đau tay con..."

Giờ đã là 10 giờ tối, còn khoảng 11 tiếng nữa, tầm 9 giờ sáng mai hẳn sẽ về.

"Hay thôi đi, tao nghĩ ngoan ngoãn nhận tội thằng Thư không làm gì đâu..."

Chắc chắn hẳn chẳng nữ đánh tôi đâu.

"Mày có muốn kiểm tra Vương Thư không?" - Thằng Dư bất ngờ hỏi tôi rồi nói tiếp - "Có muốn biết biểu cảm của hắn khi thấy mày chết không??"

Tính mở miệng từ chối thì tôi dừng lại, thấy cũng có chút thú vị đấy chứ! Chà chà, hẳn là sẽ được thấy một màn khóc ngạt trời của hắn!!!

"Ok ok, quát đi, quần tao đi, quần đi nà nà nà!!" - Tôi còn hăng hái hơn

bọn nó.

Sau một tiếng hò hét chiến đấu, kết quả hai đứa nó là một xác ướp Phong Tâm đẹp trai.

"Lũ điên này!! Quán chặt thế này tao chết thật đấy!!"

Thế là lại gỡ ra quán lại một hồi.

Giờ là 12 giờ.

Vâng, 12 giờ đêm đây các bạn nhỏ thân ái...

Nằm trên giường, ghé tai xuống, chút chút lại nghe được tiếng cộc cộc của dây dép, chút lại nghe được tiếng kít kít của những chiếc xe lăn, xe chở thuốc.

... Đang sợ hơn, tôi còn mơ hồ nghe được tiếng hét từ đâu đó...

"Phụng Phụng!! Dư Dư!!!"

Bất lực gọi hai đứa đang ôm nhau ngủ say như chết ở giường bên cạnh một hồi, tôi đánh liều lấy chăn quán kín chạy ra ngoài.

Mọi nó mạnh mẽ lên!! Mày lớn rồi Tâm ạ!! Đi WC cũng phải tự đi!! Không được nhờ ai dẫn đi nghe chưa!! Mày phải mạnh mẽ lên!!

Khẽ đẩy cửa nhà WC, tiếng cửa kêu "kẹt" ngân dài.

Rùng mình một trận, tôi can đảm đi nhanh đến bồn... Đứng được một hồi thì mới nhận ra một vấn đề cực kì nghiêm trọng...

....

..... Đệt, ngu rồi, ngu học rồi, lũ ngu kia nó quán thế này thì gỡ kiểu gì để còn giải quyết nỗi buồn đây!!

Nuốt khan một ngụm, tôi quyết định quay trở lại tìm kéo cắt chỗ băng

vướng víu.

Quái lạ, lúc vào tôi nhớ đâu đóng cửa cẩn thận như thế này đâu? Thế bắt nào...

"Kẹt..tttt..."

Mới quay phắt lại phía sau, đèn ở WC phụt tắt, tối đen ngòm.

Tim tôi loạn lên như đang nhảy tango đây này...

Có tiếng xả nước...

Hồi nhỏ, nghe đám chiến hữu từng nói ở bệnh viện còn nhiều ma hơn cả nghĩa trang, mà hầu hết là những con ma chất đầy oan ức và thù hận khi bị chết oan. Đáng sợ hơn là những hồn ma của những đứa trẻ bị mẹ mình vứt bỏ...

Rùng mình một cái, tay đè ngực trái, tự trách mình chán sống hay sao còn gọi chuyện linh tinh, tôi sợ hãi mò mẫm tìm lối ra trong bóng đêm.

Chợt thấy tai mình phả đến hơi lạnh.

"Gia.. Phong... Tâm..."

"Á Á THU ƠI CỨU TAO!!"

Tôi chỉ kịp hét lên một tiếng trước khi ngất.

-----oOo-----

Chương 28: Sự ngẫu nhiên

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lão Sở cầm xấp tài liệu, giơ lên tính ném về phía Vương Thư thì lại thôi. Ném mạnh xuống nền gạch.

"Lão đây đến tuổi này đáng lẽ chỉ việc ngồi sum vầy bên con cháu, thế mà

mấy đứa, cứ lần lượt trốn lão già này. Bắt đầu từ thằng con trai, giờ đến lượt thằng cháu!"

Vương Thư cúi xuống cẩn thận nhặt từng tờ một, xếp lại theo đúng trình tự, đặt ngay ngắn lên bàn. Xong, hắn quỳ hai đầu gối xuống, đầu cúi thấp.

"Xin lỗi ông, cháu thành thật xin lỗi."

"Không. Chỉ cần cháu rút lại lời vừa rồi là được."

Yết hầu hắn đẩy lên xuống, hai mày hắn cau lại hiện rất rõ một cái rãnh. Hắn hạ mi, môi khẽ mở.

"Không thể, thưa ông."

Giữa căn phòng trống trải bị bao trùm bởi bầu không khí ảm đạm, lời hắn nói ra vang vọng không xót lấy một từ.

"Vương Thư cháu biết rõ mình đang mang họ Sở chứ?"

"Cháu biết."

Từ rất lâu về trước.

Sở Lan Lan được sắp đặt lấy con trai của bên đôi tác với lão Sở.

Đám cưới nhanh chóng diễn ra và cũng rất nhanh, hắn được chào đời ngay ở đất Pháp. Vào thời điểm hắn 6 tuổi, Alois 4 tuổi, lão Sở đến, buộc bên thông gia phải để một đứa mang họ Sở để theo giúp ông.

Thấy em trai bị ông ngoại dọa sợ đến phát khóc, hắn đành nhận thay.

"Từ giờ cháu sẽ mang họ Sở, Sở Vương Thư."

Hắn biết về sau được nói theo ngôn ngữ thuộc đất nước của mẹ Lan Lan, thật khó để phát âm.

Đáng lẽ sẽ ở cùng với ông ngoại, nhưng mẹ hắn lại ngằm tống hắn cho người cậu - Sở Vương Lãnh nuôi.

"U cha cha!!! Lan Lan à, mới hôm nào nhìn cu cậu bé tí như con cún, thế mà giờ đã to ngang con ch... à, đã lớn thế này rồi."

Rằng từ nhỏ Sở Lan Lan đã dạy hần ngôn ngữ của bà, hần tự biết hần phát âm không tốt nhưng khả năng nghe, đọc hiểu tương đối tốt đấy. Câu của cái con người trước mặt nói ra, hần hiểu đầy đủ nghĩa luôn, còn biết cái từ người kia tính nói là gì. Bị Vũ Vũ hả hê véo cái má phính, hần thề, hần sẽ trả đủ.

Bắt đầu nhập học vào một trường cấp 1 ở thành phố A. Được 1 tuần đầu thì hần bỏ cuộc, thôi học.

Vì sao???

Mợ, đi học, nghe giảng mà không khác gì chó nghe thời sự!! Thế mới biết trình độ phát âm của hần còn thua đứa lớp 1! Nhục!

Ví dụ:

"Nào, đây là dấu gì hả Vương Thư?"

Nhìn cái dấu "~"... hần lúu cả lưỡi mới phát âm được.

"Ngõa."

Giáo viên chỉ tiếp dấu "." cho hần đọc.

"Noặng."

...

Nghe cái tiếng cười hả hê của lũ cùng lớp, hần giận đến đỏ cả mặt! Nhục! Hần thấy rất là nhục nhã!! Từ lúc sinh ra đến giờ, đây quả là một cú đả kích quá lớn!! Lòng kiêu hãnh của hần bị vùi dập triệt để!

Hần quyết định bỏ ra 2 năm để học cái ngôn ngữ chết tiệt này!!

Sau 2 năm học miệt mài, hần đã tái xuất giang hồ bắt đầu học lại lớp 1. Rồi sau đó được chào đón thêm một cậu em mới cực kì dễ thương, dù không cùng cha mẹ nhưng hần cực kì quý nhóc. Đến năm lớp 5, hần bị Vũ

Vũ tổng vào một trường Tiểu học gần nhà mới sắp chuyển đến, đó cũng là ngôi trường mà Vũ Vũ đang dạy.

Đang đi trên đường, Vũ Vũ lay lay vai hấn rồi chỉ về phía đối diện.

Nhấn mặt lại, hấn cau cau có có nhìn theo, thì thấy một cảnh tượng khá là buồn cười.

"Phong Tâm cùng lớp mày đây con, biết không?"

Vương Thư gật gật đầu, cái tên siêu quậy chuyên quên sách vở, quên làm bài tập, chuyên phát biểu liều, danh tiếng còn vang xa sang tận lớp khác cơ mà. Đặc biệt lúc hấn ghi cậu ta không làm bài tập, cậu ta liền xù lông lên, mắng hấn tùy tiện, mắng hấn quen thói được tung hô nên kênh kiệu, mắng hấn lạnh lùng vô tình trước phạm người nghèo khổ.

Lại còn dám nói với hấn "Nể thầy Vũ là bố mày nên tao mới tha cho mày thôi, nếu không thì mày no đòn Thư ạ!". Được cái to mồm vậy thôi chứ hấn chỉ bức mình sút nhẹ cho cái liền lăn ra ăn vạ.

"Qua giúp bạn đi." - Vũ Vũ nhắc hấn.

Thế nhưng, hấn thấy chả việc gì mà phải giúp cả, cứ mặc kệ, túc tắc đi tiếp. Đi được vài bước thì linh cảm mách bảo hấn: Bước tiếp sẽ có khả năng bị Vũ Vũ thủ tiêu dưới mọi hình thức.

Tặc lưỡi, Vương Thư miễn cưỡng lết bước chân đi tới nơi mà Phong Tâm đang diễn tuồng.

Phong Tâm mắt bịt vải đen phồng chừng đang chơi bịt mắt bắt dê, áo bị mắc vào hàng rào bên cạnh, hai tay cứ hua lung tung để gỡ. Ngu kinh, thế thôi mà không biết đường tháo bịt mắt ra mà nhìn.

Đi đến nắm lấy tay của Phong Tâm, kéo một cái về phía mình rồi khéo léo né ra để tránh làm đệm cho cậu dựa. Kết quả: Phong Tâm ngã sấp mặt mông, áo bị rách.

Xong việc tốt, hấn xoay lưng bỏ đi thật nhanh mà không ngờ ở sau lưng vọng tới.

"Cám ơn chú siêu nhân sịp đỏ đã giúp cháu!! Mặc dù bây giờ cháu bị bịt mắt không thể thấy chú, nhưng ơn này cháu sẽ trả!! Tầm thân cũng sẽ nguyện dâng chú!!"

Ngu không thể tả, bị lạm gì không lạm, đi lạm mấy cái thằng siêu nhân biến thái.

! Dâng tiền, vàng, ngọc không dâng! Cái thân kia dâng ma thêm ấy!

Nhưng hôm nay hấn mặc sịp trắng mà..

Tự gõ đầu mình, hấn bắt đầu nhắm bằng nhân chia để bình tĩnh, hấn thấy mình có chút hâm theo thằng Tâm kia rồi.

Thấy xong một màn làm việc tốt không có đạo đức của thằng con, Vũ Vũ liền nhéo mạnh tai hấn cảnh cáo.

Hằng năm vào dịp nghỉ vẫn về Pháp thăm bố mẹ, ông bà rồi nhanh chóng trở về thành phố A. Nhưng kể từ khi hấn 15, lão Sở bắt đầu cho hấn một chồng sách kinh tế, đưa hấn đi thị sát thị trường, còn đem hấn dự những cuộc hội thảo quan trọng.

Bắt đầu để hấn dần thân vào thương trường. Đạo gần đây còn tin tưởng giao hấn những việc nội bộ.

Ông ngoại khó khăn lắm mới sinh ra Sở Vương Lãnh, nhưng Sở Vương Lãnh nhất quyết không chịu ở Pháp, sống chết ở cùng với Vũ Vũ ở thành phố A, điều hành hoạt động công ty ở đó.

Vậy nên hấn sẽ phải ở đây thế chỗ. Ngay từ khi mang họ Sở, hấn đã biết trước điều này rồi, hấn cũng chẳng có lí gì để từ chối.

Cuộc đời hấn cứ như được sự có sắp đặt mà cấu tạo thành. Cha mẹ lấy nhau có sắp đặt, sinh ra có sắp đặt, nuôi dạy có sắp đặt, tương lai cũng có sắp đặt nốt. Thành ra trở thành "Con nhà người ta" hoàn hảo ngay từ ban đầu mất rồi. Duy chỉ có Gia Phong Tâm không hề có sự sắp đặt từ trước, cái sự ngu ngơ không tổ chức cứ ngẫu nhiên len vào cuộc sống của hấn thôi.

Hấn từ từ đứng dậy, chậm rãi tới gần, nói một điều gì đó với Lão Sở, rồi

đứng thẳng nghiêm túc nhận kết quả.

"Được rồi, đừng làm ông thất vọng."

Chỉ chờ có thể, hắn lập tức cúi đầu cảm ơn, đi trở về phòng. Đang kiểm tra lại hành lí thì nhận được cuộc điện thoại.

"Gì?"

"Thư à..."

"Sao?"

Thấy Eren đi vào, hắn gác điện thoại sang một bên, nói: *"Anh có thấy cái hộp gỗ dưới gầm giường của tôi không?"*

"Cái đó... Bà chủ đã..."

Hắn gật đầu hiểu, thở dài rồi mới nghe tiếp điện thoại.

"Bị sao?"

Nghe thấy cái tên ngố kia hờn dỗi trả lời:

"Bị xe cán, nằm viện, chờ may về gặp mặt lần cuối để nghèo."

Môi hắn nhênh nhếch, nói: "Đừng đùa."

Sau đó hắn gọi cho "mẹ" nuôi - Thu Vũ Vũ.

"Mẹ, 9 giờ sáng Thành phố A, mẹ đón con được không?"

Một lúc sau mới nghe được tiếng uể oải từ chối của Vũ Vũ với lí do: Đang ở quê ngoại chơi cùng với Vương Ngân, không rảnh đi đón.

Hắn biết cái tên Tâm kia chỉ giận dỗi vu vơ rồi nói vớ vẩn thôi, nhưng mà vẫn cứ gọi cho Dương Dư hỏi thử.

"Gia Phong Tâm bị tai nạn? Thật không?"

"Ừ hứ, đúng òi. Nó hôm mừng ba đi loảng qua loảng quảng bị xe cán cho một phát lặn lông lóc hihih---"

"Tôi sẽ về, để ý Phong Tâm, liệu hồn đấy."

Cái giọng điệu ngả ngớn thế kia, cho tiền hấn cũng không tin. Tên Dư này dám trù tên ngổ nhà hấn, không biết lúc hấn vắng đã làm gì cậu chưa. Không biết ma xui quỷ khiến thế nào hấn lại gọi cho cậu, kì quái, mọi lần gọi chưa tới 1s tên ngổ liền nhận điện thoại, lần này lại bơ hấn thảm hại!

Tay hấn co lên xong lại buông lỏng.

Thế bắt nào thằng Dư lại cầm điện thoại của cậu?

"À thằng Tâm nó... nó..." - Dương Dư lắp ba lắp bắp nói tiếp - "Tình trạng nó.. ừ thì, nặng lắm kiểu như là.. Ờ thì.. thì...hình như hấp hối... sắp chết rồi."

Sau đó thì nghe được tiếng rên của tên ngổ kia, trong hấn cứ trào lên cái gì đó bút rút bút rút ấy.

Tính đi chuyến 3 giờ chiều nay ở Paris(9 giờ tối ở thành phố A) nhưng thôi, hấn quyết định sẽ đi luôn bây giờ.

Vấn đề là hôm nay duy nhất chỉ có một hãng hàng không có chuyến về thành phố A duy nhất vào lúc 9 giờ tối! Giờ mới có 7 giờ sáng!

"Mẹ có thể giúp con về ngay bây giờ đây, nhưng mà có điều kiện à nha."

Thấy cái kiểu bám cửa ngó đầu vào, mắt chớp chớp của Sở Lan Lan, Vương Thư thấy không lành cho lắm.

Kiên nhẫn kể vài thứ vớ vẩn của Phong Tâm cho Sở Lan Lan nghe, tại sao phải kiên nhẫn? Vì cứ nói nửa câu bà lại hỏi hấn 10 điều! Đây chính là nguyên do khiến hấn sợ khi bị bà phát hiện!"Dùng tạm chiếc Falcon 7X đi." - Bà gọi lại viên trợ lí, nói tiếp - "*Eren, đưa cậu chủ trở về thành phố A bằng chuyên cơ của tôi.*"

Mẹ hấn cầm tay hấn rồi đặt vào chiếc hộp nhỏ được chạm khắc tinh xảo, nói:"Quà cho con dâu của mẹ, hí hí, nhớ đưa tận tay cho nó đấy nhá! Nhớ

phải bảo là mẹ chồng tặng!".

Nhìn đôi vòng đeo tay nhãn hiệu Cartier cực cầu kì, cực sang chảnh đang nằm gọn trong hộp, rồi tại tưởng tượng đến cảnh ngổ con nhảy cẫng lên khi nhận được, bất giác môi hắn cong lên đường mãnh.

Khi đáp về thành phố A, tính theo giờ ở đây thì đã là 11 rưỡi tối. Điều đầu tiên hắn làm là đặt một phòng khách sạn cao cấp, sau đó hắn dùng chiếc Iphone 7 của mình để dễ dàng tìm được vị trí của chiếc Iphone 7 cậu đang dùng. Hắn thừa biết cái tên này luôn khur khur smartphone bên mình cho xem.

Lúc hắn đặt chân đến bệnh viện là vừa tròn 12 giờ đêm, đang dạo ở hành lang, hắn thấy một... Hừm... một cái chặn biết đi!?

Không, hắn là do làm việc quá độ khiến hắn bị stress nặng quá rồi! Thế nhưng, mở điện thoại ra nhìn định vị, thấy Phong Tâm ở rất gần hắn. Hắn gật gù thấy cũng có lí, liền âm thầm đi theo "Cái chặn di động".

Điểm dừng chân là WC nam, cửa không hề khép, hắn khẽ nghiêng người liền đi vào trót lọt không một tiếng động. Vương Thư hắn tự hào đoán chưa bao giờ sai, chuẩn tên ngổ nhà hắn đang ngu cái mặt nhìn bồn cầu.

Sau đó thì hắn, chính hắn còn không hiểu vì sao mình lại rảnh rỗi đi hù mà cậu làm gì, hại cậu sợ phát ngất ngã vào lòng hắn.

Lãnh thêm hậu quả hết sức bi thảm: Phong Tâm bị dọa phát ngất, ok. Kinh tởm ở chỗ, không chỉ ngất mà còn tè... Sợ đến tiểu ra quần trong truyền thuyết là đây.

Ôi mẹ ơi bộ vest hắn ưa thích đã đi tong. Hậm hực nhằm má cậu cạp nhẹ một cái trả thù.

Chào buổi sáng các bạn nhỏ thân ái, Tâm đẹp trai của các bạn tỉnh rồi nà.

Cô dạy em, bài thể dục mỗi sáng.

Một hai ba bốn hít thở hít th--

"Khụ khụ khụ..."

Tôi chợt nhận ra cái người nằm bên cạnh mình bây giờ là Boss Thư, không khỏi sắc không khí một trận. Nhìn đồng hồ bên cạnh mới có 5 giờ sáng.

Mơ, Tâm à, mày vẫn còn chưa tỉnh sao? Ở Paris hôm qua chỉ có độc một chuyến duy nhất tận 9 giờ sáng mới đến thành phố A cơ mà? Hấn cũng nói đi chuyến đó, sao mà giờ về nhanh thế được!?

Gật gù xác nhận bản thân mình mẫn mẩy cũng phải có lúc ngu ngơ cute, tôi an nhiên nhắm mắt dựa vào lòng hấn.

Đề rồi lần nữa mở mắt, đập vào mặt vẫn là bản mặt đông đá của hấn!!!
Hừm, miễn cưỡng cũng không được gì, hiếm khi mơ phải hấn, tôi phải làm một chuyện gì đó mới được!

Dịu dàng ghé bên tai hấn thì thầm: "Thư à, khi xưa tao ghét mày nhất quả đất. Tao hận chưa thể đập cái bản mặt chảnh cún của mày xuống bùn đất để xả hận đời. Mày cái gì cũng tốt cũng đẹp.... trừ bỏ cái tính cao ngạo sĩ diện hão. Ghét vãi hà".

Cười trên người hấn, tôi cúi thấp đầu, khẽ chạm môi mình lên môi hấn, giữ nguyên một lúc lâu rồi mới dám hôn sâu. Tự hỏi đôi khi hấn phát rồ thích sờ mong tôi là do nguyên nhân nào? Để tự trả lời, tay tôi len lén dò tìm mong hấn.

"Á!"

Đột ngột hai mắt hấn mở, trừng trừng nhìn tôi, làm tôi hết hồn chim én!

Tay hấn tóm gọn tay tôi, rồi áp má tôi, để tôi thoải mái nằm dài lên người hấn. Xong, hai đứa dây dưa môi lưỡi một hồi lâu. Tôi hết con cá chết, mềm nhũn, đã thế trên người lúc này mặc có DUY NHẤT cái áo sơ trắng cúc chưa cài hết để trễ vai. Như vậy là quá tùy ý cho hấn sờ soạn lung tung.

Tai tôi áp ngực trần của hấn, cảm nhận được sâu sắc nhịp loạn nơi ngực trái ấy.

"Đậu mùa.. ah...." - Tôi hít một hơi - "Thế bắt nào không phải là mơ..."

Hai tay hấn nắn chán mông lại chuyển sang khóa chặt vòng eo, đầu hấn kề vai, nghịch ngợm cắn cắn day day vành tai nhỏ của tôi.

Điều đó khiến tôi tê rần cả người.

"Thế thích tôi về sớm hay muộn?"

Đáng chết!

Hấn cứ thế mà ma mị thâm thì bên tai tôi! Phát nhột!

"Ừ hứ, mày chả theo kế hoạch gì cả. Vô tổ chứ!" - Đoạn, tôi quay đầu sang một bên, phồng má - "Nhưng mà tao vui lắm, biết làm sao bây giờ..."

"Học ở đâu ra cái trò dễ thương thế hả?"

Chưa kịp trả lời đã bị hấn cạp cho một nhát ở bả vai.

"Cái thằng này!! Mày qua Pháp để thức tỉnh sức mạnh chó đại à! Thù chó đại!"

"Ít ra chó đại mà lại đẹp trai, Tâm chó ngố, đã ngố lại còn xấu." - Xong lại cạp tiếp vai còn lại của tôi.

"Cái thằng mất dạy! Tao cắn chết mày này!"

Ha há cái miệng dọa cắn rồi lại thôi, tôi đặt lên trán hấn chiếc hôn.

"Phải thế chứ, cái gì cũng theo kế hoạch rầm rập thì chán chết đi được. May mà không phải phí thời gian nhớ mày thêm mấy tiếng nữa."

Đúng rồi á, nghe tin hấn về tôi vui rồi, mà hấn lại về bất ngờ như vậy càng làm tôi vui hơn. Ngẫu nhiên như vậy mới thú vị chứ!

"Chờ đã... đây không phải nhà mày... không phải nhà tao... nó giống, giống..."

"Khách sạn."

"Ừ ừ, giống khách sạn vãi."

"Đây là khách sạn."

Bồn từ này dậy lên bão tố trong tôi.

"Không phải ngẫu nhiên mà tao với mày ở khách sạn đâu nha.. ha ha ha..."

"Là tôi đặt."

"Hahahaha đùa vui vãi. Mày có nhà cơ mà hahaha."

"Bố Vũ Vũ đang ở quê, giữ chiều khóa nhà, không đưa được."

"Hahaha thế nên phải thuê khác--"

Sợ hãi, tôi nuốt vế sau vào bụng.

Quái lạ, tôi tự dưng ngửi được tà khí đang vây quanh mình. Ngó thấy hấn môi mím lại vẫn là một đường thẳng không một chút gợn nào, mà lại thấy ẩn ở nó là hình bán nguyệt tưởng như cong kéo lên tận đuôi mắt thế!?

Hấn cười thâm!?

"Hahahaha trời đẹp quá nha Thư, mình đi ra công viên tập thể dục đi nha!"

"Tập trên giường."

"Vớ vẩn tào lao bí đao củ su hào, ra kia mà đón á--"

Bất ngờ bị hấn nắm tay kéo lại, tôi ngã trọn vào vòng tay của hấn. Hấn xốc chần lên, phủ kín cả hai đứa. Oh no nooo, nói với tôi không phải ngẫu nhiên mà tôi bị hấn lăn a lăn một trận đi?

Là do Sở Vương Thư tính toán sắp đặt từ trước đi?

Và các bạn nhỏ thân ái, tôi khẳng định chúng tôi chỉ đơn giản là ngủ, nhắm mắt ôm nhau ngủ á!

Eh.. hỏi tôi chắc chắn không chứ gì!?

Chắc...

Tin tôi đi, chắc chắn mà!

Sơ:

Ừ hừ 2 bạn nhỏ chán làm người rồi đúng không = 3 = Cho tiền đây cũng không dám nuôi chó Tâm đâu... cún Thư thì OK nà >3<

Đùa =)) Sơ sủng thụ à nha :v Tâm đâu về đây bên Sơ - v- bán mày ra quán thịt tó.

-----oOo-----

Chương 29: Tên ngố của hấn, hấn chỉ mong cậu mãi như vậy

Nguồn: EbookTruyen.VN

"Đây là cái gì?"

"Mù?"

Giận dữ huých vai hấn, tôi nhận lấy đôi vòng đeo tay, đeo lấy một cái vào tay trái rồi cưỡng ép hấn phải đeo cái còn lại vào tay trái giống tôi nốt.

"Vợ hỏi lại nà, đây là cái gì?"

"Quà mẹ chồng tặng."

....

"Mày... mày nói cái gì cơ??"

"Lại còn điếc?"

Huých hấn thêm cái nữa mạnh gấp đôi cái cũ, hấn thế mà cũng ngã luôn ra giường, kéo lấy tôi ngã cùng.

Tôi nằm gọn trong lòng hấn, cọ cọ ngực hấn hết con mèo nhỏ.

"Lần đầu tiên mày xưng "chồng" với tao đó..."

"Không có."

Tui then thùng gõ yêu cái đầu nhỏ của hấn.

"Lại còn ngại ngùng không thừa nhận..."

Thấy hấn nhoài người vơ lấy cái điện thoại ở bên cạnh, ngón cái chấm chấm lên màn hình đủ chậm để tôi thấy rõ những con số quen thuộc..

Rõ ràng là ngày sinh tháng đẻ của tôi...

Mụ nội nó thẳng Thư nó chính thức trở thành người đàn ông tiêu chuẩn của Pháp - Thích phát kẹo ngọt, lãng mạn chết ruồi!?

Aaaaa!! Nó muốn tôi sống sao!!

"Thư à?"

Một giọng nói lạ truyền đến tai khiến tôi giật mình rồi mới nhận ra từ khi nào hấn đã áp sát điện thoại vào tai tôi.

Bên kia lại truyền đến giọng nói ấy.

"Đưa quà của mẹ cho Tâm chưa?? Đã nói "Quà mẹ chồng tặng" chưa?? Hả hả cái thằng mất dạy kia!! Dám bơ mẹ à!!"

Ra cái câu xưng "chồng" kia không phải tự nguyện nói, tôi có chút thất vọng.

"Là cháu, Tâm ạ." - Tôi mặt phát đỏ, nói khe khẽ.

Tôi sống đến ngày hôm nay chỉ công nhận có duy nhất một nữ vương bá đạo lật mặt nhanh như lật sách là mẹ, nay còn công nhận thêm một thánh

mẫu lật mặt nhanh không kém - Là mẹ hấn.

"Con dâu à~~ con nhận quà mẹ đưa chưa ~~~ thích không connnn." - Chất giọng ngọt chết ruồi.

Ngó thấy hấn rùng mình một cái rồi lếch thếch nhích ra đi xuống giường.

Tôi chưa kịp trả lời thì mẹ hấn đã hảo tâm nói hộ.

"Ừ hứ, đẹp quá phát khóc đúng không con?? Nè nè nè cho mẹ số điện thoại con đi!!"

"09xxxxxxxxx."

"Ok ok mẹ send con 1 đường link rồi đây, chút nhớ mở ra xem nhé!! À còn có nà nà mẹ hỏi.. bla blo..."

"Dạ."

"Bla blo...(đã lược 2000 từ)."

.....

Đừng nói đến Boss Thư chảnh cún, đến Tâm dễ tính phóng khoáng là tôi cũng bắt đầu có điểm ghét người nói nhiều rồi đây... Triển ra skill mắt cún ngập nước nhìn hấn hòng cầu xin sự trợ giúp nhỏ nhoi. Hai bàn tay tôi chà chà vào nhau, môi bữu bữu ử dột làm tăng độ đáng thương đến tột cùng.

Hấn tự khi nào đã gọi đến hai bộ quần áo, đang mặc dở cái áo sơ mi đành tặc lưỡi đi đến.

"Á, đừng... mà này! Ah!" Lưỡi hấn cứ nhắm cái cổ nhỏ của tôi mà la liếm một hồi, lại còn khéo léo mút một cái để lại dấu hôn nhàn nhạt. Tiếp đó trượt xuống vai tôi, mân mê vết răng nầy cắn vẫn còn. Một hồi sau, tôi mới nhìn vào màn hình điện thoại tự khi nào đã tắt rồi ngẩn ngơ nhìn hấn.

Ra là hấn làm vậy để cứu tôi thoát khỏi mẹ hấn.

"Dậy đi!! Mày nặng lắm!!"

Vương Thư giả điếc, trái lại còn cố tình thả lỏng đề nặng lên người tôi.

Khiếp!! Hắn thoát nhìn cao dong dỏng người gầy gầy, thế mà lột áo ra là thôi rồi khác một trời một vực luôn!!

"Mở điện thoại."

Sau bao nhiêu năm làm ô sin cho Boss Thư, tôi khẳng định lần thứ n rằng mình là một thằng ô sin rất tâm huyết với nghề và rất thạo nghề!

Hừ hừ vài cái, tôi lấy điện thoại của mình ra, có một tin nhắn gửi đến, liền ấn vào xem.

"Không cài password?"

"Hả?" - Tôi khó hiểu hỏi lại hắn - "Pass gì? Không phải ý mày là xem "mẹ chồng" gửi cho cái gì sao?"

Một tay hắn quàng qua cổ tôi, tay kia giật điện thoại tôi, vào phần cài đặt màn hình khóa.

Rồi cài password là [yeuthudenchet].

....

Là [Yêu Thư đến chết] đúng không!?

Tôi giật lại, xóa xóa đi dòng chữ vớ vẩn, thay thế bằng [yeuitachidenchet].
Ủ hứ, cho chừa cái tội ảo tưởng nhé!!!

Không giận gì cả, Vương Thư nhú mày, lại rút điện thoại của mình, sửa lại password, đáng ghét nhất là cố tình để tôi phải thấy rằng hắn thay password của màn hình khóa là gì cơ!!

Từ ngày sinh tháng đẻ của tôi, bỗng chốc trở thành ngày sinh tháng đẻ của Uchiha Itachi!!!

"Đừng mà chồng ơi!! Tội vợ lắm!!"

"Đừng có xưng hô kinh tởm."

"Uhuhuhu đừng mà Thu ơi!! Tội Tâm lắm!! Xem này xem Tâm yêu Thu nhiều biết chừng nào, Tâm để ảnh Thu làm hình nền khóa nà, nền chờ nà, nền facebook nà. Đây!" - Tôi vào danh bạ nhấn gọi cho hấn.

Lập tức màn hình tôi hiện lên gương mặt đẹp trai say no with góc chết của Sở Vương Thu, len lén ngó sang bên cạnh để xem biểu cảm của hấn thì đập bốp vào mặt là cái hình con chó husky ở màn hình điện thoại của hấn...

Cái gì đây...

"Thằng vợ sến súa"!? Hình đại diện là con chó husky mặt nôi?

Tui phần nộ đập bay chần, vợ gỏi nhằm hấn đập tới tấp.

Gì chứ!! Có cái loại chồng nào mà hư thân mất nết như hấn không???? Hả hả hả!! Nó lấy sỉ nhục vợ mình là thú vui tao nhã ư!? Nó vũ nhục tinh thần tôi, vũ nhục thân th... !! Tóm lại là nó dám vũ nhục tôi từ trong ra ngoài!! Máu S đến thế là cùng!!

"Mày không bằng con chó!! Thằng khốn nạn!!" - Tôi hét lên.

"Còn cậu thì bằng con chó." - Vương Thu tỏ ra là kẻ điếc không sợ súng, chấy nhà thần nhiên đổ thêm xăng không sợ nóng.

Tác giả đã cắt cảnh bạo lực gia đình không-đáng-xem đơn giản vì chúng ta thừa biết bạn nhỏ Tâm thảm-hại-cái-chắc.

Giờ tôi đang trở về nhà, ngồi chung Taxi với hấn nên tôi phải len lút mở điện thoại. Tin nhắn mới:

Từ số lạ: [đường link] (=^.^=) (=^.^=) Đọc đi con yêu, hay lắm nhaaaaa!!! Đọc cái này để bồi đắp tình cảm cho nhau nhé!! - Mẹ chồng băng lãnh.

Tôi thấy hai từ "Băng lãnh" kia rất không phù hợp.

Vẫn ấn vào, mở ra trước mắt tôi là một trang web có giao diện khá bắt mắt, kéo xuống liền thấy...

"Cái gì đây... truyện nam nam, tựa "Ê! Bé con nhà người ta!!" ... tác giả... Lan... Sơ?"

"Sao?"

Giật bắn, tôi xua tay lắc đầu kịch liệt. Sau đó nhích xa xa hẳn, chả hiểu sao tôi xem điện thoại của mình mà hết như bà vợ đang lén lút xem trộm tin nhắn ngoại tình của chồng vậy! Cứ quang minh chính đại chứ Tâm ơi!!

Nuốt khan một ngụm, tôi kéo xuống tiếp.

[Thể loại: Ôn nhu ngu ngơ công x Ngạo kiều băng lãnh thụ, vườn trường, ngược luyện tàn tâm, HE.

Văn án: Anh chỉ là một tên bình phàm, không đẹp trai, không giàu, học lại dốt, còn em từ khi sinh ra đã là "Con nhà người ta" khiến bao kẻ ngưỡng mộ. Anh cũng nằm trong số fan của em, thấy em ngự nơi cao của danh vọng, thấy mình nằm ở đáy tầm thường...

Anh thấy đau đớn thay, anh tự cười nhạo mình dám tưởng vọng mơ luyến em. Xin lỗi, anh yêu em, Vương Thư.].

Ngay lập tức cả người tôi run bần bật, cổ họng nghẹn lại, tôi trưng ra vẻ sắp nôn, mặt thồn đến tận rốn.

Cái méo gì đây!! Tôi nôn chết mất!!

Xoa xoa cái bụng, tôi run run kéo xuống đọc tiếp.

[Chương 1:

Tôi dồn Vương Thư vào góc tường, tay chân tôi vụng về lỡ làm dáng người nhỏ nhắn ấy bị va chạm phát đau. Ngắm vẻ mặt nhăn nhó vì đau của Vương Thư, tôi... không thấy đau lòng, ngược lại còn thấy hứng thú.

Khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu, mắt ngập nước, cánh môi chúm chím màu cam đào ấy cứ mím lại nhất quyết không nói gì. Thêm cái cách cố tình

ngiêng đầu sang một bên để lảng tránh,... Tất cả khiến Vương Thư trở nên quỵến rũ lạ thường.

"Đồ cầm thú! A.. ưm..!"

Em ấy chìm đắm trong nụ hôn cháy bỏng của tôi, thì thoảng thốt lên tiếng rên rỉ nỉ non.]

"Dừng xe!!!!" - Tôi sợ hãi kêu lên.

Sau đó thì lão đảo đi ra khỏi xe, tìm một chỗ nào đó để nôn lấy nôn để!! Mợ nó chứ cái mặt nôi quanh năm suốt tháng một sắc thái, ờ da có trắng đấy nhưng mà đêch có cái kiểu trắng sứ cute đâu!! Thêm cái mắt sắc nhọn tưởng muốn chọc nát tâm người đối diện thế kia thì bày đâu ra cái kiểu ngập nước moe moe!! Mợ nó chứ nó không đánh tôi to sọ thì thôi chứ đời nào tôi thêm đòn nó vào tường!!

Đáng yêu cái as* của ông ấy! Tiếp đến cái đoạn rê---

"Làm sao?" - Hấn vừa nói vừa vuột vuột tâm lưng của tôi.

"Không, không có.. Ọe!!"

Tưởng như lòng mẹ lòng con sắp từ miệng tôi trào ra hết.

Để hấn ân cần dìu lấy đưa về, suốt từ đầu đến cuối tôi như kẻ mất hồn, trong đầu cứ lặp đi lặp lại cái cảnh vừa nãy... Đòn hấn vào tường.. nâng cầm hấn... hấn mắt ngập nước cầu xin....

Hơn nữa còn lặp đi lặp lại ver "Cô dâu 8000 tuổi" vâng, cái kiểu slow motion huyền thoại. Ngồi trên giường, hai tay tôi vẫn bám hấn không buông, cứ ngược lên nhìn hấn, từ khi nào đã chực khóc.

"Tởm quá Thư ơi... tao buồn nôn, cho tao nôn.."

Từ đôi mắt đen kia lóe lên tia lo lắng, Vương Thư xoa xoa đầu tôi rồi quàng tay qua cổ ôm chặt lấy tôi.

"Đau bụng không?"

"Không, chỉ là... tao vừa thấy một thứ rất kinh khủng... Nghĩ lại là thấy buồn nôn."

"Thứ gì?"

Tôi đưa cho hắn điện thoại của mình vẫn còn giữ nguyên tab web truyện vừa rồi.

Mắt tôi cứ chăm chăm quan sát từng sự thay đổi trên nét mặt của hắn.

Tôi thấy cánh môi của hắn nhếch lên hừ một cái.

"Tào lao."

"Chuẩn mớ nó rồi!" - Tôi gật đầu tán thành kịch liệt - "Khác một trời một vực với thực tế! Cái đó phải sửa bằng mỳ dòn tao vào tường mới đúng chứ!"

Thấy hắn ngưng tác động một lúc, xoẹt qua một tia ngạc nhiên rồi rất nhanh giấu nhẹm đi.

Hắn cong người cúi xuống, tôi nghĩ hắn tính hôn nên nhắm tịt mắt lại. ai ngờ hắn chỉ tiện tay giặt cái tem vẫn còn dính trên áo của tôi, xong xuôi liền đứng thẳng.

Thẹn quá hóa giận, mặt đôi đỏ bừng, nắm lấy caravat của hắn kéo xuống nhằm môi dưới của hắn cắn nhẹ một cái.

Sau đó thì hai đứa lăn a lăn một trận, nhắc lại chỉ là lăn lăn trên giường!! Tuyệt nhiên không có động tác nào khác nhé!!

Sau đó, sau đó thật lâu tôi mới biết được cái gì gọi là "Đạo chính", cái gì gọi là "Cuộc nổi dậy của thụ", cái gì gọi là "Cúc hoa giận dữ", etc.

Cụ thể khi trải qua 2 năm, tôi đã đủ 18 tuổi, hiện đang là học sinh cuối cấp 3.

"Thư, nếu giờ tao nói tao phần nộ tao muốn đả đảo thì sao?"

"Nghe không rõ."

"Thì ý tao là cho tao nằm t--"

"NGHE KHÔNG RÕ."

Hệt như con thỏ đang bị con hổ găm bên tai, tôi sợ hãi co rúm lại ngồi thu lu góc tường.

Mẹ nó bắt công!! Ông đây cảm thấy bắt công!! Đồ tra công!! Đồ quỷ súc!! Đồ đáng ghét!!

Mở laptop ra, vừa đặt tay lên phím chữ đã nghe được tiếng xoạt xoạt cỏi áo của hắn. Tim tôi giật thót, vội đóng laptop lại, nuốt khan một ngụm vạch ra kế hoạch tẩu thoát nhanh gọn lẹ, an toàn nhất!

"Phong Tâm đề Vương Thư xinh đẹp xuống đệm êm, động tác nhanh gọn không chút dư thừa. Cậu bé ấy từ đầu đến cuối đắm chìm trong hoan lạc mà quên rằng mình đã bắt giặc thót ra những tiếng rên rỉ dâm dăng."

...

Thôi xong, douma nó, chết tôi rồi. Thế bắt nào hắn có thể nhớ kĩ đến từng câu chữ trong bộ truyện tôi mới viết ra vậy!!! AHUHUHU!! ÔNG MÀY CHỈ LÀ SO BÚC XÚC MÀ KHÔNG BIẾT XẢ VÀO ĐÂU NÊN MỚI GỬI GẮM VÀO TRUYỆN THÔI MÀ!

Khóc thét một trận, tôi oai dũng hi sinh dưới "kiếm" của hung thần Sở Vương Thư.

Ngày nào đó vào 2 năm trước.

Sau khi thấy Phong Tâm đã ngừng nôn, hắn cũng yên tâm phần nào.

Mở điện thoại bắt đắc dĩ kéo số điện thoại của mẹ mình ra khỏi danh sách chặn.

"À lô! Ai ăn cắp máy của con trai bà vậy? Trả nó đi chứ?"

"Là con."

"Ừ hứ, giọng giống đây nhưng ăn trộm-chan à? Thằng Thư nó có chết cũng không thém chủ động gọi bà đây đâu nhé!"

Cánh môi hấn giật giật, tay kia đã nắm chặt.

"Mẹ đừng có đầu độc Phong Tâm."

Sở Lan Lan bên kia nghe đến đây thì ôm bụng cười lăn lóc.

"Eh? Đâu có đâu!! Mẹ chỉ là bồi dưỡng kiến thức cho nó thôi mà!! Con yêu? Cúc hoa vẫn an toàn chứ? Không phải mẹ ác, mà là mẹ thích bình phàm công!"

Trán hấn nổi gân xanh mắt rồi!!

"Tiếc quá, đầu đá tảng khó đẽo, khổ công mẹ rồi."

Bà Lan nghe xong câu này, tự động tắt máy trước cả hấn, Quảng cái điện thoại sang một bên, bà ôm chầm lấy Alois đang đọc sách bên cạnh.

Trong thâm tâm, bà thầm trách cái tội ngoan ngoãn yên phận của Gia Phong Tâm!! Quá là ngổ đi!! Đến cái dụng ý đảo chính, lật đổ Vương Thư mà bà ngầm gửi gắm cho cậu qua truyện mà cậu lại không thém hiểu!!

HUHU!! Phải đợi bao giờ bà mới thấy được cái vẻ mặt cao ngạo của thằng con bị vùi dập đây!!

Con dâu ời là con dâu, ngu vừa phải sao lại ngu hết phần thiên hạ hả con.

Nhìn màn hình chuyển đen, hấn hừ lạnh, đáng cười thay cho rắp tâm rắn rết của bà mẹ hủ nữ bị cái tên ngổ đập bể không thương tiếc. Ai kêu đầu độc ai không đầu độc, đi đầu độc cái tên đã bị sự ngu ngốc vây hãm kín não không chừa chỗ nào làm gì?

Âu yếm hôn lên mí mắt của kẻ đang ngủ say trong lòng mình. Sở Vương Thư càng tăng thêm dịu dàng ôm siết lấy cậu.

Tên ngổ của hấn, hấn chỉ mong cậu mãi như vậy. Luôn ngô ngổ, ngu ngơ.

Nhưng 2 năm sau, hấn nghĩ hấn cần phải nghiêm khắc chỉnh đốn lại cậu.

Đó là khi cậu mắc đi WC nên vội chạy đi bỏ quên laptop ở lại, thấy màn hình laptop của cậu vẫn hiện chỉnh ình một tab soạn thảo văn bản, tưởng làm project cho bài kiểm tra sắp tới, ra là cu cậu viết truyện.

Viết gì không viết, dám viết láo bẻ cong sự thật, hay lắm Phong Tâm, cậu viết sao thì tôi trả đủ lại cho cậu.

"Chắc." - Vương Thư đỡ trán.

Thôi rồi, hấn bị cậu làm cho lú theo rồi, từ khi nào hấn lại nhiễm thêm cái kiểu tính toán nhỏ nhen này cơ chứ?

"Nà, vợ biết nhồi rồi? Tha nhồi cho vợ nha?"

Lại còn dễ bị mềm lòng nữa.

"Không."

Đẩy cái mặt cún ra xa mình, tay hấn che ngang mặt để che đi....

Sơ: Itachi anh yêu ٩(͡° ͜ʖ ͡°)٩

-----oOo-----

Chương 30

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cuối cấp đồng nghĩa với việc sẽ bị áp lực đè đến sắp mặt mông, nào là học thêm như chạy show, nào là đêm đêm ngày ngày suy nghĩ về định hướng nghề nghiệp, etc.

Thì đây, thằng đàn ông nào mà chả có ước mơ lớn, có những thằng mơ làm tổng tài bước ra từ ngôn lù, có thằng mơ làm tổng thống như ông "Đỗ

Nam Trung" hay có thằng chỉ mơ được làm anh bán rau vui tênh,... Giữa muôn vàn ước mơ ấy thì ước mơ của tôi thật sự rất giản đơn, đó là: Được mân mê quần sịp đỏ mỗi ngày.

Khụ, đùa thôi, tôi không phủ nhận đó là ước mơ của tôi, chỉ là ước mơ đó thuộc về thời thơ ấu.

"Này, mày có kế hoạch gì cho tương lai không? À thôi dẹp đi, tao lỡ lời."

Thật ra hần đã hoàn thành chương trình học cấp 3 từ cuối năm lớp 10, hiện tại đang dành thời gian theo chân chú Lãnh học về cái gì đó rắc rối lắm, chính tôi còn chả biết nó làm gì cơ.

"Này, mày nghĩ tao hợp với nghề gì?"

Hần đóng lại cặp văn kiện, tiện tay lấy nó gõ đầu tôi một cái.

"Sịp đỏ."

"Dẹp đi, tao lớn rồi!"

"Vương Thư, nhà hết dầu ăn rồi, đi mua cho bố can 2 lít, tiện thể đi mua cho Vương Ngân quả cầu để tặng tặng ấy." - Thầy Vũ Vũ nói vọng tới.

Thế là hần biếng nhác đứng dậy, không quên kéo theo tôi đang sống chết bám lấy thành giường không chịu đi.

Douma, chuyện gia đình nhà nó mắc mớ gì đến tôi cơ chứ!! Mua cũng chỉ cần mình nó, bộ đi mua 2 người là được giảm giá 69% à!??

Ừ hứ, đau đớn bỏ lại tấm chăn bông, đau đớn rời ra bạn giường ấm êm, tôi xỏ tạm cái dép bông, khoác cái áo măng tô to sụ của hần, lè mề bước theo.

"Này này!! Mua tao chỗ Kitkat này đi!! Mua đi!!"

Quả là đại gia, boss Thư nhếch môi khinh bỉ nhưng tay vẫn đẩy xe đến để tôi nhét thêm đồng bánh kẹo vào. Và sau đó nhét quá nhiều, Boss Thư đã tính lật cả xe.

"Để tao đây là được chứ gì!" - Hậm hực đoạt lại xe đẩy từ hần, tôi đẩy a

đây tìm dầu ăn(=))).

Đi trong im lặng thì lạ quá, tôi ngẫu hứng hỏi hấn.

"Vương Ngân càng lớn tính càng giống con trai nhỉ, váy không mặc búp bê không chơi màu hồng cũng chẳng thích, hầy con gái như vậy mới mạnh m--"

"Phụt."

Mắt tôi tròn tròn nhìn hấn tay che miệng nghiêng đầu lảng sang chỗ khác.

"Giê? Tao nói sai chỗ nào?"

Không hiểu cái gì cả, hấn đột nhiên bày tỏ niềm thương hại sâu sắc mà vô vô cái đầu của tôi. Kệ đi, được trai đẹp vô đầu ai chẳng thích, còn tôi là hơi thích thôi!

"Xoa cái nữa đi!"

Tiếp tục nhận lấy cái xoa đầu (miễn cưỡng) từ trai đẹp, tay hấn to mà không hề thô, từng ngón tay thon dài chạm đến nơi nào nào là nơi ấy liền ấm áp lạ thường. Chợt thấy kính của hấn có dính chút bụi, tôi nâng tay cẩn thận gỡ kính của hấn ra.

Douma, chỉ là hấn mới bị cận nên phải đeo kính chứ đâu phải mới đi phẫu thuật thẩm mỹ về đâu, sao mà, càng đẹp trai mới chết chứ.

Him híp mắt đeo thử, được vài phút sau tôi choáng váng suýt ngã. Sau khi mua xong, tôi xung phong nhận việc bê đồ, hầy, đầu sao mua 10 thứ thì 8 thứ là của tôi rồi, người ta cũng bao ăn trả tiền cho rồi. Hừ, cái chính không phải vậy, cái chính là tôi mang trách nhiệm là thằng đàn ông chuẩn men của thế kỉ 21! Tôi có trách nhiệm phải giúp đỡ người yếu đuối!

"Á!" - Bất ngờ cái kẹo mút rơi xuống khiến tôi giật mình, vội cúi mình chạy theo đường lăn của nó để lượm lại.

Tay vừa mới vươn ra, kẹo đã biến mất!

Không, làm gì có chuyện kẹo hóa siêu nhân quần sịp bay được!

Thấy có đôi giày búp bê đỏ, ngược lên liền thấy gương mặt bầu bĩnh trắng xinh của một bé gái. Để ý thì thấy trên tay bé ấy đang cầm kẹo mút-chan thân yêu của tôi!

"Thôi cho em đây, đừng nói cho mẹ người cho em kẹo mút tên là Gia Phong Tâm, anh muốn là người hùng thầm lặng."

Tiện tay xoa xoa cái đầu nhỏ của bé, tôi đứng thẳng lưng, xoay gót, đang nhắc chân định đi tiếp thì thấy tay áo bị trùng xuống. Té ra là bé ấy đang níu lấy tôi.

Tự khi nào hắn đã xuất hiện ngay ở đây, vừa thấy hắn, cô bé ấy mới giây trước bám níu tôi, nay không thương tiếc gạt tôi sang một bên... để ôm chân hắn!

Hừ hừ được lắm gái, bé tí ba cái tuổi ranh đã mê trai hả con? Bất hạnh quá hà!

"Làm sao?" - Hắn hỏi.

"Anh ơi em bị lạc." - Nhỏ đó nói be bé với hắn.

"Nhà em ở đâu?" - Tôi hỏi.

"Ple!! Em biết nhà em ở đâu em đã về lâu rồi!" - Nhỏ đó lè lưỡi với tôi.

Đây, mấy người thấy không?? Thấy rõ vấn nạn phân biệt chủng tộc đẹp trai và suýt đẹp trai không??

Tôi phải đem điều này ra nhờ Liên Hợp Quốc can thiệp kịp thời!!

Lườm xéo con bé, tôi hếch mặt tỏ vẻ "I dont care" thật ngầu.

Tôi chả thèm quan tâm nó đâu, thế nhưng đã tâm nó quá lớn, cứ kiêng kiếng chân đòi hắn công cơ!

Mụ nội em gái!! Chồng anh đấy!! Đó là chồng anh!! Đến anh còn chưa được ảnh cống bao giờ mà em dám!! Gái cổ tình đúng không!? - Tôi thâm gào thét nội tâm.

"Phong Tâm."

Vừa nghe thấy hấn xưng tên, tôi theo phản xạ quay lại thật nhanh.

"Hả?"

"Công lấy."

Xong, tôi chưa kịp mở lời từ chối thì hấn đã nhấc bổng bé gái để lên lưng tôi, rồi thì cướp đoạt số tài sản bánh kẹo từ tay tôi, lững thững bước đi.

Công cái con heo con này, tôi không can tâm!! Thật muốn lắc người vài cái lẳng nó xuống ống cống.

Thôi, đỡ hơn là để nó ăn đậu hủ free của Vương Thư! - Đây chính là động lực để tôi nhẫn nhục công con nhỏ.

"Đi đâu vậy?" - Tôi hỏi hấn.

"Anh đẹp trai tính đưa em đi đâu ạ?" - Con bé hỏi hấn. Tôi thì tôi bị phũ đến quen rồi, bị hấn bơ lâu dần cũng chả có tức giận gì còn con bé kia bị hất cho xô nước đá phát thẹn.

"Em hỏi anh đó!! Anh đẹp vậy mà bị điếc sao!!"

Nghe thấy hấn bị trêu chọc, tôi không giận, trái lại còn thấy hả hê vài phần. Tuổi nà tuổi rất muốn nói với hấn như vậy từ lâu rồi mà sợ tàn tro bay mất.

Vương Thư chậm lại bước chân, quay lưng lại, nhìn cô bé, môi cong lên tạo nụ cười đạt chuẩn tỉ lệ vàng. Boss Thư ít khi cười, mà cười kiểu ":)" là hết như phía Tây có ráng đỏ, phía Đông mây đen vào mùa đông tức là y như rằng chuẩn bị có tai họa bão lũ đổ ập.

"Đến rồi."

Nheo nheo mắt, tôi thấy đập vào mắt là cái đèn công an to chà bá, quay sang thấy bé gái kia mặt tái mét mồm há hốc, chắc đang sốc lắm đây mà.

Khó khăn lắm tôi mới không ngã lăn ra đất mà cười quần quai một trận. Cho chừa cái tội mê trai nha gái, mê ai, mê anh Tâm tốt tính đây không mê, lại mê cái thằng Thư khốn nạn.

Trao bé gái cho anh trai mặc quần phục xanh, nhìn cái mặt nhăn nhó nhăn nhó chực khóc của em gái thân ái, tôi chỉ muốn đập đầu vào tường bất tỉnh để nín cười mất thôi!! Suốt từ lúc ấy đến lúc trở về nhà, tôi vẫn không ngừng bật ra tiếng cười ha hả. Liếc nhìn sang bên cạnh thấy hấn rút ra từ túi áo tấm thẻ nhỏ gì đó.

"Mẹ ơi, bày đặt quên thẻ học sinh để cho địa chỉ. Nít ranh bé tí đã mê trai. Con gái nhà nào không biết há há há."

"Là trai."

"Vớ vẩn rõ ràng là gái! Nó mặt váy, tóc dài mặt cute vậy mà!"

Trong chớp mắt, thấy trán mình ần đau, đưa tay lên xoa trán thì cảm phải thứ gì đó trơn trơn.

Ra là tấm thẻ học sinh ban này.

Tên: A Văn B - Giới tính: Nam - xxxx -xxxxx.

Cái mặt này....

"Ôi má ơi!! Em gái lớp 6 lận!! Thế mà còn tưởng lớp 3 lớp 4!!"

"Là nam."

"Ừ là em tra--"

Tiếp là màn há mồm khép không nổi của tôi.

Không, không, không thể nào.

Run run trên tay tấm thẻ học sinh, miệng tôi vẫn há ngoác ra.

"Hahahaha.... bé trai thời nay chăm tốt quá nên xinh hệt gái nha, chỉ tại lần đầu tao gặp nên mới không nhận ra thôi! Hahaha."

"Bao lâu nay mà có biết Vương Ngân cũng là trai đâu." - Hấn đế thêm.

"Đoàng" - Một tiếng sấm vang vội trong tâm trí tôi. Đại não của tôi đình chỉ hoạt động thật lâu, thật lâu, đến khi thấy mình ngã xuống đệm êm mới kịp hoạt động trở lại. Là giường của hấn, tôi được cõng về đặt đây, còn hấn thì đi đâu không rõ. Chỉ biết nhận được cuộc điện thoại mới đầu chán ghét, sau thì lại đi gấp ra ngoài.

Không Vương Ngân không thể là trai được, không thể nào... Không đâu...

"Cạch." - Tiếng cửa phòng mở, phỏng chừng hấn quay lại.

"Này Vương T---"

"Anh ơi, quần nhỏ của e---"

....

"Rầm!" - Một tiếng đóng cửa thật lớn.

Tôi, tôi sốc đủ lắm rồi. Tôi được xác nhận lại thông tin Vương Ngân là đực rựa trong suốt bao nhiêu năm sống trong mu muội đã đành. Nay còn được xác nhận lại bằng cách dã man hơn - Cay đắng nhìn thấy bé giun xinh xinh của Vương Ngân.

... Đau đón quá!

"Tâm."

"Sao?"

"Ước mơ của cậu là gì?"

Khi đó tôi vẫn chưa thể biết rõ được ước muốn tương lai của bản thân là gì cả. Chỉ là mê mẩn nhìn hấn với đôi mắt đen sắc lạnh ẩn hiện dưới kính gọng vàng tri thức đẹp đến mê người, lại thêm ngón tay dài tinh tế lật trang sách nhẹ nhàng mà vô thức nói.

"Làm thầy giáo."

Ngón tay hần không lật sách nữa, mà chuyển sang miết môi tôi.

"Cố gắng lên." - Vương Thư rướn người đến, kê vai tôi khẽ thì thầm bên tai lời động viên.

Từ ấy trong tôi bừng sunnydown. Mặt trời leg lí shine qua heart.

Yeah! Quyết tâm làm giáo viên nào!!! Quyết tâm vào sư phạm!

"Hơn 12 giờ rồi!! Tao về ăn trưa đây!! Baiii!"

Paris (Pháp) - 6 A.M

Sở Lan Lan thấp thỏm lo sợ tiến vào phòng làm việc của lão Sở.

Không ngoài dự đoán của bà, xảy đến là chuyện không lành cho lắm.

Lão Sở đưa bà xấp ảnh, rồi chỉ hỏi bà một câu duy nhất: Quan hệ của người trong ảnh với Vương Thư là gì?

Thế thôi, giọng lão không cao không thấp nhưng cũng đủ làm dây thần kinh của bà căng như dây đàn.

"Hừm... nhóc này... là bạn thân của Thư. Chỉ vậy thôi bố ạ."

"Ừ. Tốt rồi."

Lễ phép cúi đầu, bà chậm rãi rời đi, mặt ngoài bình tĩnh là thế chứ tâm bà đang rối hết cả lên đây này!!

Nhìn vào xấp ảnh từ đầu đến cuối là hành động thân thiết của Vương Thư với... Phong Tâm, bà không khỏi e ngại.

Gọi cho Vương Thư là điều đầu tiên bà làm sau khi thực sự bình tĩnh suy nghĩ lại.

"Thảo nào..."

"Sao cơ?"

"Hôm nay có người theo dõi con, ra là người của ông."

"Vương Thư à..."

"Cảm ơn mẹ."

Xong, Vương Thư tắt máy, đầu hấn vẫn giữ nguyên si hình ảnh cái người theo dõi hấn từ lúc bước chân ra khỏi nhà, để đến lúc tới đồn công an rồi mới chịu bỏ đi.

Dáng dấp khác với mọi hôm, chơi kiểu mỗi ngày một người để đánh lừa ai đây. Hấn cũng đã có dự tính riêng rồi, không ngờ lão Sở lại nóng vội đến vậy.

-----oOo-----

Chương 31

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trong khoảng thời gian ôn thi đại học, tôi tiếp xúc với mấy giáo viên dạy kèm, đến mấy trung tâm luyện thi còn nhiều hơn cả thầy hấn.

Hấn dường như cũng rất bận.

"Ngủ đi, mai dậy sớm còn thi chứ!"

Nhận lấy cốc nước ấm từ mẹ, tôi mới nhìn cái đồng hồ treo tường vừa điểm đúng 12 giờ. Mở lại hộp tin nhắn hàng dài chúc thi đỗ của đám bạn, tôi như được tiếp thêm nghị lực thế nhưng thật thất vọng khi không hề có tin nào từ hấn cả.

"Mạnh mẽ lên Tâm ơi!"

Gập lại sách vở, nhét đồ dùng cần thiết vào cặp rồi tôi mới an tâm chuẩn bị đi ngủ.

Đến thành phố C ở tạm một nhà trọ nhỏ, trải qua 3 ngày thi căng thẳng, tôi mới dám lật cái bàn học lên mà quẩy một trận. Chỉ mới đó thôi còn ca thán ghét đi học ghét làm bài tập, ghét kiểm tra miệng thế mà giờ cũng đã đến lúc muốn ca thán cũng chẳng có mà ca.

Thi cử xong, vừa về đến nhà tôi đã đánh một giấc hơn nửa ngày mới chịu dậy. Sau đó là một trận càn quét lương thực bù đắp tinh thần thể chất. Thật tuyệt vời khi có cả tháng dài vỗ béo, chiều chuộng bản thân tùy thích.

Lần đầu tiên tôi được trải cái cảm giác lo lắng cho điểm số, lo lắng cho tương lai của mình là như thế nào.

Run run tay nhấn enter, một bảng kết quả hiện ra. Tim tôi giật thót, tay tôi đó giờ bịt mắt lại không dám mở ra xem.

Tôi biết sợ hãi, biết sợ cái tin mình trượt, sợ phụ lòng mong mỏi của mẹ, với niềm tin của hân.

Thế nhưng kết quả không như mong đợi. Tôi quá thê thảm với điểm số chán chưa từng thấy. Sốc, tôi sốc đến không nói nổi lời nào, bao tháng ngày qua miệt mài tôi học, công sức bỏ ra ngang ngửa Edison thử nghiệm dây tóc bóng đèn đấy chứ?

[Vương Thư, tao trượt rồi. Thật thê thảm, tao quá vô dụng. Quá thê thảm.]

Nhấn một tin như vậy cho hân, tôi cười khổ sở nằm vật ra giường. Khóc rồi, lần đầu tiên tôi phải khóc vì điểm số.

Cứ nghĩ đến những đêm mẹ thức cùng tôi truyền sức mạnh, nghĩ đến lời động viên của hân là sống mũi tôi cay nghẹt. Tôi là kẻ vô dụng. Tay tôi tự động tra google các cách để tự sát.

...

Thế quái nào đọc xong tôi cười đau bụng, mọe kiếp, thế này thì tự tử kiểu gì hả tôi ơi! Gì mà: TRÂM MÌNH HOẶC NHẢY LẦU.

Ưu điểm :

+ Trầm mình : được đi bơi mát mẻ

+ Nhảy lầu : phi thân từ trên cao, gió thổi lồng lộng --> mát. Ít ra có cảm giác được bay.

Khuyết điểm :

+ Trầm mình : có thể bị cứu. 3 ngày sau mới nổi lên với bề ngoài không được xinh đẹp cho lắm. Bốc mùi.

+ Nhảy lầu : tư thế tiếp đất không được đẹp, cơ thể sẽ bị giựt.

Lời khuyên : nên nhảy vào ban đêm để không ai phát hiện mà cứu.

Ôi ô nghĩ nghĩ lại tức bụng hài muốn chết!(Sơ: =)) *Mấy chế cứ thử tra xem*). Đùa chứ tuổi còn chưa được nghiệm cảm giác quẫy trên nóc nhà là dư thừa thì sao nữa chẳng thiên về tự tử với tổ tiên được chứ."Phong Tâm."

Nhìn bên cửa là dáng hình cao cao của hắn. Thôi xong, mới vớt được tí tinh thần thì lại bị thả rơi xuống vực, tay vội đưa lên đặt ngang mặt, vội che đi nước mắt đang vô thức chảy, vội che đi gương mặt thảm hại của mình.

Cảm nhận được đệm giường lún xuống, hắn lại gần, tay hắn đỡ lấy tôi nâng dậy. Khẽ khàng để tôi dựa vào lòng mình, hắn nói.

"Số báo danh là 001069 cơ mà?"

"Ừ, a ui... sao mà dám gõ đầu tao?"

Khó chịu để hắn kéo cái má trái phát đau, tôi sục sục nhìn lại màn hình laptop.

"Đệt!! Tao gõ nhầm thành 096!!"

Nắm lấy tia hi vọng nhỏ nhoi, tôi tra lại lần nữa, điểm không tệ nha, quá sức tưởng tượng luôn.

Tim tôi như được hồi sinh, nó đập liên hồi, hít một hơi thật sâu... Tôi hét lên.

"BỐ MẸ ƠI CON ĐỒ CHẮC RỒI!!!!!"

Sau đó thì đứng lên giường, kéo hẳn đứng theo rồi nhảy loạn xạ một hồi. Đến khi mất thăng bằng ngã tiếp vào lòng hẳn thì hai chân tôi vẫn không ngừng giãy giụa để bộc lộ niềm vui sướng.

Đón lấy cái hôn nhẹ rơi trên môi, tôi cười rộ lên như thằng trốn trại lâu ngày, vui quá, vui đến nỗi không nói thêm được gì nữa.

"Nhìn đi đâu, nhìn tao đây này." - Tôi dùng ngón trỏ chọc chọc má hẳn.

"... Muốn quà không?"

"Hỏi thừa."

Tôi thấy hẳn cho tay vào túi quần mò mẫm một hồi, xong rồi chìa ra bàn tay phải đang nắm lại như đang giữ vật gì đó.

"Nhấn đúng không?"

Tôi thừa chất xám để biết được điều này. Sao chứ, tuổi biết nà khi tuổi đủ 18 tuổi cũng là lúc có thể kết hôn. Mà hẳn lại...

"Kẹo, ăn đi."

Vẻ mặt tôi be like (¯ - ¯) .

Đạch, thi sắp mặt lòng ra để rồi nhận cái cục kẹo bé tí tẹo này sao? Người nghĩ bốn vương rẻ tiền thế sao?

Trề môi rồi phồng mang trợn má hất mặt ngạo kiêu, tôi bày tỏ sâu sắc sự khinh bỉ đối với món quà này.

"Tâm."

"Không nghe."

"Tâm."

"Không nghe."

"Cún à."

"Gâu gâu."

Tôi đâu không lại vẻ đẹp trai lồng lộn khiêu dâm khâm diều của Vương Thư đâu. Đành đầu hàng nhìn hắn tự cho kẹo vào miệng mình rồi tiến đến nâng cằm tôi, hơi bóp hàm khiến tôi hé miệng. Sau đó là màn trao đổi nội bộ môi miệng.

Nói thật trước đây nghĩ mấy cặp tình nhân làm ra trò này được thì tởm thấy mẹ, nay nghĩ lại đúng là tự vả mông vào mặt.

Cứ say sưa quyền vị ngọt bên hắn, tôi quên hết trời đất mây xanh.

"Tâm, mày có chịu đi chợ không! Trưa chiều đến nơi rồi!"

Chỉ khi tiếng mẹ tôi từ lầu dưới vọng lên thì mới kéo được chút hồn về. Hốt hoảng kéo lại khóa quần, tôi xoắn xuýt chạy đi.

"Ra kia lấy hộ mẹ cái ví."

Tôi cun cút nghe theo. Ngoái ra sau đã thấy mẹ cười cười nói nói với hắn.

Chắc, tôi không còn gì nghi ngờ về lai lịch của mình nữa, tôi đích thị là được hốt về từ bãi rác số 3.

May mắn là được hắn đưa đi bằng ô tô mới oách. Bên nhau chưa bao lâu thì công việc lại réo hắn rời đi, tôi tiếc lắm chứ, nhưng biết làm sao được.

Đi cùng hắn, tôi hỏi khế.

"Này, nếu như tao bị bắt cóc muốn cứu mày phải đưa 100 tỉ nếu không chúng nó sẽ giết tao, mày sẽ nộp 100 tỉ chứ?"

Thấy hắn chậm lại bước chân rồi đứng lại. Tôi theo thế cũng đi nhanh tới sóng vai với hắn.

"Có."

Tôi mím chặt môi giấu đi nụ cười hạnh phấ-----

"Bo thêm tiền lo tang lễ."

Biết ngay mà, ảo tưởng cái éo gì cho mệt.

Nương theo ánh nhìn xa xăm của hắn về phía chân trời, tôi thấy từng áng mây phần cam hững hờ, hững hờ trôi khi mà ánh chiều tà buông xuống.

Sắc cam ấy ứng lên gương mặt hắn. Khiến gương mặt vô cảm ấy phảng phất cái buồn gì đó.

Nó vô tình nhuộm màu buồn lên cả một nỗi niềm vô hình trong tôi... một dự cảm không lành.

Vương Thư mắt nhìn áng mây cam nhưng lại không hề để tâm đến nó.

Hắn nghĩ đến một hình ảnh nào đó sắp tới, hắn nghĩ đến việc sẽ rời xa tên ngố.

*Sơ bị nhầm ở chương 30 đoạn Tâm với Thư ở siêu thị, phải là Vương Ngân chứ không phải Vương Thư hồi bé mặc váy đâu nhá =)))

-----oOo-----

Chương 32

Nguồn: EbookTruyen.VN

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

"Tâm đẹp trai, đẹp trai, thật đẹp trai, Tâm makes me bối rối a a a ~ Tâm đẹ--"

Tắt nhanh cái chuông báo thức, Phong Tâm vươn cao hai cánh tay, uốn a uốn éo cái hông cái mông như múa cột ước chừng được nửa tiếng, sau đó lại đặt lưng xuống, dịu dàng nâng tấm chăn đắp lại.

"Tâm, bố dậy rồi cút đi làm hộ con."

"Vâng, con yêu."

"Yêu cái mẹ anh, nhanh!"

Nhìn chàng trai đứng ở cửa đang gằm gà gằm gù cầm con dao thái, lưỡi dao bóng loáng sắc nhọn tưởng như chực chờ lao đến cắt đứt chú chim nhỏ bé của cậu, Phong Tâm không khỏi sợ hãi, đánh liều nuốt ực một ngụm, run rẩy bò khỏi giường. Cười hì hì vài cái lấy lệ.

"Thu Vân, chú mày cứ như bà mẹ 50 tuổi như vậy thảo nào ế."

"Em 20 trẻ lắm thừa 24, nuốt nhanh rồi biến lẹ."

Há to cái miệng, nhét vội nửa cái sandwich rồi Phong Tâm vợ lấy cái cặp bên cạnh đi ngay.

"Vợ ơi đưa anh đi làm."

"Vợ con kẹt, cút."

Từ tám bé dưới ách đô hộ của ác ma má mì, Phong Tâm sớm đã có phản xạ hơn người, tất nhiên cái dép bông đang lao đến với vận tốc 1000km/h chỉ là muỗi với cái cúi thấp người điều luyện.

Ngồi trong bé Ferrari 488 Spider quả nhiên là vừa sĩ ngoài vừa sướng trong, hahahahah dân tình trở mắt nhìn anh kìa, lòng phoi phoi gần chết.

Đang tính đứng lên thì bị Thu Vân kéo xuống.

"Anh là giáo viên đấy."

"Làm gì có luật cấm giáo viên quây?"

"Là người yêu tôi."

....

Rồi rồi, cất niềm vui riêng để giữ thể diện chung cho cả hai. Phong Tâm cũng đành ngoan ngoãn ngồi, lưng thẳng tắp, hai tay đặt ngay ngắn lên đầu gối, hai chân chụm lại, hết tư thế của bé lớp 1 chăm ngoan.

"Phụt." - Thu Vân suýt nữa thì bật cười haha thành tiếng.

Thấy cậu ta vui, Phong Tâm cũng chẳng ngượng ngừng gì, cũng cười theo.

Xe sang có khác, rất nhanh đã đến trường, Phong Tâm xuống xe, ghé đến cửa xe, lém lỉnh cúi xuống đặt lên má Thu Vân cái thơm nhẹ khiến cậu trai trẻ mặt đỏ rần. Thu Vân giờ ngón giữa cảnh cáo rồi vội cho xe đi ngay.

Chỉnh lại caravat một chút, Phong Tâm tiến vào trường trong làn ánh mắt ngưỡng mộ của học trò, chắc.

Kết thúc 4 tiết dạy, lúc này cũng đã 11 giờ kém rồi, Phong Tâm ngó sang bảng phân công giảng dạy, lén chụp lại rồi send cho số điện thoại thứ 2 trong danh bạ.

"Thầy ơi, thầy chưa kí sổ."

Hết hồn!

"Đưa đây."

Nhận lại quyển sổ đầu bài, học sinh nữ ngập ngừng hỏi nhỏ:"Thầy có bạn trai rồi ă?".

Phong Tâm không hề phủ nhận gật đầu.

Thế nhưng là bắt đắc dĩ thôi cưng ạ.

Ăn trưa qua loa cho xong cậu ngủ một giấc rồi lại đi làm thêm, làm thêm ở đây là đi làm gia sư cho cái nhà giàu chết tiệt nào đó, cái này lại là bắt đắc dĩ thôi! Cả chiều vật lộn với cái thằng nhóc ngỗ nghịch khiến cậu chỉ muốn cầm con dao thái tự đâm bụng tự sát để đỡ bức. Cái bọn nhà giàu, quả thật

rất khó ưa mà.

Chà, hoàng hôn buông xuống rồi. Dừng lại đứng nhìn màu hoàng hôn nơi bầu trời cuối đường nhìn, nhìn sang bên cạnh, Phong Tâm cô đơn đến lạ.

Hoàng hôn buồn đến vậy mà cậu từng nghĩ nó chỉ đơn giản là đẹp.

"Mọi thứ đều có giới hạn. Kể cả tình yêu tôi dành cho cậu."

Câu nói ấy được nhắc lại vào khắc này khiến cậu đau hơn bao giờ hết. Câu nói ấy từ 6 năm trước đã kết thúc giữa cậu và hắn - Sở Vương Thư.

Mặc dù rất ngại nhưng cậu là người thành thật, cậu khai thật chính là cậu bị đá chứ không phải cậu đá hắn, hắn tàn nhẫn đến vậy.

Nhớ 6 năm trước, ngay nơi này, ngay vào lúc hoàng hôn, hắn chợt nói ra câu ấy.

"Hả?"

"Chia tay đi."

3 chữ để kết thúc một mối quan hệ được hắn nói ra như thờ, rất tự nhiên rất bình thường.

"Được."

Khác với hắn, lời chấp nhận của cậu nặng nề, nó nặng như tảng đá, cậu nói ra với hắn nhưng lại nói với chính mình, quăng đá vào hắn nhưng tự đè đá lên mình.

"Xin lỗi."

"Vì tao ngu dốt? Không xứng với mày?"

"Không."

"Tình yêu của mày dành cho tao chỉ đến thế này thôi? Đến giới hạn rồi?"

Không để hắn nói thêm, Phong Tâm nhào đến xô hắn ngã xuống rồi ngồi

lên người hắn, cúi người túm lấy cổ áo sơ mi của hắn kéo lên.

"Nhưng tao vẫn yêu mày nhiều lắm. Sao ít vậy? Mày là con nhà người ta cơ mà? Mày tài giỏi cơ mà? Sao lại kém hơn tao thế?"

"Xin lỗi."

Tay giờ lên, suýt hạ xuống cái gương mặt đẹp trai chết tiệt của hắn thì dừng lại, cậu lấy nó tự đâm vào ngực mình. Tim cậu không yên, nó rút lên đau đốn, ngoài đau mà trong cậu cũng đau.

"Đừng nói.. xin lỗi.. dễ dàng như thế... Mày là Vương Thư cơ mà?"

"Xin lỗi."

Đừng xin lỗi, bởi hắn nói vậy chẳng khác nào đang nói ra lời thương hại cho kẻ ngu là cậu vậy.

Hai tay cậu chống xuống ai bên vai của hắn, cậu bật khóc. Trong cậu đang gào lên tiếng chửi bới bản thân, cậu cứ nghĩ mình chuẩn men lắm, thế mà lại dễ dàng khóc đến thế. Chỉ là chia tay thôi mà?

Chỉ là chia tay chứ có bị dao đâm gây chọc đâu? Sao đau đến thế!

Hít lấy một hơi nặng nề, cậu chực ngã vào lòng hắn để hắn vỗ về nhưng cậu kịp ý thức lại hành động, trừng đôi mắt đỏ ngầu nhìn thẳng đôi mắt đen không đôi sắc của hắn.

Không bị thứ gì lay động, vẫn bình chân như vại, quả nhiên là hắn. Kẻ ngỏ lời yêu là hắn, kẻ ngỏ lời chia tay cũng là hắn luôn, mông lung hết trò đùa. Mà có khi hắn đem cậu chơi đùa giết thời gian, chán rồi nên mới vứt đi dễ dàng đến vậy.

"Mọi thứ đều có giới hạn à? Đâu có. Tình yêu tao dành cho mày là... vô hạn mà."

Nói ra một câu sến như thế, cậu đứng dậy, rút ra cái iphone 7 trước kia hắn tặng cậu, tháo vòng ra, đem tất cả ném vào người hắn.

Ra về lạnh lùng xoay lưng cất bước đi, đi được nửa đường chân vô lực

khụy xuống, tay cậu đè lồng ngực phập phồng, khó khăn đưa tay vuốt vuốt ngực trấn an mình. Ngẩng lên nhìn ánh hoàng hôn nơi cuối con đường dần nhòe đi dưới con mắt ngập nước, cậu cười khổ lấy một cái.

Một ngọn gió giữa trời đông thoáng lướt qua người cậu, cậu rùng mình một cái, trách gió vô tình mà hắn cũng chẳng hữu ý. Hắn cùng gió bắc là cùng một dạng, lạnh lùng giữ riêng mình không nổi phải đem đi làm tổn thương người khác.

Khốn nạn.

Ôi xong, cậu khóc rồi, cậu khổ rồi, biết dựa vai ai khóc nữa đây?

"Anh sao không nghe điện thoại? Này, này!!"

Giật mình một cái, dòng hồi tưởng vụt tắt, cậu nhào đến ôm lấy chàng trai cao lớn trước mặt.

"Điện thoại hết pin rồi."

"Rồi rồi." - Thu Vân đặt tay lên lưng Phong Tâm - "Về nhà thôi."

Vai của Thu Vân lớn, cũng rắn chắc, cũng ấm áp, nhưng không thể bằng Vương Thư.

Sau chia tay, hắn rời thành phố A trở về Pháp, chỉ đến chào nhà cậu một tiếng, nhìn cậu một cái rồi đi.

Đã tự nhủ chỉ là đang mơ, nhưng không thành, mỗi sớm mai thức dậy, nhìn con gấu nâu to bự hai mắt tròn xoe trước mặt, Phong Tâm lại nhìn phía ngực chằng chịt vết khâu của nó. Cậu lờ tay chọc thủng nơi ấy của nó, định rút đi nhưng lại không nổi, nửa đêm đem kim chỉ khâu lại, cậu vụng về, khâu vừa xấu lại vừa đau tay, kim chọc tay cậu như chọc tim cậu, thật đau.

Rút không nổi giữ càng đau, cậu biết thế nhưng cậu vẫn còn yêu hắn, cậu ngu cậu tự chịu.

Thế thôi.

-----oOo-----

Chương 33

Nguồn: EbookTruyen.VN

"Gần được một tháng rồi."

"Hả?"

Tôi giờ quyền lịch ra trước mặt Thu Vân, chỉ vào số 28 to đùng, nhắc lại câu ban nãy: "Gần được một tháng ừ á."

Xem xem, thằng nhóc không may may quan tâm đến tôi! Nó vén áo gãi gãi cái lưng rồi lại nằm dài ra sofa.

Tôi đứng lờm Thu Vân, treo lại quyền lịch rồi đi đến ngồi bên cạnh nó.

"Tóc mái dài rồi, cắt đi."

Vừa nói, ngón tay tôi khẽ vuốt từng lọn tóc của Thu Vân, tóc nhóc con cứng hết lông nhím, trông cứ bướng bướng bình bình y hết tích cách của nó.

Nhớ lần đầu gặp thằng nhóc này là một chiều mưa nặng hạt. Khi đó tôi đang đứng dưới mái hiên của một KTX nam ngay gần trường dạy của mình.

"Vân Vân!! Em muốn cưới anh!! Bố mẹ a--"

"Điên à!! Tôi mới có 20 chệ tậ 25!! Tôi không muốn lấy gái già! T-"

"Chát!"

.....

Eh? À rế? Tui, tui đang lạc vào phim trường nào đó đúng không nà?

Phân cảnh của bộ phim 8 giờ? Khi mà nữ chính a.k.a (also known as) bà chị già sống chết đòi cưới nam chính a.k.a bé trai trẻ. Nhưng trớ trêu thay, nam chính không có bằng lái máy bay, ẻm chỉ là bé ngoan còn đang lưu luyến chiếc khăn quàng đỏ, em là bé ngoan đi ngủ đúng giờ, vừa hết "Chúc bé ngoan" là em mới ngủ.

Chà, nữ chính cũng thật mạnh mẽ, cho quả Như Lai Thần Chưởng vào má nam chính, thật chẳng khác nào cảnh nữ giáo viên mầm non vả liên hoàn 36 hits vào má học sinh, khiến em sắp mất lộn.

Haizz bép xép chuyện người ta là không tốt, tôi lựa chỗ xa xa tính lánh đi thì bị chị nữ chính túm tay kéo vô. Douma, nữ nhi cái éo gì con khủng long này, tay nó dường như sắp bóp nát xương tôi đến nơi!!!

"Anh bảo anh gay? Vậy hôn người này thử xem!" - Nữ chính said.

"À rế?" - Người qua đường rất tốt rất biết điều nhưng nhọ a.k.a Tâm đẹp trai said.

"Được thôi." - Nam chính said.

Người qua đường rất tốt rất biết điều nhưng nhọ a.k.a tôi sống chết né cái môi đang chộp tới, vùng vẫy chạy chối chết. Mẹ nó, thằng này khỏe như trâu, đem bẻ hai cánh tay tôi ra sau rồi khóa lại, một tay giữ, tay kia nó bóp má tôi khiến môi tôi chu ra.

Douma!! Đừng có nhăn cái bản mặt nhá!! Là mày cưỡng hôn anh!!

Chu mi naaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa!!!!!!!!! Heo mi!!!

Nó hôn tôi mà chả khác gì yêu ma hút dương khí của nạn nhân.

"Đôi cậu nam nam các người hay lắm, cái thằng đeo kính kia! Tôi chúc anh cục nát tươm bươm thành bố thiên hạ!"

À... tôi đeo kính nè. Nó nói tôi... hả?

Khóc cái mẹ chị gái! Chị khóc cái éo gì cơ? Chính chị bắt thằng nhỏ hôn tui mà? Chính chị đem tui đây vào mà? Tui có lỗi gì chứ?

Tui đẹp trai ừ, nhưng đó không phải tội!

Vì nếu đẹp trai là tội thì tôi đã sớm bị tử hình rồi!!Không, tôi bị lạc trọng tâm, cái chính là, trình tiết tui cẩn thận giữ gìn trong chốc lát liền bị cướp mất?

"Tôi sẽ chịu trách nhiệm với anh."

Nhìn nam chính một thân cao to đen hôi, thiết nghĩ tôi không hẳn là gay, cũng không có nhu cầu tìm người yêu, rước cái thằng gấu này về làm cái méo gì cơ chứ.

Hừm hừm, tôi đập vai nó một cái, bật ngón cái, môi nhếch lên cười, nháy một bên mắt và nói: "Anh hùng vô lệ, Gia mỗ xưa nay hành hiệp trượng nghĩa không cần đền đáp, kiến nghĩa bất vi làm người thế ấy cũng phi anh hùng."

Tôi oai hệt Lục Vân Tiên, nếu như được mặc áo cổ trang, tôi sẽ tra kiếm vào bao rồi phát mạnh tay áo, tiêu sái rời đi cho xong.

Nhưng không, trời vẫn đang mưa...

Thật ngại ngần, lại đứng co ro một chỗ chờ mưa ngưng....

"Tôi nghiêm túc." - Thằng bé nói tiếp - "Tôi có thể đền bù."

"Tiền?"

"Không thành vấn đề."

Nghĩ có thể đền bù tôi bằng tiền sao?

Nghĩ tôi rẻ rúng vậy sao? Khinh người quá đáng.

"Đền anh 500k đê."

Bất quá, tui rẻ tiền vai đó, cho tui tiền đi... Tiền là tiên là phật mà o(∩ □ ∪)o o(∩ □ ∪)o .(=))))

Thấy cái điệu lục túi rồi soát ví của nó, tôi thấy bối rồi, đúng kiểu không có tiền xong ra vẻ. Chắc chuẩn bị viện cớ để quên tiền ở nhà đây mà.

"Về nhà tôi lấy được không?"

Tao biết mà ∩ (∩ ∇ ∪) ∩ .

"Trêu thôi, bye bye."

Vừa lúc mưa đã ngưng, tôi nhanh chân bước đi đến trạm xe gần nhất, tự thôi miên mình rằng vết hôn chỉ là chó cắn thôi. Một ngày xui xẻo giữa các ngày xui xẻo.

Sau đó thì tôi lại gặp thằng nhóc, bảo tình cờ duyên số thì hay quá, chính xác thì nó phục kích tôi!!

"Tôi sẽ đền bù."

Em trai, đừng nhai câu đó nữa, mạnh mẽ lên, cầm cục tiền 500k vả vào mặt anh cái.

"Không cần, chỉ là chó cắn thôi mà."

"Nhà tôi giàu."

".... Em trai này, thay vì nói chuyện như thằng thiếu năng ý, thì hãy đưa anh tám séc cho oai nhé. Nào, thiếu gia về cho."

Ôi ô tui già rồi đâu không nổi sức trai trẻ các người đâu!!

Bị nó dòn cho phát vào tường, tôi chỉ biết dùng hết công lực đời mình để giấu đi vẻ sợ hãi trên mặt.

"Thế giờ cậu muốn sao?" - Tôi lạnh lùng hỏi.

"Muốn đền bù cho anh." - Nó lạnh lùng đáp.

"Thế đưa tiền đây." - Tôi lạnh lùng nói.

"Về nhà tôi lấy." - Nó lạnh lùng nói.

Nhà máy là cái ngân hàng đúng không nà?

Để bớt phiền, tôi đành cun cút theo nó. Nhìn quả xe mui trần cực kì sang chảnh hãng nào thì tôi chịu đang đậu ngay trước nhà chờ sẵn. Lúc này tôi tin nhà nó giàu rồi đấy, được, thế phải đòi bồi thường gấp đôi!Ai ngờ.

"Bác gái!! Đó chính là người khiến anh ấy hủy hôn với cháu bác ời!!"

Mới bước vào, chưa kịp khen xong nhà thằng bé thì đã bị chị gái quen quen chỉ thẳng mặt gào lên.

"Vân, con thật sự là gay? Kia là bạn trai con?" - Người phụ nữ trung niên vỗ về chị gái, nhẹ giọng hỏi.

Thằng nhóc áy náy nhìn tôi.

Tôi áy náy nhìn bác gái.

"Nó xạo lờ đấy bác." - Tui rất muốn nói câu này, nhưng nhìn đám vệ sĩ hầm hầm cái mặt tưởng như chỉ chờ lao đến thông nát cục tôi, nên đành thôi. Nặng ra nụ cười hòa nhã khoe đủ hàm trên, tôi e dè nói:"Cháu chào cô ạ...."

Mặt bác gái sầm lại. Đám vệ sĩ đã đặt tay bên hông sờ tìm súng.

...

"Hức hức... Cô... cháu biết Vân là bảo bối của cô. Hức... cháu yêu Vân thật lòng... Nhưng nếu cái tình yêu này làm hủy hoại tương lai của Vân... thì cháu sẽ chấm dứt nó. Thưa cô, cháu yêu Vân, cháu biết cháu tốt nhưng cháu rất tiếc. Chào cô, cháu xin lỗi... hức hức."

Xong, kết thúc vai diễn, đang tính rời sân khấu chuồn êm thì bị đám vệ sĩ lao tới tóm gọn.

Quả này lên bàn thờ ngăm gà khỏa thân được rồi.

"Mẹ đồng ý cho hai đứa quen nhau. Người này không tồi, hai đứa từ giờ hãy sống chung với nhau."

Bác gái buông xuống một câu xanh rờn trước gương mặt ngơ ngác nai vàng của tôi.

Thế đấy, từ đó đến nay gần được 1 tháng rồi, tôi giây ấy muốn phản đối nhưng sợ ăn kẹo đồng nên lại thôi. Bất đắc dĩ đi ở chung với thằng nhóc này.

Đời tôi biết trôi dạt về đâu đây...

"Thu Vân, nhích ra anh lấy điều khiển."

Mở TV, chưa gì đập vào mắt là khuôn mặt chết không bao giờ quên.

"Anh Daniel, phải chăng việc đính hôn của anh với cô Rose - Con gái tập đoàn O.S.W là sự thật?"

"Bữa tối bí mật giữa anh và nữ diễn viên Andree tối qua có phải..."

"Tập đoàn Sở Vương sắp tới sẽ vươn dài..."

"Xin anh cho biết thêm..."

"Bla.... blo..."

Gương mặt phủ một lớp băng kia không một chút động, đường hoàng đi giữa đám đông phóng viên, xung quanh hẳn dường như là bốn bức tường vô hình. Bốn bức tường ấy khiến kẻ nào cũng phải e ngại khi đến gần.

Chuyên vài kênh vẫn đập vào mắt cái mặt nỏi đó, thật nhỏ khi người yêu cũ là người nổi tiếng nha.

"Daniel, Sở Vương Thư."

"Hà?"

Thu Vân ngồi dậy, giật lấy cái điều khiển từ tay tôi, nhấn mạnh cái nút đỏ

tắt ngay TV.

Giọng nó có chút tung tức.

"Anh rề tương lai của tôi." - Thu Vân nhếch miệng chán ghét - "Cái tên ngạo mạn, hấn ta rù quyền chị tôi, khiến bà ta đêm ngày mê mệt năng nặc cưới hấn bằng được. Hấn ta mà yêu chị tôi có mà trời sập, sớm chỉ muốn có nhà tôi hậu thuẫn. Nhưng cứ mơ đi, tôi sẽ không cho hấn cơ hội nào hết." "Mãi lúc sau tôi mới gật đầu hiểu.

"VẬY... nhà cậu sắp có cưới hỏi đấy à."

"Nếu không có gì thay đổi, chắc cuối tháng sau."

À, ra thế. Hiểu rồi, tôi mang máng hiểu được lí do hấn chia tay tôi rồi.

"Tâm?"

"Không có gì, ăn phải ớt, cay quá."

Ngồi nhanh dậy, tôi hướng phía nhà tắm, đóng rầm cửa lại. Tựa vào cửa, tôi nhìn chính mình trong gương.

Thảm hại, lại khóc.

Hai bàn tay tôi xò ra hứng từng hạt nước mắt rơi xuống, rồi lại đưa lên xoa xoa cái chóp mũi đang cay phát đỏ.

"Hấn thông minh vậy mà. Hấn biết hấn cần gì..."

Hấn đá tôi là đúng lắm, bởi tôi sẽ chẳng giúp gì được cho kẻ thích đứng trên đỉnh cao là hấn.

Gia Phong Tâm tôi, chỉ có thể phô ra cái ngốc ngồ cho hấn xem chộc hấn vui, chỉ có thể động viên hấn, ngân nga câu hát nhẹ nhàng. Chỉ có thể yêu hấn sâu đậm.

Nhưng có lẽ hấn không cần.

"Choang."

Lúc tôi nhận thức được thì đã thấy tay mình đầy máu. Ngẩn ngơ nhìn chiếc cốc thủy tinh sớm vỡ nát trên nền đá hoa, nhìn vết máu chảy dài trên cổ tay.

Tôi điên rồi.

Lí trí kêu gào tôi mau dừng lại nhưng không thành, đau đến thế, xót đến thế mà tôi lại thấy hả hê. Vết cắt trên cổ tay mỗi lúc càng dài thêm, nó dài đến mấy cũng chẳng thể bằng vết rách nơi tim tôi bây giờ.

Tôi điên rồi, điên thật rồi.

"Rầm!"

"Anh điên à!!!"

Ngẩn ngơ nhìn cái khăn bông trắng dần chuyển sang đỏ, tôi ngược lên nhìn Thu Vân.

"Đau quá."

"Tự dung anh cắt tay làm cái gì!"

"Thật đau..."

Lần đầu tiên tôi khóc trước mặt một người con trai khác ngoài hẳn, nước mắt tôi cứ xối ra không biết vì đau thể xác hay đau tâm hồn.

Mở miệng ra tính nói gì đó thì thấy cổ họng khô khốc, gì cũng không nói ra được ngoại trừ tiếng nấc nức nở.

Mím môi lại, tôi cứ thế mà khóc, khóc cho đến khi khóe mắt xon xot đau đau, khóc cho giọng lạc dần, khóc cho đến khi bị Thu Vân khống chế không cho hành xác nữa.

Môi tôi run run, đến lúc nhả răng ra đã thấy hoen hoen máu tươi.

"Chết... sẽ hết đau... đúng không?"

Nhưng tôi thực sự chưa muốn chết.

Tôi sợ chết đi rồi sẽ không thể thấy hấn nữa, tôi sợ chết đi rồi hấn không còn nhớ đến tôi nữa.

À, hấn sớm đã quên tôi rồi. Ảo tưởng cái gì chứ....

Bụng tôi đột nhiên truyền đến cơn đau, tưởng như dạ dày lòng con lòng mẹ thắt hết lại, tưởng như đang có ngọn sóng dữ đang cuộn trào trong tôi.

Ôm bụng gục xuống, tôi gồng kiềm chế cơn đau, trán tôi nổi đầy gân xanh, mặt tôi trắng bệnh đành gắng gượng nói, dọa cho Thu Vân cuống quýt phát hoảng.

"Thuốc.."

"Ở đâu??"

"Tủ đầu giường... ngăn kéo thứ ha--"

Cơn đau ập đến dữ dội quật ngã ý thức của tôi, tôi ngất lịm đi trong vòng tay của Thu Vân, đem theo vết thương từ mảnh vỡ thủy tinh, đem theo trái tim bị giày vò nát vụn chìm sâu.

Thật ra sáu năm qua tôi vẫn giữ nỗi ảo tưởng nhỏ nhoi giống mấy em gái học sinh trung học, vẫn ôm ấp giấc mơ hấn trở về nổi lại tình xưa.

Nhưng giờ kết quả quá rõ ràng, tôi không muốn bị tổn thương thêm nữa, thà rằng bị đánh đập vào thân xác, chứ cái kiểu hành hạ tâm can thể này, khổ lắm.

Tôi ước có thể moi tim ra mà tự tay bóp nát nó, bóp chết cái thứ tình cảm vô vọng viễn vông.

Tôi phải mạnh mẽ, tôi là Gia Phong Tâm.

Sơ: Thật ra chỉ là chút làm màu =)) style truyện của Sơ là ngọt lịm hường phấn mà <3

*Nhờ sự quan tâm các nàng giúp Sơ có động lực nên ra truyện nhanh vậy á
<3 iu thurn*

À ai thi chưa xong thì thi tốt nhaa.

-----oOo-----

Chương 34

Nguồn: EbookTruyen.VN

Thật ra tôi bị bệnh về dạ dày.

"Có cần đi khám không?"

"Không sao, thi thoảng mới đau dữ dội vậy thôi."

Thằng bé hai tay chấp sau lưng, đầu cúi cúi đi vòng quanh sô cô la, bánh đa sữa đậu nành đậu nành buôn ma túy chắc chỉ đợi nói câu: "Sống hay chết trả lời mau." mất thôi.

"Hay cứ đi khám cho chắc."

"Đã bảo không sao mà."

"Anh đừng có giấu tôi."

Cái khuôn mặt anh tuần của nó cau hết lại, tôi tiện tay bóp má nó một cái làm môi nó chu ra.

Buồn cười hết sức, tôi ôm bụng cười ngặt nghẽo.

"Á hự."

Mẹ nó, bụng tôi lại đau.

"Đưa anh mày đến bệnh viện cái..."

Pí po pí po, thật nhanh đã đến bệnh viện. Toan mở cửa xe đi xuống thì nó chặn tôi lại, túc tắc ra ngoài mở cho tôi. Thậm chí còn bế xốc tôi lên, không hề kiêng nể ánh mắt của mọi người xung quanh mà đi vào như thật.

Mợ nó, lần thứ 2 trong đời tôi phải chịu nhục như thế này!!

Đầu mắt với bạn bác sĩ tầm 5 phút, tôi đưa tay dụi dụi mắt xin thua.

"Trước đây cậu đã bị viêm loét dạ dày tá tràng đúng chứ?" - Bác sĩ vừa nói vừa lật sổ khám bệnh của tôi.

"Ừa."

"Là do stress cùng chế độ ăn thất thường trong khoảng thời gian dài."

"Biết rồi còn hỏi?"

Thấy tay mình động động, quay sang thì thấy Thu Vân đang bám lấy day day. Mặt nó vẫn còn nhăn kinh lắm, gương mặt ấy thoáng qua nét sợ hãi, nếu như nó có tai cúcn thì hẳn đang rủ xuống đến chân mắt.

Tôi xoa đầu nó, ra hiệu I'm fine.

Tôi mắc bệnh này từ 6 năm trước.

Chia tay hẳn là cú sốc quá lớn với tôi, suốt khoảng thời gian dài, tâm lí tôi bị chèn ép đè nén cực độ. Cũng chẳng thiết ăn uống gì, đói quá ăn tạm bợ thứ gì đó mà không cần nhìn.

Bê tha cực độ, cứ mãi như thế cho đến lúc mẹ đến thăm kí túc xá của tôi, lúc đấy tôi đã ngất gục trên nền gạch.

Haizzz nghĩ lại thấy mình ngu đếch kể hết, chỉ muốn quay ngược thời gian và thẳng Tâm đó 36 hits rồi nhồi nhét nó ăn cơm!

"Có hay uống thuốc ngủ không?"

"Có."

"Dùng thường xuyên?"

"Mỗi ngày, dạo đây có tăng liều lượng."

....

Vâng, em biết em sai rồi, xin bác sĩ đừng cáu giận trừng em nữa.

Bác sĩ không hiểu đâu, không dùng thuốc ngủ chắc em chết vì đêm trắng chứ không phải dạ dày mất.

"Sống lỗi quá, biến chứng cũng phải."

Nhìn tờ chuẩn đoán sau nội soi rồi lại nhìn tiếp ảnh chụp X - quang, tôi cũng không bắt ngờ lắm.

"Có cần mổ gấp không?"

"Mổ càng sớm càng tốt."

Này Thu Vân, anh mày mới là người bệnh, không phải mày, đừng trưng ra cái mặt sắp chết đó."Cuối tháng sau bận không, Dương Du?"

"Ok ok."

Tên bác sĩ này chính là người quen của tôi chứ đâu xa, thằng Dương Du này trốn bố mẹ đi nộp vào trường y mà đáng lẽ nó phải nộp vào đại học tài chính. Lừa dối bố mẹ suốt 4 năm giờ không dám vác mặt về phải sống chui lủi ở thành phố C.

Haizz lũ nhà giàu thật khó hiểu, giá nó suy nghĩ như hấn thì bố mẹ đã yên lòng.

Khi đã yên vị ngồi xe rồi, Thu Vân vẫn một mực nắm chặt tay tôi sợ buông ra tôi chạy mất không bằng.

"Em trai, anh mày có phải ung thư giai đoạn cuối đâu?"

Nó bất ngờ kéo lấy tôi, ôm trọn tôi vào lòng. Tôi đặt tay lên vuốt vuốt bờ vai rộng đang run run của nó. Tôi an ủi nó và tự an ủi chính mình. Tôi từng nghĩ gặp được hấn là may mắn lớn nhất đời mình, nhưng không phải,

là xui xẻo lớn nhất đời mình.

Hắn khiến tôi ảo tưởng quá nhiều điều mà quên đi những thứ đơn giản nhất ngay gần bên tôi.

"Ôm đủ chưa? Về thôi."

Tối đó, tôi cầm lên lọ thuốc ngủ, tính cất đi thì bị Thu Vân đoạt lấy, nó không nói không rằng ném một phát bay vù ra ngoài cửa sổ.

Nhanh gọn dứt khoát, giỏi lắm.

"Vì điều gì?" - Nó hỏi tôi.

"Muốn nghe à? Trẻ con đi ngủ sớm đi."

"Vì Sở Vương Thư?"

Tên của cái thằng khốn nạn ấy vang lên khiến tôi thất thố vài giây, sau cũng không chối làm gì, gật đầu.

Tôi vừa mới gật đầu thì trong mắt Thu Vân tóe lửa, tay nó nắm chắc lại như muốn đâm ai đó thật lực. Cái nét bừng bừng thường ngày của nó bỗng nghiêm túc đến lạ, từ nó thể quái nào tôi nhìn ra hắn, hắn đã từng bảo vệ tôi với khuôn mặt ấy.

Diễn đạt đến như thế cơ mà, rùng mình một cái, tôi nhanh xóa bỏ ý nghĩ cho rằng Thu Vân cũng sẽ giống hắn.

"Thôi ngủ đi. Đừng nhắc đến Sở Vương Thư trước mặt anh, quá khú thôi."

Lật chăn lên vừa mới thò chân vào thì bất ngờ bị đánh úp, tôi nằm sấp, bụng lập tức quặn lên.

"Thu Vân." - Tôi cắn răng gằn từng chữ.

"Tôi sẽ giết hắn."

Xong, nó chỉnh lại tư thế của tôi, cụp đuôi đi ra ngoài, lúc sau còn nhớ quên đóng cửa.

Có lẽ nó thích tôi, tôi chưa ngu đến độ không nhận ra, nhưng mà....

Anh mày vẫn còn tuổi thanh xuân phơi phới đang chào đón nhá! Không thể để cái thứ tình yêu vớ vẩn nào đó trói buộc tiếp đâu! Mơ đi cưng!

Một ngày đi làm bình thường như bao ngày, kì lạ là con cún hôm nay bỏ mặc tôi tự thân vận động đi làm.

Ôi ô, cả thế giới ruồng bỏ tôi!!

"Rùm brùm."

Tiếng còi xe vang lên, ngoái ra sau đã thấy chiếc xe thể thao màu đỏ quen thuộc.

"Đệch, giờ mới vác cái mặt đi đón anh mà---"

Như thể bị cướp đi giọng nói, tôi cảm luôn không thể nói tiếp.

"Tam."

Trái đất hình tròn không gì là không thể quả đúng thật, lúc tôi cần nhìn hấn hấn không tới, lúc cần tránh xa hấn hấn lại đến. Sở Vương Thư, dù có thay đổi màu tóc sang vàng để dài buộc gọn, dù có đeo kính thì vẫn không giấu đi đâu được sống mũi cao dong dỏng đầy kiêu hãnh. Hấn có thay đổi ra sao tôi vẫn nhận ra, trừ phi hấn hóa thành tro thôi, bởi, giọng hấn không thể lẫn đi đâu được.

Cái câu "Dù người có hóa thành tro ta cũng nhận ra" xạo một cách buồn cười.

"Tam, anh đợi lâu không? Trưa đã ăn gì chưa?"

Khác với cái tên chỉ hạ kính xe gọi tôi, Thu Vân nhanh xuống xe nhét vào tay tôi túi giữ ấm, hỏi han đủ kiểu như thể 10 năm gặp lại.

Ngắc ngứ mãi tôi mới nặn ra một câu hoàn chỉnh: "Có việc gì à?"

"Chị và hấn đi thử đồ cưới, tôi bị bắt đi theo."

Chân tôi như bị đá đè, không nhúc nhích nổi phân nào, cứ đứng như trời trồng, đầu cứ cúi gằm xuống. Tôi không dám ngẩng lên, tôi sợ phải thu cái gương mặt kia vào mắt, sợ lại đè đậm thêm hình ảnh của hấn vào trí nhớ.

"Anh tự về."

"Không, đợi tôi gọi xe đến, anh quên à? Đến cuối tháng rồi đây."

Chết tiệt.

Hấn suýt nữa thì hại tôi tiếp, rõ ràng hôm nay đã nhớ nhớ đến bệnh viện mổ cho xong cơ mà.

Gật đầu đồng ý, tôi đứng lại cùng Thu Vân chờ taxi đến. Từng giây từng phút tôi thở gấp, tôi nín nhịn giấu đi vẻ căng thẳng trên gương mặt, tôi cầu cho xe của hấn thật nhanh biến mất khỏi tầm mắt.

Tôi được dặn stress liên quan mật thiết đến tình trạng bệnh, không được để tinh thần căng thẳng, nhưng tôi không làm được. Càng có phủ trắng sự xuất hiện của hấn thì hấn càng xuất hiện nhiều.

"Tâm."

Hai chân tôi bị cái gọi tên nhẹ nhàng ấy làm cho mềm nhũn, dựa vào người Thu Vân, tay tôi đè bụng hòng kiềm chế cơn cồn cào nôn nao.

Đừng gọi tôi nữa.

"Phong Tâm!!"

Tay tôi đè ngực.

Tim tôi đập thành thịch, nó sợ hãi đập thật nhanh. Cùng lúc bụng tôi lại tái phát cơn đau.

"PHONG TÂM!!!"

Trong lúc mơ mơ màng màng, tôi chỉ kịp thấy hấn bị Thu Vân đẩy ra xa không cho tiếp cận tôi. Gương mặt lạnh kia còn có thể trưng tiếp ra sự lo lắng nữa sao? Diễn chưa thấy chán?

Thà rằng làm như người lạ không quen không biết, đừng làm ra vẻ quan tâm kia nữa.

Tôi không quan tâm, tôi mặc kệ hấn, thật mệt mỏi.

"Cút!"

"Cậu ấy bị làm sao?"

"Đếch đến lượt anh biết, cút!"

Muốn ngắt mà cũng không yên, hai người này cứ ồn ào ồn ào....

"Bệnh.... viện." - Tôi thều thào nhắc nhở.

Mợ nó, đánh nhau thì để sau đi, cứu tôi đã rồi muốn cời truồng giữa sở thú độ vòi vòi cũng được.

-----oOo-----

Chương 35: Không thể nào ghét suốt đời vì còn yêu rất nhiều

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chưa gì đập vào mắt đã là cái mặt cười nham nhở của thằng Dương Dư.

"Chuẩn bị tâm lí chưa, mai tiến hành phẫu thuật nha."

"Tổng là hết bao nhiêu?"

"Boss Thư trả hết cho rồi."

VCL.

Thôi kệ đi, không cần phải áy náy hay biết ơn gì sất, bệnh này cũng một

phần do hấn gây ra mà thôi.

Nhìn xung quanh phòng bệnh, rõ ràng đây là phòng Vip, may mà không chết vì sĩ diện. Suýt thì tôi tính nói "Đề tôi tự trả tiền" rồi đấy. Chứ có trả, chắc là bán nhà đi mất.

Thôi không lo nhiều, dưỡng bệnh cho tốt đã.

"Cái thằng ăn hại kia."

.....

Tôi ngửi thấy mùi sát khí cực nặng đang vây kín phòng bệnh.

"Mày không coi mẹ mày ra gì."

Sợ hãi ngó sang cầu cứu thì đã thấy thằng Dư biến mất, sợ hãi nhìn ra cửa đã thấy bóng dáng của ác ma má mì. Thôi xong, quả này không chết vì bệnh cũng chết vì mẹ bóp chết thôi!

Nhanh Trí đặt chéo hai cánh tay tạo hình chữ X làm lá chắn, tôi sợ hãi gào thét.

"Pi xà, tội thân đáng chết!"

:(Xem mẹ tôi ỉ thế hiếp đáp dân lành kia, a a, đứt tai tôi mất!!

"Khá khen cho tên nghịch tử nhà người, lệnh giờ ngộ ngày mai tiến hành phẫu thuật, phải thành công, nếu không, đem trăm thị chúng."

"Tuân chỉ, a, a, đau con.. a ui..."

Áp tay lên vành tai đã đỏ bừng, tôi sụt sịt muốn khóc. Mắt tôi ngấn lệ long lanh, môi tôi xịu xuống đáng thương, hai hàng mi rủ xuống thật thương tâm.

Nhưng mẹ tôi sớm đã miễn kháng với skill chí mạng này, bà vươn tay ra tưởng véo tai ai ngờ chỉ đặt nhẹ nhàng lên bụng tôi.

Bà nói khẽ:

"Đừng tự hủy hoại mình, mày đau, mẹ cũng đau."

Thấy mẹ tôi hai vành mắt đã phiem đỏ, tôi theo thế cũng đỏ lựng cả mặt. Vội đưa tay dụi dụi mắt, tôi xúc động ghé vào bờ vai mảnh của mẹ.

Mẹ tôi vẫn luôn tuyệt vời đến vậy.

"Con xin lỗi."

Hít một hơi dài, tôi ôm chặt lấy mẹ.

Tất nhiên là phẫu thuật thành công, vết thủng ổ loét tá tràng đã được khâu lại hoàn hảo. Trải qua một tuần dưới sự chăm sóc đặc biệt, tôi đã khá hơn nhiều.

Thật sự rất áy náy khi đến tuổi này rồi tôi vẫn làm phiền mẹ. Tim tôi thất lại, tôi bất lực nhìn mẹ loay hoay lui húi chăm sóc, tôi tự trách mình bất tài. Đáng lẽ tôi không nên lụy tình để rồi làm khổ cả mẹ.

"Mẹ... mẹ."

"Đói?"

"Con... xin... lỗi."

Dù đã 24 nhưng trước mẹ tôi vẫn cứ là đứa nhóc 14 đang tuổi dậy thì, dễ giao động. Tôi thở không thành hơi, cứ vùi mặt vào hai lòng bàn tay mà thút thít. Cứ nghĩ mẹ ngày một già đi, ngày càng khổ vì mình là tôi lại đau xót cháy tim gan.

"Khóc cái gì? Cái thằng mất dậy như mày mà cũng dám khóc lóc vớ vẩn?"

"Mẹ.. mẹ nhặt con từ bãi rác là sự thật... Làm gì có ai phũ con cái như mẹ..." "Đây cũng không có loại con cái mất nết như mày."

"Oa oa oa tui khổ tâm dễ s---"

"Hahaha... hự..."

... Tôi thật muốn cắm đầu xuống đất chết luôn cho rồi!! Rõ ràng mấy người kia đều đến đủ cả mà không vào! Cố tình đứng ngoài thu hết vẻ làm nũng của tôi!!

Còn dám cười!!

Ôi ô hình tượng Tâm băng lãnh ngầu lòi bấy lâu nay mất công gây dựng đã đổ tan nát.

Đếm xem ai đến, đầu là bố tôi, tiếp là thầy Vũ, tiếp là chú Lãnh, tiếp nữa là Vương Ngân, tiếp tiếp nữa là Thu Vân.

Và còn 2 người phụ nữ kia là...

"Con dâu."

Không đùa đâu, hai người này đều đồng thanh nói hai từ trên làm tôi ngo ngác.

Eh, tôi đơn giản chỉ là Gia Phong Tâm, 24 tuổi nghề gõ đầu trẻ. Kiếp trước làm gì mà có phước dữ dội vậy? Có cần thăm bệnh mà kéo nguyên một dàn không?

"Thu Liên, Lan Lan?" - Mẹ tôi bất ngờ nói.

Mẹ tôi quen họ!?

"Phong Ly?" - Hai người phụ nữ kia cũng bất ngờ.

Họ quen mẹ tôi!?

Chưa kịp ý thức xong tình hình thì đã thấy ba bậc phụ huynh ôm nhau thăm thiết trước bao ánh mắt lạ lẫm. A a họ tỏa ra hiệu ứng sáng lấp lánh a a chói lóa mù mắt chó rồi!!

Giây phút đồng râm gặp nhau sau bao tháng ngày thất lạc là giây phút thiêng liêng hơn bao giờ hết. Giây phút ấy vĩ đại hết như siêu nhân sịp đồ giật lại được chiếc sịp thân mến từ tay yêu quái, hết như Mã Văn Tài tìm ra Lương Sơ---

Lạc trọng tâm, cái chính là...

"Eo ơi ngày xưa tôi ship cặp này trước, mấy cô bắt chước tôi?"

"Tào lao, bà này nhìn ra gian tình trước cô!"

"Thuyền Ngô Không x Huyền Trang vô địch!"

"Bla blo... bla blo.."

Stop stop, đúng là không gì đáng sợ hơn bằng cuộc hội ngộ của hủ nữ.

Té ra mẹ tôi cùng 2 người này từng là bạn cấp 3, chung luôn sự nghiệp hủ không lối về.

Đúng là cái quái gì cũng có thể xảy ra - Mai Ngô.

"Chờ đã, mới đầu mấy cô gọi Tâm nhà tôi là con dâu, ý gì?"

À à mẹ yêu, đúng trọng tâm rồi đó! Một like!

"Thì Vương Thư nhà này là chồng..." - "Thì Thu Vân nhà này là chồng..."

Cùng đồng thanh lần nữa, cô Lan Lan cùng cô Thu Liên(mẹ Thu Vân) căng mắt trừng nhau không ngời một giây.

Không xong rồi, tôi ngửi thấy mùi thuốc súng!! Aaa!! Đồng bào có nghe thấy tôi nói gì không!!

Mau tìm nơi trú ẩn!! Mau thoát thân!

Go go go!!

"Phong Ly! Cô phải gả Tâm về nhà tôi!" - Mẹ Vương Thư said.

"Gả về nhà tôi! Cô khi xưa thua cược với tôi hứa có con trai là phải gả cho mà!" - Mẹ Thu Vân said.

"Mắc mớ gì tôi phải gả nó, mấy cô gả con mình sang đây đê!!!" - My mother said.

Bạn nhỏ Thu Vân mang trách nhiệm người đàn ông vội chen lời hòa giải. "Mọi người bình t--"

Thế nhưng bị phản dame dính chương, HP về -0.

Đúng là phụ nữ sinh ra để làm nữ hoàng, thần dân nhỏ bé như tôi không thương tiếc cũng bị tước bỏ quyền tự do ngôn luận.

Ấm ảm ức ức nuốt gạt đi mắt, tôi nhét bông tai, ôm gấu bông ngủ cho lành.

Cầu cho thế giới yên bình vượt qua tận thế, Amen.

"Tâm."

Tiếng gọi khe khẽ tựa gió xuân vờn lá cây làm sao đủ sức gọi tôi dậy được, nhưng, pha thêm ấy là chút thanh âm lạnh lẽo sắc bén... của hắn.

Tôi biết là hắn gọi, nên tôi mới giả vờ ngủ tiếp.

"Là tôi tính sai tất cả."

Sai cái gì? Sai khi quen tôi? Sai khi đưa lời yêu cho tôi?

Hay sai khi... chia tay tôi?

"Có lẽ sẽ tốt hơn nếu tôi cậu chưa từng biết nhau."

Cảm nhận được giọt nước mắt nóng hổi chảy dài trên má rồi thấm xuống gò bồng. Nước mắt không ngừng tuôn, tim tôi không ngừng vang lên tiếng lòng đau nhói.

Đúng như thế, tốt nhất là chưa bao giờ biết nhau, không biết hắn tôi sẽ chẳng yêu hắn. Không yêu hắn tôi sẽ chẳng chia tay. Không chia tay tôi sẽ chẳng dần vật khổ sở thế này.

Không biết nhau, không có nhau, thì sẽ hơn điều gì?

Quá khứ đã từng rất ngọt ngào ấy thiếu đi hắn thì tôi còn lại điều gì?

Hắn muốn tẩy trắng tất cả, tẩy đi sự xuất hiện của tôi trong đời hắn để làm gì?

"Nếu thời gian quay trở lại...."

Nếu thời gian quay trở lại... thì sao?

Hắn dừng lại không nói tiếp để lại một khoảng lặng vô danh giữa đêm khuya tĩnh lặng.

Tất cả im lặng như thể đang ẩn đi chờ điều gì đó, chỉ riêng tiếng nấc nghẹn đắng của tôi không thể giấu.

"Nếu thời gian quay trở lại, tôi vẫn sẽ quen cậu."

Vì bụng chưa thực sự lành hẳn lên tôi không dám cử động nhiều, cứ mặc cái ôm của hắn phủ trọn lấy mình. Người tôi bất giác run lên.

"Tôi vẫn sẽ yêu cậu... nên, đừng khóc, tôi đau."

"Ha... đau chết mày, đau chết đi... Chết đi khốn nạn..."

Khóc rất nhiều, khóc như chưa từng khóc. Thế nhưng tôi không mệt, dựa vào lòng hắn khóc thật thoải mái.

Tôi mắng hắn, chửi hắn, hắn lắng lắng nghe.

Thật hoài niệm.

À khi ấy, có một thằng bé mít ướt vì tí chuyện trong lớp cũng khóc bô bô, không biết xấu hổ rúc vào lòng kẻ thù không đội chung vung, ngồi chung nôi với cậu.

Kẻ thù ấy biết cậu ngốc nhưng vẫn cứ bên cậu mãi thôi, cứ an ủi cậu mãi. Kẻ thù ấy mồm miệng cứ độc địa phũ phàng thế nhưng là người duy nhất kiên nhẫn nghe cậu giải bày tâm sự tào lao. Kẻ thù ấy bắt nạt cậu nhiều lắm, bắt cậu hầu hạ như ô sin, bắt cậu đèo.

Kẻ thù ấy...

"Ngày mai tôi sẽ nói hết tất cả, ngủ đi, Ngó ạ."

...luôn trêu cậu ngố.

"Tao... không ngố..."

"Ai nói tiếp là kẻ ngố."

"Đã nói là không ngố mà."

"Ngủ ngoan."

... luôn dùng chất giọng lạnh băng mà khe khẽ dịu dàng an ủi cậu.

Kẻ thù ấy suốt kiếp vẫn cứ đáng ghét, nhưng cậu không cách nào ghét kẻ thù ấy suốt đời được.

Không thể nào ghét suốt đời vì còn yêu rất nhiều.

Thu Vân tựa ngoài cửa phòng bệnh.

Thu Vân thận trọng đặt cặp lòng xuống không một tiếng động, lặng lẽ nhìn vào trong kia - Nơi giường bệnh của Phong Tâm có hắt và cậu đang ghé sát nhau ngủ say.

"Không dễ dàng như thế... Không thể..."

Thu Vân đi giữa dòng người ngược xuôi, Thu Vân dáng người cao lớn chẳng chặc là vậy nhưng hiện tại, nom nhìn cô đơn hệt đứa bé bị bỏ rơi vậy.

Hay đúng hơn là chú cún bị mất chủ, bơ vơ lạc lõng.

"Cô đơn... lại cô đơn. Không thể..."

Thu Vân lẩm bẩm mãi.

"Không thể dễ như thế."

Thu Vân bưng tỉnh, như đứa trẻ bắt được vàng, vội chạy một mạch trở về nhà.

-----oOo-----

Chương 36

Nguồn: EbookTruyen.VN

Xột xoạt tiếng rèm cửa bị kéo, chiếu thẳng mắt tôi là tia nắng vàng nhạt còn sót lại của những ngày cuối đông, hay nói cách khác, chúng lưu luyến lì lợm nán lại để kiêu hãnh tỏa sáng mặc kệ có bị mùa đông bỏ quên ở lại hay không.

"Thu Vân."

"Vâng."

"Cám ơn."

Nhận lấy cốc nước ấm vừa đủ từ tay Thu Vân, soi vào đó, dễ dàng để thấy đôi mắt sưng húp của mình.

Cứ ngỡ tất cả sự việc đêm qua là một giấc mơ.

"Anh muốn ra ngoài "ăn nắng" không?"

"Ăn nắng cái đầu mày, ăn sáng đã."

Nghe thế mặt nó mới ngờ ngợ ra.

"Đợi tôi. À mua ở đ..."

"Đi xuống tầng 2 rẽ trái khác thấy."

Không khó để biết nó đi mua đồ ăn sáng cho tôi, thấy cái dáng cao cao kia hấp tấp chạy đi mà cứ như đứa bé lần đầu được mẹ sai đi chợ, lần đầu gọi

là "được" cá là nhiều lần sau nó sẽ cảm thấy là "bị".

Tôi là người từng trải, tôi hiểu chớ.

Lấy tay quạt chút nước ẩm, tôi xoa xoa chỗ sưng ở mắt. Đây là thứ duy nhất chứng minh đêm qua tôi-

Không, tôi nhầm mắt rồi.

Có thể lắm, là tôi mơ được gặp hắn, lẫn lộn giữa mơ với thực mà không tìm được cảm xúc để rồi khóc đến mức này. Nghĩ nghĩ cái ôm dịu dàng lúc ấy, câu thủ thi yêu thương khi ấy chỉ là mơ, tim tôi lại nhói lên.

Biết được rằng mình khao khát hắn thật nhiều.

"Anh Tâm."

Không phải Thu Vân mà là Vương Ngân, nhóc này năm nay đã tròn 18, thời gian trôi thật mau.

Vương Ngân vẫn giữ nguyên làn da trắng ngọc từ tám bé, đôi mắt vẫn trong veo sáng ngời, cái môi đào thắm hơi vênh đầy kiêu mị.

Dáng dấp cũng ngon lành, eo thon mỡm nở.

Haizzz gen nhà họ Sở tốt thật, toàn mỹ nhân tái thế.

"Chút cháo bố Vũ làm, anh ăn đi."

"Cái gì thầy Vũ làm không nhìn cũng biết ngon! Cho anh xin nhé."

Vừa đúng lúc đấy Thu Vân trở lại, tôi nhận ra nó đứng ở cửa cầm tô cháo, xong, nó đang tính bỏ đi.

"Thu Vân, đi đâu thế? Mua rồi thì đưa đây cho anh."

Thấy nó chần chừ, tôi giục: "Nhanh lên đói chết anh!"

Mặt nó lúc này mới tươi hơn một chút, nó đi đến, cố tình gạt cháo của Vương Ngân sang một bên.

"Cậu là Thu Vân?" - Vương Ngân không giận, chỉ cẩn thận cất lại rồi hỏi.

"Ờ."

Tôi gõ eo cho cái thì nó mới chịu nói thêm.

"Thì sao?"

Vương Ngân cười như không cười, khóe môi chỉ hơi nhếch, ghé sát tai Thu Vân thì thầm gì đó rồi rời đi.

Đáng sợ, là tôi chậm tiến hóa hay mọi thứ tiến hóa quá nhanh đến không bắt kịp? Trong nhận thức của tôi, Vương Ngân vẫn chỉ là bé con cute phát hờn, mỏng manh dễ vỡ khiến người ta phải thận trọng nâng niu. Nếu như anh nó quá cứng rắn lạnh lùng khiến người ta không dám tiếp xúc thì nó lại khiến người ta không nỡ chạm tới.

Giờ thần thái các thứ đã khác, giống hần nhiều ra phết. Đó là thảm họa, nó nên giống thầy Vũ mới đúng bài.

Cháo ở bệnh viện thì ngon lành gì, nhưng tôi không muốn Thu Vân buồn, tủi thân nên đành ăn thôi.

"Haizzz cháo của thầy Vũ chắc bảo quản để sau hâm nóng ăn vậy."

Nằm thêm một lúc, tôi theo Thu Vân đi ra ngoài dạo một lúc.

Cành cây trần trụi sau những ngày đông giá rét bắt đầu nhú lộc non, hoa đã ra nụ nhỏ nhỏ, chim đã bắt đầu tụ về hót lạnh lót. Vươn vai, tôi hít đầy một hơi để cảm nhận khí trời trong lành.

"Hôn lễ đã bị hủy. Nhưng vẫn chưa hẳn, có thể sắp xếp tổ chức lại."

Tôi nghe thấy thế.

"À." - Ngoài ra tôi chẳng biết nói gì.

"Anh vui không?"

Không, không biết được.

Ai biết được tại sao lại bị hủy?

Hủy rồi thì sao chứ, liên quan gì đến tôi. Đời vẫn dài, hôm nay không phải hôn lễ này thì vẫn còn hôn lễ khác, không đến phiên tôi cảm nhận. Mà chưa kể còn tổ chức lại.

Chỉ là, tội cho cô gái đó, yêu phải kẻ vô tâm.

"Anh sẽ quay về với hần hả?"

"Thu Vân."

"Anh sẽ không, đúng không?"

Thấy tôi không nói gì, nó lại nói tiếp.

"Tại sao? Hần làm tổn thương anh quá nhiều, cái thằng đó ngoài tiền tài sự nghiệp thì còn để gì trong mắt đây? Anh không thể một hồ nhảy hai lần được! Anh không thấy đau s..."

"Đau chứ."

Mặc dù sắp bước sang xuân nhưng tiết trời vẫn còn đọng lại chút khí lạnh. Tôi kéo cổ áo cao hơn, vươn tay đón lấy tia nắng vàng nhàn nhạt.

"Không ấm mấy."

"Thì nó sắp tắt mà."

Những thứ ấm áp lại dễ dàng tàn lụi đến như vậy. Hơi ấm từ hần cũng đã mất. Lạnh lẽo vây kín con tim.

Một cảm giác khó thở.

"Phong Tâm, anh nghĩ kĩ đi, anh không nên ở bên hần!"

"Là không thể."

Thu Vân vui mừng thấy rõ.

Giống trẻ con thật đấy, dễ chiều chuộng biết bao nhiêu.

Đi thêm một đoạn tôi trở lại giường bệnh. Nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, cứ có cảm tưởng mình sắp rời nhân thế đến nơi.

Xác định là mất hẳn thật rồi, đau gì đau mấy thì...

"Mất mày đau gấp 10 lần."

Tôi từng nói như thế, ra là có khả năng tiên đoán từ nhỏ.

Vương Thư tỉnh giấc, thấy người trong tim mình vẫn đang khép mi ngủ ngoan, hẳn thấy nhẹ lòng.

Cúi xuống đặt cánh môi lên trán Phong Tâm, Vương Thư rời đi.

Hắn vốn không có ý định nói tất cả với Phong Tâm chỉ là sợ hãi khi thấy cậu khóc mà vội buột miệng nói ra như lời hứa hẹn son sắt.

Phong Tâm không nên biết.

Đi ra ngoài, hắn gặp nắng, gọi là nắng thì lớn quá, chỉ là tia sáng vàng nhạt có nhiệt độ cao hơn tiết trời một tí thôi.

Hắn chả cảm nhận được ấm áp gì từ nó.

"Ông."

"Ông muốn nói chuyện với cháu."

"Vâng."

Lão Sở không bức không tức, lão có tuổi rồi, mấy tâm trạng đó không nên có.

Lão nhìn Vương Thư, mặt hắn vẫn lãnh đạm, chỉ riêng đôi mắt đen từ lâu

đã không thấy đáy bỗng ánh lên điều gì đó.

Có thể là hi vọng, chỉ là một chút hi vọng mỏng manh tựa tia nắng yếu ớt ngày cuối đông.

-----oOo-----

Chương 37

Nguồn: EbookTruyen.VN

Giờ tôi đang thu dọn để trở về nhà, thật sự ở viện sướng chết lên được.

Nhưng mà ở càng lâu thì việc lại càng chất đống nên mới đành luyến tiếc tạm biệt vị bác sĩ, cô y tá và gấu Misa em đi đây.

"Về nhà thôi nha?"

Chú cún Thu Vân suốt đó giờ vẫn bám dính lấy tôi. Hmmm nó không ngại giầy nào, cứ ve ve vầy vầy cái đuôi vui mừng.

"Không, anh mày cũng có nhà riêng."

"Ở một mình cô đơn lắm.."

....

Hey, trước khi gặp anh, mày vẫn sống tốt với bệnh thần kinh và ATSM cơ mà?

Đừng nói như trẻ mồ côi thế! Mày có đủ cha mẹ cơ mà! Cô đơn cái mông!

"Bố mẹ chú đâu? Về mà ở đê."

"Không có bố."

●_●_● Tôi xin thề với thần linh là không hề cố ý chọc vào nỗi đau của nó. Tôi thề, hứa, đảm bảo đó.

"Có chị gái Thu Sơ, vợ sắp cưới của Vương Thư."

Không, anh đêch hỏi vụ đó, chú không cần trình bày.

Từ chối vậy chứ tôi biết thừa nó cưỡng chế tôi ở chung cho xem. Khi mà nó lái xe một mạch về nhà riêng của nó, phải đến khi bị tôi gõ cho cái dọa cắt xoẹt thì mới chịu đánh lái quay về nhà tôi.

Không ngờ có người đợi sẵn trước cửa nhà tôi.

"Vương Ngân?"

"Anh Tâm!!"

Vương Ngân vội vàng đi tới không kiêng dè ánh mắt dao kéo của Thu Vân mà nắm chặt lấy tay tôi.

Gương mặt khả ái sáng chói của nhóc luôn làm người ta thấy dễ chịu nhưng hôm nay lại trầm hẳn xuống buồn thiu.

Nếu như Thu Vân là chó con thì hẳn Vương Ngân là thỏ con rồi.

Tôi ship!

"Theo em... được không?" - Vương Ngân chắc mới đến, nhìn nhóc mặt má đỏ bừng còn thở hộc hộc là hiểu.

"Hả?"

"Đừng!"

Thu Vân nắm lấy bả vai của Vương Ngân đột ngột kéo lùi ra sau khiến Vương Ngân suýt ngã.

Tôi hốt hoảng đỡ lấy Vương Ngân.

"Thu Vân tôi nói với cậu rồi!! Không bao giờ cậu có thể bằng anh tôi!!"

Có lẽ là một nỗi sợ khác bao kín tâm trí của nó khiến nó sợ nên không còn để tâm đến thứ khác nữa. Mặc kệ có bị Thu Vân tách ra khỏi tôi, nó vẫn lì

lọm bám lấy."Xin anh... cứu anh em..."

Cứu?

Cứu ai?

"Thu Vân! Dừng ngay!"

Có lẽ thằng Vân đang giấu điều gì đó mà rất có thể Vương Ngân sẽ nói ra nên thằng bé lo, tìm cách để ngăn Vương Ngân.

Dùng sức tay thì không thể, tôi lấy đà phi tới đập mạnh vào Thu Vân khiến nó ngã sõng soài.

Nhìn khuôn mặt ngây thơ phấn nộn của bé Ngân bị lấm bẩn, tôi đau xót thay.

"Kể cho anh nghe, được không?"

Tôi đỡ Vương Ngân dậy, nó cứ bám chặt lấy tay tôi không buông.

"Đừng bỏ anh em... anh em.."

Thu Vân đã bị tôi đuổi đi, trong nhà chỉ còn tôi với Vương Ngân.

"Có chuyện gì?"

Vẫn không giấu nỗi sợ hãi, Vương Ngân sụt sịt cánh mũi nhỏ xinh ửng hồng.

Vài ngày trước.

"Hủy hôn là do cháu làm?"

"Vâng."

Lão Sở ngồi trên ghế còn hần tự giác quỳ hai đầu gối, đầu cúi xuống.

Lão cũng chẳng còn trẻ trung gì, đúng hơn đã là ông lão già ngấp nghé về trời. Lão giấu lửa giận theo từng ngậm khí lạnh hít vào.

"Đây là lần thứ 2."

Lần đầu tiên là hấn đòi về thành phố A.

"Cháu biết."

Căn phòng sang trọng rộng lớn ở giữa chỉ có hai người, một già, một trẻ. Nhưng đều giữ chung sắc thái lạnh như tiền.

"Đứng lên đi."

"Cháu không dám."

"Đứng lên và đi xin lỗi, đặt lại ngày cưới."

"Cháu xin lỗi."

Tách trà đã tàn hơi nóng, lão phát tay ra hiệu đồ đi thay bằng chén khác. Trà này là loại trà hiếm, không phải ai cũng có thể pha mà nâng niu thưởng thức.

Nhưng lão thừa điều kiện, thậm chí, cầm ngay tách trà mới pha hất thẳng người hấn.

Vương Thư khẽ run người, hấn mặc vest chất liệu tốt người coi như không sao, nhưng mái tóc vàng nguyên thủy của hấn đã ướt sũng, từng trận nóng rát day dứt da đầu hấn.

Hấn cắn răng, hấn tự phỉ nhổ mình không có tư cách than đau. Nỗi đau này là tự hấn tạo ra, so với nỗi đau hấn gây ra cho Phong Tâm chịu thì còn thua xa.

"Yêu con gái khó thế sao?"

Nhìn thấy một màn như vậy, nữ hầu lâu năm không khỏi hoảng sợ, hình ảnh này thật sự rất giống với ngày trước.

Đó là khi Sở Vương Lãnh không nghe lời lão, đối đầu với lão, quyết yêu Thu Vũ Vũ không rời.

Nay thì....

"Vấn đề không nằm ở giới tính, thưa ông."

Tiếp một trận hắt nước nóng.

Hắn cởi áo vest ra, cởi cả áo sơ mi, lộ ra hằn mảng thịt rất bóng phát đỏ, trên nền da trắng lại càng thương tâm. Không may vết phỏng ấy lại vừa đúng ngực trái nơi tim hắn.

Thật ngứa ngáy, thật đau, thật muốn đưa tay cào rách nơi ấy.

"Cháu mang họ gì?"

"Sở, Sở Vương Thư."

Ngưng một lúc, hắn cười, nói tiếp: "Là ông ban cho còn sự thật không phải, cháu vốn không hề chung huyết thống với họ Sở." Hắn sớm biết Sở Lan Lan mẹ hắn chỉ là con riêng vợ kế của lão Sở.

"Cháu biết ông coi cháu như cháu ruột."

"Biết vậy còn dám trái lời!"

Sở Vương Chi không giống nhiều năm về trước có thể thoải mái đánh Vương Lãnh xả giận, lão già rồi. Gừng càng già càng cay, lúc lựa chọn Vương Thư lão đã tin tưởng nó. Nó khác Vương Lãnh, nó ngoan hơn Vương Lãnh nhiều.

Lão đã tin nó.

Nay không thể đánh mắng khuất phục nó được.

"Gia Phong Tâm đúng không?"

"Ông có thể làm bất cứ điều gì lên cháu nhưng không thể động đến Phong Tâm." - Vết bỏng không được sơ cứu ăn sâu khiến hắn rít lên từng chữ -

"Dù chỉ là một sợi tóc."

Thu Vũ Vũ, Gia Phong Tâm....

Hahahahaha hai cái người này xét về địa vị xã hội thì có mơ cũng không thể chạm đến họ Sở danh giá. Nhưng bằng cách nào? Bằng cách làm đã làm mờ đi nhận thức của người nhà họ này?

"Ta phải làm gì với cháu đây? Giết? Đánh? Mắng?... Không, ta già rồi, không đủ sức."

Ngẩng đầu ngược lên, con người đen của hắn nhìn lão không chớp lấy một giây. Quá hoàn hảo, đôi mắt ấy nghiêm lãnh cứ như thể đang dò xét lão, nhưng không, có thể dọa sợ kẻ khác còn lão thì không bao giờ.

"Gọi Nicolas vào"

Nữ hầu gật đầu hiểu, vừa xoay gót đã bị bàn tay hắn bắt ngờ túm lấy.

"Phong Tâm... ông không thể động."

Mặc kệ gương mặt kia có chút chuyển sắc thái, lão vẫn lãnh đạm mặc nhiên ra lệnh tiếp.

"Gọi vào."

"KHÔNG!"

Hắn cuối cùng cũng không thể níu chân nữ hầu khi mà hai tay hắn bị trói chặt ra sau. Dây thừng vòng khắp người hắn, dây thừng cứ vô tình cọ mảng thịt bỏng nơi ngực trái.

Gã tên Nicolas là một xạ thủ được trải qua hàng chục khóa huấn luyện với sự chọn lọc cực kì nghiêm ngặt, không ngoa khi nói gã là "Bắn phát chết luôn".

"Ông, ông đã yêu bao giờ chưa?"

"Rồi."

"Nói dối."

"Ba!"

Một cái tát không phải từ lão Sở mà là từ tên xạ thủ.

Hắn không đau, hắn giờ đau quá không còn cảm nhận thêm được cái gì, chắc đã đạt đến độ bão hòa rồi.

"Ông chưa từng yêu... ông không hiểu..."

"Yêu một người phụ nữ, không phải đàn ông."

"Haha... cháu đã nói không liên quan đến giới tính mà."

Ông chưa từng yêu, ông không hiểu. Hắn chắc sẽ giống lão, hắn sẽ không biết yêu nếu như không gặp Phong Tâm.

Từ cái cảm giác khinh khỉnh chán ngán phiền hà lâu dần thành quen, xong rồi thích và đến yêu.

Hắn yêu cậu, khó tin nhưng hắn đã mơ về một tương lai sống bên nhau mãi mãi trong cổ tích. Đôi khi hắn muốn hứa với cậu một lời thề sống hết đời bên nhau giống như phim để cậu vui, nhưng hắn biết hắn không làm được nên hắn không dám hứa.

Ngày cậu biết điểm thi, hắn hôn cậu, hắn biết đã bị mẹ cậu phát hiện ra quan hệ giữa hai người.

Mẹ cậu không hề ngăn cản, bà khen hắn tốt, đáng để Phong Tâm gửi gắm càng làm hắn hồ thẹn.

Chia tay cậu xong, hắn muốn nói lời giải thích mà lại chẳng dám, sợ nói ra rồi Phong Tâm sẽ hiểu cho hắn, sẽ tiếp tục yêu hắn.

"Ông muốn làm gì Phong Tâm?"

"Tùy vào thái độ của cháu."

"Yêu cũng là có tội thì giờ này cháu đang ngồi tù hưởng án chung thân."

"Có thể yêu thì cũng có thể hết yêu. Cái gì cũng có giới hạn."

Nhưng hắn không ngờ suốt 6 năm cậu vẫn yêu hắn, yêu hắn thôi chưa đủ còn tự làm khổ mình.

Hắn kiêu ngạo ai cũng biết, hắn khinh tất cả mọi thứ để rồi hắn tự hạ thấp mình.

Hắn không đáng để cậu làm như thế.

"Mọi thứ đều có giới hạn."

"Ừ."

"Phụt... hahahaha..."

Điều này lại làm hắn nhớ đến cái câu nói dối chết tiệt khi ấy của hắn. Phong Tâm quá dễ tin người, hắn biết mà. Ngẫm lại hình ảnh đau khổ của cậu càng nhiều bao nhiêu, hắn lại đau lòng bấy nhiêu. Hắn gồng lên kiềm hãm vòng tay sẽ trao đến ôm lấy cậu, hắn nín nhịn lời an ủi đầy yêu thương.

Yêu à, yêu là phải nâng niu, yêu là phải quan tâm, yêu là phải chăm sóc. Yêu là phải hi sinh, yêu cũng phải bảo vệ.

Hắn có lỗi với cậu, hắn cứ ảo tưởng mình sắp xếp tốt lắm thế nhưng lại hại cậu. Hắn sẽ chuộc lỗi.

"Cháu sẽ đi, thả trôi cho cháu."

"Nicolas."

Khó khăn đứng dậy, quỳ quá lâu khiến hai chân hắn mỏi nhừ nhức buốt, khắp khiêng lê từng bước nhận lấy bộ tây trang mới tinh từ tay nữ hầu.

"Chủ tịch đã đặt hẹn sẵn với bà Thu Liên, còn 10 phút nữa sẽ đến hẹn."

Hắn ngoái lại nhìn lão Sở nhân nhả thưởng trà, lão áp đặt tất cả lên hắn. Lão tính toán tất cả.

Nhưng lần này chưa chắc.

"Đi."

Yêu Gia Phong Tâm, tất cả là vì hắn yêu Phong Tâm thôi.

Hiện tại.

"Chính anh Thư đến tận khi được thông báo đi nhận đồ cưới mới biết mình có hôn ước!! Em muốn nói cho anh biết nhưng anh Thư không cho!!"

Nhớ lại những lần căm hận hắn, mắng hắn vô tâm vô phé, mắng hắn bạc tình bạc nghĩa....

Tôi thật muốn chết quách đi cho xong. Hắn vẫn luôn vì tôi cơ mà, cái gì cũng vì tôi hết. Cái kiểu suy nghĩ đơn giản của tôi...!!!"Anh Thư đang dọa tự sát ở lễ đường!"

Chờ đã, hôm nay là ngày thành hôn của hắn sao? Sao Thu Vân không nói tôi biết?

Ngẫm lại cũng thấy sai, Vương Thư hắn có bao giờ đi quyến rũ ai? Tôi sợ hắn còn chả biết quyến rũ phải làm thế nào. Mồm miệng độc địa, đã vậy còn lạnh lùng thì ai mê cho nổi cơ chứ...

Rõ ràng có gì đó không đúng.... Cũng có khả năng là...

"Có thể bây giờ anh không tin! Nhưng rồi anh sẽ biết anh Thư không hề có lỗi! Đi theo em đã!"

Vừa đi ra ngoài đã thấy từng tốp vệ sĩ vây kín, tôi hiểu, đây là ngăn cản không cho đi mà. Răng tôi nghiêng ken kết nhìn kẻ khoan thai khoan hai tay đứng chỉ huy lũ vệ sĩ.

Thu Vân, mặt cún đã cất giờ thì trưng ra mặt sói.

Sau cùng lừa dối tôi, sau cùng đáng ghét nhất phải là người này - Thu Vân.

"Thu Vân, để tôi đi."

"Anh đi cũng đâu giải quyết được gì?"

Tôi bước tới gần, lập tức hơn chục nòng súng hướng vào tôi. Tôi không may sợ hãi. Liếc mắt, nghiêng người đánh lạc hướng, tôi giật lấy một khẩu, tự chữa vào đầu mình.

"Được chứ. Vương Thư chết, tôi chết theo."

"Anh điên rồi! Hắn chỉ yêu tiền tài! Hắn khô--"

Tôi gất lên.

"Câm mồm! Hắn vẫn còn yêu tôi! Cậu không cần phải bóp méo sự thật về hắn với tôi làm gì cả!"

Ôi tôi bị sao thế này, gần bó bên hắn gần chục năm, thế mà lại không hiểu hết về hắn.

Giữa không khí căng thẳng, mãi một lúc lâu, một cuộc điện thoại réo lên, không phải điện thoại của tôi, mà là Vương Ngân.

"Anh Thư gọi!!" - Vương Ngân hét toáng lên.

Tim tôi đập thành thạch, may quá, hắn vẫn chưa nổ súng, hắn vẫn sống.

Chưa kịp vui mừng xong đã thấy Vương Ngân khụy hai đầu gối xuống, mặt biến sắc.

"Anh Thư... anh Thư... anh Thư... a..n..h. Thư nổ....ổ...." - Nó khóc nức lên nói không thành lời.

Nó bật loa ngoài, một câu nói vang lên thật rõ ràng.

"Vương Thư đã nổ súng, muộn rồi."

Hai từ "muộn rồi" đè nặng lên tâm trí tôi, nó cứ vang lên như tiếng chuông đổ dồn, nó cứ điệp đi điệp lại như muốn chỉ trích tôi.

Vỡ vụn, cái gì đó rơi xuống vỡ vụn trong tôi. Nó tan ra từng mảnh nhỏ găm thật sâu vào tim tôi, nó cứa tim tôi chảy máu.

Tay tôi cầm súng, bất giác chĩa đúng giữa ngực trái. Tôi muốn bóp cò, tôi muốn nổ súng theo, để viên đạn này xuyên nát tim mình.

Vì tôi muốn chấm dứt cơn đau, bắn chết con quỷ nào đó đang độc ác găm nhăm tim mình từng chút một.

Ngập lên não là hình ảnh hấn nằm bất động giữa vũng máu tanh nồng. Không, không!!!

Không được nghĩ như thế!!!

Hấn không thể chết!! Không thể!!!

Trời ơi, thà rằng hấn lấy cô gái nào đó đi!! Hấn vẫn sống!! Nhưng không!!

"ANH TÂM!! BỎ SÚNG XUỐNG!!"

Tôi có đáng để hấn làm thế không?? Tôi là thằng ngu còn hấn là "con nhà người ta" chuyên để làm gương so sánh cơ mà!

Hấn thông minh như thế cơ mà!! Hấn...

Lại hình ảnh ngập máu tươi.

"Ừ... ọe..."

Lục phủ ngũ tạng quặn hết lên, cơn buồn nôn tràn tới tận cổ họng, tôi muốn nôn hết tất cả.

Lũ kia lại tiến đến, tôi lại giơ súng lên cảnh cáo.

Tôi nợ hấn thật nhiều, a, ngẫm nào, hấn giúp tôi có được chữ kí siêu nhân sịp đỏ, hấn không ngại việc nhọc chỉ để kiếm tiền mua quà sinh nhật cho tôi, hấn gọi bảo vệ cứu tôi, hấn xoa thuốc cho tôi...,...

Hấn giúp tôi quá nhiều đến nỗi tôi nhớ không hết.

Cứ ảo tưởng chỉ có mỗi mình yêu sâu đậm, thế mà hấn còn yêu sâu hơn.

Cứ nghĩ mình ngu hóa ra hấn ngu hơn.

Cứ nghĩ hấn không chết không ngờ hấn...

Sở Vương Thư, Sở Vương Thư, Sở Vương Thư, cái tên quan trọng phải nhắc 3 lần để khi mà lên thiên đàng còn nhớ mà tìm hấn.

Tìm được hấn, tôi sẽ cưới hấn ngay, tôi sẽ cùng hấn đi phượt khắp quả đất, tay nắm tay, nhìn nhau mỉm cười hạnh phúc.

À tôi sẽ hỏi hấn: "Vì sao mày yêu tao?".

100% hấn sẽ khinh khỉnh nhếch môi không thèm trả lời cho xem.

Tôi hỏi tiếp: "Có phải vì tao là Tâm Ngổ không?".

Hấn gật đầu xác nhận, tôi giận dỗi vùng lên cắn hấn.

Hahahahaha...

Thôi để dành, đến thiên đàng mình cùng vẽ lên viễn cảnh tươi đẹp như thế.

Mãi yêu, Vương Thư.

"ĐOÀNG!"

"PHONG TÂM!!!!!!"

"ANH TÂM!!! KHÔNGGGGGG!!!"

Một tiếng súng vang trời, tưởng như muốn vọt lên đến thiên đàng, tưởng như muốn cào nát bầu trời xanh thẳm vô tâm.

Khi mà mất Tâm rồi thì gọi là Vô Tâm, đúng không?

Một ngày cuối đông, chiếc lá cuối cùng trên cành cây trần trụi thả mình rơi xuống kết thúc một vòng đời, nhường chỗ cho những lộc non chào xuân.

Một tiếng quạ kêu thê lương khảm sâu nỗi buồn thảm thiết, người nghe nhào lòng không kìm được nước mắt.

Nắng yếu ớt theo đông rồi, nắng sẽ rời nơi đây, nắng sẽ đem hơi ấm đi đến những miền xa.

-----oOo-----

Chương 38

Nguồn: EbookTruyen.VN

Không, tôi chỉ kịp động ngón tay chưa kịp bóp cò, đó là một tiếng súng khác.

"Tất cả bỏ súng xuống!"

Cảnh sát? Không, không phải.

Chưa kịp hiểu gì thì đám vệ sĩ đã vội bỏ súng, cúi người chuẩn 90 độ. Không biết từ khi nào súng từ tay tôi đã bị đoạt mất. Ngơ ngác ngẩng lên thì thấy một cô gái có đôi mắt xanh dương cực kì sắc xảo đang trừng mình.

"Tôi là Thu Sơ." - Cô ấy nói.

Tôi làm gì còn tâm trạng để ý đến những thứ khác nữa.

"Vẫn chưa hẳn là muộn."

Một tia hi vọng lóe lên, dù chỉ mỏng như sợi chỉ thì tôi vẫn phải ngoan cố níu lấy.

"Hắn ở đâu!???"

Tưởng như ghế đang ngồi rải nghìn gai nhọn, than hồng. Lòng tôi nóng như lửa đốt, thấp thỏm, lo lắng, sợ hãi đủ cả.

Hắn vẫn chưa chết, cái gì xảy đến cũng được miễn rằng hắn còn sống!

Ngoài lâm nhảm tên hắn, tôi không biết làm gì cả.

"Tôi xin lỗi."

Nhìn sang, thấy Thu Sơ cúi đầu xin lỗi, tôi cảm thấy bối rối không thôi. Rõ ràng người có lỗi là tôi, không phải cô ấy! Là tôi ngu ngơ thôi!

"Đừng! Yêu hắn không phải lỗi của cô!"

Ngưng một lúc, tôi nghe thấy tiếng khớp xương kêu răng rắc.

"Thu Vân... nó đã kể nhảm với anh cái gì?"

Phụ nữ thật đáng sợ! Đáng sợ! Từ bé đến lớn già đến trẻ ai cũng đáng sợ nhất khi họ nổi giận!!

Tôi run rẩy, lắp bắp kể sạch ra những gì mình nghe được từ Thu Vân, vừa kể lại vừa đề phòng bàn tay nhỏ nhắn của cô gái kia sẽ bóp cò súng bắn chết mình.

"Tất cả những điều này là sai. Vương Thư chưa từng ru quyến tôi, cái trọng tâm là tôi không hề yêu hắn."

Nghe thế lòng tôi nhẹ đi nhiều. Dù sao thì người trong cuộc nói ra thì đúng là sự thật rồi, Vương Thư không hề phản bội tôi.

"VẬY HÔN LỄ LÀ..."

"Nghe này."

Thu Sơ dáng người nhỏ nhắn nhưng lại vô cùng mạnh mẽ, xét về độ "men lì" thì cô nàng không thua kém bất kì thằng nào mang nhiễm sắc thể XY cả. Giọng có chút trẻ con nhưng ngữ khí vô cùng đanh thép. Đặc biệt là đôi mắt xanh rất linh động, đối diện với đôi mắt này không khỏi có cảm giác bị nhìn thấu. Hiểu xong sự tình cũng vừa đúng lúc đến nơi, là một bệnh viện.

"Anh cứ vào trước đi, người của tôi sẽ dẫn anh."

Xong, Thu Sơ đá tôi bay ra, không thương tiếc đóng sập cửa lại rồi phóng xe mất hút.

Không đợi được thang máy, tôi sốt ruột hỏi thông tin. Vừa biết được phòng bệnh của hấn tôi vội vàng chạy bộ thật nhanh đến. Tim tôi cũng chạy gấp theo, trong tôi cứ có cái gì đó nôn nao nôn nao, cứ vuốt vuốt cào cào khiến tôi càng thêm lo lắng.

Vừa chạy tôi vừa cầu nguyện.

"Á!!"

"Xin lỗi..."

"Anh có sao không! Ôi! Đầu gối của anh..."

Mặc kệ mình có bị sao, tôi không quan tâm, nhanh lấy sức chạy tiếp. Đến rồi đến rồi, may quá... hấn đây rồi.

Vừa nhắc chân lên bước tiếp, tôi lão đảo đổ ập xuống nền gạch.

Hấn vẫn nằm nguyên trên giường bệnh, sắc mặt vẫn lạnh lùng nhưng mà....

Điện tâm đồ kia từ những đường ziczag đã chuyển thành những đường thẳng song song không bao giờ cắt nhau - không một tia hi vọng.

"SỞ VƯƠNG THƯ!!!"

Đầu gối vẫn quỳ, tôi lê mình đến bên giường bệnh, hai tay tôi run rẩy nắm lấy bàn tay đặt hững hờ ở mép giường.

"Vương... Th..ư... này... này... đừng như thế mà... này..."

Tôi nâng niu bàn tay ấy, yêu thương áp bàn tay lên ngực trái đang đau nhức của mình.

Cảm nhận được không Vương Thư? Có cảm nhận được trái tim này đang réo gọi gào thét điên dại vì ai không?

Cảm nhận đi, đừng có bất động cứng đờ như vậy chứ... Này, dậy đi, mày làm gì có cái kiểu ngủ say như chết thế này đâu...

Tay hắt lạnh lắm nên tôi phải ủ cho ấm.

"Đề tao kể cho mày nghe chuyện này. Xưa ở phố nọ có một cậu bé suốt ngày bị mẹ đặt lên bàn cân so sánh với một thằng bé ở nhà bên." - Hai tay tôi xoa xoa nắn nắn tay hắt - "Cậu bé thì ghét nhất thằng bé, ai bảo thằng bé kia cái gì cũng giỏi hơn cậu."

"Nhảm quá, tao không kể nữa."

Một tay giữ khư khư bàn tay hắt, tay kia tôi bám thành giường gắng gượng đứng lên.

"Đáng lẽ tao nên bóp cò chết luôn ở kia thì kịp đuổi theo mày rồi."

"Tao nên làm gì đây...."

Nước mắt này giờ đã làm ướt đầm cả hai gò má của tôi, giá như khi này chết đi thì giờ không phải đau như vậy. Tận mắt chứng kiến người mình yêu thương chết đi cũng là một loại tra tấn.

Là ông trời đang trừng phạt tôi.

"Nếu tôi chết đi, cậu còn yêu tôi không?"

Hỏi thừa, tất nhiên là còn. Sợ rằng sẽ chỉ yêu mình Vương Thư, sợ rằng sẽ giữ tình yêu ấy suốt đời rồi ôm đau thương cho đến lúc chết theo.

"Nếu cậu ngừng khóc tôi sẽ không chết."

Wait!!!

Có gì đó sai sai!! Có gì đó không hợp lí!!

"CÁI THẲNG KHỐN NẠN! GIẢ CHẾT ĐỂ LÀM CÁI QUÀN QUÈ
À!!"

Doumaaaa!! Làm lãng phí bao nhiêu hạt lệ tinh túy của ông mày!!

Thả mình rơi tự do lên người hắn, tôi xúc động nhắm cánh môi của hắn mà hôn lấy hôn để. Hắn cũng phối hợp theo, lưỡi hắn cùng lưỡi tôi dây dưa mãi một hồi không muốn rời. Suốt bao nhiêu năm vị hôn vẫn ngọt ngào đến như thế. Hắn chậm rãi ngồi dậy để tôi cuộn tròn vo trong lòng mà ôm chặt lấy. Hắn cúi xuống, trán hắn chạm trán tôi, mắt hắn nhìn mắt tôi.

"Sao vẫn còn khóc?"

Tôi rướn người ngả đầu lên vai hắn, mũi tôi âu yếm cọ cọ cổ hắn, giọng có chút dỗi dỗi trẻ con.

"Khốn nạn... giả chết cái gì chứ...."

"Nín đi anh thương."

Mẹ nó sờn hết da gà lên rồi nè!! Anh anh cái mông!! Thương yêu quá gì cái loại mất nết như hắn!! Troll tôi như thế vui lắm sao??

Giờ mới để ý! Người hắn chả gần lấy cái cực điện nào thì lấy đầu ra mà đo nhịp tim nhịp phổi!! Khốn nạn!! Sao tôi không để ý kĩ hơn chứ!!

À quên sự tình đây:

Thật ra Thu Sơ cũng giống hắn, hôm nhận đồ cưới mới biết mình sắp lên xe bông! Đáng lẽ cô ấy định hủy hôn ngay hôm ấy nhưng nghe Thu Vân nói rằng tên hôn phu kia của cô là kẻ đê tiện. Hắn dám bỏ người yêu để theo đuổi sự nghiệp, quyền thế. Tìm hiểu hơn, Thu Sơ mới biết cậu chính là người yêu cũ của hắn.

Nhân danh hủ nữ, chị đại Thu Sơ quyết định sẽ dạy cho tên Vương Thu một bài học nên thân!

Tính cưới xong đem về nhà thì mới dạy dỗ hắn thì một tối khuya khoắt, Thu Vân hồng hộc chạy đến. Thu Vân nói rằng hắn tính lừa dối cậu thêm, hắn đến dỗ ngon ngọt cậu quay lại song vẫn đồng ý tổ chức đám cưới.

Máu dồn lên não!! Tên họ Sở này quá tra rồi! Đúng là không còn gì để diễn tả độ đề tiện đáng khinh này nữa!! Hắn nên chết đi mới phải đạo!!

Thế nhưng hôn lễ bất ngờ bị hủy, chưa lâu thì tên Vương Thư đánh thân đến nhà Thu Sơ.

Nhớ lúc đây trời về cuối đông nên vẫn còn khá lạnh lạnh. Hắn quỳ ở trước cổng nhà cô đến nửa ngày không chịu rời đi dù có bị phỉ nhổ ra sao.

"Giá như không có vụ anh phản bội người yêu cũ thì tôi sẽ cảm động phát khóc mất thôi." - Thu Sơ nói.

"Tôi không phản bội cậu ấy."

"Chát!"

Giờ Thu Sơ mới để ý bên má phải của hắn đang có vết sưng, chắc mới bị đánh, nay thêm vết tát má trái nữa, vừa đúng cân xứng.

Nhưng thế là chưa đủ để trả giá đâu!!

"Chả phải anh bỏ cậu ta để chạy theo nhà tôi sao? Anh muốn hưởng lây quyền thế nhà này! Đồ cận bã! Anh vốn không yêu cậu ấy, anh yêu tiền!"

"Tôi yêu cậu ấy, tôi không phản bội, nhưng tôi có lỗi."

Thu Sơ đang tính nói tiếp thì hắn đã cướp lời:"Cậu cô chấp nhận, ngày cưới, tôi sẽ tự sát."

"Ồ, hay lắm."

Vậy là ngày cưới, Thu Sơ đưa hắn khẩu súng bảo hắn nếu đủ dũng khí dùng nó tự sát thì cô sẽ bỏ qua chuyện này, tránh liên lụy đến tập đoàn Sở Vương hay "cậu ấy" của hắn. Hỏi hắn giây cuối có muốn nói gì thì hắn nói:"Giúp tôi ngăn cản Vương Ngân, nó muốn cầu xin Phong Tâm."

Ngay sau đó Thu Sơ nhờ người đóng thế trông coi còn mình mang đi xe đến nhà Phong Tâm.

Nghe thuộc hạ thông tin lại rằng hắn đã nổ súng, giây phút này Thu Sơ

mới tin những lời hắn nói, như vậy thì...

Thu Vân đã nói dối cô.

Vừa hay đến nơi, em trai của Thu Sơ mượn người tưởng đi bảo vệ Phong Tâm, ai ngờ là để ngăn cản cậu đi cứu hắn. Hay lắm, không ngờ có một ngày người cô tin tưởng lại làm ra chuyện này.

Thật may khi thấy thái độ nghiêm túc của hắn, Thu Sơ đã chần chừ đưa súng chứa kim tiêm gây mê thay vì đạn cho hắn, nên bắn vào ngực trái cũng không chết hay bị thương.

Tất cả là vậy đó.

Giữa phòng bệnh trống trải, có hai người bám dính lấy nhau giống như không bao giờ tách ra chia lìa.

"Vương Thư, mày có lời nào muốn nói với tao không?"

"Tôi có lỗi với cậu...."

Tôi nín thở hồi hộp chờ đợi lời xin lỗi chân chính từ hắn.

"Xin lỗi vì đã đẹp trai hơn cậu."

Biết thừa tôi chuẩn bị gào lên, hắn nhanh đặt ngón trỏ chặn môi tôi lại rồi nói.

"Lớn rồi đấy, đối xung hô, gọi "Chồng yêu" hiểu không?"

Tôi giận dữ gạt tay hắn ra lắc đầu nguây nguây.

"Có trước có sau, gọi "vợ yêu" trước đi!!"

Lại một lần nữa nín nhịn nhìn yết hầu hắn khẽ đẩy lên, môi hắn hơi động rồi lại mím, mãi lúc sau mới nói.

Dự là một câu phũ nhất quả đất.

"Tâm yêu."

Chết tiệt!!!! Tên chết tiệt!! Hắn làm tim tôi nổ tung mất thôi!!

"Vương Thư, chúng ta chia tay rồi."

Thấy thoáng qua hắn là sự hoảng hốt, tôi không khỏi đắc ý. Hắn cúi đầu xuống, hai tay ôm mặt lẳng lặng dúi vào lòng tôi mà cọ cọ như mèo cưng làm tôi nhột chết lên được. Suýt nữa thì mềm lòng.

Thế nhưng cọ chưa lâu đã bị tôi đẩy ra. Trước khi rời đi, tôi không quên thả lại một câu như này:

"Từ giờ theo đuôi đây dài dài nhé~~"

-----oOo-----

Chương 39: "Thư cũng yêu Tâm, muốn cưới Tâm, Tâm có đồng ý không?"

Nguồn: EbookTruyen.VN

Những hôm sau, tôi vẫn đi làm bình thường, sau khi thi học kì xong, kể là lúc lũ học sinh sắp được nghỉ Tết Nguyên Đán.

Thảo nào, tí lại í ới "Mày ơi.." chút lại "Có lịch nghỉ chưa...", "Nghe nói trường khác...", bla, blo, ô tô, xe buýt,...

"Cô cậu nào nói thêm câu nữa, ra ngoài lớp!"

Đừng nghĩ chúng mãi vui mà thầy cô cũng vui!! Chúng mãi có biết là càng cuối năm công việc càng dồn vào càng nặng không?? Có biết thương thầy cô không???

"Trả lời?1, cậu Kiên."

Thằng nhãi ranh này là siêu quậy của cái trường này chứ đâu, nhớ năm lớp 6, nó chơi quả đầu xanh tím vàng như con tắc kè, bảo mãi nó mới chịu

nhuộm về đen. Thế mà giờ đã cuối cấp, nhờ tôi mà nó thành soái ca "Bờ Lách He ờ"(Black hair).

Haizzz, nghĩ nghĩ hồi còn học sinh mình còn ngoan chán ٸ (͡ ▽ ͜) ٸ. Mình rất tự hào về mình, hihi.

"Hết giờ, mời cả lớp nghỉ."

Xem nào, hôm nay chỉ dạy 4 tiết, bây giờ lại phải leo lên tầng 3 dạy lớp 9C.

"Thầy ơi, giúp em."

"Sao?"

Thằng Kiên lớp 9, thế nhưng đã cao hơn tôi cơ đấy, trẻ em bây giờ lớn nhanh ghê gớm.

Thành thật mà nói, nhiều khi tôi chả muốn đối thẳng mặt nói chuyện với nó, đơn giản vì, sẽ phải ngẩng-mặt-lên!!!

Còn nó thì thân nhiên cúi-mặt-xuống!!

Lòng tự tôn của một thầy giáo trẻ vô cùng đẹp trai của tôi bị vùi dập triệt để!!!

"Thầy chia tay bạn trai rồi à."

Tính đáp "Tiên sư mài, bạn trai nào!" thì tôi chợt nhớ ra.

"Ừ."

Mặc dù sự thật chả phải là người yêu gì sất, nhưng ít ra cũng có khoảng thời gian bên nhau, nên cho thằng bé Vân một cái danh phận.

"Thầy ế rồi phở hơn?"

"Phải không, đừng có lái đi ngôn ngữ dân tộc!"

Nội tâm: CMM! Là ông không thêm, ông thích ế và đó là xu thế!

"Thầy cho em một cơ hội yêu thầy!" - Nói xong nó cười khanh khách nhìn tôi.

Ngay hành lang, câu này vang lên rõ ràng rành mạch, tất cả học sinh đứng quanh ô lên rồi im bất chờ đợi.

"Tôi không thích trẻ con, lo mà học đi, với cả, tôi có người để yêu rồi."

Gương mặt tôi vẫn tỉnh như Quách Tĩnh, lạnh lùng đẩy gọng kính, sai bước dài mà rời đi. Thêm tiếng nhạc buồn da diết nữa thì đúng chuẩn cảnh phim máu chó trong phim.

....

Ôi mẹ ơi, mình được tỏ tình!!!! Làm sao đây! Mặc dù mị không thích nó là sự thật!! Nhưng mị vẫn thấp thỏm hồi hộp lắm!!

Nghe này Tâm, vừa nãy mày rất ngẫu, cực kì ngẫu, thần thái phải ăn đứt tên đó!! Quả đúng là thầy giáo gương mẫu! Là viên ngọc sáng của ngành giáo dục nước nhà!!

Aaaa!!! Đẹp trai quá cũng là cái tội----

"Anh Tâm."

"Ôi cha mẹ ơi!! My heart!!!" - Không kịp suy nghĩ nhiều, tôi quăng dép về người vừa gọi tên mình. "Giờ cậu muốn sao?"

Tôi không đối mặt nói chuyện mà chỉ quay lưng về phía Thu Vân, phần vì không muốn thấy mặt nó, tiếp là không muốn thấy "ấn kí" hình bánh mì in đậm trên má nó.

Hmmm... thì tại lúc đó người ta hết hồn chim én thôi mà, quý xừ hà.

"Tôi sẽ không xin lỗi về việc kia... nhưng mà..."

"Vào thẳng vấn đề."

"Hãy cho tôi một cơ hội."

!!!!

Lời tỏ tình thứ 2 trong ngày!? Cuối cùng quả đất này đã cảm thụ được vẻ đẹp khuynh nước khuynh thành của tôi rồi?

Nên trả lời sao đây?? Tôi không yêu cậu?? Tôi yêu người khác rồi?

Không, phũ quá. Lỡ nó cáu sọt cho nhát thì phải nằm thao?

"Xin hãy cho tôi làm em trai anh!"

"...."

WTF?

"Tôi sinh ra không có cha, có mẹ với chị gái. Mẹ thì bận tối ngày còn bà chị đầu gấu hung bạo toàn dùng vũ lực hiếp đáp. Từ lần được anh giúp, cảm giác như được che chở, ngày ngày sống với anh rất vui. Anh rất dịu dàng, ấm áp... đó điều tôi luôn muốn hưởng..."

Đùa nhau? Sao tự dưng bị dính Brotherzone thế này? Ra là cu cậu thiếu thốn tình thương mến thương? Bấy lâu nay là tôi tự ảo tưởng nó yêu tôi?

Trong khi nó chỉ coi tôi như anh trai?

Chỉ coi như anh trai?

Như anh trai?

Anh trai?

Lộn cái bàn!

"Không, cậu về đi, tôi không muốn dính líu đến cậu."

Thêm lần nữa, tôi diễn lại cảnh phát tay áo bước đi bỏ lại sau là mảnh tình ngổn ngang. Thật ra như thế thì tốt, dễ dàng cắt đứt chứ dính phải yêu thì...

Lỡ tôi khiến nó yêu tôi rồi lại vứt bỏ nó thì...

Trầm ngâm một lúc, đi qua vườn hoa trong khuôn viên trường, tôi bất ngờ bị một đám nam sinh vây quanh.

"Thầy được lắm, đám từ chối em. Nhưng... thú vị lắm."

....

Sự thật thì, tôi sợ nhất 2 từ "thú vị". Tôi không hiểu bọn trẻ ngày nay đã làm nó biến chất như thế nào. Cãi nhau một đứa bỏ đi, đứa kia thì cảm thấy "thú vị"/ Đánh nhau, đánh không lại bỏ về đứa kia cũng cảm thấy "thú vị"/ Ăn bánh, ăn không hết bỏ lại, đứa kia cũng cảm thấy "thú vị"/ Đi wc quên dội nước cũng "thú vị"...

Giờ tôi mà xông lên tát vào má nó cái đẽ rồi bị nó đấm lại một cái ngã sấp mặt lộn.

Chắc cũng "thú vị" lắm.

-----Xin lỗi, chưa điên.

"Vâng, chị là phụ huynh em Kiên ạ? Vâng chị à em Kiên... Chị đến đón em ấy ngay nhé."

Xong thằng đầu tiêu, tiếp, tôi trượt ngón tay tìm số của phụ huynh mấy cháu còn lại.

"Tôi đã nói là có người để yêu rồi, còn bướng."

"Em xin lỗi thầy!!! Bọn em chỉ là được nhờ thôi mà!!!"

Nhờn với cán bộ là không có được ㄱ (͡ ▽ ͜) ㄱ Chúng mãi còn non và xanh lắm.

Cơ mà... ai nhờ!? "Vương Thư!!!" - Tôi réo lên.

Tôi vội chạy theo bóng người thấp thoáng rồi đi. Tay tôi vươn ra để tóm lấy vai hắn thì bất ngờ hắn xoay người lại, nắm lấy tay tôi.

"Tôi lo cho em." - Hắn nói.

Thật sự vẫn chưa kham được kiểu xưng hô mới này, xong, tôi chậm rãi áp sát lòng hấn, ngại ngừng vòng tay qua ôm eo hấn. Còn hai tay của hấn áp lên hai má tôi.

"Vừa nãy, muốn đi đến cứu em."

"Phụt, há há há."

Tôi không kiên dè ngẩng lên nhìn hấn cười to rồi lại dúm đầu vào lòng hấn.

"Cứu cái gì, đây có còn bé đâu. Đừng nghĩ thiếu m..." - Tôi sửa lại -
"Thiếu anh là tôi không sống được. Sẽ không như 6 năm trước."

Cảm nhận được môi hấn khẽ đặt hờ lên tóc tôi, hai tay hấn chuyển qua đặt lên lưng tôi mà vuốt ve.

"Cho tôi một cơ hội."

Douma, quá nhiều cơ hội cho một ngày!!

"Gì gì, muốn làm em trai tôi hả?"

"Sao biết?" - Đã thế, hấn còn nghiêng đầu giả vờ ngạc nhiên.

"Cút đi!"

Phụng phịu hai tay đặt lên ngực hấn đẩy hấn ra nhưng làm cho có không dùng lực, tôi ngoảnh mặt giận dỗi không thèm nhìn hấn.

Môi hấn cứ tự nhiên thớm lên đôi má phính giận hờn của tôi.

"Em bảo có người để yêu rồi, là tôi, đúng không?"

Giật thót, hấn lẽ nào nghe hết!!

"Đồ ảo tưởng."

"Vậy hoy đi nha."

Cái tên này!

Tôi ôm chặt lấy hấn không cho đi, quyết tâm giữ hấn ở lại.

"Đúng đây!! Tôi yêu Thư mà!!"

Hấn nói luôn.

"Thư cũng yêu Tâm, muốn cưới Tâm, Tâm có đồng ý không?"

.... Doumaaaaaa!!!!!!

"Ba giây. Một."

"Từ! Từ!"

"Hai."

"Có mà!!"

Khẽ cười, không ngại bộ âu phục trắng tinh sẽ bẩn, hấn quỳ một đầu gối xuống. Rút từ túi quần một hộp nhẫn nhỏ, không biết bóí đâu ra bóí hoa, cứ thế mà dâng lên chờ tôi nhận.

Tay tôi đưa ra, nhẫn hấn trao đến, tim chạy nhanh hơn bao giờ hết. Trong giây phút lịch sử căng thẳng, tôi không dám thở, phải nín nhịn chờ đợi.

Trao xong, tôi cúi xuống, hấn ngẩng đầu lên, cả hai chìm trong nụ hôn hạnh phúc.

"Chúc mừng thầy!!!!"

Không biết từ khi nào đám nam sinh, thêm dàn hủ nữ đã vây quanh bọn tôi, nổ pháo giấy tung hoa các kiểu.

Tôi ngượng chín mặt kéo tay hấn trốn đi.

"Giờ thì đi gặp ông."

Tôi sống chết bám chặt cái cây không chịu đi theo.

Sau khi bị Phong Tâm từ chối, Thu Vân ủ rũ tiến bước tính níu Phong Tâm thì bị một lực rất mạnh kéo lùi về sau.

"Sở Vương Thư, làm theo ý anh rồi, giờ anh còn muốn sao nữa?"

Thu Vân nhận lấy tấm thiệp trắng từ Vương Thư, thoát nhìn thấy trang trí đơn giản mà thật ra lại sắc xảo đến từng nét. Nổi bật là tên của Phong Tâm và hắn, Thu Vân cười khổ.

"Đủ ác."

Thật ra Thu Vân yêu Phong Tâm bằng thật, không phải kiểu yêu quý như anh trai.

Muốn kết thúc mối quan hệ giữa cậu với Vương Thư thì ai ngờ giờ đây, giữa Thu Vân với cậu đã đặt dấu chấm hết.

Ác giả ác báo, tự làm tự chịu chứ biết sao giờ.

"Hey Vân Vân, đi chơi giải sầu không?"

"Hình như danh sách nhận giải Oscar thiếu tên Sở Vương Ngân."

Vương Ngân đứng chờ sẵn bên chiếc Ferrari F12, nhếch môi in đậm ý cười thỏa mãn.

Vừa yên vị trong xe, Vương Ngân đã lao đến chế ngự Thu Vân dễ dàng. Đôi mắt nai khế nhắm hờ khiêu gợi, cánh môi kia xấu xa thì thầm bên tai Thu Vân.

"Tôi nói rồi, cậu không bao giờ bằng được anh trai tôi đâu. Game over."

-----oOo-----

Chương 40: [END]: "Mãi mãi, suốt cuộc đời."

Tôi ôm cây, Vương Thư dọa sẽ nhổ cây tận gốc, tôi vội vàng bỏ ra.

Tôi bám lấy một em học sinh cầu viện trợ, mắt hấn tóe lửa, tôi vội vàng bỏ ra.

Tôi giả vờ ôm bụng kêu đau, Vương Thư không ngần ngại gọi xe cứu thương đến, tôi vội vàng đứng dậy.

"Ứ ứ ứ hứ hứ hứ không đi đâuuuu!!!" - Tôi nhõng nhẽo lại ngồi thụp xuống, nhất quyết giữ mình không đi.

"Không sao đâu."

Nói xong hấn còn khuyến mãi nụ cười chói lóa.

Đừng hòng lừa được tôi đồng chí Thư à. Máy cháu xem, cứ thử vào nhà bạn chơi, xong có con chó xô ra là y như rằng đứa bạn sẽ nói "Không sao đâu, cứ vào đi."

Tôi đã lỡ làm đặt niềm tin và kết quả bị cắn cho còn đúng một góc quần sịp đỏ để che chim.

Thảm họa, mụ nội nó là thảm họa!

"Đáng sợ lắm!!!"

Nào ngờ hấn chẳng kéo nữa, cũng ngồi thụp xuống lân la lân la đến cạnh tôi.

Tôi dịch sang trái hấn cũng dịch sang trái, dịch lên hấn cũng dịch lên, dịch xuống hấn cũng dịch xuống, dịch sang phải lỡ đụng phải hấn, suýt thì ngã.

"Có thật là không sao không?" - Tôi dè dặt hỏi lại.

"Thật."

"Bao nhiêu %?"

"0.69%."

"Thấp quá."

"69%."

Nhéo má hấn cho can tội lầy lội, tôi cắn răng dừng cảm lê bước ngồi vào xe.

Tay tôi mò mẫn tính tìm tay hấn thì hấn đã nhanh tay hơn. Bàn tay hấn phủ kín tay tôi. Tay hấn lúc nào cũng lạnh, nhưng cái lạnh của hấn khiến tôi có cảm giác được bảo vệ, rất an toàn.

"Lỡ có gạt tàn bay đến."

"Tôi đỡ hộ."

"Lỡ có gạch đá bay đến..."

"Tôi chịu tất cả."

Tôi quay sang ôm lấy hấn.

"Đừng chịu một mình như thế..."

Địa điểm 1: Bên nhà chồng.

Tay Vương Thư xiết chặt tay tôi tận đến lúc đã giáp mặt với ông hấn. Hấn chặn trước mặt tôi, tôi lại đi tới chặn trước hấn.

Tôi có nghe qua về ông hấn - Sở Vương Chi - Một doanh nhân kiệt xuất của thời đại. Lão xuất thân từ một nhà nông nghèo, sau thì gia nhập quân đội được một khoảng thời gian thì lão rời ngũ, kết hôn với con gái của tĩ phú.

Tất nhiên là hôn nhân bị phản đối kịch liệt. Nhưng sau tất cả, lão vẫn lấy được người con gái ấy và sinh ra chú Lãnh. Nhưng tiếc rằng tình duyên quá

ngắn... người nữ đi trước để mình lão trợ trợ sống qua ngày.

"Cháu là Gia Phong Tâm."

Giữa bầu không khí căng thẳng, chất giọng trầm lắng của lão vang lên thật rõ ràng. Nó mang theo một uy lực khiến cả người tôi cứng ngắc.

"Vâng."

"Ngồi đi." - Xong, lão tự tay rót chén trà, người hầu nâng chén trà đó mời tôi.

....

Phải có Vương Thư ở sau dí tôi ngồi xuống thì tôi mới dám ngồi, tay tôi bám hần chặt quá, móng tay cắt tĩa ngón ngang mà vẫn để lại nốt đỏ.

"Cứ thả lỏng đừng sợ hãi." - Lão nhìn vậy rồi nói.

"Vâng..."

Bỗng nhiên cửa bị đẩy. Một tốp người đi vào.

"Bố! Bố định làm gì Tâm bảo bối!"

Cô Lan, cháu không phải bảo bối...

"Bố, bố có thể suy nghĩ một chút cho Vương Thư không?"

"Bác, cháu biết bác chấp nhận cháu và Vương Lãnh là điều kì tích lắm rồi nhưng xin bác bác có thể..."

Được mọi người chở che như vậy, lòng tôi rốt cuộc đã được nói lỏng phần nào.

Lão Sở mặt vẫn bình thản, nhân nha rót tiếp mấy chén trà.

"Mời mấy anh chị ngồi."

"Bố!" - "Bác à..."

"Ngồi!"

Khi tất cả đã yên vị, lão mới nâng chén trà mà thưởng thức. Đầu tiên là cảm nhận màu sắc trà, hương trà, tiếp mới nhấp nhẹ một ngụm.

... Quá nhàn nhã rồi!!!!

Chắc hẳn ngoài lão ra thì tâm tình ai cũng căng như dây đàn!

"Tôi không có mời mấy anh chị, uống cho xong rồi ra ngoài hết, để Gia Phong Tâm ở lại."

Có nhất thiết phải nêu đầy đủ cả họ và tên cháu ra không chứ!!!

Dù không muốn nhưng lệnh là lệnh, chú Lãnh, thầy Vũ cùng cô Lan chân chừ mãi mới đi ra, nhưng thật ra chỉ nấp ở sau cửa.

"Cả Vương Thư nữa."

Nói đến hấn, cả người tôi liền run lên một trận, tay tôi không những không buông ra để hấn đi mà còn ngoan cố níu giữ lại.

Không, hấn mà đi thì sao tôi chịu nổi!

Nhận được cái lạnh khác từ tay còn lại của hấn, tôi giật mình ngược lên, ngơ ngác nhìn đôi người đen thẫm đầy tin tưởng của hấn.

"Cháu sẽ ở đây, cháu với Phong Tâm là một."

"Ồ."

Thờ ơ đáp lại, lão vươn tay, một nữ hầu hiệu ý đưa đến trượng vàng. Chống trượng, lão đi đến gần tôi.

Amen amen, lạy chúa trên cao...

Gì đây!! Sẽ là ném vào mặt tôi tám séc trắng tha hồ mà vẽ số với điều kiện rời khỏi hấn??

Hay kẻ súng ngay đầu dọa giết??

"Cháu tin ta đã từng yêu không?"

"À ré (Ơ A Ơ)>?" - Bùm ngay miệng lại tôi rồi rít xin lỗi - "Cháu, cháu xin lỗi.""Tin không?"

Ơ w Ơ)° Cái này khó trả lời vờ lơ nè. Tham gia "Ai là triệu phú" mà gặp câu này thì xin dừng cuộc chơi cho nhanh!!!

Nuốt ực một ngụm, tôi đánh liều gật đầu.

"Cháu không tin."

"Tại sao?"

"Ông "vẫn còn" chứ không phải "đã" đúng mà..."

Tôi nghe được hai tiếng gõ trượng trên nền gạch.

"Cô ấy chết rồi tình yêu ta dành cho cô ấy chết theo, chỉ là "đã" thôi. Giới hạn của tình yêu là giới hạn sống của người còn lại."

"Không phải đâu." - "Ông sai rồi."

Trong một khắc ấy chúng tôi cùng nói tuy câu từ không giống nhau nhưng lại đồng điệu đến lạ.

Lão xoay lưng lại tiến về phía trước, từ những tấm kính to trong suốt, hẳn lão đang đưa nhìn ra xa nơi đô thị.

"Nói đi, ta sai ở đâu."

Nhưng mà tôi là giáo viên dạy vật lí! Không phải dạy văn hay giáo dục công dân! Biết diễn đạt sao cho phải đây!

"Gia Phong Tâm." - Là hẳn nói với tôi.

"Sao?"

"Mọi thứ đều có giới hạn. Kể cả tình yêu tôi dành cho cậu."

Ngẫm lại một lúc, như thể thần giao cách cảm, giây kế tiếp chúng tôi đồng thanh đồng lòng nói.

"Giới hạn của nó là đường đời của tôi."

Ra là thế.

Có thể hiểu như là hẳn có đi xa đi mãi miễn rằng tôi còn sống, đường đời chưa kết thúc thì tình yêu này vẫn mãi còn.

Dẫu con đường phía trước chỉ còn mình tôi bước thì tôi vẫn cứ bước, rằng trong tim này vẫn còn có hẳn.

Nhưng bản chất thật của tình yêu vốn không có giới hạn, chỉ là phép đo tương đối. Bởi, có chết đi thì tình yêu này vẫn còn. Tình yêu là phụ thuộc vào chính bản thân mình, thế nên phải biết tự đấu tranh.

Chứ không thể đặt vào người kia, không thể dồn vào người kia.

Muốn hạnh phúc thì cả hai phải tự cố gắng.

"Lão già hơn 80 bàn chuyện tình yêu với bọn trẻ, thật buồn cười."

Lão nói xong, chậm rãi quay lại đối mặt với bọn tôi, không cười nhưng lời lão nói ra tràn ngập ý vui.

"Hãy thật hạnh phúc."

Bước ra khỏi dinh thự họ Sở, tôi gần như ngã khụy, mềm nhũn nhùn nhùn như con chi chi, phải dựa hết vào hẳn.

"Giờ thì gặp bố mẹ em."

"Nà nì?"

"Tôi muốn đến hỏi cưới em."

"Chờ, chờ đã."

Tôi rút điện thoại tính gọi về nhà báo trước thì hấn đã cầm lấy cất lại vào túi tôi.

"Đặt hẹn trước rồi."

WTF? Sao tôi cứ như diễn viên còn hấn là đạo diễn vậy??

Cái gì mà tình yêu tự phụ thuộc vào bản thân!! Tất cả nằm trong lòng bàn tay của hấn rồi còn đâu!! _____

Địa điểm 2: Bên nhà vợ.

Tất nhiên là không đâu thoải mái bằng nhà mình, nhưng mà...

"Vương Thư à, CEO của tập đoàn Sở Vương có khác!!" - Bố tôi.

"Anh họ!! Có chồng soái như thế mà giấu mãi!" - Bé Lim.

"Cháu có chắc muốn cưới thằng Tâm không?" - Mẹ tôi.

Sau bao tiếng ồn ào, hấn mãi mới được nói.

"Cháu chắc chắn."

"Chắc như Hari đúng không?" - Tôi ngồi bên nhếch môi khinh bỉ.

"Bép!"

Mẹ tôi không thương tiếc bép vào đôi má ngọc ngà của thằng con bé bỏng.

"Thằng Tâm cháu biết rồi còn gì, từ bé đến lớn chả có tài cán gì lại còn sĩ diện hão."

"Mẹ!!!"

"Cháu biết."

Mẹ tôi vừa đấm vừa xoa, vươn tay nhẹ nhàng xoa xoa má tôi.

"Nhưng nó yêu cháu, nó ngổ nhưng thật sự rất chân thành."

"Vâng."

"Mẹ.... con không ngổ..."

Hắn đổi chỗ cho tôi ngồi gần mẹ mình, còn hắn ngồi đối diện với bố tôi.

"Đời này kiếp này, Sở Vương Thư cháu chỉ có một mình Gia Phong Tâm. Rằng lớn lên với nhau từ bé, tất tần tật hết xấu về Tâm cháu đều biết. Khi mà yêu Tâm, cháu đã xác định chấp nhận hết tất cả, yêu hết tất cả. Xin cô chú an tâm giao lại em ấy cho cháu."

...

Không, tôi ư quen cái thằng max tử tế này đâu. Mà WTF!!! Đây có phải hội nghị bình phẩm tính cách con người đâu!! Chốt đi chốt lại chỉ xoáy vào tôi là sao!!!

Bố mẹ tôi nhìn nhau rồi lại nhìn tôi. Bố tôi ấy, bình thường là người ít nói nhưng không phải là người lạnh lùng. Thế nhưng về phương diện tình cảm của tôi, bố chưa bao giờ quan tâm đến, sự thật.

Về mẹ thì khỏi nói, tôi chỉ trông chờ vào quyết định của bố.

"Hai đứa phải thật hạnh phúc." - Bố tôi bất thành linh nói.

Tất nhiên là bất thành linh nên phải giật mình trước rồi mới vui sau.

"Đây."

"Gì mẹ?"

Mẹ tôi đưa tôi một bọc to, mở ra thì thấy toàn thiệp trắng.

?? (Ồ v Ồ)??.

"Đi mà phát thiệp cưới. Nhanh rồi nhớ về ăn trưa."

?? (Ô w Ô)??

Chưa kịp thắc mắc đã bị mẹ đá bay ra ngoài. Cáu bần mở cái thiệp ra, đập vào mắt đã là dòng chữ lấp lánh ánh vàng: Sở Vương Thư và Gia Phong Tâm.

Thiệp cưới?

Có cần nhanh thế không???

"Hai bên thông gia gặp nhau sắp xếp hết rồi, hôm nay chỉ là làm màu thôi."

Ghé tấm thiệp gần mũi, tôi hít một hơi. Thơm ghê, đúng cái mùi tôi thích. Tôi chưa từng mơ sẽ có ngày được cầm thiệp của chính mình với hân.

"Mít ướt, lại đây anh ôm."

Như đứa bé mới tập đi, tôi lững thững chậm chạp sà vào lòng hân. Tôi khóc nhưng tim không đau như trước, tim này đang đập rộn ràng vì hạnh phúc. Hạnh phúc quá tôi không thể cười nổi đành phải khóc."Thích mặc váy hay vest?"

"Vest."

"Trắng hay đen?"

"Trắng."

"Trắng tinh hay trắng ngà?"

"Trắng tinh."

Chúng tôi qua Pháp đăng kí kết hôn tiện thể mời bên nhà hân dự cưới. Xong xuôi thì về thành phố A để tổ chức.

Xem danh sách khách mời, tôi choáng không kể hết. Chỉ với sáu năm, hân

đã quen được toàn bộ số doanh nhân cực kì nổi danh này sao?

Chắc chắn sáu năm qua hắn đã cố gắng rất nhiều.

Vương Thư một thân vest đen, mái tóc vàng dưới nắng ấm ánh lên dịu dàng, chờ đã... Ra là từ bé hắn nhuộm sang đen chứ màu tóc thật là vàng???

"Hôn đi!! Hôn đi hôn đi!!"

Đám đông ở dưới thúc giục ồn ã làm tôi nôn nóng, tay chân luống cuống không biết phải làm sao.

Cái này thấy trong phim rồi!! Nhưng mà!! Bao nhiêu con mắt nhìn chăm chăm thế này thì sao mà hôn được!!

"Không hôn." - Lời nói của hắn xé ngang tất cả.

Sau đó thì mọi thứ vẫn diễn ra bình thường, quẩy, quẩy và quẩy.

"Chả có châu báu ngọc ngà gì, cho anh cái này."

Tôi không ngờ Thu Sơ sẽ đến, dáng người nhỏ nhắn nhưng điện nước đầy đủ. Chiếc váy đen xẻ sâu để lộ rãnh ngực quyến rũ, bên eo đính kim cương lánh lánh đầy kiêu sa.

"Lễ cưới của người ta, chị đi tặng dao găm là có ý gì?"

Tôi nhận ra bản mặt hàm hàm của thằng Vân nấp sau chị nó.

"Chúc hạnh phúc, bao giờ li hôn, bảo tôi." - Nó gằm gà gằm gừ từng chữ.

Chưa kịp xù lông lên thì vang lên là một giọng nói của thiên thần!! Bé Ngân!!!

"Anh Tâmmmm!!!" - Giọng nó cute phát sợ!! - "Hi hi, hai người trăm năm hạnh phúc nhé!!"

Bé Ngân quần quít bên tôi, cái mặt thỏ con cứ cọ cọ má tôi cưng phát hờn. Quần được mấy phút nó liền lăn sang quần lấy thằng Vân. Hmm, bọn trẻ

bây giờ kết bạn nhanh nhaoay nhoáy. Bé Ngân cũng thật rộng lượng, mới hôm nào bị đẩy ngã sắp mặt lợn thế mà không hề chấp nhặt.

Hm, lớn rồi.

"Thôi xin phép, bọn tôi về trước, hạnh phúc trăm năm. Dao này để khi nào hấn ngoại tình, cứ cắt phăng một phát là OK."

"Cám ơn cô." - Khi thấy Thu Sơ đã bước đến cửa ra, tôi chột nói to - "Cám ơn cô!! Chắc chắn cô sẽ tìm được người đàn ông tốt nhất quả đất!!!"

Thu Sơ vừa đi thì từ cửa tiến vào là hai tên: Dư cùng Phụng.

Tôi xòe hai bàn tay trắng hồng ra.

"Không có đừng đòi."

"Tiền khách."

"Cái thằng này!! Chồng!! Xử nó!!"

Và bị chúng nó tậu rượu quên trời đất, hahahaha bay bay, lên bầu trời rồi lại bay bay...

Bay lên cao như con ngao~

Tôi say quắc cần câu mất rồi, mệt lử nhắm mắt.

Đến lúc mở mắt ra, đã thấy mình nằm trong một căn phòng tràn ngập sắc đỏ.

Ôi ôi kệ đi, giờ phải tìm cái gì uống cho mát óc đã. Tôi bước xuống giường, đi ra phía cửa, mới chạm tay nắm thì cửa đã bị đẩy vào.

"Uống."

Nhận lấy cốc nước tôi uống a uống.

"Tắm đi."

"....."

Chờ đã, để tôi ngẫm nghĩ một chút. Bây giờ là màn động phòng hoa trức trong truyền thuyết!!????

Có nên bỏ trốn?

"Không cần nữa."

Trong lúc tôi tìm đường thoát, hắn nhanh nhẹn bế bổng tôi, quăng một phát lên giường.

"Này! Có cần thô bạo vậy không???"

Tôi ảm ức lấy chân trùm kín mình lại. Sút sịt nép góc tường ủy khuất.

Kiên nhẫn giằng co kéo tuột lớp chăn của tôi ra, hắn áp ngực trần lên lưng tôi. Mạnh mẽ ghì chặt tôi vào lòng không cho nhúc nhích.

Ngực trần của hắn rần rỗi mà nóng bỏng, cách một lớp áo sơ mi mà tôi còn cảm nhận rõ. Càng lúc càng nóng khiến tôi cũng muốn nóng theo!!

"Á!!"

Môi hắn mím vành tai của tôi!!!! Aaaaa!!!!

Tay vươn ra đẩy mặt hắn bị hắn giữ lại rồi nâng lên như báu vật, tỉ mỉ hôn lên từng ngón, đặc biệt là chiếc nhẫn vàng khắc dòng chữ [TloveT] tinh xảo.

Tôi nắm lại tay hắn, kề môi mình, cũng đặt cái hôn lên chiếc nhẫn. Tôi hỏi hắn.

"Yêu hay thích?"

"Yêu."

"Mãi mãi hay suốt đời?"

"Mãi mãi, suốt cuộc đời."

"Chắc không?"

"Chắc như Hari."

Địch!! Đến lúc này còn nhây được!!!

"Mà lúc này... anh nói không hôn... Có ý gì..."

Ngả người vào khuôn ngực trần ấm áp, tôi ca lên cái giọng chua lét.

"Bởi vì."

Xong ngón trở của hắn nâng cằm tôi lên, tôi hiểu điều chu môi ra.

"Hự.. hahaha..."

Nhìn cái tên khốn nạn kia ôm bụng cười ha hả, tôi đỏ bừng cả mặt vì xấu hổ. May mà không bày ra cái dạng này trước đám đông!! Không thì nhục chết mất!!

Tôi vùng lên, sư tử ngoạm, ngoạm vai hắn một cái. Hắn đáp trả xé toạc áo tôi ra. Tôi sợ hãi bỏ chạy nhưng vặn mãi không mở được cửa, hắn cười đắc ý giơ lên chìa khóa.

Tôi la hét cứu mạng.

Hắn nói:"Được, nhưng phải giữ sức đề tí còn rên."

Tôi nói:"Phản rồi!! Quân tạo phản!!"

Hắn nói:"Triều Gia đã sụp, mau đầu hàng." Hắn tiến đến tay đã chạm vào thắt lưng của tôi. Tôi bảo:"Pi xà, thần tự làm được!!". Hắn lắc đầu không chấp nhận.

Tôi khóc, than lên:"Đau chết mất!!!!".

Hắn thản nhiên buông xuống:"Thêm 2 hiệp nữa."

"MẸ ƠI CỨU CON!! CON KHÔNG MUỐN LẤY CHỒNG!!!!"

Bên ngoài:

"Nghe thấy gì không ông nó ơi?"

"Phòng cách âm, chịu thôi."

Sở Vương Lãnh cùng Thu Vũ Vũ đứng nhìn bên thông gia cùng Lan Lan đang dí tai nghe lỏm không khỏi buồn cười.

"À, chết!!"

"Sao??" - Vương Lãnh lo lắng nhìn về mặt sợ hãi của vợ mình.

"Vương Thư nhờ em đặt sẵn ba con sói mà em quên!!"

Nghĩ đến cảnh lần đầu chỉ có bơi trơn mà không có ba con sói. Vào trực tiếp không một sự "ngăn cách"....

Hmmmm....

Một trận gió lạnh từ quái đâu đến... a... rất tâm hồn một chút.

_____ Chính văn hoàn _____

_____ Tác giả thành công trút bỏ gánh nặng, cảm ơn!

-----oOo-----

Chương 41: Ngoại truyện 1

Nguồn: EbookTruyen.VN

"Heyyyy, tối nay siêu ngon Síp Đỏ chiều tập đặc biệt đó!!"

Dứt câu một cái, cả lũ kia nháo nhào cả lên, đập bàn rầm rầm. Có thằng quá khích chơi thoát y luôn mới thật đáng sợ làm cả bọn con gái kêu ré lên

như lợn bị chọc tiết.

Mang trách nhiệm là một lớp trưởng, thằng Thư đóng nắp bút máy, gõ gõ cái bàn vài cái nhắc nhở, thế nhưng Thư thì kệ mợ Thư, anh em mình là một gia đình, một gia đình là chơi hết mình, anh em mình còn trẻ, anh em mình phải quây.

À, các bạn đang thắc mắc tôi đang làm gì á hả? Đừng gộp chung rồi với lũ cầm thú đó, tôi ấy mà, Gia Phong Tâm nổi tiếng điềm đăm thanh cao, một mỹ nam tử an tĩnh nhìn đời bằng nửa con mắt. Nửa còn lại để lườm chết thằng Thư!

Ai ui!! Nó tịch thu cái sịp đỏ của tôi!!!!

"Cấm đội sịp."

"Kệ mợ tao!! Tao thích thì tao đội mày cay à??"

Phun trào cảm xúc chưa xong thì đã bị nó tấp cho cái vênh mặt.

"Kiếp trước tao đã làm gì mày chứ..."

Ấm ức sục sục, liềm liềm lệ mặt chua chát, tôi ngoan ngoãn ngồi im ru.

Hmmm...

"Em thưa thầy!!"

Thầy Vũ giật cả mình, gật đầu cho tôi phát biểu.

"Em buồn ị!!!"

"..." - Tất cả học sinh trong lớp cạn lời.

Thầy Vũ gật đầu đồng ý, xong, thoáng qua là vẻ thất vọng cứ tưởng câu hỏi khó ngoài Vương Thư cũng có người trả lời được...

Xin lỗi thầy, chân thành xin lỗi thầy!

Nhưng thầy! Ị là điều cần thiết cho cuộc sống! Không học có thể sống

nhưng không ị thì không thể sống!

Douma! Ị chính là chân lí sống!!!

.....

Tôm tôm, thả bom B52 thành công, tôi vô cùng thỏa mãn!!

Vươn tay ra voi với cuộn giấy, quái lạ, sao lại không tới???

Quay sang nhìn. Hm, tôi cười cười nhắm mắt lại, mở mắt ra lần nữa, lại nhắm mắt vào!

Ohhh!! Nooooooooo!!!!!! Thần linh ơi!!!

Tùng tung tung, từng tung, tưng~ Giấy-chan, lẽ nào, chúng ta không thuộc về nhau??? Giác mơ cũng không là của nhau?? Em đã bước đi theo người mà em cần??

Em đi rồi?? Em bỏ rơi anh giữa dòng đời nghiệt ngã???

"Nếu có ước muốn cho cuộc đời này, em ước sẽ có ngay cuộn giấy để dùng ~"

Tôi gào gào như đứa phê cần trong WC.

Bỗng đầu tôi lóe lên một ý nghĩ: Giờ mà giờ bờ mông mịn màng ra nơi đón gió rồi chờ c*t khô thì bóc ra?

Điên rồi, tôi sắp bị tưng quẫn làm cho điên mất thôi!

Chú siêu nhân Sịp Đỏ!! Cứu cháu!!

"Amen amen, em nguyện lấy thân báo đáp người đưa giấy giải cứu em mà!! A Á!"

Chưa kịp gào xong đã bị cuộn giấy từ trên thả xuống chọi vô đầu.

"Nhanh lên."

Cục súc vl!

Chắc chả cần nói các bạn cũng biết "người tốt" vừa nãy là ai rồi. Hừ, chắc hẳn thầy Vũ ép thì nó mới chịu ra cứu tôi thôi!! "Ồ cha mẹ ơi!!"

Vừa ra khỏi WC đã gặp ngay cái mặt than của nó đứng ngay đó nhìn chăm chăm!!

"Rửa tay rồi." - Tôi xòe hai bàn tay xinh xinh ra để làm chứng.

"Ừ."

Lúc tôi vào lớp cũng là lúc kết thúc tiết học. Nhỏ ở chỗ!! Thầy bắt tôi phải công khai giải thích cho cả lớp nghe lí do mới tha cho cơ!!

Hiuhiuhiu!!! Ngu gì nói! Nói ra để bị cười cho thôi mũi à!! Noo!! Hậu duệ của siêu nhân Sịp Đỏ chịu nhục không thấu!

"Nhà WC thiếu giấy."

Ừ thì lời lớp trưởng-sama nói ra thì cái nào chả đúng. Ngán gọn đến phát sợ thế mà ai cũng gật gù hiểu, còn đau lòng đến vỡ vai tôi chia buồn.

"Này."

Gọi một lần không được, tôi gọi lần nữa.

"Này này!!"

Bơ, nó vẫn cứ bơ tôi!

"Nà-"

"Tên."

"Vương Thư!"

"Sao?"

Đến lúc này hẳn mới chịu quay lưng lại, tôi thì nằm ườn trên bàn ngược

lên nhìn hấn.

"Cám ơn."

"Gì?" - Vừa nói tay nó vừa nghịch nghịch tóc tôi.

"Cám ơn đã cứu tao." - Tôi mặc kệ hấn nghịch. Dầu sao cũng không thắng được mà cũng chả khó chịu nên cứ kệ thôi.

"Trả ơn."

"Giê???"

"Ăn cháo đá bát."

Hmmm!!! Tưởng Thư thiếu gia con nhà người ta dư điều kiện dùng tiền đè chết người thế mà cũng cần báo ơn!!

Chỉ việc đưa cho... À ừ phải, đưa cái éo gì, là đập vào người tôi cuộn giấy là nó đã sĩ rồi??

"Tao có mỗi cái thân này, báo đáp mày đây!"

"Hâm à?"

"Hừ!"

Tay hấn tính nghịch tiếp thì bị tôi hất ra. Cười cái gì?? Có cái gì đáng cười? Cứ bỏ tay ra cười công khai đi??

"Sang ăn tối với tôi."

"Hông."

"Có sườn xào chua ngọt."

"Sang liền!"

Tôi đập bàn nhất trí!

Hóa ra tối nay chú Lãnh với thầy Vũ phải đi có việc bận, mang theo bé Ngân đi chỉ để hấn ở nhà một mình.

Nghĩ nghĩ thế này cũng nguy hiểm quá rồi?

"Đừng lo, tao sẽ bảo vệ mày!" - Tôi nghiêm túc nhìn hấn!

"Cơm dính mép." - Hấn quay ngược đầu đưa chọc vào má tôi.

Xấu hổ nhặt đi hạt cơm, tôi rất nhanh tuốt lại vẻ đẹp trai.

"À nhắc mới nhớ, hôm nay có tập đặc biệt!! Mở ti vi lên đi!!" Nói thế chứ hấn mà chịu nghe ai sai bảo bao giờ?? Nên tôi đành tự thân vận động lấy điều khiển mở ti vi ra xem.

Tập phim ngày hôm nay rất là cảm động với tình tiết chú siêu nhân Sịp Đỏ phải trao lại chiếc sịp trắng cho sư phụ của mình và ngậm ngùi từ biệt rồi đi.

Khi đi, chú ấy còn mang theo cái kẹp tóc con gấu trắng của sư phụ, nâng niu mà kẹp lên mái tóc đỏ của mình.

"Tao muốn có kẹp tóc... huhuhu." - Tôi sụt sịt vỗ tạm cái giấy ăn xì mũi vào rồi nói tiếp - "Buồn quá đi!"

Bỏ qua thái độ lồi lõm mắt không thèm liếc của thằng Thư, tôi cứ khóc sụt sùi thôi.

"Hoy tao về đây, ngủ sớm."

"Rằm!"

.....

Có cần phũ thế không? Tiễn khách cái kiểu gì thế?

Nhìn xung quanh vắng vẻ, tôi cứ thấy bồn chồn. Chẳng lẽ hấn phải ngủ một mình ở cái biệt thự to tổ chẳng này sao??

Lỡ đâu có cướp đến thì sao?? Chú Síp Đỏ bận đi làm vụ khác rồi! Ai cứu hấn đây?

Nhân danh hậu duệ, fan trung thành, người bảo vệ công lí! Tôi không thể bỏ mặc hấn được!

"Dinh dong dinh dong dinh dinh dong dong."

"Sao?"

Mãi lúc lâu hấn mới ra mở cửa, trên người đã mặc bộ đồ ngủ màu đen.

"Sang nhà tao ngủ đi! Tao xin mẹ rồi!"

"Hả?"

Tôi nhanh tay cầm tay hấn kéo ra ngoài, cứ thế lôi xềnh xệch hấn sang nhà mình như thật.

Mẹ tôi thấy thế thì nhanh chóng để thêm chăn gối vào phòng tôi để hấn ngủ chung.

"Đi đâu!! Mày ngu à!! Ở nhà một mình lỡ có trộm bắt mày đi thì sao!!" - Tôi sống chết bám lấy hấn không cho đi.

"Đi khóa cửa nhà lại - _-."

Phù, nhưng tôi vẫn không an tâm, phải đi theo giám sát hấn.

Hai đứa nằm chung một giường, Vương Thư cực kì có quy củ, nằm ngửa, hai chân thẳng tắp, tay đặt ngay ngắn lên bụng. Tôi theo thế cũng tằm tắp làm theo, được mấy phút thì lại dặng càng ra cho thoải mái.

"Ê, ngủ chưa?"

"Khò khò."

"Khò cái mông! Chưa ngủ thì nói chuyện với tao chút!"

Tôi sợ nói to sẽ bị bố mẹ phát hiện, nói nhỏ thì sợ hấn không nghe thấy nên mới nằm sát vào hấn.

Nghe tai hấn thì thầm.

"Thế Sịp Đỏ cuối cùng có gặp lại sư phụ không?"

"Có."

Tôi chỉ chờ có câu này thôi là lòng vui như mở hội rồi!!

Say oh yeah!!!

"Sư phụ chết, gặp ở nghĩa địa."

"....."

Có cái gì đó khiến tôi đau đau trong lòng.

Thôi xong, lờ khóc mất rồi!!

Tôi quay ngoắt sang bên phải, dí mặt vào tường hòng giấu đi bản mặt khóc nhè của mình.

"Đùa thôi."

"Mày đi chết đi!" - Tôi lập tức quay sáng vồ lấy hấn mà mè nheo.

Xong, cả hai ngã lăn xuống nền gỗ, may mà kéo theo cả chăn bông nên cũng không đau lắm.

Lúc này tôi nhận ra mình đang nằm trên người hấn, còn hấn thì ôm chặt lấy tôi.

"Dễ khóc thế?" - Vương Thu bật cười khe khẽ hỏi tôi.

"Ai bảo mày đùa tao!"

"Ai bảo cậu tin tôi?"

Nhai nhai cái áo của hấn, tôi bực mình không thềm nói tiếp.

"Nhớ phải tin tôi."

Hừ, lời của nó nói ra thì cái gì chả đúng nhất, không tin hấn thì biết tin ai?

"Tao sẽ bảo vệ mày suốt đời, tin không?"

Không quá 3 giây, hấn lắc đầu nguây nguẩy.

Hay lắm!

"Là tôi bảo vệ cậu suốt đời."

Hấn nói xong thì dịu dàng hôn lên trán tôi. Mẹ tôi cũng hay làm thế để chúc ngủ ngon, rất bình thường nhưng không hiểu sao khi cái hôn này xuất phát từ hấn thì...

Lại khiến tôi đỏ bừng cả mặt!!

Mà ngấm lại hấn cứu tôi mấy lần rồi..

Dù không muốn nhưng sự thật! Hấn là người hùng, siêu nhân của lòng tôi mất rồi!

Hiện tại.

"Vương Thu?? Anh có chịu tắt máy tính đi ngủ không!!!"

"Cứ ngủ trước đi."

Mặc kệ đây!

"Đậu xanh!! Lạch cạch mãi ông đây không ngủ nổi!!!"

"Sắp xong rồi."

Đợi hấn lâu thấy sợ, tôi ngủ quên lúc nào không hề hay biết. Chỉ biết lúc

trời gần sáng, mơ mơ màng màng thấy mình quần kín chăn gói đầu lên đùi hấn, còn hấn vẫn đang dùng laptop nhưng lại gõ phím rất nhẹ.

"Chồng ơi."

"Ngủ đi."

Vừa nói hấn vừa nắn nắn xoa xoa cái tai của tôi.

"Ừ. Yêu anh."

"Yêu em."

Sự thật:

Vương Thư thấy Phong Tâm đi ra, cũng xin thầy đi theo.

Chưa bước vào WC mà tai đã truyền đến tiếng rên rỉ cay đắng quặn ruột của cái tên ngổ kia.

Tính mặc kệ nhưng thế bất nào hấn lại thấy vui vui tai nên nán lại nghe một lúc.

"Amen amen, em nguyện lấy thân báo đáp người đưa giấy giải cứu em mà!! A Á!"

Tên ngổ này nói cái vớ vẩn gì thế không biết! Có hiểu "lấy thân báo đáp" là cái gì không thế!!

Lỡ hôm nay là kẻ khác không phải hấn cứu cậu thì sao! Cũng định...

Stop, hấn cần bình tĩnh lại.

Sự thật:

Vương Thư gác máy, chỉ là ngủ một mình một đêm thôi mà? Riêng cái nhà đầu đầu cũng khóa bảo vệ camera etc các kiểu rồi mà Vũ Vũ vẫn cứ lèo nhèo nhắc mãi.

Chưa kể xung quanh đã bị vệ sĩ nhà hắc bao kín rồi....

Haizzz.

Hắc không nghĩ tới tên ngố sẽ lo lắng cho hắc đến vậy, ôm tên ngố trong lòng, hắc thích lắm.

Nhưng mơ đi, hắc còn lâu mới nói cho cậu biết sự thật nhé!

_____ Hết ngoại truyện 1

-----oOo-----

Chương 42: Ngoại truyện 2: Chuyện về cuộc sống ở chung (Phần 1)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ồm ờ...

Tên đó là một kẻ kì lạ.

Tối thức khuya nhất phố.

Dậy sớm nhất phố đi làm cũng sớm nhất phố.

Về cũng muộn nhất phố luôn.

Nghe thì tưởng là con người nghiêm túc, yêu việc nhất thế gian. Nhưng KHÔNG!!!!

TÊN VƯƠNG THƯ Y HẾT BỐ VƯƠNG LÃNH CỦA HẮC.

"Thư!! Anh dậy cho tôi!!!"

Tay tôi dịu dàng lay lay hắc, cầu hắc dậy cho nhờ, thế mà, cái răng chó của hắc không thương tiếc đóp tay tôi một miếng!!

"Đờ cờ mờ, chả qua vì đạo đức nghề nghiệp nên tôi mới nhẫn nhịn đến giờ đây!"

Tôi bực bội đêch gọi nữa, đây. Hôm nào cũng như hôm nào, thức khuya cho lắm vào rồi ngủ say như chết! Hại tôi sáng ra phải dồn 90% nội lực mới lôi được hẩn tỉnh.

Hờ, tôi liếc liếc cái xác trên giường rồi cười thầm.

Để xem muộn một hôm thì hẩn có sống nổi không, cho chừa!

"Vương Ngân? Hôm nay đi chơi với anh không cùng?" - Tôi hí hửng gọi điện cho Vương Ngân rồi rủ rê.

"Ủm a! Ra! R...a.."

.....

.....

Tắt điện thoại. Tôi bối rối ôm đầu.

Say with me "Tất cả chỉ là dối lừa"? Hả? Cái tiếng rên kia không quan trọng, quan trọng là cái giọng của cái tiếng rên đó lại là.... CỬA THU VÂN!

Hahahaha mông lung như một trò đùa~ ai cho tôi lương thiện đây????

Bình tĩnh nào Tâm em yêu, chắc bọn nó chỉ đang nô đùa chơi bởi bạn bè với nhau thôi!

Đúng!

Tâm của anh thông minh quá đi, chu chu <3

"Bọn nó đang hẹn hò với nhau."

"Ồi hết hồn hà!!!"

Bực bội dí chân lạnh vào cơ bụng ấm áp sáu múi của hẩn trừng phạt tội

làm tôi hết hồn.

Biết thừa người ta mong manh dễ vỡ mà dám!

"Bố Thư, bố nhìn hộ con xem mấy giờ rồi?"

Nhìn cái điệu lơ mơ lơ mơ tìm đồng hồ, tóc tai xoa rũ rượi, lại còn gãi gãi tóc của Vương Thư, tôi thậm cười khẩy.

Tưởng "con nhà người ta" thế nào, ra chỉ là thằng trẻ con nảo to.

"Tại em hết." - Xem cho chán cái mặt đồng hồ thì hắn phát biểu như vậy.

Tưởng lại bù lu bù loa, hấp ta hấp tấp chạy đi làm, ai ngờ lại biếng chó nằm xuống tiếp. Lại còn dám ra lệnh cho tôi kéo cao chân lên đắp cho hắn.

"Tại cái cục lông! Đồ thừa nó vừa thôi! Dậy, dậyyy!!!"

Toan nhào tới lôi hắn dậy thì hắn đã mở chân. Thế là tôi trót lọt lao vào lòng hắn, trùm chăn, ôm nhau. Hết.

"Hôm nay anh nghỉ."

"Ừ."

Hai tay của hắn vòng qua ôm eo tôi. Tôi thì chịu thua, vợ lấy cái lược chải lại tóc mái cho hắn.

Tóc hắn rất mượt nên tôi cất lược đi, tự tay cào cào chỉnh lại tóc cho hắn.

"Thế là lương lại bị giảm."

"Ai chả biết. Kệ đi, giảm không nhiều đâu."

"Lương tính theo ngày, mỗi ngày 1 tỉ."

....

"Dậy đi làm đi anh yêu ~~~~"

Tôi túm cái cổ áo len của hắn lay lay cho bằng được. What!! Cái gì mà tận 1 tỉ cơ??? Mẹ, tiền lương 10 năm của tôi còn chưa bằng 1 ngày của hắn!

Đúng là lấy tiền đề chết người cũng được là có thật!

"Con cún ham tiền."

"Thì làm sao?? Không có tiền thì ra đường ăn xin à!! Dậy dậy!!"

Nhì nhằng nhì nhằng mãi hắn cũng không thèm dậy. Phải sau 30 phút giằng co đấu sức, hắn mới chịu ngồi dậy, tự giác xỏ dép, quẹt quẹt đi vào WC.

"Nhắc cao cái chân lên!" - Tôi mệt mỏi nằm ườn ra sàn.

Trời ơi là trời, cứ nghĩ sáng ra chào đón mình là nụ cười chói lóa cùng câu chúc ngọt ngào "Dậy nào Tâm yêu" chứ! Mợ nó cái ông vua con này hành hạ tôi chết mất thôi.

Thấy hắn mãi chưa ra, tôi phải lồm lỉ lê bước theo vào WC.

"Bố Thư của tôi ơi, bố đẹp trai nhất dải ngân hà rồi, đừng có ngấm nữa!!"

Nhìn cái điệu hát mặt trước gương giương giương cái mặt tự đắc kia, tôi thật muốn lao đến choảng cho một trận.

May mà là tôi giữ mồm miệng không truyền ra ngoài đấy!! Không thì hình tượng lạnh cún ngẫu lòi của hắn sụp lâu rồi.

Mà nói chắc chả ai tin, còn bảo tôi gato cho xem ๐_๐.

"Đi làm."

"Ờ, cút đi."

"..." - Hắn nhìn phòng ngủ. Cái mặt than mang ý dọa "Tao vào ngủ tiếp éo đi làm nữa, mày tin không?".

"Ây chồng đi làm vui vẻ nhé!" - Tôi cố gắng kéo cao khóe miệng nở nụ cười (bất)hạnh phúc nhất!

Haizzz, hôm nay tôi được nghỉ thì mới chơi nhây với hấn thôi. Chắc chắc một người vợ hiền đảm đang đáng yêu như tôi tại sao lại khổ thế này.

Tranh thủ dọn lại cái nhà nữa.

Tôi từng kiến nghị thuê ôsin nhưng biết không? Hấn không những chẳng đồng ý, còn lôi đầu ra sắp báo đập xuống, lòn xòn đóng tin ôsin cướp, giết gia chủ rất dã man.

Douma! Nói một câu "Nguy hiểm lắm em ạ" thì hấn sẽ chết đúng không?? Nên là tôi bực mình vùng lên, sau đó hấn ôm tôi, thì thâm.

"Có Tâm là ôsin nhỏ của đời Thư rồi."

Mẹ, không hiểu sao lúc đấy cả người tôi sướt sướt, vô thức gật đầu rầm rập.

....

Không biết có chỗ chữa bệnh mê troai không nhỉ?

Đẹp đẹp, mệt cả người.

Sau 30 phút để lau hết cái sàn nhà, tôi mới vội tu sạch chai nước khoáng.

"Trời ơi, may mà không xây thành cái biệt thự..."

Tôi thở hồng hộc, lưỡi thè ra y như cá. Bỗng, một tiếng chuông điện thoại làm tôi giật bắn.

Cái tên này lại rút điện thoại ở nhà cho xem!

Hấp tấp chạy ra, cầm máy lên, đang tính mở khóa nhận điện thì đập vào mắt tôi là dòng chữ "Em yeuuuu" to tởm chẳng kèm theo gương mặt của một cô gái cực xinh đẹp.

....

.....

Ngoại tình trong truyền thuyết là đây sao!?

----- Hết phần 1-----

-----oOo-----

Chương 43: Ngoại truyện 2: Chuyện về cuộc sống ở chung (phần 2)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tôi tên Gia Phong Tâm, năm nay 24 thêm vài tháng nữa sẽ là 25 tuổi xuân, nghề nghiệp: Giáo viên dạy Vật Lý.

Tình trạng quan hệ: Đã kết hôn.

.... Và đang có nguy cơ tan vỡ....

Nhìn đồng hồ lúc này là 9 giờ sáng, tức là tận 4 tiếng sau hán mới lết về nhà.

Các bạn nghĩ tôi sẽ tùm lum tùm loa tùm hán khóc tức tưởi như mấy bà vợ cuồng ghen sao?

No no no, tôi là con người thời đại mới hơn nữa lại là thằng đàn ông thế kỉ 21! Tuyệt đối không cho phép mình vút hình tượng như thế!

Được lắm Vương Thư, tôi sẽ điều tra kĩ vụ này, rồi cứ chờ đấy, tôi sẽ đưa ra bằng chứng sắc đáng để anh ngậm họng luôn!

Gia Phong Tâm nói được là làm được!

[Xin lỗi, anh bạn không thể nhận máy. Hẹn em chiều nay gặp nhau ở quán Cà Phê xxx nhé.] - Tôi nhắn lại tin này cho "Em yeuuuu" của hán.

Rất nhanh liền có hồi đáp thế nhưng lại là cả dòng tiếng Pháp khiến tôi bối

rồi vl: [*Trình của em còn kém, anh viết bằng tiếng Pháp được không?*].

Google-sama thắng tiến!

No no no, Google nhiều khi cũng lừa dối nhau lắm, lỡ dịch sai thì chết!

"Anh Tâm?"

"Anh đây anh đây!!!"

May quá là may, nãy còn sợ là thắng Vân bắt máy chứ không phải Vương Ngân!! Hết hồn hà!!!

"Sao vậy anh... a ui..."

Chờ đã nhớ lại nào... Nãy Vương Thư nói... bọn này là người... người...

WTF? WTF? WTF? ლᲣᲗᲗᲗლ What what?? ლᲣᲗᲗᲗლ ლᲣᲗᲗᲗლ

Xem nào, hôm nay phát hiện chồng ngoại tình, phát hiện em chồng yêu phải kẻ thù. Ngày méo gì vậy trời ơi???? Mà thế bắt nào, chúng nó lại yêu nhau được mới sợ cơ??

TRỜI ƠI QUÊN MẤT! BÉ NGÂN VỪA KÊU MỘT TIẾNG ĐAU! TRỜI ƠI CÚC HOA EM TÔI!

"Từ từ nào, cứ nằm yên đừng nhúc nhích, anh hiểu mà, hiểu mà." - Vì anh là người từng trải nhóc ạ! - "Ồm ừ cái kia... em với Thu Vân..."

"Á á đừng mà á ui~!!" - Tiếng bé Ngân la thất thanh.

AAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!!!! Ngân em yêu!!!

"Khụ khụ... anh biết là mình đang làm phiền hai đứa, nhưng mà chuyện này căng lắm rồi..."

Tôi nghe thấy tiếng xột xoạt của chăn, tiếng bụp bụp của gối bông va chạm với cơ thể người. Tưởng sẽ là một màn tiểu thụ giận dữ đánh tiểu công, nhưng không, đêm nay bé Ngân luôn miệt mài xin tha tội.

THẰNG VÂN BẠO CÚC BÉ NGÂN thì chớ? Nó còn không thèm chịu trách nhiệm? Còn bắt bé Ngân cầu xin???

Lộn cái bàn!

Tôi nhanh nhẹn vợ lấy chìa khóa xe, cái áo khoác tạm rồi đi vội đến nhà Vương Ngân.

Gấp gáp nhấn chuông liên tục, lòng tôi như lửa đốt! Vương Ngân từ tấm bé đã là viên ngọc trân quý nhất thế gian trong mắt mọi người rồi! Thế bắt nào lại rơi vào tay cái thằng ôn con mắc dịch kia chứ!

Nhấn chán rồi thì tôi chuyển sang đập cửa để rồi khi cửa bất ngờ mở, tôi theo đà suýt thì phi trúng cước vào... chỗ hiểm của người mở."Vương Ngân đâu!" - Tôi cáu giận quát.

"..."

Thu Vân chẳng nói chẳng rằng, gượng gượng gạt tôi tránh sang một bên rồi rời đi thật nhanh. Ngoái ra, nhìn thấy dáng hình cao lớn ấy đang lấy cánh tay che ngang mặt, đi lại khập khiễng thật kì quái.

Chết quên! Mình đến đây để xử lí n--

"Anh Tâm."

Theo chất giọng lãnh lút đáng yêu thân thuộc, tôi thấy Vương Ngân khoanh hai tay dựa cửa nhìn tôi, à không, nhìn ra phía cửa mỉm cười?

Có gì đó không đúng thì phải, sai sai thế nào ấy....

Ý! Quên chính sự!

"Vương Ngân, em rảnh không?"

"Em có, anh cứ ngồi ghế, đợi em thay đồ chút." - Nói xong nó vào lại phòng, rất nhanh đã quay lại, nói tiếp, giọng có chút lạnh -"Có chuyện gì thế?"

Ừ ờ, trừ những lúc làm mồi ra thì Vương Ngân dường sẽ đeo lên thần thái

thanh thoát, sang choảnh boy của nhà họ Sở.

"Em thạo tiếng Pháp đúng không? Dịch hộ anh cái này với."

"Đưa em."

Tôi cứ thế mà đưa điện thoại hẳn cho Vương Ngân mà quên rằng....

"Anh yêu?" - Vương Ngân dụi dụi mắt xem lại lần nữa, không tin nổi lặp lại - "Anh yêu?"

Éc éc, tôi quên mất vụ này! Mắt tôi tự giác nhìn xuống thăm lòng trắng muốt, môi mím lại. Mãi lúc sau mới đánh liều cười khà khà, đập vai Vương Ngân một cái, làm bộ đáng nghiêm túc.

"Cái đó, cái đó là tiểu tiết! Tiểu tiết thì không nên để ý! Bé ạ!"

"... Okay." - Tuy không biểu diễn ra mặt nhưng tôi biết nội tâm của em nó là: Cần Lời Giải Thích? - "Kiểu là người này không hiểu dòng chữ anh nhấn cho, anh có thể viết bằng tiếng Pháp để người ta hiểu không?"

"À à à."

Tôi gật đầu răm rắp, tự chửi mình ngu vcl, nói tiếp.

"Em nhắn lại cho người ta bằng tiếng Pháp hộ anh được không?"

Sau đó tôi phong Vương Ngân làm thông dịch viên luôn. Không ngờ Vương Ngân giỏi thật, chả cần dùng cuốn từ điển, google-sama mà vẫn dịch với gửi ngon lành cảnh đào.

"Người ta vẫn đang trên máy bay, tầm 6 tiếng nữa mới đến thành phố A được. Với cả mù đường, anh có thể đến đón ở sân bay không?"

"À à."

Nhận lại điện thoại, tôi nhanh chóng cất lại vào túi, nhìn đồng hồ cũng thấy đã muộn nên xin ra về.

Được rồi, đợi đây ông bắt tận tay đôi gian phu râm phụ các người, ông cho

lên thót!

"Phong Tâm."

Ôi cha mẹ ơi! Khắc vừa nãy giọng điệu nó y hệt Vương Thư làm tôi hết hồn!

"Hà?"

"Anh không biết là... à mà thôi."

Sau đó thì nó đem cánh cửa đóng lại che luôn cánh môi cười tà tà...

Ốn lạnh sống lưng mất thôi, tôi cảm thấy bé Ngân dạo này nguy hiểm ngầm kiểu gì ấy! Kì quái, giờ mới để ý đây là lần gửi tin nhắn đầu tiên giữa hai số máy này... Không lẽ chỉ mới quen nhau, trao đổi số điện thoại chứ chưa kịp chim chuột thì đã bị tôi phát hiện?

Đề phòng bất trắc, tôi tính xóa sạch đồng tin nhắn vừa nãy, thì, đồng tin nhắn đã biến mất! Xem nào, rõ ràng hôm nay chỉ đưa cho Vương Ngân cầm, vậy thì chính là Vương Ngân đã xóa hết giúp tôi?

Hahahahaa ngoannnn~ Đợi anh tử hình lũ kia sẽ thưởng em ~.

"Cười gì?"

"Ôi cha mẹ ơi!!!"

Nhanh tay cầm lại cái điện thoại vừa trượt khỏi tay may mà kịp lấy đuôi kẹp lại, tôi toát cả mồ hôi.

Trời trời, cứ như tôi đang ngoại tình chứ không phải hấn vậy! Sao cứ phải thấp thỏm lo sợ thế này!

"Về số--"

"Điện thoại." - Lúc hấn giật lại điện thoại từ tay tôi thì mới nói câu này, xong, chỉ vền vện ném lại câu - "Trưa, tối không ăn cơm nhà."

Thế đấy, chồng với chả cái, chán ơi là chán cơ.... Chắc đi đón bạn nhỏ bỏ

nhí đây mà:), fine, fine, FIRE!

-----Tuồng thuật vụ bắt gian của người vợ "đáng yêu"-----

12:30 - 1x/x/2xxx

- Chồng không ở nhà, tự túc là hạnh phúc, thế nhưng vì lười nên đồng chí Tâm quyết định gọi pizza ăn.

12:40 - Cùng ngày.

- Đồng chí tâm lúc này mới chọn được loại pizza để đỡp.

13:00 - Cùng ngày.

- Gia Phong Tâm xoa xoa bụng thiu thiu ngủ.

15:55 - Cùng ngày.

- Bùng tỉnh giấc, nhìn đồng hồ, Phong Tâm tá hỏa, bù lu bù loa thay quần áo.

Có tin nhắn đến, vội vàng mở ra: [Bản kế hoạch Phòng vừa chuyển xuống đã xây dựng bổ sung chưa?] - Đồng nghiệp A.

16:59 - Cùng ngày.

- Vươn vai, ngáp một cái thật dài, vắn va vắn vẹo như con sâu đo.

17:37 - Cùng ngày.

- Chúi chúi khoe miệng dính nước dãi, chẹp chẹp vài cái, ngủ thêm giấc nữa.

....

18:00 - Cùng ngày.

- Phát rồ lên, tâm can day dứt thật muốn tự sát. Nhưng mà đói, nên lại lật đật xuống bếp nấu ăn.

-----Kết thúc tường thuật vụ bắt gian của người vợ "đáng yêu"-----

Ngay lúc này đây, tôi đang một tay nâng cốc cafe đắng, tay kia gõ phím như gà mổ thóc. Haizz gian dối cái mợ gì thì dẹp mợ đi, việc cần trên hết.

Đúng, bắt gian không làm việc sẽ bị trừ lương => Buồn => Bị bệnh => Kiệt sức => Không thể lao động kiếm tiền => Thiếu tiền => Chết đói.

Suy ra, nên ở nhà làm việc tốt hơn.

"Tâm-sama, Tâm-sama, thằng chồng chẳng cún gọi, mau mau trả lời. Tâm-sama, Tâm-sa---"

"Àn nhon sê ồ."

Nghiêng đầu, nhỉnh vai kẹp lấy cái điện thoại áp tai, hai tay tôi nhanh nhẹn gõ phím lia chuột.

"Rảnh không?"

Vâng, với người khác thì kết cấu câu đủ lắm, y như rằng với tôi thì: Không mất chủ sẽ mất vị, trạng ngữ lại càng hiếm.

Thế nhưng đây là đặc ân của Thư-sama, tôi mà đáp lại cái kiểu đó, thề, sáng mai sẽ đứng cạnh chân không chạm(nổi) đất.

"Em bận lắm."

"Ừ."

"Việc gì thế?"

"Bạn không ra sân bay đón người được."

Á à, ra là nhờ vợ mình đón bồ nhí, hay lắm đm Thư.

"Thôi, để em."

Tạm gác công việc sang một bên, tôi lười biếng đứng dậy, lè mề lê lét ra

khỏi nhà, phi ô tô ra sân bay. Nói là bồ nhí hay ngoại tình cho vui chứ, tôi tin tưởng hẳn, giờ lại quay đi nghi ngờ vớ vẩn thì buồn cười quá.

Chắc chắn có hiểu lầm, tôi biết, Vương Thư có thể đã lừa dối tôi nhiều lần, nhưng khẳng định tình yêu thì chưa bao giờ.

Đường phía trước bỗng dưng bị chặn lại buộc tôi phải dừng xe. Ngay sau đó có một người đi đến gõ cửa kính xe. Tôi hạ cửa kính, không thể lường trước được người này lập tức thò tay vào dùng vải trắng bịt kín mũi tôi. Chắc chắn là thuốc ngủ, mê miếc gì đó!!

Tuy nhiên khác phim, chưa thể nào ngấm ngay được nên tôi nhân cơ hội cắn thật lực tay người này một nhát rồi cho xe chạy ngay.

"WTF?" - Tôi hét lên.

Đi được một khoảng xa xa, tôi quẹo vào một hẻm nhỏ, tay tôi run rẩy nhấn gọi cho hẳn. Ngay lúc này đây tôi cần hẳn nhất!

Nhưng không, ông trời phụ tôi, vang lên là giọng người phụ nữ huyện thoại.

"Thuê bao quý khách vừa gọi hiện đang nằm trong chặn âm, quý khách vui lòng gọi lại sau mùa đông." =)))

Gọi sang Vương Ngân, nhìn thấy số giây bắt đầu được tính - Cuộc điện được nhận, tôi vui mừng... nhắm mắt thả lỏng người.

"Anh Tâm?"

"Này?"

"Anh Tâm???"

Gắng gượng mở mắt tìm hãm cơn buồn ngủ nhưng lại không thành. Không biết rằng ngoài xe đã bị vây kín bởi đám người lạ mặt.

"Trốn đâu cho thoát, phá cửa xe."

Câu nói cuối cùng tôi nghe được trước khi phó mặc số phận cho trời lại là

cái ngôn ngữ chết tiệt kia - Tiếng Pháp.

-----Hết phần 2-----

-----oOo-----

Chương 44: Ngoại truyện 2: Chuyện về cuộc sống ở chung (phần 3)

Nguồn: EbookTruyen.VN

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tôi sợ hãi, bất lực nằm im trên giường, bất lực nhìn đám người xấu tay cầm mã tấu, miệng há ngoác như con cá sấu đang lăm le tiến đến xiên mình.

Sau đám đực rựa đó, là bóng hình một người con gái tóc vàng dài ngang lưng uốn xoắn nhẹ nhàng.

Nàng ta đi đến cạnh tôi, chậm rãi ngồi xuống đệm êm.

"Tâm, anh rất đẹp trai, em yêu vẻ đẹp trai điên đảo chúng sinh của anh mất rồi."

Tôi quay ngoắt sang một bên né đi ánh nhìn thèm khát của cô ta. Hừ, sự tình ra thế này âu đều là lỗi của tôi.

À không, lỗi của bố mẹ tôi khi đã sinh ra một đại soái ca như tôi.

"Cô nương, ta là người đã có chồng." - Mặt tôi lạnh lùng nghiêng đi không chút lưu luyến.

Cánh môi anh đào nhếch lên một đường mảnh rồi khẽ hé, buông ra một lời chết chóc: "Phanh dây."

"Á ĐẬU XANH HHHHH!!!"

Tôi giật nảy một cái, vội vàng mở banh mắt la ầm lên như bị hấp diêm.

Hú hồn, ra là mơ.

"Nín đi."

Tôi ngơ ngác nhìn người đàn ông to cao đen hoi mặt như thằng chết trôi đứng sừng sững ngay trước mặt.

"Đây là đâu?" - Câu thoại kinh điển khi bị bắt cóc mà mỗi người đều bị nhớ.

Đáp lại hẳn sẽ là "Mày không cần biết, không ai đến cứu mày đâu."

Thế nhưng hiện thực không thể đem đi so sánh với lí thuyết của phim.

"Paris."

..... Miệng tôi chưa kịp khép liền cứng đông lại. Hai bàn tay cứ khua lung tung để thay lời muốn nói.

"Đùa thôi."

Nói xong, anh đen hoi nhe răng cười "khắc khặc" rất ư là "đáng iu".

Cmn, tởm vcl, làm ơn đi cái mặt than mà cố cười thì chẳng khác nào đeo mặt nạ quỷ dọa nhau đâu. Tôi là tôi sẽ tung cước dẹp cái nụ cười tởm lợm cùng trò đùa éo vui chút nào của anh.

Nô nô, người khác sẽ có suy nghĩ như thế, nhưng tôi ấy, Gia Phong Tâm thì:

"Hahahaha đùa vui thật há há há, làm tôi cứ tưởng mình được sang Pháp du lịch free hahahaha. Anh rất hài hước đó nha!" - Tôi đẩy nhẹ vai anh đen hoi, nói tiếp - "Cái đồ quỷ sứ hà ~".

Hai chúng tôi bông đùa thật là vui vẻ, thế nhưng đang vui thì đứt dây đàn.

"Eren, anh đang làm cái gì vậy?"

Ở cửa lúc này xuất hiện một mỹ nhân tóc vàng mắt xanh đúng chuẩn Tây, thêm cái dáng mình hạc xương mai, trời lại còn phú cho cái chất giọng nhẹ nhàng thanh thoát.

.... Hết như thiên sứ, siêu thoát tục....

Chói lóa vãi ㄟ ㄎ ㄟ.

Chờ đã! Từ khi nào tiếng Pháp đã trở nên phổ biến quá vậy?? Người người, nhà nhà nói tiếng Pháp??

Có cần thế không?? Có xót thương, có muốn cho phận người ngoài vài câu chào câu hỏi thăm sức khỏe, ngoài ra không hề biết tí gì như tôi sống không??

"Phóng Tâm?"

"???;D???"

"P... Phong... Tam?" "Phong Tâm?"

Mỹ nhân gật đầu xác nhận.

"Anh là Phóng Tâm?"

Mẹ ơi tôi muốn đập đầu vào tường bất tỉnh để chấm dứt cơn đau bụng từ cái trận cười thừa sống thiếu chết thế này. Nhưng nói được đến độ này thì chứng tỏ mỹ nhân đã rất cố gắng rồi.

"Là Phong Tâm." - Tôi nói thật chậm để chỉnh lại phát âm cho mỹ nhân.

"Long... Nhâm."

"Phờ ong Phong, tờ âm Tâm."

"..... Tâm Thâm?"

Càng sửa càng sai, ngu lâu khó đào tạo, gỗ mục khó đẽo, dẹp mother đi.

Wait! Có gì đó sai sai!!!

Cẩn thận ngắm kĩ mỹ nhân thêm lần nữa, ngắm chính diện rồi ngắm góc nghiêng. Tôi nắm tay phải gõ lên lòng bàn tay trái.

Đây chả phải là "Em yeuuu" của tên Thư sao??? Cái mặt không lần đâu cho được!

Vậy là tôi bị chính người này bắt cóc đến đây?

Trời đâu, người này là ĐỨC RỪA mà??

Bình tĩnh nào, sẽ có 2 động cơ để người này bày ra vụ bắt cóc này:

+ 1: Rất có thể vì hâm mộ sắc đẹp của tôi mà sinh ghen ghét gato. Muốn tiêu diệt tôi để trở thành đệ nhất mỹ thiếu nam ><.(Ếc ếc!! Đẹp trai quá cũng khổ!)

+ 2: Thủ tiêu tôi để cướp lấy hân!

ㄱ (͡ ▽ ͜) ㄱ Dù sao đi nữa, tóm quân đều là lỗi của tôi vì quá đẹp trai.

"Phong Lam."

..... Thôi được rồi, còn hơn để nó gọi là Tâm Thâm.

"What?"

Sau đó nó xỏ ra một tràng tiếng Pháp làm tôi ngu người.

Khó hiểu nhìn lại nó, tôi xỏ ra một tràng bằng tiếng mẹ đẻ.

"Sao hả cu? Phẫn nộ cái gì??? Anh mày đẹp trai thì đã sao? Ăn mất miếng cơm nào của nhà mày không?? Hả hả hả?"

Nó cũng không vừa, gân cổ lên cãi lại (tôi đoán thế) tôi.

Dù chả hiểu nó nói gì, nhưng kệ đi, cứ chém gió nhiệt tình!

"Khụ khụ."

Chúng tôi nhìn anh đen hời ôm bụng lẫn xuống nền mà cười hahahaha một trận.

"Cậu chủ nhỏ của tôi chỉ muốn xác nhận xem anh có phải là vợ của cậu Thư hay không thôi."

"Anh là thông dịch viên???"

Nhìn anh ta gật đầu, tôi thật muốn tát cho vài cái! Khi không giấu nghề làm cái con cá gì vậy!

Nhanh chóng tuốt lại vẻ đẹp trai, tôi hất mặt, giờ ngón áp út đầy kiêu hãnh đang đeo chiếc nhẫn cưới chói lóa như một lời khẳng định.

"Tốt nhất là cậu nên từ bỏ ý định cướp Thư từ tay tôi đi. Đời này ngoài tôi ra, cậu không có cửa đâu."

Trong khi đó.

Vương Thư rời khỏi phòng họp, lập tức một thư kí đi đến đưa hắc bản sao của hợp đồng. "Điện thoại của tôi đâu?"

Nữ thư kí hơi rối loạn.

"Trong lúc giăng co với..."

"Được rồi. Cô cầm bản chính đưa cho phó giám đốc."

Vương Thư nhận lại sim điện thoại, thẳng tay vứt chiếc iphone 7 đã nát màn hình vào thùng rác.

"Levi, cho tôi mượn điện thoại."

"Vâng."

Hắn chưa gọi vội, quay sang hỏi Levi.

"Tên Eren nhà anh, quản hắn cho chặt vào."

"Cái này..." - Levi cúi mặt xuống hận không thể nhảy xuống sông tự sát bớt xấu hổ.

"Eren sa đọa với nó là không tốt."

Sau đó hắn mới nhấn số cậu mà gọi.

Giữa lúc căng thẳng, một tiếng chuông điện thoại quen thuộc vang lên.

"Tâm-sama Tâm-sama, thằng chồng chẳng cún gọi, mau mau trả lời. Tâm-sama T--"

Douma, vui mừng chưa xong, tôi phải cay đắng nhìn bé điện thoại nằm gọn trong tay thằng nhóc kia.

Chả biết Vương Thư đã nói lời gì mà mặt thằng bé này tái mét, hai tay nó nắm thật chặt.

"Cậu chủ bình tĩnh."

Sau đó nó hậm hực ép cái điện thoại sát tai tôi.

"Thư!!!"

"Phong Tâm."

Tôi xúc động quá đi, khóc mất thôi! Hóa ra được gọi đúng tên cũng là một loại hạnh phúc!!!

"Tôi nay ăn ở nhà." - Hắn nói.

"Thế mà bảo không ăn." - Tôi giận dỗi hứ hứ vài cái phụ họa - "Người ta bị bồ nhí của anh bắt cóc nè, tôi nhịn đi."

"Tâm ngố."

Chưa kịp tâm sự xong, thằng nhóc kia giật lại cái điện thoại của tôi, tắt

phụ một cái.

Hahahaha gato muốn chết rồi hả?? Biết vị trí của mình chưa! Mi chỉ là nam phụ! Đứng ngoài nhìn nhân vật chính yêu nhau thôi!

"Đưa anh ta đi."

Chưa ớ xong, tôi đã bị anh đen hôi khổng chế đem đi như đúng rồi.

"Tôi muốn hỏi! Các người là ai đã!!!"

"Sao vậy?" - Thăng nhóc quay lại hỏi.

"Anh ta muốn biết cậu chủ có quan hệ gì?" - Anh đen hôi phiên dịch lại.

Nó quay phắt lại, khoe môi kéo cong ở bên phải tựa như vàng trắng khuyết hư ảo.

"Không biết sao? Tôi là em trai ruột của anh Thu, là Alois."

Ngay lúc này, hắn thấy thằng em trai ruột hiền hơn bao giờ hết. Giá như nó hiểu chuyện giống Vương Ngân thì tốt.

"Em đi đón Phong Tâm giúp anh." "Anh yên tâm, mà."

"Sao?"

"Em có thể trêu Alois một chút không??"

"Có thể."

Thật ra thì hắn còn muốn Vương Ngân thay hắn dạy cho thằng em bướng bỉnh của mình một bài cho tỉnh.

Hắn sớm đã nhìn ra Vương Ngân đã trút bỏ lớp vỏ non từ lâu rồi. Thay vì thành sói, nó lại thành tên thợ săn, săn sói.

Chả trách tên Thu Vân dễ dàng dính bẫy.

Ngồi chơi xơi nước dạy Alois nói vài câu phản dame cơ bản, giờ tôi mới công nhận thằng bé này bên ngoài nguy hiểm trập trùng bên trong ngập ngừng ngây thơ bất ngờ.

"Anh yêu em?"

"Yêu."

"Y... yêu."

"Đúng rồi! Nếu như muốn tỏ tình, cứ nói câu đó nha!"

Tôi vỗ tay tán thưởng sự nỗ lực không ngừng của Alois!! Và thầm tán dương trình độ dạy học của mình!

Tây tôi tự nhiên vươn ra xoa xoa mái tóc vàng mềm mềm của nó liền bị bắt lại.

Nó lắc đầu nguây nguẩy từ chối, cái mặt cau có giống hệt như hấn.

Nhưng tôi vẫn lì lợm xoa đầu nó.

Nhờ có anh đen hôi mà chúng tôi có thể vượt qua rào cản ngôn ngữ, nói chuyện rất bình thường. Khúc mắc cũng được giải, chỉ là Alois giả gái rồi tự tay cài tên mình thành "Em yeuuu" cốt là để chọc hấn.

Ai kêu hấn bơ nó quá đáng khiến nó tủi thân chỉ muốn gây chú ý thôi.

Tôi thông cảm cho ẻm, các bạn biết thừa mà... Thư hồi bé hấn quảng bơ vào mặt tôi cả tấn.

Sau đó tôi được trả tự do dễ dàng, mà đây giống như một buổi đàm chuyện hơn là bắt cóc ấỵ.

"Anh Tâm!"

"Vương Ngân!"

Vẫy vẫy tay chào Alois, tôi nhận lấy chìa khóa xe rồi đi về, thú thật là có chút mẩn mẩn em trai hấn rồi.

Mà....

Vương Ngân đến đón tôi mà lại ở đó không đi theo là sao nhỉ?

Tôi bước vào nhà, trong lòng vẫn nhiều băn khoăn. Vì không chú ý mà tôi dẫm phải vật lạ, hốt hoảng nhảy dựng lên.

Là một cái SỊP ĐỎ!!!!

"What what??"

Có trộm ư??

"Á!"

Kịp thời né đi vật thể lạ lao tới, tôi tức tối nhìn tên chồng mắt dạy đang dựa tường híp mắt cười cười.

"Hôm nay có thấy kích thích không?"

"Kích cái mông, sợ muốn chết." - Nhặt lên cái quần sịp, tôi kéo căng cái quần dọa chụp lên đầu hấn.

"Biết gì không?"

"Gì?"

"Nghỉ việc rồi."

.....

.....

Tôi cười mỉm, đi đến kiễng chân lên, quàng hai tay qua cổ hấn mà ôm lấy.

"Không sao, em nuôi anh được. Từ giờ ở nhà lo dọn dẹp cho tốt vào."

Hắn nhanh tay bế tôi lên, đặt tôi ngồi lên sofa, còn mình thì quỳ xuống đầu hắn ngã lên đùi tôi.

Tôi âm yếm hôn lên má hắn.

"Sao thế mèo con của em?"

"Chán việc, muốn ngủ từ 9 giờ với Tâm."

Tôi bật cười ha hả, ra là hắn vẫn nhớ rõ lời hứa hẹn béo bở khi trước của tôi.

"Ừ. Giờ ngồi ngoan em đi nấu cơm."

"Yêu Tâm chết mất."

"Làm ơn đừng nói mấy câu sến súa bằng cái mặt lạnh như tiền dùm tôi."

Nói nghỉ việc nhưng Vương Thư vẫn làm cố vấn cho Vương Ngân, cứ ở nhà chả đi đâu mà vẫn có tiền lương! Thi thoảng bị công ti triệu tập thì có ngay xe sang đến tận cửa rước! Hắn nhàn thì nhàn, nhưng lại hại tôi phiền muộn chết.

"Hay lắm, đã bảo mai em phải đi làm, mà anh còn dám! Bắt đền anh! Đau chết em!"

Thế nhưng mặt của kẻ khôn nạn kia cứ nhơn nhơn ra, không hề hối lỗi.

"Xin lỗi mau!"

"Meo meo."

"Meo cái cục cọt!! Đứng lại!! Cấm chạy!!"

Vương Thư nhìn em trai mình, hắn không mắng không làm gì cả.

"Anh không muốn nói cho em vì không muốn em trêu cậu ấy."

"Anh cái gì cũng không đếm xỉa đến em! Anh ác!"

Vương Thư nhận ra, vì quá chú tâm vào một thứ nên hắn đã vô tình làm lu mờ đi những thứ khác.

Phong Tâm trách hắn cuồng việc ngó lơ cậu, hắn cũng suy nghĩ nhiều lắm chứ không bỏ ngoài tai đâu.

Sắp tới Vương Ngân sẽ lên đảm nhận chức vụ này của hắn, cũng như hắn đã hoàn thành nhiệm vụ của mình - Dọn đường tạo tiền đề cho Vương Ngân. Điều này quá rõ ràng, Vương Ngân mới là cháu ruột của lão Sở, cháu đích tôn của họ Sở.

Vậy là hắn được "tự do" rồi. Bao lâu qua dồn sức làm thật nhanh cho kịp tiến độ nhiệm vụ cũng xứng đáng.

Đặt ngay ngắn một chồng tài liệu, tư liệu lên mặt bàn, hắn đứng sang một bên nhìn Vương Ngân ỉu xiu ngồi vào ghế giám đốc.

"Chắc chắc em chả muốn chút nào.... cứ bị công việc trói buộc thế này. Vân Vân giận em mất...!! Anh! Đừng gánh tiếp giúp em!!"

"Anh muốn ở bên Tâm thật nhiều."

Vương Ngân xị mặt ra, không thềm nói nữa.

Xem nào, từ giờ cứ ăn đủ ba bữa bên cậu được rồi.

Cuộc sống không lo toan, suy nghĩ nhiều, cứ bình lặng ở bên người thương mới thật đáng sống.

_____ Hết ngoại truyện 2 _____

Sơ: *Thật ra là tung phần 3 NT 2:v mà gõ nhầm thành NT 3:v*

:v *Đó là khi Sơ bị réo nhiều mới chịu viết ~ ~ ~ Đề ra 100k tương hè mới đến sẽ được chơi dài cơ chứ...*

=)) Đó là khi Sơ được "tỏ tình"

-----oOo-----

Chương 1: -1: Phần 2: Văn án

Nguồn: EbookTruyen.VN

Thỏa theo nguyện vọng thầm kín của các nàng, trân trọng giới thiệu phần 2 của bộ truyện này.

Văn án:

Tác giả bớt lười hơn, không chơi copy paste đoạn trích cho tự luận nữa.

Gia Phong Tâm sau khi về một nhà với Sở Vương Thư, tưởng đâu cuộc sống phía trước là một màu hồng phấn chỉ chờ hưởng thụ.

Thế nhưng ông trời năm lần bảy lượt muốn quật cậu ngã sml giữa dòng đời cay nghiệt.

Hahaha đùa thôi! ㄟ (▽) ㄟ Đọc thì biết.

Và chuyện tình rồi ren giữa Vương Ngân và Thu Vân!??

["Thư???? Anh làm cái gì vậy!!"]

"Tôi là Sở Vương Thư, giáo viên tổ Anh Văn, sẽ là phó chủ nhiệm lớp này." - Xong, hân cười một cái thật chói lóa.

Một bạn nhỏ học sinh hốt hoảng kêu lên:

"Thầy Tâm ngất rồi!!!!!!"]

["Anh đặt tên cô nhóc này là gì vậy?"

"Sở Thư Tâm Quân."

"Cái tên kiểu hơi gì vậy? Hay đặt là Gia Minh Vương nha?"

Nào =)) *Đọc chương tiếp theo để đến phần 2 <33*

-----oOo-----

Chương 1: -2

Nguồn: EbookTruyen.VN

"Dậy dậy."

"...."

"Thư Thư!!!! Vương Thư!!!"

"...."

"SỞ VƯƠNG THU!!!!!"

Nhìn đồng hồ đã là 7:05, tôi tá hỏa thoát li khỏi giường, tiện chân đạp cái xác biếng chớ trên giường một cái rồi chạy đi thay quần áo ngay.

Thay xong quay lại giường đạp hấn thêm một cái, tôi cụp đuôi chạy đi làm ngay!!!

Chết tiệt!! Cái tên này làm tôi mệt chết đến nỗi ngủ say không thềm đề ý chuông báo thức!!

Cmn đáng ghét! Đáng ghét!!

Phi xe vào trường, vừa đúng lúc trống vào lớp vang lên, hai gã bảo vệ nhanh chân chạy ra khóa cổng.

Phù phù, thoát rồi!

Vội vàng lục túi tìm điện thoại để xem lịch dạy, tôi hí hục leo cầu thang...

À, tôi có một ước mơ thầm kín từ cái hồi mới cấp sách đi học, đó là: **TẤT CẢ TRƯỜNG HỌC ĐỀU LẤP CẦU THANG MÁY!**

"Xin lỗi cả lớp."

Cho học sinh ngồi xuống, tôi bắt đầu tìm giáo án, lạ là, tìm mãi không ra!!!

Xem xem!! Tài liệu dạy của tôi đâu hết rồi!! Aaaaaaaa!!!!!! Cái gì đây!!!
Cái gì mà "Hợp đồng chuyển nhượng" "Báo cáo thống kê" "Điều tra sơ bộ",,, bla blo,,,

..... Xong, cầm nhầm cặp của hấn cmnr.

"Cả lớp mở vở học bài mới."

Cũng may tôi không phụ thuộc nhiều vào giáo án, tiết học cứ thế mà trôi qua bình thường như cân đường.

Thế nhưng không, tôi có tiết 3 ở lớp 9D và sẽ có thanh tra từ phòng đến dự giờ!! Oh no!!! Có cần phải lựa đúng thời điểm vậy không!!

"Vương Thư!!"

"Hử?"

"Em cầm nhầm cặp của anh rồi!! Anh có ở nhà không thế!"

"Không sao... bình tĩnh."

Đúng! Đúng! Phải bình tĩnh không được hoảng loạn! Nào! Hít vào một hơi sâu rồi sau đ--

"Không trách em đâu."

..... Không, không bình tĩnh được!

"Em mới cho mượn xe không về được, anh cầm mang đến trường cho em nhá nhá!!"

Nghe cái tiếng ngáp ô ô biếng nhác từ hấn, tôi hận không thể xông đến tát hấn vài cái cho tỉnh!! Trời ạ cái tên ăn hại này!

Thế nhưng tôi hiểu rõ không được chơi cứng với Vương Thư, sự thật là càng giục hấn lại càng lì.

Chỉ có thể đợi hấn tập thể dục xong xuôi mới dám nói tiếp.

"Thư à ~ ngoan ngoan lấy giúp Tâm <3."

"Hông."

Lộn cái bàn!

"Ngonan nà ngoan nà, Thư của Tâm sao hư thế??"

"Tỏm."

●_● ●_● ●_● Nếu như giết người không phải ngồi tù, tôi sẽ xiên hấn 7749 nhát!

Bảo nịnh nọt dụ dỗ trẻ con đã khó! Nay dụ dỗ cái tên to đầu họ Sở này còn muốn khó hơn! Người lớn cái kiêu củ cái gì vậy bố Thư của con ời?

"Em cho anh 10 phút nhanh đến giùm em!!"

"Và?"

"Tôi nay... tôi, tôi nay chiều anh hết!" - Trời đay tôi khóc vì uất mất rồi.

Tắt ngay cuộc gọi để không phải thu cái tiếng cười hắc ám kia, tôi quệt đi lệ mặn bên khóe mi.

Mợ nó chồng như cái lông! Sống thế méo nào được đây.

"Thầy Tâm."

"Sao vậy chị?"

"Cái lớp 6D chú chủ nhiệm đang làm loạn kia kìa, hình như trống tiết."

Gật đầu, tôi lết xác đi đến lớp 6D. Haizzz chính xác là cái lớp cũ ngày xưa tôi từng học dưới trưởng thầy Vũ Vũ đây mà, nghĩ nghĩ thấy hoài niệm ghê luôn. Haizzz, mà tôi vừa vào giảng dạy trong trường thì thầy Vũ đã chuyển công tác sang trường khác mất rồi.

Chỉ cần vài bước nữa là đến cửa lớp mà quái lạ, chả nghe lấy một tiếng gào rú của mấy đứa tâm thần đâu cả.

Hay là có giáo viên lên đứng lớp rồi?

Không an tâm, tôi nhanh chân bước tiếp.

Quả đúng là lớp rất ngoan, không hề lộn nhộn ồn ào như mọi khi. Đứa nào đứa nấy cũng khoanh hai tay bé ngoan đặt nghiêm túc lên bàn. Đầu ngẩng cao, hai mắt sáng ngời.

Hệt như mấy cháu học sinh được thầy cô tạo dáng để chụp in làm báo tường ấy.

"Em chào thầy." - Vừa thấy tôi, cả lớp đã đồng thay chào.

"..."

Ngoan thế? Có khi nào mình vô nhầm lớp không nhỉ?

Ngược lên nhìn đúng là cái biển lớp 6D to tổ chẳng đây rồi, đúng cái mặt nổi của bọn học sinh đây rồi.

À, lúc này mới để ý ở ghế giáo viên đã đặt sẵn một chiếc cặp, hẳn là giáo viên dạy tiết này đến rồi.

"Mấy đứa nghiêm túc học đấy nhá, cứ ngoan thế nhá."

Đang tính xoay gót rời đi thì tôi khựng lại. Cái cặp này quen lắm nha.

Quay trở lại bàn giáo viên, tôi đi đến xác nhận lại cái cặp. Đúng không sai vào đâu được, cặp này được chính tay Vương Thư đặt mua làm thủ công 100% từ Pháp! Khóa cặp khắc tên tôi rõ ràng rành rành thế này cơ mà!

Wait! Cặp mọc chân hay mọc cánh bay đến đây??

Không đâu, chắc chắn là có người mang đến, mà người duy nhất tôi nhờ lại là.....

Chả lẽ hần đến tận trường rồi?

Không thể, tôi chỉ mới gọi cho hần cách đây có 5 phút! Phi xe xuất thân như nhặn giả làng xe Lead thì cũng phải mất 10 phút đó!

Cầm cặp lên, tôi xoay lưng lại đã thấy ngay bản mặt của Vương Thư.

"Cặp anh em để ở văn phòng đó, anh ở đây một lúc đợi em xuống lấy."

Vừa mới đi khỏi cửa đã bị hần kéo lại lôi đi xềnh xệch rồi đứng chình ình ngay giữa bụi.

"Thư???? Anh làm cái gì vậy!!"

"Tôi là Sở Vương Thư, giáo viên tổ Anh Văn, sẽ là phó chủ nhiệm lớp này." - Xong, hần cười một cái thật chói lóa.

Một bạn nhỏ học sinh hét hoảng kêu lên:

"Thầy Tâm ngất rồi!!!!!"

Không không, tôi chỉ hơi choáng chút thôi. Bám lấy vai hần, tôi gắng gượng đứng thẳng dậy.

"Bớt lầy đi, anh xuống nhận đồ rồi té về dùm."

Thế nhưng hần vẫn bỏ ngang tai, cứ tự nhiên lấy phấn viết tên hần lên bảng rồi cho học sinh tự giới thiệu, mở ra một tiết giao lưu văn hóa như đúng rồi.

Thấy không ổn, tôi mở lại thời khóa biểu ra xem giờ này là tiết gì.

Là tiết Anh của cô Phương, gọi cho cô ấy để rồi nhận lại là:

"O, hôm nay thầy giáo mới sẽ đến để dạy tiết đầu tiên cũng coi như là làm quen với lớp mà?"

"Thật???"

"Em đùa anh làm gì, tên thầy ấy là Sở Vương Thư ý. A!!!! Là chồng anh chồng anh đ--"

Con bé thực tập a.k.a hủ nữ sinh lăm mồm này.

Xem xem cái bản mặt khốn nạn kia đặc ý chưa kìa.

Vì không thể nói ra trực tiếp nên tôi đành nhắn tin cho hân: [Hừ, dám không báo cáo, chút trầm xử nhà ngươi.]

Xong xuôi ôm cặp tài liệu của mình rồi vênh mông bỏ đi.

"Giới thiệu với các đồng chí, đây là thầy Thư sắp tới sẽ là đồng nghiệp với chúng ta!"

Ai nấy cũng hớn hờ vỗ tay rào rào như chào đón chủ tịch nước, còn tôi thì cứ trơ cái mặt ra chả biết vui buồn ra nảm thao.

"Cho tôi hỏi một câu được không thầy Thư?"

Vương Thư tỏ ra là một thầy giáo thân thiện hòa nhã, gật đầu thật khẽ.

"Thầy... đã có bạn gái chưa nhỉ?? Hahahahaahaha."

Xì, cái bà cô mê trai này là cô Mai, năm nay 32 rồi mà vẫn chưa có mảnh tình vắt vai nào, giờ bỗng dưng xuất hiện nam thần thế này. Không kiểm chế được là chuyện thường tình.

À, vốn chuyện tôi với hắn là vợ chồng chỉ có cô Phương với lớp học sinh khóa trước biết thôi. Mà tôi cũng thấy công khai cũng chả để làm gì, mất công bị trêu lên xuống.

"Em chưa có."

Lời kia quả thật không khác gì bản tuyên ngôn độc thân khai lòi cho các chị em.

"Chắc chắn thầy quá hoàn hảo nên chưa ai đủ trình!" - Cô A.

Xì, thế thì Tâm đây là trên cả hoàn hảo.

"Đúng! Thầy Thư đẹp trai cao ráo thế này! Chưa kể còn ra con cháu của mấy thế hệ doanh nhân! Quá đỉnh!" - Cô B.

"Ồ mấy cô không biết à! Thầy Thư chính là cái chàng CEO của tập đoàn Sở Vương cực nổi tiếng đó!" - Cô C.

Và một khắc nào đó, cả văn phòng lặng thinh. Để rồi ngậy lập tức vỡ ra tiếng ồn ào náo nhiệt, thiết nghĩ mấy đứa học sinh lớp mình vẫn ngoan chán.

Nhìn cái mặt tỏ vẻ khiêm tốn kiêu "Tại hạ không dám, không dám, các hạ quá lời." của bố Thư, tôi không khỏi ngán ngẩm.

"Thầy Tâm sao không thấy tí tinh thần chào đón nào thế?"

Bảo chào đón ai thì chào đón chứ với cái tên mà ăn chung bàn nằm chung giường hằng ngày thế kia thì chào đón cái gì.

"Chào thầy Thư, tôi là Gia Phong Tâm, chủ nhiệm lớp 6D đây."

Nói thế nhưng tôi vẫn cố gắng nặn ra nụ cười thân thiện ra bắt tay với hắn.

"Mong được giúp đỡ."

"Cái đó là tất nhiên, hahahahahaha." - Tôi cao cao tại thượng nói tiếp -
"Giáo viên trẻ lần đầu giảng dạy như Thầy, tôi sẽ cố gắng giúp đỡ."

Nhục chưa?? Nhục chưa?? Nhục chưaaaaaaaaaaaaaa??

"Tôi từng giảng dạy tại 2 trường quốc tế ở Pháp. Có cả bằng khen, nếu thầy muốn xem."

.....

"Thầy Tâm! Tỉnh tỉnh tỉnh!!!!"

Sau cùng thì "con nhà người ta" đã nâng bậc thành "thầy trường người ta".

Sơ: *Tâm cố lên* =)))) $\cong$ $\leq$

-----oOo-----

Chương 2: H???

Nguồn: EbookTruyen.VN

"Ê Thư Miu."

"Thư Miu?"

"Biệt danh đó bố."

"Ừ."

Hắn nhận lấy đĩa rau từ tay tôi rồi chậm rãi đặt cẩn thận lên bàn ăn. Rất nhanh lại xán đến ôm eo tôi từ phía sau, cái cằm Vline của hắn cứ lười biếng tựa lên vai tôi.

"Tâm Cún."

"No."

"Tâm Husky."

Nghĩ nghĩ cái bản mặt nòi kiêu "Mày thấy mặt tao giống yêu quý mày lắm hả Sen?" của con Husky mà lại đem đi so sánh với khuôn mặt đáng yêu của mình, tôi cực bất mãn.

"Ừ thì Cún -_-."

Wait! Tôi cảm thấy không ổn cho lắm! Tại sao làm người không thích mà lại thích làm chó mèo chó!!

Tôi đang đứng đợi nước sôi thì bất ngờ, Vương Thư chuyển sang bế tôi lên đặt lên bàn ăn gần đó. May không đụng phải đĩa rau.

"Cái thằng hâm này!" - Tôi trách yêu hần.

Hần nhe răng.

"Cạp cạp."

"Cạp cái mông! Hôm nay không được!" - Tôi kiên quyết từ chối lời gợi ý của hần.

"Cạp cái mông."

Hmmmmmmmmmmmmmmmmmm. Tôi lờ mờ.

"Thư, em nghĩ chúng ta cần phải nói chuyện."

Hai tai mèo con của Vương Thư ử rử não lòng muốn chót. Hần gật đầu, nhân cơ hội tôi không để ý là lại nhằm cái cổ tôi liếm dài một đường.

Mọi nó tê hết cả người!

Sau khi an ổn trải qua bữa tối, tôi mới nghiêm túc phát giấy mời họp gia đình cho hần.

Ngồi tự kỉ trong phòng ngủ chán chê, đến khi đầu va phải thành giường tôi mới thức tỉnh.

Ngay lúc này mới thấy cái con mèo biếng lười kia lê lét vào.

"Đồng chí Thư đến muộn.. Oáp, 30 phút."

Tôi khó chịu ngó cái điệu vuốt vuốt chỉnh mái, chỉnh chán mái lại chỉnh quần chun kéo cao lên của hắn.

Đang muốn xô một tràng giáo huấn thì hắn lại cắt ngang.

"Tóm gọn bằng 2 câu."

"Anh không báo cáo cho em biết cái gì cả! Anh nói xem anh còn giấu em cái gì!"

Vương Thư ngồi xuống sàn gỗ, cẩn thận nhích lại gần tôi.

Chắc mồm mèo con cũng đã cảm nhận được ngọn lửa bùng cháy, sự giận dữ của cún con.

Để xem cái tên họ Sở này định đồ dành tôi ra sao, hừ!

"Muốn xem bằng khen không?"

"..."

Lộn bàn! Hắn cố tình đúng không?? Đúng không??

Không chọc tôi ới máu ngày nào hắn sẽ ới máu thay ngày đấy đúng không??

Calm down!

Hít một hơi sâu nén lửa xuống, tôi hết sức nhẹ nhàng đưa cho hắn tờ giấy đã đánh máy sẵn.

"Cầm bỏ xuống! Đọc mau!"

"...." - Xé?

"Cung kính mời Thư-sama đọc ạ."

[Bản nội quy gia đình:

+ Yêu nhà, yêu cửa. Phải tôn trọng lẫn nhau.

Đặc biệt nhắc nhở đồng chí Thư: Cấm được lái tên Tâm! Cấm được gọi Tâm như gọi chó! Đuôi cũng không được như đuôi chó! THAY NGAY CÁI ẢNH ĐẠI DIỆN TRONG DANH BẠ NGAY VÀ LUÔN!

+ Học tập(đã gạch bỏ). Thực hiện nghĩa vụ lao động thật tốt. Phải công bằng phân công!

Đặc biệt nhắc nhở đồng chí Thư: Không được đùn đẩy bắt Tâm rửa bát suốt ngày! Không phải ề à chán ra không đem ra! Đợi người ta rửa sắp xong mới tậu thêm đồng bát từ đâu ra! Áo khoác to sụ tuần giặt 1 lần thôi!

+ Biết đau xót cho kinh tế gia đình! Cấm lãng phí năng lượng điện, lượng nước!

Đặc biệt nhắc nhở đồng chí Thư: Ngưng việc sạc Ipad xuyên màn đêm! Ngưng bật điều hòa xuyên mùa! Giảm bớt số lần tắm xuống 2 lần! Vâng, ngày chỉ cần tắm 3 lần thôi!

+ Biết nhẫn nại, kiềm chế!

ĐBNNĐCT: Tâm đã bảo mai đi làm là mai phải đi làm! Đừng có cãi bướng, đừng có dè người ta raaaaaaa!!!

+ Trung thành với lí tưởng sống thanh cao, phải thật thà khai báo lỗi lầm, nhất cử nhất động.

ĐBNNĐCT: Đừng có mà lén lút làm bất cứ cái gì! Phải khai báo! Không được giấu giếm!

- Chịu trách nhiệm thi hành: Sở Vương Thư, Gia Phong Tâm.

- Bản nội quy này sẽ có hiệu lực 7 ngày bắt đầu từ hôm nay ngày DD/MM/YY.

- Các điều lệ còn thiếu sẽ sớm được bổ sung thêm.]

Tôi dòn tâm huyết gõ máy ra cái bản nội quy này, mà hấn mảy may không

liếc lấy một chữ!

"Tâm."

Tôi leo lên giường, tự dùng chân cuộn mình thành cái nem, tôi nép mình vào một góc, nhất quyết không thém đoái hoài đến hắn.

Vương Thư cũng theo lên, tiện tay tắt luôn đèn, mắt dậy nhất là đứng mà dùng ngón chân, vâng mợ nó là ngón chân chọt chọt má tôi!!!

Mợ nó, ngón tay còn tạm chấp nhận!!

"Một quả cầu bay lên trời không ai mời đi sinh nhật, ô kê cắt xoẹt."

Nghe thấy thế, hắn khẽ cười ha ha rồi mới nằm xuống ôm gọn lấy tôi.

"Mai sẽ rửa bát cùng Tâm, không sặc xuyên màn đêm,....,"

"Hừ."

Tay hắn đặt lên đùi tôi, cái tay ấy rất ư là linh động, sờ tới sờ lui vượt qua mọi ngăn cản của tôi.

Để rồi không biết từ khi nào hắn đã thành công gạt bỏ hàng tiền ngực a.k.a chân em yêu của tôi ra.

Mặc kệ có bị quyết liệt đẩy ra xa, hắn cứ lì lợm trườn cái tay mất nết vào trong áo ngủ của tôi. Tay tôi áp ngực hắn lại thành đặt lên vai hắn, kéo hắn lại gần mình hơn.

Môi hắn mạnh mẽ dán chặt môi tôi, lưỡi hắn cùng lưỡi tôi quấn lấy nhau uyển chuyển, tay hắn hơi dùng sức cấu ngực tôi một cái làm tôi vừa kêu "Ưm" một tiếng thì lại bị cái hôn làm cho trôi xuống.

Tưởng như nhiệt độ trong phòng tăng thêm vài chục độ không bằng!

"Yêu Tâm."

Lời thủ thi đong đầy ngọt ngào kẻ sát tai khiến tôi sượng rơn. Tôi tự giác đặt tay lên nơi đó của hắn, cách một lớp vải mà vẫn cảm nhận được độ gấp

gáp nóng bỏng chỉ chực chờ phun trào ấy.

Tim tôi đập thành thạch nôn nao sắp chết.

Đầu hắn ghé vai tôi, cái kia khó nói của hắn cứ thế mà cọ cọ khiến tôi muốn điên theo.

"Em yêu Thư. A.... Từ... từ... đừng... a a..."

Nương theo từng nhịp sáng khoái hắn đem đến, tôi cứ thế mà đắm chìm mê đến loạn.

"Yêu Tâm, yêu Tâm, yêu... yêu..." - Vương Thư cứ nhắm đi nhắm lại một lời gọi tình.

Cái thềm muốn của bản thân trỗi dậy điều khiến tôi cố gắng gằn gữ hắn thật nhiều, da tôi như muốn dính lấy da hắn, nóng lại càng thêm nóng.

Dù tim lúc này rất bắn loạn, nhưng cả hai lại có chung nhịp đập yêu thương.

Kể rằng, tối ấy con mèo bụi(lại) đã ức hiếp cún nhỏ một trận hoành tá tràng.

Sơ: Hết rồi =)) đừng có kéo nữa:v

-----oOo-----

Chương 3: "Nhìn Tâm đau, mới là đau nhất."

Nguồn: EbookTruyen.VN

"Thầy Tâm. Này này!!"

Tiếp đập bàn rầm rầm làm tôi giật mình, cảm trượt khỏi mu của bàn tay đang chống.

"Hả?"

"Hả cái gì mà hả, thầy đã xem qua kế hoạch tổ chức 20 năm thành lập trường chưa?"

Tôi mệt mỏi gật đầu.

"Chưa, mà thấy chóng cả mặt."

Chẳng an ủi tôi, ngược lại cô ta còn làm bộ mặt thất vọng, xong, ngay khi hấn vào thì.

"Ôi thầy Thư đây rồi!"

Xì một tiếng thật là dài, tôi quyết định sẽ lim dim chớp mắt ngủ một chút.

Dù ngán ngủi nhưng tôi vẫn kịp trở về một khắc nào đó của tuổi thơ.

"Ê ê tao bảo này!!"

Thằng Thư như đoán được trước, mắt dù nhắm nhưng tay vẫn linh hoạt hất đúng chuẩn tay tôi ra.

"Hừ!" - Tôi giờ tờ quảng cáo của một gánh xiếc ra trước mặt hấn, hào hứng nói - "Đi nhá!! Đi đi, tao xin 100% không được! Nhưng có mày cùng thì chắc chắn được!"

Vương Thư cầm lấy tờ giấy ấy nhìn một lúc rồi...

"Đậu mùa!! Ai cho mày xé!!!!"

Tôi cáu giật giật lại tờ quảng cáo, tôi giật nhanh mà hấn còn cố giữ chặt, nên, tờ quảng cáo biến thành 4 mảnh ngon lành.

"Mai kiểm tra toán, lo mà học đi." - Sau đó hấn còn lảm nhảm - "Dốt mà không biết phân đầu."

Tôi giận dữ, không kìm được mà phun trào.

"Mày không đi thì mày lắc đầu từ chối được mà! Ai cho mày xé!"

Sự thờ ơ làm như ta đây chả có lỗi lầm gì của nó làm tôi càng thêm giận, nắm chặt tay nắm cho hấn một cái thật mạnh.

Hấn bị đánh bất ngờ nghiêng cả người sang một bên, gương mặt thanh thanh cao cao kiêu ngạo đầy mà cũng có lúc cau, nhăn lại. Rất tức giận.

Nhưng rất nhanh hấn cất đi cái mặt đó lại.

"Ngu dốt, bốc đồng."

"Ừ đây, làm sao!"

Giờ mới để ý, cả lớp đưa nào cũng trở mắt lên nhìn, miệng há ngoác vì ngạc nhiên còn chưa kịp khép.

Hahaha phục tôi chưa???

Thế nhưng tôi quên một điều rằng, không có hấn thì tôi sẽ phải cuộc bộ cả một đường dài để về nhà đó!!!

AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!!!! Một phút tức ngu cả đời bốc cứt mà!!

Không, mơ đi, cuộc thì cuộc sợ cái gì!

Không, không ổn rồi. Tôi vừa chạy vừa trêu lũ bạn nên bị ngã sấp mặt lộn!! Hệ quả để lại là chân bị trẹo cmnr!!

Huhuhu!!!

"Này Lùn cứu ta---"

"A! Dư!! Đợi Phụng với!!!"

Vâng, tình huynh đệ nó thế đấy.

Tay tôi ngậm ngùi thu lại, ngậm ngùi đặt nơi ngực trái, thầm mặc niệm cho tình bạn vừa bị rạn nứt nghiêm trọng.

"Phận là con gái... chưa một lần yêu ai. Nhìn về tương lai mà a hức...."

Chết mọe, không biết vì đau chân hay căm phẫn tình bạn đều căng mà khóc đây.

"Tâm."

Gọi cái gì mà gọi, muốn cười thì cười đi!!

"Ai làm?"

Tao làm chứ đũa nào!!

"Thằng lớp bên." - Tôi quyết định nói dối để bảo toàn chút ít danh dự. Lỡ nói ra là tự chơi ngu tự chịu thì nhục chết mất.

"Nín đi." - Câu dỗ dành được truyền tải bằng chất giọng ân cần đến lạ.

Xong, tay hấn nắm lấy bàn tay tôi, dịu dàng áp môi lên bàn tay ấy.

Oanh!

Mặt tôi đỏ bừng bừng, gấp gấp rút tay mình ra, tay kia cố gắng che hết mặt có thể.

Tôi cảm nhận được bàn tay hấn chỉ dám xoa hờ không dám động mạnh sợ làm chân tôi đau. Tôi cảm nhận được ánh mắt đen pha một màu lo lắng ấy.

Hơn nữa má hấn vẫn còn vết xước nhỏ.

"Sao còn khóc nữa?"

Thật là, rõ ràng sáng nay tôi đánh hấn đến vậy mà hấn còn chả thèm bận tâm. Vẫn quan tâm tôi như thế...

Tôi khẳng định bây giờ tôi khóc là vì hối hận đối với hấn.

Tôi ngồi ở bậc thềm cao, còn hấn thì quỳ một chân ở bậc thấp hơn. Cái cách giơ chân ra để hấn nâng niu bàn chân ấy hết như hình ảnh nàng công chúa được hoàng tử xỏ cho đôi giày thủy tinh vậy.

Aaaa!!!!

Tôi cúi người, vòng tay qua cổ hắn rồi từ từ dịch chân ra để có thể ôm lấy.

"Này... má còn đau không? Tao... tao xin lỗi..."

Tay hắn vòng ra sau tôi, như đang cẩn thận chuốt từng sợi tóc tôi vậy.

"Nhìn Tâm đau, mới là đau nhất."

Chết chết, tim tôi lại muốn mắc bệnh mất thôi!!

Nếu không nhớ nhầm thì ngay hôm sau lùm xùm vụ Vương Thư tra khảo từng thằng lớp bên, phải để tôi khô cả họng giải thích mình chém gió thì mới xong chuyện.

Haizzz, khép lại hồi ức, tôi mệt nhoài xách cặp lên để đi dạy.

Wait!!!!

"Aaaaa!!!! Thế bắt nào chỉ mới chớp mắt mà đã trôi qua tận 3 tiếng hả giờ ời!!!"

Tôi như muốn phát điên, chạy thực mạng lên lớp mình có tiết.

Đề rồi khi đến cửa lớp, lại một lần nữa thấy các cháu học sinh ngồi rất ngoan. Mặt đứa nào cũng mê say như phê đá.

"Thư."

"Dậy rồi à?"

Giờ mới để ý tay mình đang cầm tấm áo khoác mà lúc dậy thì phát hiện mình được tấm áo này choàng lên.

Là của hắn.

"Anh.."

"Một bạn lên bảng giải đi, ở dưới tiếp tục thảo luận câu hỏi C4."

Vương Thư đi ra khỏi lớp, cầm lấy tấm áo khoác từ tay tôi. Tưởng sắp khoác lên thân mình, ai ngờ lại choàng trở lại người tôi.

"Hết tiết rồi thì về nhà trước đi."

Tôi nắm lấy một góc tay áo của hắn, kéo hắn đi tới một góc xa xa.

"Anh không gọi em dậy... lại còn dạy thay em..."

Nhắm mắt lại hưởng ứng cái hôn âu yếm lên trán từ hắn, tôi xúc động ôm lấy eo hắn.

"Tâm mệt thì để Tâm ngủ."

Tôi không giấu được nụ cười hạnh phúc, liền biến thành con cún vẫy đuôi không ngừng.

Trời ơi, sao càng ngày càng yêu tên này mới chết chớ. Người gì đâu phát ngôn câu nào là làm người ta chết tim câu đấy!!

"Muốn đề anh ra quá hừ hừ!! Á á đừng véo... đừng đau mà.. huhuhu thần không dám huhuhu..."

Nhận lệnh từ Thư pi xà tôi đánh xe về nhà ngay và luôn. Vừa đi vừa ngẫm lại, quả thật ngoài bố mẹ ra, hắn vẫn luôn là người chở che bảo vệ tôi nhiều nhất.

Mà sao nghĩ lại hình ảnh Vương Thư tắm bé phun ra được mấy câu sến súa kinh hồn mà tôi vẫn không nhận ra sớm nhẽ.

Hừ, giỏi, hóa ra hắn vẫn luôn thả thính tôi suốt từ ấy!!

Nhưng mà thính ngon tội gì không đớp nhẽ ~~~~

Dừng xe chờ đèn đỏ, tôi bị tiếng còi vĩa xô xát làm cho giật mình.

"Cút đi!"

"Vân Vân, anh nghe tôi nói đã."

"Câm và cắt!"

Là Thu Vân cùng Vương Ngân không sai vào đâu được.

Hai đứa nó nhìn thế nào cũng thấy như nước với lửa, đứa thì đáng yêu điệu kì thằng thì đầu gấu nóng nảy.

Haizzz không bù cho hấn với tôi, người đẹp hơn hoa kẻ trong như nước suối thu hahahahaha!!

"Anh cho em đi nhờ xe được không?"

"À, được."

Vương Ngân một tay ôm bên má vừa bị đâm, tay kia không ngừng nhấn điện thoại.

Thật ra tôi có chút tò mò chuyện chúng nó, nhưng mà nghiệp là giáo viên, chuyện này nên tế nhị chút. Tốt nhất là không nên soi mói can thiệp nhiều.

"Anh thấy hết rồi đúng không?"

"Từ đoạn em bị đâm cho vắng iphone."

"....."

Tôi im thin thít, lặng lẽ đánh xe về nhà mình mà lại quên bém mắt nhà của Vương Ngân.

"Không sao, giờ anh ấy cũng không cho em vào nhà."

Xoa xoa đầu bé thỏ Ngân Ngân iu dẫu, tôi thấy thương ẻm quá trời quá đất hà!

"Lỗi do em thôi..." - Vương Ngân xoay xoay cái nhẫn trong tay, đổi sang cái giọng lạnh lạnh - "Nhưng mà, tối nay anh ấy không yên ổn với em đâu."

....

Cường thụ thật đáng sợ!

Thiết nghĩ có khi nào tôi nên cấp sách vở học tập Vương Ngân chẳng??
Tôi thấy mình quá yếu đuối! Phải học Vương Ngân thì may ra mới đủ
dũng khí cãi lại hấn được!

Đưa nó cái khăn mặt gói đá lạnh để chườm, tôi vào bếp làm bữa trưa.

"Bị gấu đâm à."

Không biết hấn về từ khi nào, mà chưa gì đã mở lời trêu chọc Vương
Ngân.

"Chuyện của em."

"Ừ. Trẻ trâu."

"Anh!!! Em ra ngoài ăn đây anh Tâm, nhìn mặt anh Thư em nuốt không
trôi!"

Nhìn cái cách hấn dựa cửa vẩy khăn giấy tạm biệt ông em trai, tôi thấy vui
vui lây.

"Em nhớ hồi bé anh cưng nựng nó như cưng nựng trứng mà giờ lại nỡ trêu
nó thế?"

"Vui mà."

Tôi ngập ngừng gật đầu tán thành.

"À! Em có quay lại cảnh nó bị Thu Vân đâm này!! Hahahaha buồn cười
phọt rắm mất!!"

Thế là hai đứa vừa ăn vừa chiếu lại đoạn video lên TV cỡ lớn.

Một giây nào đó thấy mình hơi quá đáng, nhưng khi thấy môi hấn cong lên
liền cảm thấy mình đã làm một việc vô cùng đúng đắn!

Vương Ngân ở quán ăn gần đó cảm nhận thật rõ tiếng cười nhạo của hai vợ chồng nào đó mà ai-cũng-biết đang quẩn lầy mình.

Sơ: *Tuôi ước có chồng như Thư quá mấy cô ơi:"*(

-----oOo-----

Chương 4

Nguồn: EbookTruyen.VN

"Có 3 chuyên đề, riêng chuyên đề thứ 3 sẽ do thầy Thư, thầy Tâm cùng cô Mai phụ trách."

Nhận lấy bản kế hoạch, tôi loay hoay tìm cái bút để ghi lại điểm đáng chú ý.

"Để hoàn thành chuyên đề này, trường THCS B - đơn vị kết nghĩa với trường chúng ta sẽ đến để giao lưu."

12:05 P.M

"Anh đừng có nhần nầm ra chứ."

Tôi lấy đĩa gấp lại vào bát Vương Thư chỗ nầm hấn vừa len lén trút bỏ.

"Ghê tởm." - Mặt hấn đen lại vô cùng chán ghét, lại ương bướng gấp cho bằng sạch chỗ nầm ra khỏi bát mình.

"Có mỗi vài cây nầm bé tí tẹo mà cũng ghê tởm cái quái gì!"

Cũng không tài nào bắt ép cái thằng trẻ con đầu to kia được, tôi đành tự lực ăn hết chỗ nầm.

Đừng nghĩ cái con mèo này mà dễ nuôi. Cực kì khó nuôi là đằng khác!

Đông: Nhất quyết không ăn cơm nguội canh cặn. Nhất quyết không ăn mấy đồ đông lạnh.

Hè: Nhất quyết không ăn đồ nóng, nhất quyết phải đặt cốc nước lạnh ở trên bàn, phải có kèm cả khay đá.

Thứ cấm nằm trong black list của hấn: Nấm(Chỉ cần tên có chữ "nấm" không yêu cầu cụ thể loại nào), ớt xanh, trứng vịt lộn, hành tây. (Lưu ý: Đến đây chưa phải là hết mà là còn rất nhiều cần phải theo dõi thêm rồi sẽ lại phải bổ sung vào).

●_● ●_● Đúng là thiếu gia nhà giàu có khác, chứ là tôi, đảm bảo sẽ bị mẹ vả cho sấp mặt chứ ở đây mà đòi hoành hành à.

"Thư!"

"....."

"Gấp xương ra khỏi bát Tâm! Tâm không phải là chó!!!!!!!!!"

"...."

"Cũng không phải cái nơi tiêu thụ thức ăn thừa của Thư!"

Không những khó nuôi mà còn rất mất dạy.

Bởi hôm nay là thứ 7, theo đúng lịch phân công là đến lượt hấn nên tôi an nhiên đứng dậy phẩy mông vào phòng. Mặc cho hấn tự túc dọn dẹp bát đĩa.

Đang tính lên giường chợp mắt thì tôi giật mình!

Lần đầu tiên Vương Thư tự giác dọn dẹp rửa bát! Phải quay lại mới được!

Hahaha! Chắc đang vụng về loay hoay đây mà.

Thế nhưng.

"SỞ VƯƠNG THƯ!"

Tôi phát khóc lay lay cái con mèo lười đang lì lợm nằm cuộn tròn trên ghế sofa cỡ bụi tĩnh dầy.

Quân mất nết! Quân không biết giữ lời! Quân thất hứa!

"Sẽ rửa mà, tin anh." - Cái giọng y hết mấy tên chuyên lừa đảo gái nhà lành.

"Tin có mà bán nhà! Rửa liền đi!"

Phải đến khi tôi uống cốc nước thứ 2 để thông giọng thì hắn mới chịu ngồi dậy.

Đang tính lèo nhèo thì hắn bất thành linh ôm chặt lấy tôi.

"Tâm..."

"Rửa bát đi! Không phải nịnh nhau!"

Hai tay hắn rời ra, ần cần áp lên đôi má tôi. Cứ thế mà ôn nhuận xoa xoa thật thoải mái.

"Anh không muốn Tâm mệt nữa."

"Ừm."

Ra là cái tên đầu gối này cũng chịu hiểu cho nỗi vất vả của tôi. Hừ, có tiến bộ.

Tôi ngẩn ngơ nhìn hắn cười hiền hòa, để rồi mãi 5 phút sau mới sực tỉnh. Giật mình phát hiện bản thân đang ở bên cái bồn rửa bát, ở giữa đã là đồng bát đang chờ tắm rửa.

.....

Hay, hay lắm, hay lắm!

"TÊN KHỐN NẠN! VƯƠNG THƯ KHỐN NẠN ĐỀU CÁNG!"

Bức xúc chết tôi mất thôi!

Sáng thứ 2 sẽ có buổi hoạt động ngoại khóa kết hợp thực hiện chuyên đề được giao.

Tôi nhanh chân ra hướng dẫn đội nghi lễ xếp hàng ngay ngắn ở cổng trường để tiếp đón đoàn đại biểu.

"Vương Thư!"

Tôi nhanh tay kéo lại cái tên đang để tay rút túi quần, ung dung mà đi như không phải chuyện của mình.

"Kêu mấy đứa trong lớp xuống xếp ghế!"

Hắn gật đầu hiểu, xong lại ung dung đứng đĩnh đi tiếp.

Chả biết hắn đi dạy học hay đi chơi nữa.

Tôi ra sức đốc thúc mấy cháu bé học sinh quét dọn thật nhanh, xong xuôi lại quay ra ngó chỗ ghế lớp mình.

Tôi gồng mình kiềm chế ngọn lửa chuẩn bị phun trào.

"Lớp 6D nhanh chóng xuống xếp ghế! Nhắc lại, lớp 6D xuống xếp ghế! Đề nghị thầy Thư nhắc nhở học sinh của mình!"

Chạy đông chạy tây một hồi, cuối cùng thì đầu cũng(có thể coi) vào đây.

Trống chào mừng vang lên, từ cổng trường, một đoàn người tiến vào trường.

Đây là lần thứ 3 hai trường tổ chức hoạt động giao lưu kể từ lúc tôi dạy chính thức đến bây giờ. Nhớ 2 lần trước họ đều cử những giáo viên, học sinh ưu tú đến. Không biết lần này cũng là họ nữa không.

"Thầy Tâm, học sinh của thầy đau bụng, thầy gọi phụ huynh đến đón về đi."

"Vâng."

Tôi vội vã chạy đến phòng y tế để nhận học sinh, một tay vừa tìm danh bạ một tay không ngừng vỗ về em học sinh đang đau quần quai rất thương tâm.

"Vâng, anh có phải là phụ huynh của em Quân không ạ?"

Không biết người này đang ở đâu mà vô cùng ồn ào.

Tôi kiên nhẫn nhắc lại lời mình vừa nói.

"Yêu cầu thầy Tâm trở về khán đài để dự buổi hoạt động ngoại khóa." - Đây là giọng của cô Mai thông qua loa phóng thanh.

Không ngờ, bên kia máy cũng truyền đến câu "Yêu cầu thầy Tâm trở về khán đài để dự buổi hoạt động ngoại khóa."

Chả lẽ phụ huynh em này cũng có mặt ở đây???

"Xin lỗi, anh có thể nói lại được không?"

"À, cho hỏi anh đây có phải là phụ huynh em Quân không?"

Có lẽ vì quá ồn nên người kia liền tắt máy trước rồi chuyển sang nhắn tin cho tôi.

[Tôi là anh trai của em Quân].

[Vậy phiền anh đến phòng y tế của trường THCS C để đón em Quân].

Ngay lúc này Vương Thư trở vào bảo để hẩn lo liệu còn tôi thì trở lại khán đài tiếp tục chương trình.

Tôi vội vã đi ngay mà không chú ý nên vô tình va phải vai của một người nào đó cũng đang vội như tôi.

Người này chưa thèm kéo tôi đứng dậy mà đã hỏi.

"Cho hỏi phòng y tế của trường ở đâu??"

"Anh là anh trai em Quân?"

Người này gật đầu.

Tôi sợ chỉ vòng vèo nửa ngày cũng không tìm ra nổi nên mới đành tự thân dắt người này đến phòng y tế.

"Cám ơn thầy Tâm."

"Đó là trách nhiệm của tôi. Em Quân có dấu hiệu của đau ruột thừa, anh cho em ấy đến thẳng bệnh viện khám ngay nhé."

Xong xuôi tôi lại phải vận lên tốc độ ánh sáng để rời đi.

Vương Thư thấy bước vào là một người đàn ông ước chừng ngang tuổi mình.

"Phiền anh cho biết họ tên để xác nhận danh tính."

Người này nhìn Vương Thư, qua đôi mắt nâu có chút ánh lên tia ngạc nhiên.

"Tôi là Dương Thần Luân, anh trai của Dương Thần Quân."

Hình ảnh về lần đầu tiên hắn bốc đồng đánh nhau với một đứa trẻ mà không hề suy nghĩ bỗng ùa về.

"Tôi vẫn nhớ mối thù ấy lắm đấy." - Thần Luân trịnh trọng nêu cao ba từ cuối - "Sở Vương Thư."

Sắc mặt Vương Thư không chút gợn, hắn gạt bỏ bàn tay đang hướng về phía mình. Chỉ vào cháu bé học sinh đang nằm trên giường như một lời nhắc nhở.

"Đưa đến bệnh viện gần nhất."

Không nói thêm lời nào, hấn bỏ đi.

Dương Thần Luân trực tiếp gọi đội ngũ bác sĩ chuyên nghiệp đến chuyên Thần Quân đi còn mình thì cất bước đi theo Vương Thư.

Trong khi đó, bên ghế khách mời, hai giáo viên đang gấp rút nói chuyện với nhau.

"Thầy Luân đâu??"

"Em không biết! Nãy anh có nhận điện thoại rồi đi đâu mất rồi!"

"Đến thua."

"Thầy Khuê à! Anh là hiểu rõ anh Luân nhất đấy! Anh thử đi tìm đi!"

Bạch Vi Khuê gật đầu, vừa mới đứng dậy liền bị ấn ngồi trở lại.

Ngẩng lên đã thấy bản mặt thót của Thần Luân.

-----oOo-----

Chương 5

Nguồn: EbookTruyen.VN

"Tiếp theo là những phần thi đầy hấp dẫn giữa hai trường! Mời các thành viên của 2 trường lên sân khấu để chuẩn bị."

Cứ tưởng chỉ cần học sinh lên thôi, ai ngờ cả giáo viên cũng phải lên theo.

Hai giáo viên phải lên thì tôi quyết định kéo theo cô Mai. Thế nhưng vừa mới quay sang trái thì đập vào mắt lại là cái ghế trống trơn!

Vừa rút điện thoại tính nháy máy thì bị Vương Thư bắt đứt trở lại túi.

"Lên."

Cứ thế mà hấn đường hoàng dứt tay túi quần đi lên. Thật khó tin hấn lại có

hứng tham gia mấy trò như thế này.

Gật đầu đi theo, cảm giác vừa nhấc mông lên là bị nghìn mũi nhọn chích vào mông vậy.

Mấy bà chị kia thế nào lại muốn lườm chết tôi rồi!

Ước gì tôi được sở hữu năng lực thần thánh của siêu nhân sịp đỏ! Nhảm!

Vương Thư đi tới đâu, y như rằng học sinh sẽ reo hò tới đó. Nghe phong phanh đâu đó không chỉ trong trường, fan nữ của hắn còn trải rộng khắp cả các trường khác nữa.

Hmmmm, cái đẹp đẽ bẹp cái nết.

"Hai đội đã đông đủ thành viên! Mời đại diện hai đội lên giới thiệu." - Cháu nhỏ MC nói.

Tôi tiến lên trước nhận lấy mic, không ngờ đụng phải tay của người nào đó cũng đang định lấy chiếc mic này.

"Là... phụ huynh em Quân. " - Máu nghề nghiệp của tôi nổi lên - "À, em Quân dạo này học hành sa s---"

Được rồi, khen tôi trí nhớ tốt không quan trọng, quan trọng là cái mic còn chưa tắt. Tức là, quan trọng ở chỗ lời tôi nói ra vô tình được phóng đại lên.

May mà thằng Quân không ở đây, không thì nó phải đào lỗ mà chui xuống mất.

Thế nhưng cả trường vẫn cười phá lên làm tôi muốn nhục thay Quân-chan!!!! Tôi phải đào lỗ!!!

Ngó thấy phụ huynh em Quân không cười, chỉ nháy mắt nhanh với tôi rồi cầm lấy mic nói luôn.

Nội tâm tôi: o(͡° ͜ʖ ͡°)o Hóa ra trên đời vẫn còn người tốttt!!!

Quay ra sau đã thấy Vương Thư tay che miệng, lập tức bỏ xuống.

"...." - Mi cũng cười đúng không? Đúng không??

"Tôi là đại diện đội trưởng B, Dương Thần Luân. Hôm nay đến đây với tinh thần etc."

Không biết có phải là tôi ảo tưởng hay không mà thấy phụ huynh em Quân chút chút lại nhìn tôi như đang trông chờ điều gì đó.

Trời đậu, giờ mới để ý người này cũng là giáo viên! Ồ mà tên của thầy ấy nghe quen quen ghê.

[Đã lược bỏ màn giới thiệu, văn nghệ, phần thi của học sinh blo bla.]

"Sau phần thi kiến thức, đội B đã xuất sắc dẫn đầu với 400 điểm! Đội A không kém xuất sắc với 360 điểm!"

Học sinh của tôi không phải kém thông minh hơn, mà là chúng nó nhân chuông trả lời chậm hơn thôi.

"Tiếp theo là phần thi về sự khéo léo! Vâng, tên của trò chơi này là [TRUYỀN XÚC XÍCH]. "

MC vừa dứt lời, học sinh ở dưới đã hú hét loạn lên như chào mừng ngày trại tâm thần được giải phóng. Kể từ đây, các bệnh nhân tâm thần được thỏa thích theo đuổi ước mơ, khát vọng được hòa mình với thiên nhiên, hồn nhiên như con điên.

Cơ mà, phải chăng cái trò chơi này hơi bệnh hoạn không? Hay là do não tôi sớm đã bị mây đen vây kín??

Cái tên rất ái muội mà? Rất có vấn đề mà!!

Nuốt ực một phát, tôi căng thẳng nghe luật chơi.

"Hai đội sẽ xếp các thành viên xen kẽ nhau, ví dụ: Thầy Luân trưởng B sẽ đứng cạnh thầy Tâm trưởng C, nối tiếp là thầy Khuê trưởng B, sau cùng là thầy Thư trưởng C. Cách chơi đơn giản, mọi người sẽ truyền cây xúc xích chưa bóc vỏ này bằng miệng, mỗi người một đầu cứ thế chuyển tiếp cho nhau. Kèm theo đó là một bài hát, khi bài hát kết thúc, người còn giữ cây xúc xích thuộc đội nào, đội đó sẽ thua và người đó phải nhận phạt."

...

Tại sao từng này tuổi rồi mà tôi vẫn phải chơi cái trò xàm xí vậy chứ!!

Dù không muốn nhưng tôi vẫn phải cắn răng chấp nhận đứng vào hàng. Gật đầu có lệ với thầy Luân một cái rồi quay sang tính chào thầy bên cạnh thì.... tôi đứng hình.

Nhìn gương mặt ấy cùng dòng chữ "Bạch Vi Khuê" trên bảng tên treo trước ngực người này, tôi không khỏi sững sốt.

Đũy Khuê!!!!!!!!!!!! Kẻ thù không đội trời chung! Thằng xài son fake! Tình địch buê đưê!

Thế bắt nào cậu ta lại trở thành giáo viên cơ?? Thế bắt nào cơ??

Trời đậu! Cái đó không quan trọng. Quan trọng là thằng đũy này còn được xếp cạnh Vương Thu!

Tôi đang định đi ra chỗ hắt thì còi báo hiệu cuộc chơi cùng bài hát "Đảng cho ta mùa xuân" được vang lên.

"Đảng đã cho ta một mùa xuân đầy ước vọng.

Một mùa xuân tươi tràn ánh sáng khắp nơi.

Đảng đã đem về tuổi xuân cho nước non.

Vang tiếng hát ca chứa chan niềm yêu đời..."

Tim tôi đập thình thịch, lòng phèo sốt cả lên. Cả người bồn chồn vô cùng. Cứ nghĩ đến cảnh hắt với thằng Khuê, em đầu xúc xích anh cuối xúc xích là đã sôi cả máu rồi!!

Da me te cư đa sai!!!!

Mãi canh trường hắt với cậu ta mà tôi quên cả chơi, phải để thầy Luân đập vai thì mới "Ồi mẹ ời" rồi hấp tấp cắn giữ lấy đầu xúc xích.

Vì hấp tấp ẩu đoảng nên tôi lỡ làm rơi mất xúc xích. Luống cuống cúi xuống nhặt thì chợt nhận ra rằng....

Đội bài hát sắp kết thúc!! Hahahaha chỉ cần tôi câu giờ, đợi cho đến giây cuối chuyện cho thằng Khuê! Bài hát kết thúc! Đội B thua mà cậu ta lại chẳng thể gần hẳn!

Tôi quá thông minh rồi!!

Thế nhưng kế hoạch của tôi bỗng chốc phá sản vì động tác nhặt lên dứt khoát của thầy Luân.

Tôi xin gửi gắm ngàn hận thù vào cái nhìn đầy đau thương cho thầy ấy.

Rụt rè mãi tôi mới dám nhận cây xúc xích. Cả người cứng ngắc như rô bốt, ị ạch quay sang phải để truyền cho thằng son fake.

Ngay khi cậu ta hé miệng định cạp lấy bé xúc xích, tôi theo phản xạ lùi về sau. Cậu ta tiến tới tôi lại lùi, tiến rồi lại lùi. Tôi quay mặt đi cậu ta cũng quay theo đòi xúc xích cho bằng được.

Khi mà bị dồn ép, tôi phải huy động cả tay giữ lấy vai cậu ta đẩy ra, cậu ta thì bám lấy vai tôi kéo lại. Chân hai đứa vô tình bước lùi lùi hòa theo nhịp nhạc.

....

À nê, hình như chúng tôi vô tình biến chương trình này thành cuộc thi khiêu vũ thì phải?????

Cảm nhận thấy bài hát đang đến đoạn kết, tôi nhanh nhẹn dí cây xúc xích tới miệng cậu ta. Cậu ta dường như đoán được ác ý của tôi nên nhất quyết mím môi lại.

Doumaaaaa!!!

Tôi càng dí thì cậu ta càng cứng miệng.

Tay tôi chuyển sang kéo cậu ta lại gần mình còn cậu ta thì ngược lại.

Đang lúc cam go, bất chợt tôi bị kéo mạnh về một phía, cả người đổ về hướng ấy. Tưởng sẽ ngã ập xuống nền gạch, không ngờ lại được đỡ tận tình. Ngược lên đã thấy bản mặt đẹp trai che cả bầu trời của Vương Thư.

Tưởng như bị hút cạn hồn từ cái động tác nhẹ răng cắn lấy đầu cây xúc xích, diễn theo kiểu slow motion của Vương Thư.

Đôi mày ngang tinh tế hơi nhíu lại, đôi mi dài nhẹ khép xuống lại nâng lên, cánh môi đào hoa đầy ma mị khẽ cong một bên đuôi lên. Đặc biệt là mái tóc vàng vô tình rủ xuống vài sợi, dưới nắng chợt hóa thành sợi kim tuyến lấp lánh mà kiêu sa.

Trời đậu, chói lóa hơn cả Đẳng! Nhầm nhầm!! Chói lóa hơn cả mặt trời!!

Nhạc vừa tắt, cả trường ồ lên thật lớn. Tôi thì cảm thấy chiến thắng vô cùng, rất đắc ý nhìn thẳng Khuê đang khoanh tay bất lực đứng nhìn.

Cười cười chưa xong thì bạn nhỏ MC đã cắt ngang.

"Vậy thì đội A đã thua, người chịu phạt sẽ là thầy Thư. Hình phạt sẽ được đại diện đội B đề ra."

Cái này còn đáng sợ hơn nè!!!!!!

Cũng may đại diện đội B lại là thầy Luân chứ nếu là thằng Khuê, đảm bảo sẽ bày ra hình phạt vô cùng biến thái!

"Sau khi thảo luận, chúng tôi đề ra hai hình phạt cho thầy Thư. Một là múa bài "Một con vịt xòe ra hai cái cánh". Hai là ôm chặt thầy Khuê của đội tôi."

....

Ai đó đánh ngất tôi được không?

Sao lúc cần ngất lại không cho tôi ngất!!!!

-----oOo-----

Chương 5: -2: Đoạn tin nhắn giờ mới kể

Nguồn: EbookTruyen.VN

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Sơ: =)) Sơ vẫn đang lết chương 6 yên tâm đi:3:v Biết các tình yêu đang trong giai đoạn ôn, thì nên có tí gọi là cổ vũ tinh thần <3

Thì thật tốt nhé <3

Aww mạng mèo như hạc, mãi mới load được ảnh:"((

-----oOo-----

Chương 6: "Nhưng ăn hại ăn vạ, mít ướt tin người với mình anh thôi thì được."

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nói xong, Dương Thần Luân cố ý né tránh ánh mắt dao kéo của... Vi Khuê.

Song song, lại để ý đến gương mặt bình thản trước sau như một của hắn. Thần Luân vô cùng ghét cái cách hắn tỏ ra mình là nhất quả đất, anh đây đã biết hết tất cả, anh không sợ bố con nhà ai hết.

Ở dưới sân trường lúc này chia thành 2 luồng tư tưởng:

Tư tưởng chính phái:

+ Hahahaha thầy Thư chắc sẽ chọn múa con vịt thôi, thầy ấy khá là ngại tiếp xúc thân mật cơ mà!!!

+ Ôm em thầy ơi!! Ôm em đi!! Đừng ôm kẻ khác ngoài emmmm!!

Tư tưởng tà phái a.k.a hủ phái:

+ Ôm Khuê! Ôm Khuê! Ôm đi! Ôm mãnh liệt đê thầy ơi!! Chiếm lấy thầy Khuê trường B!!

+ Awww!! Mị chèo thuyền thầy Thư Tâm! Không thể!!! Không thể awww!!! Thuyền bể là mị sẽ chết chìm đó!!

Trong khi đó, Phong Tâm không biết từ lúc nào lại đứng lù lù ngay sau lưng Thần Luân.

Miệng không ngừng niệm đi niệm lại câu rửa tã ác "Vô sinh đi, vô sinh đi, kiếp kiếp đời đời vô sinh đi!".

Đang cố gắng truyền sát khí ám lên người Thần Luân thì cậu bị hấn túm cổ áo lôi về.

Lôi về xong, cậu vẫn âm thầm phỉ nhổ thêm vài câu nữa.

....

Sau 5 phút xử lý chuyện vặt, Vương Thư mới nhận lấy mic từ tay Thần Luân. Hấn nhìn xuống sân trường, đứng trước bao ước mơ khát khao cháy bỏng không đứng đắn kia. Hấn khẽ cất lên tiếng nói.

Tưởng như đây là thời khắc hấn đọc bản tuyên ngôn độc lập không bằng.

"Tôi chọn."

Thình thịch, thình thịch.

"Phương án."

Thình thịch, chình chịch, lộn, thình thịch.

"Ôm thầy Khuê."

Hahahaha!!!

Cô Mai cùng các bạn nhỏ cuộc thầy Thư chọn múa con vịt đàn chầm nước mắt, tiếc nuốt giao nộp số tiền thua cuộc.

Bên cạnh đó là nụ cười hả hê của kẻ thắng cuộc cùng những bàn tay tranh thủ giật tiền kẻ thua.

Bỗng chốc lộ tẩy một vụ cờ bạc quy mô lớn!!

Về phía bạn nhỏ Tâm à, bạn nhỏ này dường như sắp tẩu hỏa nhập ma đến nơi. Hai móng vuốt giương lên hung dữ, nhưng thấy ánh mắt lạnh lẽo của Vương Thư, liền thu lại.

Cún hoàn cún, ngồi xỏm xuống đếm kiến giải sầu.

Hắn để ý thấy Vi Khuê sắc mặt từ lúc nghe Thần Luân bày ra hình phạt đến giờ là một màu xám tro.

Hắn nghĩ là hắn đã lờ mờ đoán ra được điều gì đó.

Vương Thư xoa xoa rồi bù tóc Phong Tâm rồi tiến đến chỗ Vi Khuê.

Tay hắn vươn ra bắt lấy cánh tay của Vi Khuê, giật mạnh một cái về phía mình. Lập tức cả người Vi Khuê áp sát người hắn.

Cả trường ồ lên thích thú còn Phong Tâm bặm môi cực kì khó chịu.

Tắt mic, cúi xuống ghé sát tai Vi Khuê, thì thầm: "Đừng bao giờ nghĩ có thể đụng chạm Phong Tâm ở bất cứ phương diện nào. Và cũng đừng nghĩ là tôi không biết điểm yếu của hắn.". Tiếp đó thì giả bộ ghé tai mình gần môi Vi Khuê như đang nghe điều gì đó.

Ngay sau đó giật mình đẩy mạnh Vi Khuê ra.

Cả trường bất bình: Ôm chặt cơ mà?? Sao chưa gì đã phũ phàng thế rồi!!!

Trước làn sóng bất bình của dân chúng, hắn chỉ cười trừ, giải thích như đúng rồi: "Thầy Khuê trường B dị ứng với mùi nước hoa của tôi. Thật tiếc quá."

Phong Tâm chỉ chờ có thể là vui mừng hết phần thiên hạ! Thật muốn lên

nóc nhà quấy thâu đêm!

Hahaha!!

Lần này thì cô mai cùng các bạn nhỏ ban nãy nhào vào kẻ vừa cướp giật tiền của mình, quyết một trận sống mái giành lại màu tiền sắc giấy.

"Vậy thay vào đó, tôi ôm thầy Luân được chứ?"

Thần Luân trưng ra cái mặt táo bón trước lời đề nghị của hắn.

"Thật ra thì tôi cũng dị ứng với mùi nước hoa của thầy hahaha."

Vậy là màn trừng phạt Vương Thư bị lược đi một cách lẳng xẹt. Hai đội tiếp tục chơi, tất nhiên là đội trường C thua một trận trông thấy.

Tôi đang cảm cmn thấy vô cùng tốt. Vương Thư đúng là Vương Thư, xử lí quá tốt, không then với sĩ diện lại không then với vợ.

Hừm, tôi sẽ suy nghĩ rồi khen thưởng cho hắn.

"Về trước đi."

Tôi gật đầu nghe theo. Sau đó cho xe ra siêu thị, khi dừng ở bãi đỗ, vừa mới bước ra khỏi xe thì đã bắt gặp ngay hai kẻ thù(kết nạp thêm đồng chí Luân).

Hai chọi một không chột cũng què, tôi thức thời không ra solo mà chỉ lẳng lặng ẵm mình rời đi.

Bỗng một tiếng chát vang lên thật giòn.

Quay ra sau đã thấy Thần Luân bị tát sml.

Thấy Vi Khuê gất lên:

"Anh không bao giờ hiểu tôi!"

Thần Luân mặt đỏ tía tai, gân cổ rống lên:

"Cậu vẫn còn thích tên Thư đấy, đừng nghĩ tôi không biết!"

"Nghe đây, tôi chỉ nói một lần duy nhất! Tôi thích anh!! Vương Thư chỉ là quá khứ!"

Thần Luân nghệt ra một lúc, sau đó nhanh chóng đuổi theo Vi Khuê, ôm chặt cậu ta vào lòng. Hai đứa nó ôm hôn đắm đuối con cá chuối.

Tương như hai con mắt của tôi sắp rớt đến nơi.

Có cần drama đến thế không? Có cần tôi mua thêm bóng ngô ra đây xem mấy người cover lại cảnh phim Xẻng ướm át không?

.... Wait, wait. Tôi thực sự chưa tiếp thu nổi.

Phải về nhờ Vương Thư chỉ giáo mới được.

Về đến nhà thì cửa đã mở, hần đã về.

Đề tạo bất ngờ, tôi rón ra rón rén bước vào nhà, cố gắng không gây tiếng động.

"Bạch Vi Khuê năm đó được nhà họ Dương nhận nuôi?"

"....."

"Không. Chỉ cần không động đến Tâm thì cậu ta muốn sống sao thì sống."

Nói xong câu trên thì Vương Thư không nói thêm nữa. Phỏng chừng đã dừng cuộc gọi.

Cứ tưởng hần không biết, thế bất nào hần đã ra giúp tôi xách đồng rau củ thịt cắt vào tủ lạnh.

Khác với mấy hôm hững hờ, ưu ái cho tôi nằm ra mép giường với lí do "Tướng ngủ xấu hại hần ngủ không yên". Thì hôm nay hần đặc biệt ôm chặt lấy tôi.

Cả tôi và hắn hai mắt nhắm nhưng chưa ngủ.

Tôi còn nhiều băn khoăn muốn hỏi hắn, nhưng sợ hắn phiền lại thôi. Nhưng mà không hỏi thì cứ thấy không thoải mái, không ngừng nghĩ được.

Đột nhiên hắn nói.

"Vi Khuê đáng lẽ chỉ bị đuổi học."

Tôi dụi dụi đầu nhỏ lên khuôn ngực hắn.

"Thảo nào, em đã nghĩ là có người giật dây đằng sau. Ra là anh! Cơ mà, thế có hơi quá đáng." - Tôi ngược lên nhìn hắn, rướn người lên để môi mình chạm hờ môi hắn - "Nhưng đều vì em đúng không?"

Vương Thư ậm ừ cho có. Cái mũi cao, nhọn của hắn bắt chước dụi dụi cái trán của tôi.

Tay hắn tranh thủ bóp trộm hông tôi vài cái.

Tôi nhanh trí lấy bàn tay mình áp sát cu hắn để cảnh cáo.

"Không làm là không làm. Bướng nữa thì ông đây bóp nát luôn!"

Mới giây trước tôi oai hùng như thế để rồi giờ đây bị hắn cho úp sấp cả người. Hai tay bị túm chặt, không biết hắn móc đâu ra cái còng số 8, còng hai tay tôi lại y như tội phạm!!

Hai cánh chân bị hắn dùng đầu gối ghì chặt không nhúc nhích nổi.

Tôi khóc thét mất!!

Quay đầu sang thì thấy hắn với tay bật đèn, sau đó mở học tủ ngay cạnh, lôi ra... khẩu súng ngắn màu bạc!!!!!!!!!!!!

Này! Hắn bị điên rồi!!! Điên rồi!!!

Có biết tàng trữ vũ khí trái phép là phạm pháp không!!!

Nô nô!! Cái đó không quan trọng! Quan trọng là hấn lòi súng ra làm cái gì!!!

"Chu mi na!!! Aaaaaaa!!! Heo mi!! Heo mi!! Ô mai gọt!! Hey hey khêm đao(calm down) hey boy!! Khen diu hia mí??(can you hear me)"

"Câm."

Huhuhu!!! Hấn bị mafia nhập rồi!!! Bị IS nhập rồi!!

Tôi nín thở, dây thần kinh căng ra. Hai đồng tử của tôi cũng căng ra, giả như bị bắn chết thì cũng phải chết không nhắm mắt!! Đôi mắt này sẽ trợn lòi ra trừng hấn!! Sẽ ám hấn!!

Trợn chưa lâu thì thấy mỏi nên thôi, đành phải chuyển sang chế độ moe moe.

"Có muốn nói điều gì trước khi ăn kẹo đồng?"

Cái môi cười nhạt nhạt của hấn khiến tôi rét run.

"Có..."

"Nói."

Hai mắt nai của tôi chớp chớp, chớp chớp, chớp chớp. Đôi môi chu ra thật dễ thương.

Nghe thấy tiếng cạch cạch kéo nòng súng, chắc hẳn không chơi lấy được rồi.

"Mới đó chúng ta tình ý mặn nồng như thế!! Mà giờ anh lại muốn giết em rồi!! Em hận anh!! Khốn nạn! Em mà chết thì anh sẽ phải tốn cả gia tài lo ma chay cho em!! Khi đó anh sẽ phải đi ăn xin ở gầm cầu!!"

Cảm nhận được hấn đang run run nén cười, tôi nói tiếp.

"Nhưng mà em mà chết rồi thì cảm anh rước con/thằng nào về đây đây nhá. Em là số một, là duy nhất của anh!!"

Vương Thư gật đầu đồng ý.

"Em nói nhá, thật ra em lén ăn trộm của anh 2 triệu mua cái máy xay sinh tố, 2 triệu nạp game "Ngôi sao thời trang", 2 triệu đánh đề. Nên anh đừng giết em, em chết thì anh không đòi nợ được đâu."

"...."

Thế nhưng Vương Thư tỏ ra là một tay không thích đùa. Hắn tắt đèn đi khiến căn phòng tối om, cánh tay hắn cùng đầu gối dùng sức hơn, ghì chặt cả vai cả chân tôi xuống. Tàn nhẫn kẻ nòng súng ngay đầu tôi.

Tôi sợ hãi nhắm tịt mắt lại, cả người run lên bần bật. Cảm giác ám ức trở lại, kìm nén không được lại bật ra tiếng khóc nức nở rất thương tâm.

Đầu hắn kề cận vai tôi, hơi thở dồn dập của hắn như thể phả kín gáy tôi.

"Anh yêu em."

Tôi sụt sịt đáp lại: "Em cũng yêu anh, chờ mồi anh. Hức hức."

Và rồi thời khắc ấy cũng đến, tôi ngậm chặt miệng, cái mũi hít một hơi sâu rồi sụt sịt.

"Pằng."

"AHUHUHUHUHU!!"

À ré, là miệng hắn nói ra chữ "Pằng" mà.

Đợi đến lúc đèn được bật lên, còng tay được mở, cả người được buông tha thì tôi mới ngu ngơ nhìn hắn xuất hiện cùng với bó hoa hồng to bụi.

Thấy màn hình chiếc TV cỡ lớn được bật lên, hiện lên dòng chữ lấp lánh.

[CHÚC MỪNG SINH NHẬT].

Ở dưới hiện dòng thời gian, vừa đúng 00:01 ngày 19 tháng 8.

Lấy khăn lau lau nước mắt rồi quẳng nó sang một bên. Tôi hấp tấp xuống

giường ừa vào vòng tay đang dang rộng đầy gọi mời của hắn.

Ôm chặt hắn, ôm thật chặt.

Nỗi ám ức tan biến, thay vào đó là cảm giác hạnh phúc không gì sánh bằng. Niềm hạnh phúc này quá lớn khiến tôi vỡ òa cảm xúc, bật khóc thêm lần nữa.

"Tuổi mới bớt ăn hại ăn vạ. Bớt mít ướt tin người, biết chưa?"

"Vâng."

Ghé đầu xuống, nghiêng một chút, vừa vắn cho hắn cạp một nhát lên đôi má phính của tôi. Sau đó thì hắn thương thương lấy cái hôn xoa dịu vết cắn ấy.

"Nhưng ăn hại ăn vạ, mít ướt tin người với mình anh thôi thì được."

Deep chưa được lâu thì tôi chợt ngẫm lại mấy cái biểu cảm, mấy lời xin tha rất mất mặt mà mình vừa bày ra ban nãy.

GHÉT NHẤT SỞ VƯƠNG THƯ!!!!

-----oOo-----

Chương 7: Chúng tôi vừa tròn một nhà ba người

Nguồn: EbookTruyen.VN

3 năm sau.

Giờ tôi vẫn đang 27 tuổi xuân, phải 7 tháng nữa mới 28 thì Vương Thư đã chạm ngưỡng 30. Ai kêu hắn sinh sớm làm chi ٩ (͡° ͜ʖ ͡°) ٩.

Hahahaha năm sinh chênh nhau 2 năm thế nhưng khoảng cách giữa tuổi 27 và 30 như kiểu dài ngang cả một thập kỉ vậy đó.

Tôi hào hứng thay hắn thổi tắt cây nến được đánh trên đỉnh số 30.

"Nào nào tình nhân già, anh có muốn phát biểu cảm nghĩ gì không?"

Hắn phũ phàng gạt cái mic giấy của tôi ra. Lạnh lùng cầm hẳn con dao kim loại thay vì dao nhựa để cắt bánh.

Bánh này mang tiếng là bánh phủ socola mà chẳng ngọt ngào chút nào. Mọi cái tên Thư này, bảo với tôi là thích socola làm tôi choáng một hồi. Xong, xếp hàng 2 tiếng để mua về thì lại hoành hợ đòi socola 90% cacao làm tôi tức ói máu lại phải chạy đi mua cái khác.

Cái bánh này có nét giống Vương Thư lắm nhá, thoát nhìn ngon phát thèm nhưng thật ra vị lại như hạch. Hiếm người nuốt nổi.

Mà cái bánh Vương Thư này bên ngoài hoàn hảo, hào nhoáng nhưng chắc mỗi mình tôi mới đủ can đảm rước về, cơ mà, không dám ăn đâu...

Tôi tuổi mùi còn hẳn tuổi rắn. Thảo nào tôi ngây thơ dễ lừa như con dê còn hẳn rắp tâm rắn rết khó ưa.

"Con rắn nhìn ngộ ghê á. Cho em ăn thử con rắn phát."

Cái thìa của tôi mới chìa ra muốn cắt xén thì bị hắn giật mất.

"Béo chó rồi. Ăn ít thôi."

"Béo chó cái lông!! Anh mới béo!! Cả nhà anh béo!!"

Hừm.

Tôi cao 1m70 nặng 63 kg mà còn bị kêu béo??

Cân đối! Người ta gọi đó là cân đối!

"Ăn không?"

Sao? Nghĩ tôi dễ dãi vậy à?

Anh tưởng tôi là loại người dễ dãi cứ xòe miếng ăn ra là tôi sẽ vấy đuôi vui mừng à?

Đúng rồi đấy.

"Aaaaaaaaaaaaa~"

Một tay tôi khép hai ngón che ngang mắt chống nhục, tay kia cầm lấy cổ tay hắn, cố gắng kéo cái tay đang cầm thìa đến gần miệng mình.

Mùi socola thơm ngào ngạt xông vào mũi tôi, cái vị đắng đắng chạm đến đầu lưỡi.

Cố gắng mấy cũng không nuốt nổi, tôi quyết định nhổ ra. Ai ngờ, vừa đẩy tay hắn ra thì hắn lại vịn lại bắt lấy tay tôi.

Vừa mới bỏ tay che mắt ra đã thấy cái mặt của hắn sát sạt sạt.

Hí hí tính hôn người ta đây mà $\geq \dots \leq$.

"Nuốt. Cấm nhổ."

Ánh mắt rất căng, y hết mấy anh xã hội xanh, nhảm, xã hội đen lúc chém mướn khiến tôi không khỏi sợ hãi, bất giác nuốt trôi miếng bánh nhỏ.

".... Ừc. Khụ, khụ, c... cứu..."

Thế là sổ tay của tôi lại thêm vài dòng: Vương Thư ghét thứ mình thích bị sỉ nhục. Ghét cũng chỉ được giấu trong lòng, tránh công khai dưới mọi hình thức.

Đêm đó, hai đứa cùng thức để hưởng trọn vẹn ngày này.

Tự dưng hắn nói với tôi: Đây là lần đầu tiên được tổ chức sinh nhật.

Tôi cảm động: Thương Thư quá đi.

Hắn nói: Được tổ chức sinh nhật đơn giản như thế này là lần đầu.

Tôi nghiêng người sang một bên, đưa lưng đối diện mặt hắn, nói: Ờ, hay rồi. Em đây không với nổi Thư đại gia, Thư đại gia đó giờ toàn được tổ chức xa cmn xỉ. Hahaha. Tại hạ ngưỡng mộ đã lâu.

Từ sau, vòng tay của hắn choàng tới ôm cổ tôi. Đầu tôi dựa vào tấm ngực của hắn, hắn lại theo thói quen kê cằm lên đỉnh đầu tôi.

Tay tôi nắm lấy hai bàn tay hắn.

"Em không biết 30 năm nữa chúng mình sẽ ra sao. Em không biết khi đã già chúng ta trông thế nào. Em sợ anh đi trước em..."

Bàn tay của hắn che ngang mắt tôi để ngăn đi những giọt nước mắt lăn dài

"Anh có thể chửi em ngu. Em cũng không biết vì sao em lo lắng như thế. Chỉ là hôm nay lúc đi trả lại bánh, em thấy một cụ già đang xếp hàng tận cuối, chắc lúc đến lượt cũng hết hàng. Thế nên em mới ra bảo với cụ nếu hợp vị thì cụ cứ lấy bánh của em. Chần chừ mãi cụ mới đồng ý, thấy cụ đi chống gậy, em sợ cụ đi bộ xa nên mới lái xe giúp đi. Đến lúc cụ bảo cho dừng ở nghĩa trang thì em mới.... biết."

Mũi tôi nghẹt lại, tôi cố gắng hít sâu mấy cái.

"Cụ bảo bà là tình đầu cũng là tình cuối của cụ. Bà.... đã mất hơn 10 năm rồi, thế là cũng hơn 10 năm cụ đến đây mang bánh sinh nhật cho bà. Cụ tự hỏi không biết còn có thể gắng thêm... 10 năm nữa mang bánh cho bà hay...."

Tôi muốn che miệng để ngăn tiếng khóc nhưng hắn lại không cho. Hắn bảo cứ khóc thoải mái rửa mắt cũng được.

Thật sự là tôi sợ, tôi không muốn nghĩ tiếp nhưng càng không nghĩ thì chẳng khác nào chỉ muốn trốn tránh sự thật. Sự thật là chúng tôi không thể trường tồn vĩnh cửu.

Nếu như hắn mất thì tôi biết làm gì? Tôi có đủ mạnh mẽ như ông cụ kia không? Và nếu như tôi mất đi thì hắn sẽ ra sao?

Càng nghĩ lại càng thấy xót lòng.

"Chúng ta sẽ già, sẽ chết, cuộc đời này sẽ hết. Nhưng trước hết cứ biết rằng tình yêu của chúng ta là bất diệt. Ngủ ngoan."

Tựa như khẳng định ngọt ngào nhất thế gian, từng câu từng chữ vỗ về ru

ngủ tôi. Đưa tôi chìm vào mộng đẹp.

Rồi một đêm nọ.

Nghe thấy tiếng chuông bấm liên hồi, tôi vội vàng ra mở cửa thì thấy Vương Thư như vừa lội ra từ màn mưa.

"Em dắt cô bé này đến nhà tắm đi."

Nhìn thấy lưng hắn cộm lên, ra là hắn cũng một bé gái rồi mới choàng cái áo măng-tô to sụ để tránh mưa.

Đứa bé này phỏng chừng 11, 12 tuổi. Ở cái độ tuổi hồn nhiên như thế mà đôi mắt nó lại phủ đầy phiền muộn.

"Đây nhé, cứ lên tầng hai rồi rẽ sang trái sẽ thấy."

Không phải tôi không muốn giúp tận tình, mà thấy con bé cũng thuộc dạng mạnh mẽ nên cho nó tự túc. Còn mình thì giúp hắn thay áo ngoài với cầm hộ cặp.

Vương Thư những năm này dường như phải quay về với cái nghiệp cũ. Vì lão Sở đã suy yếu rõ rệt, mình Vương Ngân không thể gánh.

"Anh ăn gì chưa?"

"Chưa."

"Mì tôm nhá?" - Tôi lờ miệng, xong, nhanh chóng sửa lại - "Cháo nhé?"

"Com."

Bình thường tôi sẽ phản bác lại, nhưng nghĩ cô bé kia chắc cũng chưa ăn gì nên cũng gật đầu nghe theo. May mà tủ lạnh vẫn còn trữ đủ rau quả, thịt cá.

Sau một hồi hì hục, kế chỉ cần hâm lại canh cá nữa là xong.

Chợt có giọng trẻ con trong veo vang lên.

"Chú ơi."

Vì nhóc con này chỉ cao đến hơn eo tôi một chút nên tôi quyết định ngồi xổm xuống nói chuyện cho tiện.

"Sao?"

"Con cảm ơn chú."

Trời ơi.

Ai đã ban phát thiên sứ này xuống nhân gian??

Giá như đứa học sinh nào của tôi cũng ngọt ngào đáng yêu như thế thì tôi tình nguyện dạy không công đó!!

Xoa xoa đầu nhóc, tôi nhắc nó ra ngoài ngồi đợi với chú Thư một chút, thì nhóc lại lảng xãng muốn bê thức ăn giúp tôi.

Thế là tôi để cho nó bê đĩa rau ra trước còn mình mang đĩa cá rán ra sau.

"Thu Sơ??? Cô đến lúc nào thế?"

"Tôi theo sau lão Thư vào đây mà. Chả qua trong mắt anh chỉ có chồng yêu thôi, mắt tự động cho lu mờ bánh bèo như tôi chứ sao nữa. À tôi không ăn đâu, không cần chuẩn bị thêm."

Cười hì hì vài cái để xí xóa, tôi cẩn thận đặt đĩa xuống.

Cô bé kia thấy Thu Sơ thì xoắn xuýt, vội đi đến núp đằng sau.

"Anh Tâm cũng ngồi xuống nói chuyện đi."

Thế là tôi ngồi xuống.

"Thật ra cũng bàn xong với lão Thư rồi, chỉ chờ ý kiến của anh thôi."

Tôi, tôi là nhân vật chính của truyện mà? Sao luôn là đứa biết cuối cùng

thế?

Sao mấy người cứ thông đồng trước rồi mới hỏi tôi sau?

"Anh có thể nhận nuôi cô bé này không? Về lai lịch cũng đã bàn giao xong rồi, anh cứ yên tâm đi. Giờ chỉ muốn biết anh có thể hay không thể h--"

"Muốn. Hãy để tôi..."

Vương Thư chỉ bảo qua với tôi là gia đình cô bé này là người quen của Thu Sơ đã mất, trước lúc mất, họ không muốn gửi con gái vào trại mồ côi nào hết. Muốn nó được hưởng sự chăm sóc đầy đủ như bao đứa trẻ khác nên mới nhờ người nhận nuôi.

Thật may đứa bé không ghét tôi, chỉ là còn lạ lẫm không quen.

Tôi hỏi nó tên thì nó lắc đầu bảo không có, bảo là toàn được gọi là "Ê, con nhóc". Thế mới lạ, bố mẹ nó cũng vui tính thật.

"Anh đặt tên cô nhóc này là gì vậy?"

"Sở Thư Tâm Quân."

What? Vừa dài vừa khô khan.

"Cái tên kiểu hơi gì vậy? Hay đặt là Gia Minh Vương nha?"

Cũng may là hần không gạt bỏ ý kiến của tôi mà duyệt qua luôn.

Đúng là thế, nó không nên mang họ Sở.

Và từ đây chúng tôi vừa tròn một nhà ba người.

-----oOo-----

Chương 8

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tôi bảo có thể gọi là "anh Tâm" hoặc là "chú Tâm".

Thì con bé đã gọi một tiếng "Bố Tâm".

Dễ sợ.

Hôm nay tôi đo lại chiều cao cho con bé thì thấy nó cao 1m43, nặng 32 kg, thế mà tôi tưởng cao tầm 1m30 chớ.

"Hình như thế này gọi là gầy nhỉ?"

Xoa xoa đầu Minh Vương, tôi dặn con nó phải ăn nhiều lên thì mới xinh đẹp.

"Bố Thư bảo Vương đừng ăn nhiều như má Tâm. Không thì sẽ béo ch--"

"Suyt!"

Thôi xong rồi, vớ vẩn tôi sẽ giống thầy Vũ. Sẽ bị con cái gọi sai giới tính!! Chắc chắn là hấn đứng sau vụ này, hấn muốn chơi khăm tôi!

Sai trọng điểm!!

Định bảo sẽ "béo chó" đúng không?? Đúng không?

Tết lại bím tóc cho Minh Vương, tôi đưa nó đi học. Vừa vặn nó đang lớp 6, tất nhiên là sẽ để học tiếp ở trường tôi dạy rồi.

Vì tôi sợ con bé lạ trường, lạ bạn dễ gặp rắc rối nên tôi cố ý xin cho con bé vào cái lớp mình chủ nhiệm.

Tôi lười tả chi tiết con bé cho các cháu nhỏ quá, đại khái so với mặt bằng chung về nhan sắc mấy đứa đồng trang lứa thì nó nổi trội hơn hẳn.

"Minh là Gia Minh Vương."

Con bé vừa nói xong câu đó thì cái thằng Tú - Siêu quậy cái lớp này đã giờ chứng hoạn học, bắt bẻ ma mới.

"Tên gì mà đàn ông thế? Há há há!! Chắc bố mẹ cậu coi cậu là con trai chứ

gì!"

Chỉ cần thằng nhóc này nói thêm câu nữa, tôi sẽ trù nó hết năm nay cho xem.

Tôi tưởng con bé sẽ lúng túng, không ngờ nó đi một mạch xuống bàn thằng Tú rồi nghiêng đầu cười mỉm. Cái kiểu cười vô cùng creepy của Vương Thư ý.

"Thầy Tâm đặt cho tớ đây. Thầy bảo đưa nào chê tên con, bố trù nó suốt đời." - Con bé nhìn bảng tên gắn trước ngực thằng bé rồi cười thêm cái nữa, bo thêm cái câu đầy mỉa mai- "À cậu tên Tú đúng không? Bố mẹ cậu khéo thế, thảo nào cậu kĩ tính thích xia xói y như mấy bạn gái lắm chuyện ấy."

Tôi thâm tán thưởng cho con bé trong lòng. Hay lắm, cứ học theo thằng bố Thư thì con sẽ miễn kháng mọi skill bắt nạt con ạ.

KHÔNG!! KHÔNG ĐƯỢC ĐUA ĐÒI CHÁNH CÚN ĐỘC MIỆNG NHƯ HẮN!

Tôi chỉ định cho con bé ngồi xa xa thằng Tú thì nó lại bảo không sao, ngược lại còn ngồi cùng bàn với thằng nhỏ luôn.

Thằng Tú sau màn chào hỏi của con bé thì sinh sợ con bé luôn. Nhìn thằng nhóc ra hiệu kêu cứu mà tôi thấy đồng cảm.

Tú ơi, thầy thấp trước cho mày ba nén nhang đầy yêu thương nhé.

"Vương cứ ngồi trong lớp chờ bố quay lại rồi cùng về nhé."

Cơ mà tôi sợ việc sẽ kéo dài lâu, lại không an tâm để con bé một mình nên đưa cho nó cái điện thoại, bảo kim dài chỉ đến số 9 mà bố chưa quay lại thì gọi cho bố Thư đến đón.

Gật đầu bảo "Con biết rồi.", Minh Vương ra góc lớp ngồi chờ.

Tiếng dậm chân bịch bịch càng lúc càng to, hình như có người đang vội vã

chạy đến.

Ồ, cái thằng Tú mĩa Minh Vương đây mà.

Cái thằng đó vừa đi đến chỗ ngồi để lấy lại cặp, vừa hếch mặt lên cố tình không muốn để con bé vào mắt.

"Bút ở cạnh chân ghế kia kìa." - Minh Vương hảo tâm nhắc.

"Tao khiến mày giúp à?? Cái con khó ưa."

"Xin lỗi."

Thấy con bé Vương nói thế, thằng nhóc Tú cũng thấy mình hơi quá đáng.

Ờ mà ừ.

Bình thường thằng nhóc cũng bắt nạt đầy đura, có đura khóc mà nhóc còn chẳng quan tâm nên việc gì phải sợ con bé này buồn.

"Bọn nó đồn mày là con nuôi thầy Tâm."

Lương tâm đột nhiên cắn rứt, thằng nhóc lại lân la đến ngồi gần con bé.

"Ừ."

"Mày khóc cái gì, ngẩng đầu lên, thầy Tâm đặt cho mày tên con trai là để mày mạnh mẽ đấy!"

Minh Vương trải qua 5 tiết học thấy mệt nên mới gục xuống ai ngờ thằng này tưởng nó khóc.

Nghe lời an ủi mà giọng điệu cứ như sỉ vả của thằng Tú, con bé Vương đang cúi đầu thăm cười.

"Thật ra tên Vương theo ý bố Tâm tức là giàu đấy, chỉ có 1 nghĩa duy nhất là giàu thôi, mạnh mẽ cái gì."

"...."

Ít nhất thì con bé cũng có một cái tên hoàn chỉnh. Ít nhất tên này còn dễ nghe hơn tên bố Thư đặt cho.

Cơ mà con bé cũng thích giàu, tên Vương cũng hợp ra phết.

"Tao thấy thầy Tâm vừa lái xe ra khỏi trường rồi, hình như gấp lắm. Mà tính đợi đến bao giờ?"

Ngẩng đầu lên, nhìn cái đồng hồ có kim dài sắp chỉ đến số 9, con bé cũng đành rút điện thoại ra gọi cho bố Thư.

Gọi xong, thấy thằng Tú vẫn ngồi lù lù trước mặt mình, Minh Vương thấy khó hiểu.

"Sao còn chưa về đi?"

Cứ như kiểu bây giờ thằng này mới nhớ ra phải về nhà ấy. Thế là thằng Tú luống cuống vơ lấy cái cặp chạy ra ngoài.

Minh Vương cúi xuống nhặt lấy cái bút chữ A ở dưới chân ghế, gõ gõ lên bàn tạo nhịp nhạc.

Nó ngân nga lên câu hát mình ưa thích:

"She said, where'd you wanna go. How much you wanna risk. I'm not looking for somebody. With some superhuman gifts..." *

Nó không biết rằng thằng Tú đã chờ thầy Thư đến đón nó rồi mới đi về. Thằng Tú công nhận nó hát rất hay.

Trên đường về bố Thư bảo với con bé:

"Con có muốn đi cùng bố đến thăm ông bà ngoại không?"

Ba từ "ông bà ngoại" khiến nó lạ lẫm một hồi. Cứ như thể đây là lần đầu tiên một người nào đó nhắc từ này trước mặt nó.

Hắn bố Thư ám chỉ là nhà bố mẹ của bố Tâm.

"Con có."

Tôi đi đến gặp cô Mai, cùng nhau soát lại lỗi trên bản kế hoạch. Xong xuôi, định trở lại lớp đón Minh Vương thì một cuộc gọi từ bố tôi đến.

"Mẹ con ốm nặng rồi, mới mời bác sĩ tư đến thôi, con về nhà ngay đi."

Nghe đến từ "ốm nặng" là tai tôi đã ù đi rồi. Quên mất cả việc đón Minh Vương, tôi chạy một mạch ra lấy xe, cho xe phi thẳng về nhà.

Tôi nắm thật chặt vô-lăng, nắm thật vững để hãm lại sự run rẩy.

Cứ ngày nghỉ tôi lại về nhà chơi, mới tuần qua thôi, mẹ vẫn còn cười đùa vui vẻ, còn xua tôi về sớm.

Mẹ tôi năm nay cũng 55 rồi, tôi cũng đã nói với mẹ về việc tính bàn với Vương Thư chuyển nhà để ở chung với bố mẹ, để tiện chăm sóc. Nhưng mẹ tôi lại bảo không cần, cứ ở đây tiện đi làm là tốt nhất, bố mẹ chưa ốm yếu đến nỗi không tự lo được.

Thế mà...

Lạch cạch mở cửa xe, tôi chạy đến đập cửa nhà thay vì nhấn chuông.

"Con vào đi."

Tôi sẽ xin lỗi bố sau vì đã xông vào trước khi nghe.

Bước đến cửa phòng, thấy mẹ đang nằm truyền nước, tôi khựng lại.

"Hôm nay không đi làm về đây làm gì?"

"Con về thăm mẹ chứ sao, mẹ cấm được con chắc."

"Quà đâu? Thăm mà tay không à..."

Mẹ tôi dừng lại không nói, tay đưa lên áp trán, mắt nhắm một hồi.

Tôi đi đến ngồi mép giường, tiện tay vắt cái khăn đang đặt trong chậu

nước.

"Mẹ ăn uống gì chưa để con làm."

Nhớ ngày nào bàn tay mẹ còn nắm gọn cả bàn tay tôi, đưa tôi đến trường rồi lại còn tết móng tôi. Thế mà giờ nhìn lại bàn tay của mẹ đặt trên tay mình, thấy bàn tay này đã nhỏ hơn tay mình mất rồi.

"Mẹ ăn rồi." - Giọng mẹ tôi trầm hẳn xuống.

"Thế mẹ uống thuốc chưa? À bố, bác sĩ bảo như thế nào thế? Có cần đi bệnh viện luôn không?"

Vừa hỏi han tôi vừa cầm cái khăn, thật cẩn thận lau tay rồi lau chân cho mẹ. Cứ mỗi lần đi chuyển, tôi lại thấy lồng ngực mình như bị hóp lại.

Lau được một lúc thì Vương Thư cùng Minh Vương đến.

Mẹ tôi nhìn Minh Vương, mới đầu là ánh mắt hiếu kì, sau lại tỏa ra sự ấm áp chan hòa.

"Xinh quá. Con tên là gì?"

Con bé nhanh chân đi đến gần giường, nó chủ động cầm tay mẹ tôi.

"Gia Minh Vương ạ."

"Minh Vương à, năm nay lớp mấy rồi?"

"Con lớp 6 ạ."

Tôi ngồi nhìn mẹ nói chuyện với con bé, tự cảm thấy mình cũng phần nào báo đáp được mẹ.

Có lẽ tôi là người hạnh phúc nhất trên đời khi mà có một người mẹ tuyệt vời đến vậy. Mẹ không chửi mắng, cấm đoán tôi, mẹ còn ủng hộ tôi.

Vẫn nhớ cái ngày cưới của tôi với hấn, mẹ tôi sẵn sàng đi cái tay đôi với bất cứ ai có ánh mắt dị nghị.

Lời nói của mẹ ngày hôm ấy có lẽ đời này tôi sẽ nhớ mãi không quên:

"Nó là con trai tôi, không phải con trai mấy ông bà mà cần mấy ông bà lo! Nó yêu đàn ông thì sao? Nó hạnh phúc hơn khôi người đấy, nó hạnh phúc thì tôi cũng hạnh phúc! Làm cha mẹ sinh con ra đâu phải để ép nó sinh cháu đẻ mà bế hủ, mấy người coi chúng nó là máy đẻ à? Làm cha mẹ là để được sống với con cái, được thấy chúng nó hạnh phúc nhé!"

Cái cảm giác tội lỗi khi không thể sinh con đẻ bổ mẹ bế bồng cũng vơi dần như thế.

Mẹ tôi rất tuyệt vời.

"Bà ơi đây là ảnh cưới của bố Thư với bố Tâm ạ?"

"Ừ. Giá như không có mặt thằng Tâm thì đẹp biết mấy."

Bóp bóp cái chóp mũi đỏ nghẹn của mình, tôi âu yếm ôm lấy mẹ.

"Em với Vương ra ăn cơm kia đi, để anh nói chuyện với mẹ."

Tôi yêu thương hít sâu một hơi rồi mới đi ra ngoài để hẩn ngồi lại với mẹ.

Sau đó tôi nghỉ dạy dài hạn chỉ để ở nhà chăm sóc mẹ.

-----oOo-----

Chương 9

Nguồn: EbookTruyen.VN

"Từ giờ để chú Ngân đưa con đi học nhé."

"Tưởng việc gì. Hóa ra anh gọi em ra đây chỉ để hộ tống công chúa nhà anh đi học à?"

Vương Thư cứ thế mà mở cửa xe của Vương Ngân để Minh Vương ngồi vào.

Cái gì cũng không cãi lại được ông anh trai nên đành thôi.

Dẫu sao thì vẫn nên giữ hình tượng người chú dễ mến dịu dàng.

Ngay khi ngồi vào xe, Minh Vương vội hét toáng lên.

"Đầu gấu!!!"

Vương Ngân nghe xong đã hiểu luôn, tay che miệng nín cười nhưng vẫn phát ra tiếng khục khục.

Ra là lúc thấy Thu Vân với sắc mặt đen như đất nôi, chưa kể thân hình lực lưỡng như gấu thì con bé đã sợ hãi rồi.

Nội tâm Vương Ngân thầm cảm thấy xót thương cho Thu Vân khi bị kêu là đầu gấu.

"Ngồi cạnh cháu là chú Vân, đừng gọi là đầu gấu."

"Câm mồm." - Thu Vân chán ghét nói.

Vừa mới chồm người tới tính thắt dây an toàn hộ con bé mà con bé đã nhả mặt lại né Thu Vân như né tà. Nếu như đưa nó túi muối, chắc chắn nó sẽ tấp vào mặt Thu Vân và nói "Thanh tẩy ô uế phi phi!".

Thu Vân cảm thấy chạnh lòng 1 chút.

Thế nhưng nghĩ đến những lần cái thằng Vương Ngân kia nắm cầm mình rồi phun ra mấy câu sến tẩm lợm kiêu "Gương mặt anh luôn đẹp nhất trong mắt tôi, anh mới là thiên thần không phải tôi" thì Thu Vân lại thấy nhẹ nhõm hơn.

Không, không nhẹ nhõm chút nào!

"Tên là gì?"

Bất thành linh Thu Vân hỏi vậy khiến con bé giật mình thêm lần nữa.

"Gia Minh Vương ạ." - Con bé sợ sẽ bị bất thành linh hỏi tuổi dọa cho giật mình lần nữa nên nói tiếp - "Lớp 6 trường C ạ."

Sao lại họ Gia nhỉ? Không lẽ anh Tâm kia thế mà lại nằm trên? Thằng Vương Thư chuyên ra vẽ khoe mẽ lại an phận nằm dưới?

Ngẫm lại hoàn cảnh hiện giờ của mình, Thu Vân mới thấy không quá bất ngờ.

Cái quái gì cũng có thể xảy ra quả đúng là sự thật.

Thu Vân lơ đãng nhìn con bé một lúc để rồi giật mình nhận ra nó rất giống một người.

Xe dừng trước cổng trường, Thu Vân ra khỏi xe trước rồi mở cửa xe giúp Minh Vương.

Bao cháu nhỏ học sinh nhìn mà ghen tị không để đâu cho hết. Xe không rõ là loại gì nhưng khẳng định là siêu xe bạc tỉ, anh trai vẫn ngồi trong xe thì đẹp lung linh, anh trai ra mở cửa xe thì cơ bắp ngời ngời.

Trời má, không biết bạn gái kia có phải là cháu nữ hoàng Anh trong truyền thuyết hay không!!!

"Minh Vương."

Nghe thấy chú Ngân gọi, Minh Vương quay lại.

"Chiều nhớ ở yên trong lớp chờ chú đến đón."

Gật gật đầu, con bé tính đi tiếp thì thấy chú Ngân ngoắc tay gọi đành chạy lại.

Bất ngờ bị thơm hờ lên má, Minh Vương giật nảy, tay nắm chặt quai cặp suýt vung ra tát.

"Học vui vẻ nhé."

Ngập ngừng mãi con bé mới bảo "Vâng" rồi chạy đi ngay.

Trở lại vào trong xe, Thu Vân ngồi hàng ghế sau, không nói gì.

Cứ im lặng một lúc thì bất thành linh nói.

"Đừng để con bé con bé ghê tởm cậu."

Từ gương chiếu hậu, Vương Ngân thấy Thu Vân đang khoanh hai tay trước ngực, mặt ngoảnh sang một bên.

Vương Ngân giở giọng chế diễu:

"Ghen với đứa con nít thì tự hào lắm ha."

Không ngoài dự đoán, Thu Vân nhồm lên tính vòng cánh tay khóa cổ Vương Ngân lại, thì Vương Ngân đã cho dừng xe cúi thấp đầu xuống né đi.

"Tôi chưa từng ghét ai như ghét cậu!! Không chọc tôi thì cậu không sống nổi phải không??"

"Thì tại tôi yêu anh mà." - Nói xong thì quay lại hôn lên cái môi giận dỗi của Thu Vân.

Chỉ là cái hôn nhẹ cũng đủ làm gương mặt anh tuấn của Thu Vân đỏ gấc lên, Thu Vân gõ nhẹ lên đầu Vương Ngân rồi ra khỏi xe. Túc tắc lên hàng ghế đầu ngồi cạnh Vương Ngân, ngượng ngùng để Vương Ngân nắm lấy tay.

"Anh đáng yêu hết phần tôi rồi đó. Trời ạ, đừng có khoe ra với ai, người ta bắt cóc anh đấy."

Mặt đã nóng càng thêm nóng. Thu Vân giận nhất cái cách Vương Ngân khen mình đáng yêu. Rõ ràng trông Thu Vân thô kệch đến vậy mà còn dám khen dễ thương...

"Có mỗi cậu mắt mù mới thấy tôi đáng yêu thôi..."

Mặc dù Thu Vân nói lí nhí trong miệng nhưng Vương Ngân vẫn nghe rành rọt từng chữ. Để rồi bày đặt áp tay trái lên ngực, làm điệu ho ra máu.

Thu Vân không biết còn tưởng Vương Ngân bị bệnh, vỗ tay bôm bốp lên lưng Vương Ngân, dọa cho Vương Ngân suýt thổ huyết thật.

Giữ lại cái tay đang trực tiếp tấn công mình, Vương Ngân ái ngại giải thích.

"Đây là bày tỏ anh dễ thương khiến tôi muốn phụt máu, khụ khụ."

Thần người ra một lúc, Thu Vân xấu hổ rút tay về, cúi đầu không dám ngược lên.

"À... ra thế. Cậu làm thế thì ai mà biết được..."

Nhìn cái người to như gấu mà giờ lại thu lu khép nép như thỏ con, Vương Ngân đầy thích thú nhào tới hôn.

Vẫn như mọi khi, môi Thu Vân vẫn gượng gạo khép chặt. Phải để Vương Ngân khéo léo dùng đến đầu lưỡi mềm mại lươn lẹo cái rãnh ngang bướng tạo từ hai cánh môi kia một hồi khiến cho Thu Vân say mê thả lỏng. Ngay lúc này mới để lưỡi mình trườn vào, khóa lấp lầy khoang miệng ấm nóng.

Bàn tay mới chạm đến cơ bụng rắn chắc thì đã bị bắt tại trận.

Thu Vân kiên cường níu lại chút ý chí, gằn từng chữ.

"KHÔNG-PHẢI-BÂY-GIỜ!"

Mới học được hai tiết đầu, giáo viên báo cho Minh Vương rằng có người thân muốn gặp. Tưởng sẽ là hai người Thư Tâm, không ngờ lại là cô Thu Sơ.

"Con cảm thấy thế nào?"

"Chú Tâm với Thư tốt lắm ạ. À, hôm nay con gặp chú Thu Vân... chú ý hơi dữ."

Thật ra Thu Sơ từng cho Minh Vương xem qua ảnh mình chụp cùng với em trai, mặt nó trong ảnh đó xị ra hết như bị táo bón ấy. Khi ấy con bé còn thốt lên "Giống đầu gấu trong phim lắm cô ạ!" khiến Thu Sơ cười sặc sụa, về đến nhà lại cười vào mặt thằng em lần nữa.

Thu Sơ cúi người chỉnh lại khăn đỏ cho Minh Vương, rồi nói thầm.

"Đừng để Thu vân biết thân phận của con, nó có hỏi cũng bảo không biết cô Thu Sơ."

Đẻ rồi lúc tan học, thằng Tú gấp gấp chạy đến chỗ con bé.

"Hai ông chú hôm nay đưa mày đi học là ai thế?"

"Cậu quan tâm làm gì?"

Thằng Tú bấy lâu nay vô duyên thành quen, tự dưng giây phút này mới thấy hơi xấu hổ khi mình vô duyên bao đồng đến lạ.

Vội vàng chữa cháy.

"Thì tao quý mến thầy Tâm nên tao quan tâm mày thay thầy--"

Tự dưng con bé chạm tay đến chóp mũi thằng bé khiến thằng bé chết đứng.

"Dính tẩy phủ, nếu mến thầy Tâm đến thế thì quậy ít thôi đừng làm phiền thầy."

Có câu "Mười điều thầy răn không bằng một lời gái dặn", từ đó thằng Tú ngoan hơn hẳn, đến nỗi khi Phong Tâm quay trở lại dạy còn bị sốc. Còn hẹn gặp riêng thằng bé để nói chuyện, hỏi xem có phải tâm lý bị gò bó hay đang chịu áp lực nào không.

Thì thằng bé ái ngại mãi mới nói với Phong Tâm một câu, nghe xong cậu cảm thấy nổi bão trong lòng.

Cái gì mà "Thầy giữ cái Vương giúp em, đừng gả nó cho ai đó!".

Đẻ đến lúc về nhà, Phong Tâm kể lại cho Vương Thư nghe. Hắn bảo cậu bình tĩnh, cậu bảo cậu không bình tĩnh nổi.

"Hồi đó cô Ly mà biết Thư tằm tia Tâm từ nhỏ nhỉ."

Nghĩ về quá khứ huy hoàng suốt ngày bị mẹ so sánh với hấn, Phong Tâm không giận, chỉ cười khúc khích rồi lại thôi.

"Mẹ em mà biết chắc gả gấp sang nhà anh rồi."

-----oOo-----

Chương 10

Nguồn: EbookTruyen.VN

3 năm sau.

"Con nói cái gì?"

Tôi buông đũa xuống, nghiêm túc hỏi Minh Vương.

"Con muốn học trường X."

"Cá--"

Vương Thư ngồi bên kéo tôi ngồi xuống, nhàn nhạt hỏi con bé.

"Tại sao?"

"Tại vì thằng Tú học trường X, con thích nó."

"Cái g--"

Hấn lại kéo tôi ngồi xuống, nhàn nhạt đồng ý.

"Được."

What!! Uhhhh what!!!

Tại sao là chủ gia đình mà tôi lại không có chút uy quyền nào vậy??

Thế bắt nào tên Thư kia lại có thể tự mình quyết định như đúng rồi?

Còn con bé kia nữa, căn bản này giờ nó chỉ hỏi mỗi ý kiến hấn đúng không?

À à cái thằng Tú mất nết, dám quyến rũ con gái ông.

Con bé đáng lẽ sẽ được tuyển thẳng vào trường chuyên, thế nhưng chỉ vì cái thằng nhóc này mà nó lại chọn cái trường bình thường kia!!

Trời ơi ba tuổi ranh yêu đương cái quỷ quái gì chứ!!

Đêm hôm đó tôi đổi Vương Thư. Đi vào phòng ngủ đã thấy hấn đang nằm trên giường đọc sách.

"Cút ra ngoài ngủ mau!!" - Tôi cao giọng ra lệnh.

Không thèm liếc mắt nhìn tôi, tên khốn đó vẫn chăm chú đọc sách.

"Tôi bảo cút ra ngoài--"

Cái gối bông bay vút tới đập bốp vào mặt tôi.

"Hahaha!! Tôi tha cho anh đó! Thích thì ông đây ngủ phòng khách! Hứ!"

Đi đến kéo cái chăn hấn đang đắp, vơ thêm cái gối hấn đang dựa, tôi ôm cả cục tức dậm chân bịch bịch đi ra ngoài.

Đi đến cửa thì hấn đã vội cất tiếng gọi níu lại bước chân tôi.

"Tâm."

Hahaha mau quỳ xuống liếm chân ta thì ta mới suy nghĩ lại nghe chưa?

Tôi xoay lại, mặt hất lên thật sang chảnh--

"Ôm theo và cút."

Ấm ức cúi xuống bết bết gấu bông nâu nâu cute moe moe lên, tôi trừng đôi mắt đầy thù hận lên cái thằng khốn nạn kia.

Rồi tôi sẽ kiện hấn vì tội cố ý gây thương tích và sỉ nhục danh dự người

bạn thân thiết của tôi.

Hôn hôn vài cái iu thương lên đầu gấu bự, tôi khệ nệ bê nó ra ngoài.

Quăng nó lên sofa, tôi an tâm nằm dựa mình vào lòng gấu, buồn chán bật TV lên xem.

Nghĩ nghĩ thì thấy tức anh ách, lại quẹt quẹt cái dép trở về phòng ngủ.

"Rồi sẽ có ngày tôi li dị anh!!"

Nhanh tay đóng cửa, suýt thì trúng thêm cái gối nữa vô mặt.

Sau đó tôi lại từ từ he hé cửa ngó vào trong, nhỏ giọng nói vào.

"Bao giờ thấy cô đơn thì mau ra đỡ tôi đó. Đồ khốn."

Quay trở lại sofa, tôi lại tranh thủ sờ soạn em gấu bông thân yêu.

Lúc này trên TV đang chiếu cảnh phim đầy ướt át.

Nam chính cũng nữ chính đứng dưới hàng mưa nặng hạt.

Nam chính: Tôi đã không còn yêu cô nữa rồi.

Nữ chính: Mồn lá? Tại sao anh lại nói như vậy... [Cô ta ôm mặt, tranh thủ đi đến áp mặt vào ngực nam chính].

Nam chính: Ngay từ đầu tôi chỉ muốn chơi đùa cô thôi! [Anh ta đẩy nữ chính đang sàm sỡ mình].

Nữ chính: Có thể nói cho em nghe lí do thật sự không?

Nét mặt nam chính co lại đau đớn, thẳng này dang hai tay rồi rống lên như chó điên, làm màu hết sức. Nữ chính được dịp lao vào ôm nam chính.

Nam chính cảm động ôm lại nữ chính.

Để rồi "xoạt", một tờ giấy từ ếu đầu rơi ra.

Nữ 9 nhặt lên tờ giấy đỏ rồi sững sờ.

Nam chính: Anh bị HIV.

Nữ chính: Sao anh không nói sớm hơn chứ? Được rồi, em chấp nhận li hôn, chào anh. Ụ pa, sa rang hê.

Nữ chính chạy đi, khóc ròng ròng. Nam chính nhìn dáng nữ chính dần biến mất mà càng xót lòng.

Kết thúc đoạn phim ngắn là thằng già lạ hoắc lạ hươ nói: Vì hạnh phúc của bản thân và mọi người, hãy tin dùng nhãn hiệu Ba con sâu Chim Sun Sun.

Ồ đệt? Nãy giờ tôi xem quảng cáo à?

Vơ lấy khăn giấy chấm chấm nước mắt, tôi cho chuyển kênh.

"Wao!! Chị ăn gì mà đẹp thế??"

"Vì chị tin dùng Ô Mô cho quần áo trắng sạch tinh tươm!"

Thế là bà này ăn bột giặt à? Trả lời liên quan vãi.

Cho chuyển thêm mấy kênh nữa. Cái nào cũng nhảm nhí thấy má.

Ngáp dài một hơi, đang định tắt TV thì tự dưng màn hình chuyển sang bộ phim kinh dị nào đó.

Con quỷ một mắt ba cái miệng, máu từ kẽ răng cứ chảy ròng ròng dán sát vào cái màn hình. Rồi mắt nó long sòng sọc đảo lên xuống.

Tôi hét toáng lên, ôm theo bé gấu chạy ra phòng ngủ. Vặn tay nắm mà không mở được.

"Thư Thư!! Cứu!! Cứu!!! Hey hey mở cửa đi!! Huhu!! Em xin anh đấy!! Huhu!!!! THƯ ƠI CỨUUUUUUUU!!!"

Tiếng thét khản giọng của con quỷ càng lúc càng náo loạn khiến tim tôi muốn rớt ra ngoài.

Tôi suy sụp khụy xuống.

"Thư ơi.. em khó thở quá..."

Lập tức cửa phòng mở, tôi chờ thể bay vào, ôm hấn khư khư.

Chắc vì quá sợ hãi mà nước mắt chảy ra lúc nào không hay.

Khịt khịt cái mũi, tôi run rẩy lật bật.

Vương Thư một tay vòng qua ôm tôi, tay kia xoa xoa đầu tôi.

"Nín xem nào." - Đoạn, hấn đi ra tắt TV rồi bê thêm chăn gối trở về phòng.

Trên giường, tôi nằm sấp lên người hấn, đầu nghiêng sang một bên để tai vừa vịn áp lên ngực trái hấn.

Tim hấn khi nãy đập nhanh lắm, tưởng còn nhanh hơn nhịp tim tôi lúc sợ hãi.

Hai tay tôi âu yếm vòng qua cổ hấn, hấn thì vòng ra sau tiếp tục đọc sách.

"Tôi nói nhá, tôi chưa hết giận anh đâu."

Xoạt tiếng lật trang sách.

"Ha ha."

Hừ một tiếng, tôi kéo dịch người lên, để trán gần sát cằm hấn.

Tôi hơi nghiêng đầu rồi vươn lưỡi chạm nhẹ lên yết hầu hấn. Rồi kéo lê xuống chạm đến xương đòn đang nổi lên, mút nhẹ một cái.

Hấn đặt sách sang một bên, rồi bàn tay hấn nắm lấy cằm tôi khẽ đẩy lên.

Nhắm hờ mắt, Vương Thư chậm rãi đặt lên môi tôi cái hôn. Sau đó ngậm lấy môi dưới của tôi mà nhắm nháp như đang thưởng thức một chiếc kẹo mềm. Đạo đầu của nụ hôn chỉ thế thôi cũng đủ làm tôi ngây ngất. Đến độ còn tự hỏi hấn đưa lưỡi của hấn tiến vào khoang miệng tôi từ lúc nào.

Hai đầu lưỡi chạm nhau, vờn lấy nhau, tựa như hai người đang say mê dập dìu nhảy điệu tango đầy nóng bỏng với nhau.

Trong khi cả người tôi nôn nôn nóng nóng, tay chân sờ loạn xạ thì Vương Thư vẫn bình thản trườn tay chạm vào ngực tôi từ chỗ hở phần cổ áo đang mở rộng.

Dù được vuốt ve nhiều lần rồi nhưng tôi vẫn không sao chai lì cảm giác được, vẫn cứ giật giật nảy người lên rồi nhanh chóng mềm nhũn người. Mặc kệ hấn lộng hành.

Đèn tắt, hai người quấn quít bên nhau vui vẻ.

Đằng sau:

Vương Thư từng bắt gặp cảnh Minh Vương nói chuyện với chàng trai nào đó.

Chàng trai này thoát nhìn khôì ngô sáng sủa mà khi nói chuyện với con bé thì cứ cong người ngây ngô.

Khi con bé muồn vào trường bình dân vì một người(hấn nghĩ chính là thằng bé nọ), hấn chợt thấy bản thân mình ngày trước.

Nếu như ngày ấy bố Vũ cho hấn một suất tổng đi du học dài hạn, có lẽ khi trở về tên Tâm ngổ đã có bạn gái mất rồi. Hấn cảm thấy may mắn.

Nên mới dễ dàng đồng ý cho Minh Vương.

Xong, gần đi ngủ thì tên Tâm kia lại bắt đầu dờ dở ương ương. Chuyện cơm bữa, mỗi cái vợ vợ giận chồng vô tâm mà diễn đi diễn lại.

Mà hấn lại không muồn hạ sĩ diện đi cầu xin cái thằng hâm đơ này. Mơ đi diễm.

Nằm đọc sách một lúc thì thấy chán chán, hấn vợ lấy cái smartphone, bật lên một đoạn phim kinh dị rồi kết nối với smartTV.

Thế nên màn hình TV mới đột ngột phát cảnh phim kinh dị dọa Phong Tâm bay vĩa.

Nhưng sau lần này hẳn nghĩ sẽ không lấy cái kinh dị ra đùa cái tên ngố này lần nữa.

Gì mà dọa cậu sợ mà hẳn còn sợ hơn.

Biết làm sao đây khi 3 năm sau, hẳn lại dọa cậu phát nữa.

Chỉ tội tên ngố sẽ không bao giờ biết hẳn mới chính là con quỷ đáng sợ nhất luôn ngự trị trong lòng cậu.

Sơ: Gì chứ hồi nhỏ ông anh Sơ dọa Sơ suýt tè đó =)))) Mẹ đánh cho sưng mông mà ông vẫn nhây.

-----oOo-----

Chương 11: Cảm ơn mẹ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Khi tôi bước đến tuổi 33, thì mẹ tôi lại bước sang hẳn thế giới bên kia.

Bà ấy không qua khỏi bạo bệnh.

Trong đám tang của bà, tôi không khóc nổi bởi lẽ đã khóc quá nhiều đến cạn nước mắt.

Vào những giây cuối cùng, bà không dặn dò tôi câu nào, tôi cũng không khóc lóc cầu xin bà đừng nhắm mắt.

Mẹ tôi chỉ nằm im trên giường, hai tay nắm chặt tay tôi. Bà xoa xoa nắn nắn từng đốt tay tôi. Bà nhìn tôi, dù không nói lời nào nhưng chỉ cần một ánh mắt của bà, tôi cũng hiểu vạn lời bà muốn nói.

Lúc nhắm mắt tưởng sẽ xuôi tay nhưng bà vẫn cố gắng nắm chặt tay tôi.

Trong căn phòng kín yên ắng, ngoài tiếng thở dồn dập, tiếng thở yếu ớt thì chỉ còn lại tiếng tích tắc kim chỉ giây.

Khi không còn nghe thấy tiếng tích tắc nữa là khi tôi bắt đầu bật ra những tiếng khóc phá tan giây phút yên ắng đầy xót thương ấy.

Mẹ tôi đã buông tay, tôi gào khóc giữ chặt lấy tay bà.

Người ta bảo tôi cố nén đau thương, tôi giận dữ quát mắng đuổi người ta đi, tôi chửi họ là lũ thần kinh, tôi nói rằng mẹ tôi chỉ đang ngủ thôi, đừng làm phiền bà.

Ngón tay tôi khê chạm lên mái tóc mây trắng của mẹ. Mái tóc ấy vẫn bông bênh mềm mượt như lần tôi chập chững đi từng bước vòng ra sau mẹ mà ngược lên nhìn, như lần đầu tôi lảng xảng hộ mẹ tết tóc, như lần đầu mẹ sai tôi gội đầu giúp.

Rút tay về, tôi tưởng tay mình bị gãy cố nhấc lên để kéo tấm chăn trắng đắp cho mẹ mà lại không đủ sức.

Cánh tay tôi che ngang mặt, nước mắt tôi cứ vô tình chảy, như thể muốn chảy mãi không ngừng. Từng giọt thấm lên tay áo vest rồi thấm lên cả tay áo sơ mi bên trong.

Dặn lòng mẹ mất là điều sớm muộn sẽ xảy đến thôi. Dặn lòng tuổi cũng chẳng ít ỏi gì, đã là đàn ông trưởng thành rồi thì đừng có khóc sụt sùi như thằng bé ngày xưa nữa. Dặn lòng mới phút nào thách thức với mẹ nếu mẹ mất sẽ mở tiệc ăn mừng mong mẹ giận lên, đuổi đánh mình mà gắng sức vượt qua cửa tử. Càng dặn lòng thì lòng càng đau.

Tôi hít đầy một hơi nặng nề để rồi thở dài cả hơi đau đớn.

Cứ ngây ngẩn ngồi chực bên giường, canh giấc ngủ cho mẹ.

Chợt bên tai văng vẳng tiếng mẹ.

"Tao mà biết sẽ để ra cái đĩa ngu ngu như mày thì ngày đấy để xong tao vứt ra rệ đường cho xong!"

"Cái gì? Thằng nào chê con bà ngu? Vớ vẩn, cái thằng Hùng con bà Oanh chứ gì? Trời, cả mẹ lẫn con ngu một lũ còn đòi chê bai ai!"

"Lớp 5 lớn tướng rồi trẻ con cái mông! Mà xem con nhà người ta 5 giờ đã dậy quét nhà, làm bữa sáng,...bla...blo..."

"Lại 1 điểm! Thư nhà bên kia cũng ăn cơm như mày sao lúc nào cũng tròn 10 mà mày lại cứ ăn bớt đi số "0" hả con??"

"Gớm, chả qua Thư nó thương hại ông không có ma nào rước nên nó mới rước về cho đỡ chật đất nhà này thôi."

"Mày cứ luôn đi cho đẹp mắt mẹ, ngày nghỉ thì đi chơi với chồng mày ấy. Về đây làm cái gì?"

"Tao còn phải đợi mày lì xì à? Lấy tiền này mà mua chè ăn, đây không cần."

"Mày nói xấu học sinh của mày mà không thấy ngượng mồm à?"

"Con Vương nó thích thằng Tú nào á? Thằng này sao mà bằng Thư nhà mày được."

"Ờ tao mà chết tao ám mày con ạ, tha hồ mà véo tai mày. Tranh thủ ngắm con rể ngon trai há há."

"Mày cứ thử mở tiệc ăn mừng xem, tao bật quan nấp tài tao tấp chết mày."

Bởi vì tính cách bà chưa bao giờ thay đổi từ lúc trẻ hay đến cả khi đã chạm đến mùa thu của chính đời mình. Một bà mẹ vui vẻ hồn nhiên theo nghĩa nào đó, có khi tôi còn nhầm lẫn cả tuổi của bà.

Mẹ tôi mất, tôi đau khổ ra sao thì ngày vẫn tới, đêm vẫn buông xuống rồi hững hờ chuyển sang ngày. Người người nhà nhà vẫn đi làm, vẫn vui vẻ.

Tôi vẫn bàng hoàng không thích ứng được với chuỗi ngày tiếp theo không còn mẹ. Tôi không đeo lên mình bộ mặt ủ dột, tôi không muốn tỏ ra mình đang suy sụp để làm ảnh hưởng người khác.

Tôi vẫn sẽ cười để chúc mừng tin vui của đồng nghiệp bè bạn.

Mất bà, tôi mất đi một mảnh ghép cuộc sống.

Đến nửa đêm, tôi giật mình tỉnh giấc, cất tiếng gọi mẹ đầy tuyệt vọng.

Mỗi lần như thế, Vương Thư không than phiền, không trách tôi phá giấc ngủ của hân.

"Anh không thể thay thế vị trí của bà trong tim em được, nhưng anh sẽ làm mọi thứ thay bà để chăm sóc em. Cứ khóc trước mặt anh để anh là người duy nhất dỗ em nín."

Phải chăng vì bà biết bên tôi luôn có Vương Thư nên khi mất bà mới thanh thản đến thế.

Ngày qua ngày, Vương Thư từng chút một dệt lên tấm vải nhỏ, lại cẩn thận che đi khoảng trống mảnh ghép trong lòng tôi.

Đúng là không thể thay thế mảnh ghép ấy, nhưng lại có thể che đi.

Buổi sáng ngày đẹp trời nào đó, tôi vươn vai thức dậy rồi kéo tấm rèm lên, hít một hơi sáng khoái.

Tôi lôi hân dậy. Cùng hân đi thăm mộ của mẹ.

Sau đó hân bảo hân muốn về nhà ngủ tiếp, tôi cúi lên quát hân dọa sẽ li hôn. Hân tẽn nết sút chân vào mông tôi cảnh cáo.

"Ồ mà em nhớ hôm cưới mẹ đưa anh cái phong bì đúng không?? Sao em lại không có!!"

Ngón tay hân xẹt qua cổ tôi, máu buồn dâng lên, tôi rùng mình rụt cổ.

"Không phải tiền, là thư thôi."

Nhây mãi hân mới chịu hết nổi phải đưa lá thư ấy cho tôi xem.

[Gửi con rể đẹp trai của mẹ].

Bậy bậy, của cái gì mà của chó!! Bà mẹ hám trai này!!

[Lời đầu tiên mẹ chúc Thư cùng thằng nào đó mẹ quên tên rồi hạnh phúc nhé].

Mẹ quên hay mẹ cố tình không ghi đúng không?

[Thật ra hồi trẻ mẹ cũng đẹp gái không kém diễn viên Hàn Quốc đâu. Thế nên thằng Tâm có cái mặt đờ đờ ngu hơn tính nó là công sức của mẹ cả.

Ôi Thư không tưởng tượng được, à Thư đủ khả năng tưởng tượng được cái thằng mẹ-quên-tên-rồi nó ngu ngu đến độ nào chứ? Suốt ngày ăn ăn ngủ ngủ chả làm cái gì cho đời.

Khổ công mẹ dạy nó từng bước đi, chăm sóc nó từng viên thuốc khi nó ốm].

Mẹ lại chém gió rồi.

[Cái thằng mẹ-quên-tên-rồi ấy, thiếu mẹ nó chả nên hồn đâu, Thư lỗ xui rước phải nó thì cố mà chịu đựng nhé.

Nó lười như chó ấy.]

Mẹ có biết chính thằng con rể của mẹ mới lười như chó chứ không phải con chó?

[Mẹ nói gở một chút, lỗ như mẹ có chuyện gì, với tư cách là người mẹ thứ 2 của Thư, mẹ yêu cầu Thư phải luôn bên cạnh cái thằng mẹ-quên-tên-rồi đấy nhé. Mẹ biết không cần yêu cầu thì Thư vẫn sẽ làm, nhưng cứ phải yêu cầu cho chắc.

Thằng Tâm nó ngu dễ sợ đó, sao mà an tâm nổi.

Hai đứa cứ yêu nhau, mặc kệ xã hội soi mói. Mẹ sẽ luôn là người ủng hộ hai đứa kể cả khi thế giới này sẽ quay lưng lại với hai đứa.

Mẹ của chó Tâm:

Phong Ly.]

Thảo nào tên Thư coi con y như con cún, mẹ cũng góp công không ít ha.

Cám ơn mẹ.

_____ Hết chương 11 _____

Lê:

Chúng tôi rất vui khi được phỏng vấn nữ diễn viên đảm nhận vai mẹ của nhân vật Tâm.

Có "Thần tiên tỉ tỉ" Lưu Diệc Phi thì cô chính là "Thần tiên cô cô". Khó tin khi cận kề tuổi 40 mà trông cô vẫn xinh đẹp không khác năm 25 tuổi là bao nhiêu.

Kể cả khi đã hóa trang thành bà mẹ hơn 60 thì cô vẫn giữ được nét quý phái nồng hậu.

"Chào cô, cô có thể chia sẻ chút ít cảm nghĩ khi đóng vai này?"

"Okay. Được tin phim sẽ có phần 2 lại đích thân đạo diễn Trang Sở đến mời tôi tiếp tục đồng hành với ekip. Tôi thật sự xúc động. Lần đầu tiên tôi được đóng vai một bà mẹ, lại còn là mẹ hủ nữ... Cảm giác khó tả."

Thật ra ngoài đời cô cũng là hủ nữ cơ mà...

"À, cảnh cuối cùng của vai diễn này ấy, có cậu A(diễn viên đóng vai Tâm) diễn nhập tâm đến nỗi tôi bị lôi cuốn theo. Diễn xong cảnh đó, cả đoàn phải vào dỗ cậu ấy nín khóc cơ mà."

Nữ diễn viên nói xong thì chỉ tay sang bên trái.

Quay sang đã thấy nam diễn viên A đang cãi nhau om sòm với nam diễn viên B(thủ vai Thư).

Nữ diễn viên nhỏ tiếng tiết lộ:

"Cái lúc cậu A khóc ấy, dỗ mãi không nín, cậu B ra khinh bỉ trêu cậu A yếu đuối cá chuối. Thế là cậu A nín hăn, đuổi theo đòi đánh cậu B."

"Hết như Thư Tâm cô nhỉ."

"Cả phần 1 nữa, hai đứa bé đóng hai vai đó cũng náo loạn không kém. Đúng là "Tâm" trong phim hay ngoài đời đều đáng thương như nhau. Haizz, dù sao thì kết thúc vai diễn rồi, chân thành cảm ơn những ai đã luôn theo dõi và ủng hộ chúng tôi."

-----oOo-----

Chương 12: Có biến (1)

Nguồn: EbookTruyen.VN

"Hai người kẻ 34 người 36 sắp sang 40 đến nơi mà vẫn không thể tem tém lại sao??"

Nghe con bé Vương nói thế, tôi ho khan vài tiếng, hai tay đang chọc eo hấn đành nghiêm túc thắt caravat.

Tôi lựa cho Vương Thư cái caravat màu bạc được làm thủ công hoàn toàn, tỉ mỉ đến từng họa tiết kẻ sọc chìm.

Lựa lấy cái áo vest xám sang trọng khoác lên cho hấn, để rồi lùi lại vài bước nhìn tổng thể.

Nội tâm tôi tấm tắc khen mình có con mắt nhìn người.

Theo hấn đi ra tận cổng nhà, tôi tiễn bằng giọng thê lương.

"Chàng đi chuyến này, thiếp chẳng dám mong đeo được ấn phong hầu, mặc áo gấm, trở về quê cũ, chỉ xin ngày về mang theo được hai chữ bình yên, thế là đủ rồi. Chỉ e việc quân k--"*

"Im."

Muôn nhây tiếp thì hấn đã để cái hôn dán môi tôi lại, xong thì ngồi vào xe phóng mất hút.

Mình tôi dựa cổng mà xấu hổ quá.

Ah... bác gái, em gái, bé chó hàng xóm đừng nhìn tuổi như thế.

Lão Sở đã mất từ tháng trước, Vương Ngân lên "kế ngôi". Thế nhưng tuổi thằng bé còn quá trẻ để có thể ngồi vào cái ghế đó, cho nên vấp phải phản đối của đa số cổ đông đã cùng sát cánh bên lão Sở là chuyện hiển nhiên.

Mà chú Lãnh đã rút khỏi tập đoàn, hoạt động độc lập từ lâu rồi. (Hiện tại đang tung tăng bên trời Pháp với thầy Vũ Vũ, không hẹn ngày quay về luôn. Tự hỏi hai ông lão 60 có thể bày ra trò mèo gì).

Có thể vì thế nên mấy vị này không ủng hộ Vương Ngân nhưng lại nhiệt liệt đề cử Vương Thư.

Tóm quần là hôm nay hấn sẽ lên nhậm chức.

Hahahaha, tôi đang nghĩ đến cảnh sẽ cúi đầu chào hấn, trình trọng gọi một tiếng "Lão Sở".

Chắc hấn sẽ lấy chiếu cuộn tròn tôi lại rồi đá một phát xuống sông mất thôi.

À, giờ mới nhớ ra có hẹn với thằng Lùn - thằng Phụng bạn thuở nhỏ của tôi ấy.

"Minh Vương, khóa cửa cẩn thận bỏ đi có việc."

Vào gara, nhìn dàn siêu xe mà tôi hoa cả mắt. Lúc trước có mơ thì mơ được cưỡi ô tô đã thấy viễn vông thế nào rồi, giờ lại còn cả dàn đi không hết nữa chứ.

Chả qua là tôi ăn dật an phận, chứ không ngày ngày đã lái từng con ra phố để khoe. Kiểu gì chả lên báo rồi được tụng ca là "Tâm đô la".

Sau hồi đấu tranh tư tưởng để lựa chọn, tôi quyết định lấy con lamborghini màu đen bình thường nhất đám để đến gặp thằng Phụng.

Bao lâu rồi tôi mới gặp lại nó nhỉ?

"Lamborghini Reventon sản xuất giới hạn 20 cái trên thế giới, mà có cần chơi trội thế không?"

Thảo nào lúc đỗ xe, bước ra được người ta nhìn như một vị thần, lại còn xin được chụp ké xe nữa chứ.

Thật ra thì tôi mù xe nhiều lắm, chỉ phân biệt được dòng xe này với dòng xe nọ thôi, còn lúc mua xe chỉ biết ngồi một chỗ hóng mát nhìn Vương Thư bàn bạc.

"Con này đã là con bình thường nhất thì tao mới chọn chứ biết sao được." - Tôi thật thà nói.

"Hay lắm." - Thăng Phụng lau cái miệng vừa mới phụt nước cam ra. Nó nói tiếp - "Chỗ bạn bè tao nói thăng, mà có thể cho bọn tao vay tiền làm vốn không?"

"Định mở công ty à?"

"Không, Dương Dư muốn dựng một bệnh viện cho riêng mình."

Tôi phụt nước trà đào.

"Vãi chưởng." - Tôi lau khóe miệng rồi nói tiếp - "Điều kiện nhà thăng Dư có mà dư sức dựng, đi vay làm gì? Mà còn nữa, thế nào mà lại đi vay giúp nó?"

Tôi nhớ từ lúc còn bé tí tôi đã khuyên nó tránh xa thăng Dư. Cái mối quan hệ của chúng nó tôi chỉ thấy trên bề mặt là chữ "tình yêu" để rồi chìm ở dưới là hai chữ "lợi dụng".

Thăng Dư tự ý rời nhà đi làm nơi xa, thăng Phụng là nguồn tài chính duy nhất để nó cầm cự sống. Xong rồi khi thăng Phụng bị gọi trở về nhà, lúc quay lại thì bắt gặp nó tíu tít với trai lạ.

Đợt hai đứa quyết định cưới nhau, mẹ thăng Phụng đã định gạch tên nó ra khỏi gia phả dòng họ. Nó phải trú nhà tôi cả tháng trời.

Trong khi đó thăng Dư phản ứng gì? Nó không đến thăm thăng Phụng lấy một lần.

Rồi bây giờ đây, nó lại cúi mình đi vay tiền cho thằng Dư để thằng Dư xây dựng mơ ước.

"Mơ ước của mày là gì hả?"

Thằng Phụng chậm chạp trả lời "Làm Dương Dư vui".

Bàn tay tôi vô thức đập mạnh xuống mặt bàn, chén trà nhỏ vơi hơn nửa nước.

"Mày bảo với tao mơ ước của mày là làm siêu nhân! Mày bảo với tao mày định học quản trị kinh doanh để làm CEO!"

Nhân viên chạy đến, tôi xin lỗi, đền bù rồi thanh toán nhanh rồi kéo thằng Phụng ra ngoài.

Đẩy nó ngồi vào, tôi lái xe đi nhanh.

"Mày tưởng tao rảnh đi ngăn cấm tình yêu của mày à? Yêu không phải sai, nhưng yêu sai người là cái sai quá lớn."

Radio thức thò phát lên bản "Yêu một người vô tâm" của Bảo Anh.

"Dương Dư là tất cả với tao. Không phải tao thì ai sẽ yêu em ấy. Dương Dư chưa từng bắt ép tao phải hi sinh cái gì, tất cả là tao tự nguyện. Đừng nghĩ sai về em ấy."

Tôi bật ra tiếng cười ha hả.

"Giờ mới chỉ ngập đến lưng thôi, mày có thể vùng vẫy được, nhưng một khi mày để bùn lầy vùi đến cổ ấy. Muốn cũng không vùng vẫy nổi."

Tôi lái xe đến ngân hàng, kéo thằng Phụng vào tiếp.

"Mày muốn bao nhiêu?"

"1400 tỉ USD."

Nghe mà tôi ù cả tai.

"Mày đùa tao à? Mày xây bệnh viện hay xây đất nước thế?? Mày vay hay mày tổng tiền tao?"

"Cần 120 tỉ VNĐ thôi."

Sau đó điện thoại thằng Phụng vang lên, tôi lại đưa nó đến cơ quan.

Tôi gọi điện cho Vương Thư hỏi xem có 120 tỉ không.

"Tập đoàn phá sản rồi."

"...."

Tôi nhấn kết thúc cuộc gọi, cho điện thoại về trang chính, ấn vào danh bạ lần nữa.

Nhấn chính xác vào số của Vương Thư mà gọi.

"Vương Thư à?"

Không có tiếng trả lời, chỉ cơ vỏng lại tiếng vỡ của đồ sứ cùng giọng nói hách dịch như khi cai lệ đòi tiền sưu chị Dậu.

"1200 tỉ mà ít? Mr.Daniel, nội trong tuần này anh phải trả đủ cho chúng tôi!"

Tôi chết lặng.

Mọi thứ hào nhoáng xa hoa trước mắt sắp sửa sụp đổ trước mắt tôi.

Mọi việc xoay chuyển quá nhanh, quá bất ngờ, quá đột ngột.

Tôi lái xe đến trụ sở tập đoàn Sở Vương. Kì lạ hôm nay chỉ có duy nhất một bảo vệ đứng chờ rồi đưa tôi đến phòng làm việc của hắn.

Tôi bước nhanh vào, thấy Vương Thư sầu não đan hai bàn tay trước mặt.

"Vé máy bay đây, cầm rồi đi--"

"Anh bị điên à!"

Tôi xé tấm vé máy bay, đi đến cầm hai bàn tay của hắn.

"Bây giờ về nhà ăn cơm đi... mọi chuyện tính sau."

Hắn rút tay về rút ra vé máy bay khác nhét vào tay tôi.

"Trời!! Anh không nói sớm!! Em tưởng chỉ có mỗi một vé duy nhất để em trốn thoát!!"

Không biết vé máy bay xé nát rồi dán lại cẩn thận có dùng tiếp được không?

Mà bây giờ cũng chỉ còn mỗi cái vé này, tôi cũng không cần. Lại xé tiếp cái vé nữa.

Hắn lại rút ra tấm nữa, nhặt miệng nói.

"Vé đầu tiên là của em, vé tiếp theo của Vương, vé này mới của anh."

"....."

Hỏi thật đấy, vé máy bay xé rồi dán lại có dùng tiếp được không?

Thấy tôi bối rối nhìn nền nhà, Vương Thư bật ra điệu cười chế giễu cùng lời mỉa mai "Tay nhanh hơn nào".

"Anh cầm rồi đi đi, bọn chủ nợ khác ra nước ngoài tìm anh, có khi em với con bé còn được tha."

"Muốn Tâm chết chung."

Tôi giận phùng phùng cầm lấy cái caravat ở trên bàn thắt lại cho hắn. Lôi hắn lên xe rồi trở về nhà.

Thấy trước cửa nhà vây một đám người, tôi cho xe chạy qua nhà luôn.

"Thu Sơ đưa con bé đi rồi."

Phù.

... Ô mà chả lẽ giờ ra gầm cầu ăn xin thật đấy à???

*Lời Vũ Nương nói khi tiễn chồng đi ra trận.

-----oOo-----

Chương 13: Có biến (2)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tôi ngập ngừng hỏi hấn.

"Giờ đi đâu?"

"Gầm cầu."

Tôi suýt hoảng loạn thì chợt dịu đi khi mà có ý nghĩ "Chắc lại trò đùa kiểu mới của hấn rồi" xẹt qua não.

Đúng rồi, số lần hấn lừa tôi còn nhiều hơn số quần áo trong tủ của tôi.

Làm gì có cái chuyện mới lên nhận chức là công ti tuyên bố phá sản?

Thế thì nhỏ nhất quả đất à?

Nhưng Vương Thư hay đùa có dịp lắm, mới hôm valentine hấn bắt tôi ăn khẩu súng.... bằng socola.

Hại tôi hết hồn chim én. Mợ nó khi không lại bị bắt ăn súng thì đùa nào chả sợ.

Cơ mà hôm nay không phải valentine, không phải giáng sinh, không phải tết, không phải quốc tế thiếu nhi, quốc tế lao động, cũng chả phải cá tháng tư.

Tất nhiên cũng không phải sinh nhật tôi.

Lén liếc sang thì thấy khuôn mặt đẹp kiệt xuất cùng với đôi mắt đen huyền bí của hắn đang nhìn mình đắm chiều, tim tôi lại rung động.

Tại sao tại sao tại sao!!!! Tại sao ông gọi lại ban cho hắn cái bản mặt này hại tôi luôn tự giác giờ cờ trắng chứ!!

Không được! Bình tĩnh nào Tâm em yêu!

Tôi hít sâu một hơi, cho xe dừng lại bên đường. Thật nghiêm túc quay sang nói chuyện với hắn.

"Nếu đây chỉ là tr--"

"Trò đùa?"

Rồi hắn nhếch mép cười nhàn nhạt tỏ vẻ đầy thất vọng khiến tôi hụt hẫng theo.

"Ừ thì nếu không phải đùa th--"

"Nếu?"

Lại bắt đầu tỏ vẻ u sầu kìa.

"Được, chúng ta phá sản rồi."

"Ừ."

Chắc tôi chết mất.

Tôi cứ nghĩ sống chung với hắn càng lâu sẽ càng hiểu hắn hơn, rồi sẽ có ngày thấu tóm hắn. Mà thế quái nào càng cố tìm hiểu lại càng thấy khó hiểu.

Giờ phải suy nghĩ chút.

Bắt đầu từ việc chú Lãnh cùng thầy Vũ ra nước ngoài đi.

Có thể nào họ đã lường trước được điều này nên cao chạy xa bay rồi?

Thêm việc Vương Ngân dễ dàng từ bỏ cái việc làm sếp này nữa.

Có thể nào nó cũng đoán trước được rồi?

Cả Thu Sơ còn đến rước con bé Vương đi trước.

Có thể nào cô ấy cũng dự trước được điều này rồi?

Stop, càng nghĩ càng thêm đau não.

"Anh nhiều khi như bị tâm thần ấy..."

Tôi khe khẽ nói cái lời kia để rồi gật gù cũng thấy đúng.

"Phá sản và tâm thần, có muốn bỏ luôn không?" - Hấn bất thành linh hỏi lại tôi.

"Bỏ được tôi bỏ từ lâu rồi nhá!"

"Giờ vẫn kịp."

Tôi dịu dàng cắn cao tay áo hấn lên, mỉm cười rồi ngoạm một nhát.

"Anh nói thế mà nghe được à? Bỏ cái gì mà bỏ! Cùng lắm không trả hết thì bị kiện tụng ngồi tù! Ra tù hai đứa làm lại cuộc đời là được mà!"

Vồ tới ôm lấy Vương Thư, đầu tôi vùi sâu vào lòng hấn. Cứ ôm mãi như thế tưởng như không muốn rời ra.

Thế nhưng bé bụng tôi lại réo lên đòi ăn. Mợ, đang lúc deep cần vỗ về thì bị cái đứa thứ ba chia rẽ đây mà!!

Tôi sờ túi quần.... tôi đút tay vào túi quần. Tôi rút tay ra, lại nhét tay vào lần nữa.

Mặt tôi thốn vô cùng, bàn tay xinh trai sợ hãi không dám rút khỏi túi quần để xác nhận một sự thật tàn khốc nhất nhân loại: MẤT VÍ TIỀN.

Why oh why, tell me why not me??

Khóc ra máu mắt thôi!!!

Nhà phá sản, chồng suy sụp, mất ví tiền... ông giờ còn cái gì nhỏ thì quăng nốt ra đây.

"Giờ mình cầm tạm con xe này lấy tiền đi ăn đã nhá?" - Tôi ngược lên nhìn hấn gợi ý.

"Sẽ bị phát hiện."

Lập tức cái cảnh tôi và hấn bị đám người áo đen úp sọt, bắt cóc nhốt vào phòng kín. Chúng nó tay cầm dao găm sáng loáng kề cổ chúng tôi.

Tên hung dữ nhất nói.

"Giờ mày chịu bán nhan sắc đẹp trai này cho tao, tao sẽ tha cho mày!"

Tất nhiên là tôi từ chối rồi, đẹp trai là bất hủ, không phải cứ muốn là mua được đâu nhá!

Hừ!

Lạc cmn vấn đề rồi!!!

"Nhưng mà em đói..."

Cọ cọ cái má lên ngực Vương Thư, hai bàn tay nắm lại thành nắm đấm gõ yêu hấn. Hai mắt không quên ngời sáng, đôi môi nũng nịu chu ra.

"Tôm."

Nói thế nhưng hấn vẫn rút ra tờ 500k dán lên miệng tôi.

Tôi vui vẻ cấp tiền đi mua đồ ăn.

Bất chợt thấy một đám mặc đồ đen đang đứng tụ tập trước cửa quán ăn, tôi nhanh trí nép sang một bên.

Đội đám kia tản ra hết, tôi mới dám đi ra.

"Vương N-!!" - Tôi mừng rỡ kêu lên thì bị bịt chặt miệng lại.

Đầu tiên là phải tự vệ, tôi nhanh trí vòng tay ra sau cù léc đối phương.

Cù một lúc vẫn thấy đối phương không nhúc nhích, lòng tự trách mình trêu nhảm thẳng không có máu buồn cmnr. Thế là phải chuyển sang phương án tấn công trực diện.

Một phát quay lại định đá thì bị đẩy dồn về phía sau, người bị áp lên tường, chưa biết gì thì môi đã bị đè lên.

Nhận ra là Vương Thư, tôi quẩn quít ôm eo hắn.

Xong rồi mới chuyển sang sợ hãi nhìn lũ áo đen gấp gáp chạy qua.

Tôi chỉ dám mua tạm cái bánh mì rồi trở lại xe với hắn.

Lúc đám áo đen tản ra, tôi thấy Vương Ngân.

Mọi việc trở nên quá rắc rối, áo đen thì khẳng định là dân xã hội rồi.

Không lẽ không tìm ra hắn nên bọn chúng bắt Vương Ngân? Không đúng, Vương Ngân lúc đó không có vẻ sợ hãi ngược lại có vẻ hợp tác lắm.

"Không phải em có ý xấu đâu, em nghi ngờ Vương Ngân đứng sau vụ này đó."

Vương Thư uống một ngụm cà phê rồi mới trả lời.

"Chính xác."

Không, không!! Huhu!!

Cái quái gì đang xảy ra với mị thế này??

Nhà phá sản, chồng suy sụp, mất ví tiền, nhai bánh mì nguội, em chồng lừa đảo.

WTF?? Mông lung như một trò đùa!

"Giờ tính sao đây?"

"Ăn đi."

Tôi không phải xuất thân danh giá, cậu ảm cô chiêu gì, cơ mà suốt đó giờ đều ăn cơm canh đầy đủ nên giờ nhai cái bánh mì này thấy khó khăn quá đáng.

Có tên Vương Thư khôn lỏi đặt pizza một mình ăn hết không chừa miếng nào!!

Giờ tôi cũng tự hỏi sao không bỏ hần từ lâu rồi đề!!

Ăn xong tôi lấy áo hần lau miệng rồi đổi lấy phát tát bốp vào má.

"Giờ tính s--"

Vương Thư kéo tôi ngã sang để người tôi nằm trên hai đùi của hần. Rồi hần lấy áo vest đắp lên.

"Ngủ đi."

Gối đầu lên cánh tay, tôi nhắm mắt lại.

Vương Thư là kiểu người lạ lùng nhất tôi từng biết. Mồm thì độc đoán, tính thì phũ phàng, đùa thì vui không thấy chỉ thấy sợ sắp tè ra quần.

Nhưng tôi tài nào bỏ hần được.

Giữa lúc vỡ nợ tình cảnh éo le như thế mà tôi vẫn đánh giấc ngủ trưa kéo dài đến tận 3 giờ chiều.

Tỉnh dậy thì thấy mình vẫn còn nằm trong xe còn hần thì không thấy đâu.

Chỉ vón vện một mảnh giấy.

[Tự lái xe đi thêm 20km nữa đến thành phố E].

"SỞ VƯƠNG THU!!!"

-----oOo-----

Chương 14: Có biến (3)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tôi nắm chặt mảnh giấy, cuối cùng cũng quyết định nghe theo chỉ thị của Boss Thư mà đến thành phố E.

Không biết hẳn có ý gì khi mà bảo tôi đến thành phố E.

Chỉ là mấy năm nay nâng cấp lên thành phố, chứ trước kia chỉ là một vùng nông thôn nghèo lắm. Quê ngoại tôi ở đó, nhớ cái hồi còn mới tập đi vì bố mẹ bận công việc suốt nên giao tôi lại cho bà ngoại chăm bẵm.

Xem nào, hồi đấy bà chăm tôi béo trắng, tròn tròn ừ nụ y hết con lợn con ấy. Cơ mà dễ thương thấy má luôn. Rảnh bà lại bế đi khoe cả xóm.

Rất nhanh đã thấy cái cổng chào to tướng của thành phố.

Sau đó tôi được đón bởi một đám người. Đáng lẽ sẽ không theo dễ dàng như thế, nhưng lại thấy có người tự xưng trợ lý thân thiết của Thu Sơ, chứng minh đẳng hoàng nên mới ngoan ngoãn không chống đối.

Mới mở cửa xe của họ để ngồi vào thì một chiếc xe khác từ xa lao tới của nửa vòng điều luyện chặn luôn đằng trước.

Tôi không ngồi vào trong xe với trợ lý của Thu Sơ ngay mà nán lại, tự dưng bị người trong xe kéo vào. Tôi thấy lạ hất tay người đó ra.

Một chàng trai tầm 25 với cây đồ full black bước ra.

"Tôi là Levi, trợ lý chính thức của ngài Daniel, được cử đến đón cậu Tâm."

Người trong xe không dè mà buông áo tôi ra.

Tưởng êm xuôi, ai ngờ đám người còn lại đều ra khỏi xe đi tới vây lấy tôi

và Levi.

Tôi... Tôi đang đi lạc vào phim trường nào đây? Phim về đề tài xã hội đen thế giới ngầm phải không?

Trong khi tôi tái xanh mặt thì cái tên Levi mặt vẫn bình thản đúng kiểu của Vương Thư "Bố mày nhá, bố mày biết hếttttttt" ấy.

Không ngoài dự đoán về cảnh phim tiếp theo, rất nhanh lại có một đoàn xe đi đến rồi lũ lượt từ trong xe đi ra, dự sẽ là người của phe đối lập đến cứu chúng tôi.

Vì đoàn mới đến đông hơn nên cầm chắc cái thắng rồi.

Mụ trợ lí của Thu Sơ bước ra khỏi xe, giơ cao hai cánh tay đầu hàng.

"Phút cuối bà lại đi đầu quân cho Thu Sơ, lương tâm cắn rứt rồi à?"

Lũ người phe nọ bị người phe đối lập áp giải đi, chỉ còn tôi với tên Levi cùng mụ trợ lí ngồi chung một xe.

Tên Levi ngồi hàng trên lái xe, lạnh lờ cất giọng.

"Nãy chỉ là tập trận, cậu Tâm quên hết đi."

Đùa tôi à? Ông đây có phải cái máy tính đâu mà xóa sạch sẽ luôn được dữ liệu chứ??

Cái gì mà tập trận, "Cuộc tập trận của mafia" à?

Thế nhưng tôi chỉ im ỉm ngồi yên một chỗ, chốc chốc lại nhìn mụ trợ lí đang cúi gầm mặt xuống.

"Anh có gì chứng minh là trợ lí của Vương Thư chứ?" - Tôi hỏi Levi.

Levi một tay lái xe, tay kia ném cho tôi cái cục gì đó.

Lúi húi cúi xuống nhặt lên rồi mở cục giấy đẩy ra, nhìn thấy đúng là nét chữ mảnh khảnh nghiêng nghiêng như sắp đổ đên nơi của hắn.

[Chờ anh].

Chỉ ngắn gọn đúng hai chữ đấy thôi cũng đủ làm tôi an tâm rồi.

Nhớ cái năm lớp 5 ấy, tại mẹ suốt ngày thần thánh hóa cái "thằng con nhà người ta" lên như bá chủ thế giới nên tôi cay lắm. Trộm lấy một quyển tập viết của hấn về đem cho mẹ xem chữ hấn xấu đến chừng nào.

Tưởng mẹ sẽ khen tôi chữ to tròn đẹp hơn, ai ngờ mẹ lại...

"Chữ này là chữ thiên tài, chữ bác sĩ còn chữ mày đẹp mà học dốt thì làm gì? Mốt đi ăn xin thì viết bằng bằng chữ đẹp rồi đeo lên cổ khoe à?"

Đừng bao giờ nghĩ bạn sẽ hơn được "con nhà người ta" đơn giản vì mẹ bạn chính là fan bự của nó. Mà fan thì bảo vệ idol còn gắt hơn vệ sĩ.

Trong khi đó Vương Thư lại đang đối mặt với Thu Sơ ngay trong căn nhà của mình.

"Lật lại vụ đám cưới xị 10 năm trước, tôi quá ngây thơ để tin rằng một Sở Vương Thư sẵn sàng đánh đổi tính mạng để đến với Phong Tâm."

Mái tóc dài ngang vai từ 10 phút trước đã bị Thu Sơ xén đi đoạn đuôi. Vương Thư lập tức rút kéo tự cắt tia ngắn tũn lại.

"Anh cho người trà trộn vào hàng ngũ thân cận của tôi, còn cho người trao cái khẩu súng tôi chuẩn bị từ trước. Đúng không?"

Thu Sơ tức giận đứng dậy lấy chân gạt cái bình hoa đang chắn nửa khuôn mặt hấn ở trên bàn rơi xuống.

"Là "ngu" không phải "ngây thơ"."

Tất nhiên Vương Thư không ngu tự dưng dâng tính mạng của mình cho một đứa con gái quyết định dễ dàng được. Hấn gài người vào với hai mục đích rõ ràng, chỉ là có sự trợ giúp của lão Sở nên khéo đến độ Thu Sơ không thể nhận ra điểm đáng nghi.

Mặc dù không cầm vũ khí trên tay nhưng hắn vẫn giữ nguyên sắc thái bình thản như thường ngày.

"Nếu như 10 năm trước tôi cưới cô, cái tổ chức của cô phải sụp từ 5 năm trước chứ không phải bây giờ. Vui vẻ lên."

Cánh cửa bật mở, Minh Vương đi vào, nét mặt Thu Sơ mới thả long đôi chút thì phải cau lại khó tin.

Cứ nghĩ Minh Vương sẽ chĩa súng về phía hắn, không ngờ lại chĩa thẳng vào ngực trái của cô.

Cái tiếng cười khe khẽ của Vương Thư vang lên giữa không khí căng thẳng như thế, không những không phá vỡ mà còn tăng thêm vẻ quỷ dị đến lạnh người.

"Vì Phong Tâm là một phần, phần còn lại chính vì nó là con bài nhỏ nhất dễ đánh lừa nhất mà tôi đặt vào."

Minh Vương mới đó dẫn Thu Sơ vượt qua những cạm bẫy đầy nguy hiểm được hắn đặt sẵn trong căn hầm bí mật của Vương Thư. Để rồi giờ đây chính tay dồn Thu Sơ vào nguy hiểm.

Ngỡ ngàng đã đủ, Thu Sơ nghiêng răng lại, giọng đanh thép "Thu Vân, giết Vương Ngân đi".

Tương tự như tiếng cười của Vương Thư, giọng Thu Vân truyền lại cũng khiến không khí lạnh đi không ít, hai chữ "Đã rõ".

-----oOo-----

Chương 15: Có biến(4)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Minh Vương hốt hoảng, tay cầm súng có chút run rẩy, con bé nhìn sang thì thấy Vương Thư trong chớp mắt đã lao tới xô ngã, giật lấy súng của Thu Sơ mà ném ra xa.

Lôi ra hai bộ còng tay, một cái chuyên dùng còn một cái hay để trêu Phong Tâm.

Hắn cười cười cất đi cái để trêu Phong Tâm, mà dùng cái còn lại.

Ngoắc ngoắc tay ra hiệu cho Minh Vương ném lại khẩu súng cho mình, hắn thu lại nụ cười. Dứt khoát nã một viên lên đùi phải của Thu Sơ.

Thu Sơ cắn răng không bật ra tiếng kêu đau, đôi mắt nổi đầy tơ máu đỏ giương lên nhìn hắn đầy căm hận.

"Viên đạn này không phải để tôi xả giận, là khen cho cái ngu nữa của cô."

Hắn nã hết chỗ đạn còn lại ra xung quanh Thu Sơ.

"Cô tưởng tôi tiếc Vương Ngân?"

Khó để tin được một Vương Thư điềm đạm với vẻ ngoài đậm chất quý ông lịch lãm bỗng chốc phủ lên cái mùi tanh lạnh nguy hiểm của kẻ sát nhân.

Thu Sơ thoáng rùng mình.

"Sao? Chẳng lẽ đến người thân mà anh cũng trở mặt được?"

"Thân?"

Cả ba người trong căn phòng không nói gì để cho tiếng tíc tắc chậm rãi âm vang. Ba người đang chờ đợi một tin âm nào đó.

Một cuộc điện thoại gọi đến số máy của Vương Thư, hắn rút ra, nhìn màn hình hiển thị rồi còn chìa ra cho Thu Sơ xem.

[Alois].

Mới trượt tay ấn nghe thì cái tiếng lạnh lạnh của Alois đã truyền đến, may mà hắn biết trước để ra xa không thì dính tai.

"Anh ơi em với Eren vào trong xem xét rồi!! Há há mẹ này tóm gọn cả Vươn Ngơ lẫn Thu Vưn rồi anh ạ!!"

"Là Vương Ngân, Thu Vân." - Hấn sửa lại phát âm cho Alois.

Alois bên kia đứng khoanh tay nhìn Eren trối tay Thu vân mà cười xấu hổ gãi tai suốt.

Thu Vân nhìn khẩu súng mình vừa đánh rơi xuống rồi lại nhìn Vương Ngân bị trối ngay bên cạnh. Tay muốn vươn đến chạm lấy mái tóc nâu của Vương Ngân mà không được.

Hận tên Sở Vương Thư quá nham hiểm, quá máu lạnh, quá đủ tàn độc. Kẻ thông minh sẽ gieo trong mình một rắc tâm, rắc tâm ấy va chạm với xã hội sẽ trở nên tanh bẩn, sẽ nảy mầm vươn cao chọc thủng đi nhân tính?

Tại sao hấn lại có thể lợi dụng ngược lại người em trai gắn bó kéo sơn năm này chứ?

Sốc, Thu Sơ sốc không phản ứng được gì để rồi nhớ ra gì đó, vội cười nín lấy hi vọng.

Để rồi tắt ngấm khi hấn lại nhận được cuộc điện thoại từ Levi.

"Đã đón cậu Tâm an toàn, cái con mụ phản chủ này ngài tính xử sao?"

"Cái con mụ phản chủ" chính là người mà năm xưa hấn gài vào, Minh Vương chính là con gái của mụ. Mụ ta từng nhiều phen giúp Thu Sơ để lấy lòng. Còn được Thu Sơ tin tưởng giao cho con gái ả nhiệm vụ điều tra Vương Thư tìm manh mối.

Ai biết được rằng lại mắc phải cảnh "gậy ông đập lưng ông".

Để rồi giờ đây, khi nhận được quá nhiều "lòng" từ Thu Sơ, ả lại cắn rút lương tâm. Dám tiết lộ kế hoạch của hấn cho Thu Sơ, giúp Thu Sơ cho người bắt Phong Tâm làm con tin phòng cho phương án cuối.

Tiếc là Vương Thư quá nhạy, không dễ dàng để dắt mũi như thế.

Chợt có tiếng Phong Tâm vang lên.

"Thư điên kìa!!!! Đang nợ nần chồng chất mà anh đi xây cái trường học làm gì!!!"

Vương Thư chậm rãi bước, ngón tay chạm lên dùng chút lực đẩy cửa ra để đám người ở ngoài xông vào rồi thông thả vừa đi vừa nói chuyện với cậu.

"Thích không."

Cái tiếng cười khanh khách rất ngây thơ của Phong Tâm vang rộn lên.

"Thích lắm! À đang ở đâu thế?"

"Chủ ngữ?"

"Dạ, chồng yêu của Tâm đang ở đâu thế? Mong Thư thành tâm hỏi âm trả lời em."

Cái tên ngổ cừ hờ ra là chọc hấn buồn cười, hấn dẫn cậu ở yên trong xe Levi chờ hấn rồi mới đi ra gara lôi ra con Ferrari LaFerrari phóng tới thành phố E.

Trùng hợp thành phố E chính là nơi xuất thân của lão Sở, linh cữu của lão được bí mật chuyển về đây để an táng. Hấn dừng xe trước một căn nhà tranh nhỏ, cúi đầu rồi mới bước vào.

Thù của lão hấn trả không đủ, hấn đã không thể giết Thu Sơ. Chính xác hơn chưa một nhiệm vụ nào lão giao mà hấn làm đủ. Hấn chưa từng giết người.

Mỗi lần cầm súng trên tay, hấn lại mừng tượng tới hình ảnh bàn tay đầy máu của mình bị Phong Tâm chối bỏ mà nghĩ lại.

Hấn sẽ tuyên bố phá sản tập đoàn Sở Vương, dứt đi những gì còn vương lại hình ảnh của lão Sở. Hấn sẽ lập ra một đế chế của riêng hấn với Phong Tâm.

"Cảm ơn ông, chúc ông an giấc."

Giữa nơi hoang vắng, một căn nhà tranh bùng lên ngọn lửa cháy hùng hực trong phút chốc rồi lặng lẽ tắt lụi. Một cơn gió hanh khô đi qua cuốn theo mảnh tro tàn hót hải đuôi theo nhưng không kịp.

Hắn gọi điện cho Alois báo thả Vương Ngân để nói chuyện.

"Xong hết rồi à? Anh chuyển tiền sang cho em chưa?"

"Rồi."

"Em định sẽ đưa Thu Vân ra Pháp, anh thì sao?"

Không trả lời nữa, hắn tắt máy, tiện tay kéo sổ của Vương Ngân vào danh sách đen rồi lại cho xe đi tiếp.

Lại là một màn kịch, đồng hành với thợ săn còn nguy hiểm hơn sói. Thật ra thì trước sau hắn với Vương Ngân vẫn hợp tác với nhau thực hiện nhiệm vụ cuối cùng mà lão Sở giao cho. Tuy nhiên Vương Ngân này lại để hắn đóng vai kẻ máu lạnh sẵn sàng lợi dụng Vương Ngân để Thu Vân rũ lòng thương cảm mà hạ súng xuống.

Ngoại trừ Phong Tâm, tiếp xúc với ai hắn cũng có cái cảm giác gai người.

"Louisa, cho anh 10 phút để cứu Thu Sơ."

Rồi phía xa xa là Phong Tâm đang nhảy cẫng cẫng lên như kangaroo khi thấy hắn.

Có thể kéo xuống tấm màn kết thúc mọi chuyện được rồi.

-----oOo-----

Chương 16: Kỷ niệm mười năm ngày cưới, Thư Tâm

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tôi ôm chầm lấy Vương Thư, sau đó lại lo lắng vồ vồ người hắn từ trên xuống dưới xem có mất miếng thịt nào không.

Tay chạm đến tóc gáy của hắn thì cứng đờ.

"Chủ nợ cắt." - Hắn thản nhiên nói.

Xót xa vuốt vuốt đuôi tóc ngắn cụt lủn của hắn, tôi thấy thương vô cùng. Đâu, thật ra Vương Thư tính cắt từ lâu rồi như tôi bảo giữ đấy, tôi thích vuốt nên hắn không cắt nữa. Thế mà mợ nó cái thằng chủ nợ lão toét dám cắt!!

Tôi sẽ quyết một trận sống mái với thằng già đó!!

Xấn cao tay áo lên, tôi hùng hùng hỏ hỏ bước đi thì bị hắn túm cổ áo lôi lại.

"Không sao."

"Nhưng mà mợ nó cái thằng cha chết tiệt kia!!"

Tôi càng vùng vẫy thì hắn càng giữ chặt lại. Quầy chán chê thì thấm mệt, tôi quyết định ngồi thụp xuống dỗ hắn một trận.

Trong phim, nam chính sẽ ngồi thụp xuống vỗ về nữ chính, nay Vương Thư vẫn giữ nguyên hiện trạng ngồi thụp của tôi mà một phát bê lên, vâng là bê!! Bê chứ không phải bế!!

Quá thiếu tình người rồi!!

Ngồi vào trong xe, tôi khoanh tay nghiêng mặt nhìn ra ngoài, nhất quyết không chịu nhìn hắn.

Hắn lại gạt tôi ra, tự mình xử lý mọi chuyện. Tôi không thích điều đó.

"Vương Ngân bỏ trốn ra Pháp rồi."

"CÁI GIỀ??" - Tôi thiếu điều hốt hoảng.

WTF? Cái gia đình họ Sở này hài quá vậy!! Bỏ hắn một mình gánh nợ còn lại chạy sạch mà được sao??

Hận nhất thằng nhóc Vương Ngân dám lợi dụng hắn làm hình nhân thế mạng mà bỏ chạy!! Nhớ ngày trước hắn cung nựng nó như trứng, xong, còn vì nó mà suýt ghét tôi cơ mà!

Thương thương vỗ vỗ vai hắn an ủi, tôi không biết nói gì hơn.

Thôi thì chắc cũng trả xong nợ rồi haizzz... Sợ thấy má.

Một lúc sau, Levi cho xe dừng lại, tôi theo Vương Thư đi ra.

Giờ mới ngỡ rằng trời đã trở đêm.

Chính vì trời trở đêm nên ngôi nhà gỗ nhỏ với cánh cổng được gắn đèn LED trước mắt tôi bỗng sáng ánh lên tựa vì sao khuya trên nền trời đen huyền ảo.

Tim tôi đập thành thịch, thật chậm bước từng bước, vươn tay đẩy cánh cổng đi vào.

Bỗng một tiếng pháo vang lên thật to, tôi giật mình vội ngửa đầu ngược nhìn trời.

[Kỷ niệm 10 năm ngày cưới, Thư Tâm].

Tôi bất giác giơ tay muốn với lên bầu trời đang in dòng chữ lấp lánh kia rồi lại thu về ôm mặt khóc.

Thời gian thấm thoát thoi đưa, vẫn còn đây những hình ảnh ngày đầu sống chung, rồi mấy trận cãi nhau banh nhà tương li hôn đến nơi... Thế mà mười năm rồi.

"Tâm."

Hắn gọi tôi thật khẽ, tôi nhanh quay lại đằng sau mà không thấy.

"Đằng này."

Hướng mắt nhìn theo thì thấy Vương Thư đã khoác trên mình cái áo vest đuôi tôm trắng tinh xuất hiện cùng là cây đàn piano. Điều khiến tôi ngạc nhiên là cây đàn không làm từ gỗ thường mà được làm từ pha lê trong suốt.

Một Vương Thư trời cho đẹp tuyệt vời kết hợp với cây đàn pha lê thanh khiết, giữa ánh đèn lung linh vẫn vương hương hoa nhẹ nhàng dịu mát giữa đêm khuya ảm đạm.

Nếu như có thể, tôi sẽ ngăn ông trời trả lại vòng thánh cho hấn.

Nốt nhạc trong veo ngân lên rồi lại dịu xuống chờ đợi hấn cất giọng.

"Baby life was good to me.

But you just made it better.

I love the way you stand by me.

Through any kind of weather.

I don't wanna run away.

Just wanna make your day.

When you felt the world is on your shoulders.

Don't wanna make it worse.

Just wanna make us work.

Baby tell me I will do whatever..."*

(Dịch: Em yêu à cuộc đời này thật ưu ái anh.

Nhưng em còn làm nó tươi đẹp hơn.

Anh yêu cái cách em đứng bên anh.

Vượt qua những sóng gió cuộc đời.

Anh không muốn chạy trốn đâu em.

Anh chỉ muốn cho em những ngày hạnh phúc.

Khi mà em cái thấy cả thế giới này.

Đang đè nặng trên bờ vai em.

Anh không muốn làm nó tệ hơn đâu.

Anh chỉ muốn đôi ta được hạnh phúc.

Em yêu à hãy cho anh biết.

Anh sẽ làm cho em mọi thứ).*

Tôi khom người quàng tay ôm cổ Vương Thư từ đằng sau. Tôi cúi đầu kề lên vai, nước mắt cứ thế mà chảy xuống thấm đầy vai áo hắn.

Sao cũng được, cảm nhận của riêng tôi lúc này là Vương Thư hát hay vô cùng, ăn đứt Shayne Ward. Không nghĩ ra cái giọng khinh khỉnh lạnh lùng của hắn lại trở nên ấm như thế.

"Feels like nobody ever touched me until you touched me. Baby, nobody, nobody until you..."

Nốt nhạc cuối cùng chậm rãi lắng xuống để trả lại không gian yên tĩnh vốn có. Nhưng những thanh âm của nó còn vang mãi trong lòng tôi, từng chút một khiến cả tâm hồn tôi lay động.

Vương Thư xoay người lại đứng lên đối mặt với tôi.

Tôi nhắm mắt lại đợi chờ câu nói sến súa nào đó sắp bật ra từ miệng hắn.

Ai ngờ hắn lại cúi cuống cạp má tôi một cái.

"Chó Tâm."

Tôi găm gừ.

"Chó Thư!!"

Môi hắn khẽ nhếch, tôi theo thế bật cười, nghịch ngợm lay lay cánh tay hắn.

Hắn hiểu ý vòng tay qua eo tôi, nhẹ kéo một cái, tôi ngã người vào lòng hắn. Hắn rút chiếc khăn trắng khẽ lau hàng mi còn ướt của tôi.

Xoắn xuýt thiếu việc rồi rít vẩy cái đuôi vì sướng, tôi hít sâu một hơi cạo đầu lên ngực hấn.

"Mười năm nữa Tâm nghèo Thư có bỏ Tâm không?" - Tôi ngược lên thật ngây thơ hỏi.

"Bỏ ngay."

"Xạo."

"Ừ."

Kiểm chân lên một chút để môi mình chạm lên môi hấn, xong, tôi lại tham lam muốn nữa. Cả hai lại đắm chìm vào sự ngọt ngào của nụ hôn sâu.

Xong, hấn cởi áo vest của mình choàng cho tôi, cẩn thận bế tôi lên đưa vào căn nhà nhỏ.

Hấn đặt tôi ngồi lên ghế sofa, đối diện là cái lò sưởi xây bằng gạch đỏ. Tôi ngồi im chờ hấn nhóm lửa.

Xong xuôi hấn đến ngồi cùng với tôi, tôi ngả đầu lên bờ vai hấn.

"Mười năm nữa Thư già thì Tâm có bỏ Thư không?" - Hấn hỏi lại tôi.

"Già mà xấu thì bỏ."

"Gì?"

"Đùa chứ Thư có bỏ em thì em không bỏ anh đâu. Ám cả đời."

Đêm đó hấn quất tôi ngay trên cái ghế đó.

Quả là tay chơi có tiếng, chán tậu xe thì hấn tậu cả trường học. Tưởng việc xin giấy phép, mời giáo viên etc là không thể thể mà Vương Thư lại xử lí dễ dàng.

Vài năm sau, ngôi trường hấn dựng bắt đầu hoạt động. Hấn nghiệm nhiên ngôi cái ghế hiệu trưởng như đúng rồi còn tôi chỉ an phận làm giáo viên quèn dưới trướng hấn!!

"Mà cái Vương du học cũng xong rồi nhỉ? Sao chả thấy liên lạc gì?"

"Sao?"

"Thì em nhớ nó, anh xem nó học hành xong chưa thì gọi về đây đi."

Sau cái hôm kỉ niệm mười năm cưới của chúng tôi thì Minh Vương đột nhiên muốn đi du học. Kì lạ là kể cả tôi có dùng thằng Tú để uy hiếp thì nó vẫn cứ đi. Gọi điện thoại thì số máy không liên lạc được.

Tôi hỏi lí do mấy lần liền thì hấn cứ trả lời xuề xòa cho có. Rồi tôi cũng sợ làm phiền việc học của con bé nên thôi không hỏi nữa, bây giờ mới dám đề nghị hấn đưa con bé về.

Hấn đưa tôi số của con bé, tôi mừng quýnh gọi ngay.

"Ai vậy?"

Giọng con bé giờ ra dáng người lớn ra phết rồi.

"Đoán xem."

Chợt im lặng hồi lâu, tôi thấy sợ khi nó đã quên mất mình rồi...

"Tâm mama?"

"BỐ TÂM!!"

Tôi với nó hàn huyên vài chuyện, hàn huyên xong, tôi mới nhắc khéo nó về nhà.

"Con là con gái bố, con mang họ Gia."

"Nhưng mà..."

"Minh Vương, mau về bố chờ."

Tôi vừa dứt lời thì nó đã vội tắt máy, cố gọi lại vẫn không được.

Cảm thấy hụt hẫng vô cùng.

Rồi trong một lần đi thăm mộ mẹ, tôi gặp con bé. Nó thấy tôi thì kéo mũ xuống che mặt rồi đi, tôi chạy đến giữ nó lại.

"Con xin lỗi."

Con bé run run nói thế rồi bật khóc thành tiếng, tôi đau lòng ôm lấy nó, vỗ về nó thật dịu dàng.

Mấy tháng sau thằng Tú đến tận cửa nhà tôi để quỳ xuống xin cưới Minh Vương.

Haha, mày hả bươi? Mày tuổi gì cơ? Mày đòi cướp mất con gái của ông à?

Thế là tôi hả hê đóng sập cửa lại thẳng thùng từ chối. Cơ mà đến tôi Vương Thư về nhà lại dắt theo thằng bé vào.

"Con sẽ ở rể mà!! Xin bố cho con cưới Vương!"

"Tôi nhớ chưa từng để ra thằng nào như cậu! Cút mau!!"

Vác chổi ra đuổi đánh thằng Tú, đánh nó thành đầu heo mà nó vẫn chưa chừa. Thằng bé vẫn lì mặt đến mỗi ngày.

"Tính để cái Vương ế cả đời à?"

Nằm sát vào người hắn, tôi gật đầu đúng rồi.

"Nhưng anh đồng ý cho chúng nó rồi."

Đậu.

Ngày cưới của hai đứa.

Ngồi một góc nhìn con bé mặc váy cưới đẹp tuyệt cùng nụ cười hạnh phúc in đậm trên môi, tôi thấy lòng bình yên hơn nhiều.

Tôi cùng Vương Thư hộ tống con bé đi từng bước vào lễ đường, tay thẳng Tú chìa ra tính đón nó, tôi cúi đánh tép một cái.

Thiếu điều muốn sừng cò đập thẳng bé ra bã, may mà Vương Thư nhanh tay ngăn tôi lại, hấn tiện tay đâm thẳng Tú một phát.

Cùng đánh chú rể tôi bởi xong, hấn kéo tôi rời khỏi lễ đường.

Không phải kiểu chạy lác cắc thời con nít hay nhanh nhẹn như niên thiếu, chúng tôi chỉ ung dung sổng bước cùng đi.

-----oOo-----

Chương 17

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trời mùa thu ở đây quả đúng với chất thu, dịu nhẹ êm đềm.

Ngồi trên cái ghế làm bằng gỗ trầm, quá deep khi gió ghé ngang làm lá vàng rơi xuống tán loạn tạo thành thảm lá trải đầy dưới chân.

Haizz, với cái tiết trời này, dù đã ngủ nướng đến tận 9 giờ sáng nhưng giờ cậu vẫn cảm thấy buồn ngủ rồi đó.

"Ông!! Ông!! Thằng Đức nó chế nhạo cháu!!! ÔNG ƠI ÔNG ĐỪNG NGỦ NỮA NGHE CHÁU ĐI HUHU!!"

F*ck. Già rồi mà cái tai vẫn chưa được an ổn là thế quái nào!!

Xong, tôi cũng không tỏ vẻ khó chịu để thằng cháu buồn, chỉ bế nó đặt ngồi lên đùi mình, khẽ ngả người cho cái ghế gỗ đu đưa.

Thằng Tú với cái Vương cưới nhau được hai năm thì đẻ ra thằng cu này, mà thằng cu này giống mẹ không giống lại đi đập khuôn thằng bố bất tài. Ngó hết chỗ nói lại còn đàn, mà may, nó được nước da trắng, đôi mắt, cái môi xinh xinh giống mẹ nó.

Mà không, đàn ông đàn ông xinh đẹp làm cái quái gì chứ?

Cái quan trọng là tính cách của nó phải thật mạnh mẽ, thật kiên cường như ông Tâm đây này! Hừ, cái Vương cái quá mới quá mong nó một cái mà nó đã khóc ban đêm.

Chẳng bù cho ông mày khi xưa mẹ đánh 10 roi chưa khóc, tận roi 11 mới thút thít thôi!

"Ông ông, Phúc là con nuôi của mẹ Vương đúng hơn? Đúng hơn? Sao mẹ cháu... sao mẹ cháu lại quý thằng Đức hơn cháu..." - Thằng nhỏ chút lại thút thít nói lí nhí như chuột nhắt kêu.

Ôi tám tuổi cháu ông cũng giống y chang mà. Nhưng cái Vương còn hiền chán rồi đó nhá.

"Ông chính mắt thấy mẹ Vương đẻ ra Phúc mà."

Nghe thế bé con cười tít mắt vào, vụng về lau lau khóe mắt. Thấy thế tôi lại làm mặt nghiêm trọng nói thêm:

"Mà không, ông già rồi nhớ không rõ, hình như mẹ Vương đẻ ra Đức chứ không phải cháu đâu."

Ôi ô thế là ông tướng này lại khóc muốn ngập cả nhà, khóc to đến độ thằng bé Đức nhà bên mới thò đầu ra đã bị hiệp dân thánh giác.

Thấy thằng Đức lằng xằng chạy đến thì nhóc Phúc chắc xấu hổ quá nín khóc luôn, cứ chúi đầu vào lòng ông mà che mặt.

"Ngoan xuống chơi với Đức để ông nghỉ ngơi nào." - Tôi vỗ vỗ tấm lưng nhỏ bé của nhóc Phúc.

"Không!! Ông chơi với cháu đi! Cháu ghét thằng Đức!! Ghét nó lắm ông ơi!!"

Mặt thằng Đức méo xẹo, nó tranh thủ lúc tôi không để ý thì véo ót nhóc Phúc rồi chạy về. Kết quả là thành công khi mà nhóc Phúc cũng không yên mà nhảy xuống, chạy theo đuổi đánh thằng Đức.

Vậy là thiên hạ lại thái bình, có thể ngủ được rồi.

"Tâm."

Tôi bắt cái tay của Vương Thư đang xoa rồi bù tóc tôi. Lười biếng đứng dậy theo hắn vào trong nhà.

"Anh đi đâu về thế?"

"Ngổ thì không cần biết."

"Ghét!"

Rồi hắn cầm tay tôi ngửa lòng bàn tay ra, hắn đặt một cái bọc nhỏ.

Tôi sáng mắt cười, biết mà vẫn hỏi lại.

"Kẹo mềm của nhà bà Tư đây à?"

Đang nhai kẹo mà hắn cứ nhìn chăm chăm làm tôi phát ngượng, vội lái sang chuyện thằng cháu đem ra kể. Nhưng hắn chỉ ngồi nghe mà chẳng góp ý gì, thi thoảng lại vươn tay nắm lấy tay tôi.

Tự dưng phun ra đúng ba từ.

"Có độc đấy."

"Đợi ông ăn kẹo xong thì liệu thần hồn."

Đang đăm đăm nhìn nhau thì cái tiếng gào thê lương thảm thiết kiểu quê em mùa nước lũ của thằng cháu lại dội ào vào. Nó chạy bịch bịch vào nhà, cứ tự giác đặt mông ngồi lên đùi tôi như một thói quen.

"Sang ngồi đùi ông Thư để ông Thư tiếp chuyện của Phúc nhé, ông Tâm không rảnh."

Thằng nhóc cứ lì lợm ngồi ì ra không chịu đi, nó nũng nịu dỗi dỗi đủ kiểu để lấy lòng. Thiết nghĩ sao mà không bày cái mặt này với thằng Đức kia, có phải là mày sẽ không bị bắt nạt nữa không?

"Thằng Đức lại trêu cháu, nó bắt con sâu to lắm, nó ném vào người cháu!!!"

Vương Thư thế mà cũng quan tâm ba cái chuyện xàm ba láp của nhóc Phúc, hần bẻ nhóc Phúc rời khỏi người tôi. Chắc lại nựng thằng nhóc đi mua bím bím cho xem.

À lại nói đến trêu, phải kể đến năm xưa hần trêu tôi kinh dị biết nhường nào!!

Cái năm còn học tiểu học, có đợt trường tổ chức sự kiện kỉ niệm hai mươi năm thành lập, mỗi lớp phải đề ra một tiết mục để chào mừng. Lớp tôi thì thầy Vũ chọn diễn vở Bạch Tuyết với bảy chú lùn, thầy hỏi mãi mà chả đứa nào chịu xung phong nhận vai. Thương thầy quá nên tôi mới xung phong nhận làm hoàng tử, thế đêch nào lũ kia chán ra không nhận thấy tôi nhận thì nhao nhao lên đòi ném đá.

"Thế Tâm làm hoàng tử nhé! Ai nhận làm Bạch Tuyết nào??"

Chả đứa nào chịu nhận. Thầy tóm đại một đứa mà nó khóc ré lên kêu sẽ mách mẹ mới dễ sợ. Thầy Vũ cũng nản tính chọn tiết mục khác thì thấy cánh tay của hần giơ lên.

"Em làm Bạch Tuyết."

Nếu như tôi chọn vai hoàng tử thì không đứa nào muốn nhận vai Bạch Tuyết thì đến Vương Thư nhận vai Bạch Tuyết thì tôi chỉ muốn làm vai hòn đá!!

Đấy, mấy hôm liền cứ tối đến là hần lại đến bắt cóc tôi về nhà hần một cách công khai với lí do "Chúng cháu tập kịch để biểu diễn". Ừ thì cái vai của mày chỉ là nằm im một chỗ giả chết đợi hoàng tử đến thì hết chuyện thôi thì cần diễn cái quái gì!!

"Hoàng tử đặt lên môi Bạch Tuyết cái hôn rồi Bạch Tuyết--"

Tôi giật nảy lên phản đối.

"Cái quái gì thế?? Là lúc khiêng quan tài thì để rơi, quan tài bật nắp ra rồi Bạch Tuyết nôn táo độc mà?? Hôn hít cái gì?"

Xong, hắn lại đem đồng lõa tôi mắc trong tuần ra để đe dọa. Một là diễn theo kịch bản hắn chế, hai là tự giác về thú tội với ác ma má mì.

Bạch Tuyết cái gì, Vương Thư phải đóng vai ông vua độc tài hoặc là mù phù thủy mới hợp!!

May mà hôm kỉ niệm tôi bị ốm phải nghỉ ở nhà nên không phải diễn cái cảnh hôn láo lếu đó. Chắc cô để bạn nào thế vai hoàng tử mất rồi, buồn chết đi được. Tôi thích đóng vai hoàng tử hoành tráng lắm đó...

Lại nghĩ có khi nào hắn sẽ bắt cái bạn xấu số kia phải diễn theo ý hắn không nhỉ?

Nghiêng người sang một bên, tôi lim dim nhắm mắt chuẩn bị ngủ thì cái tên khó ưa kia lại đến nhà tôi. Cứ định ninh nó sẽ xông vào quấy rối, ai ngờ chỉ đứng ngoài nói với mẹ tôi.

"Tam ngủ hả cô? Cô đưa bánh kem này cho Tam giúp cháu."

Đợi nó về thì tôi mới bò ra khỏi phòng tìm ngay bánh kem để ăn. Thật ra chỉ hơi choáng đầu không ốm nặng lắm, chả qua tôi làm màu muốn nghỉ thôi.

Đang ăn thì tòi ra mảnh giấy, rút ra thì sợ đứng tim.

[Bánh có tâm độc, mau khỏi mà đến nhà tôi xin thuốc giải].

Này, mấy giây đầu tôi chả tin đâu, lại nghĩ cái vở Bạch Tuyết bị mù phù thủy hại ăn táo độc thì mới tin sái cổ. Không dám nuốt trôi miếng bánh trong miệng mà ba chân bốn cẳng chạy thực mạng sang nhà đối diện.

Chưa bấm chuông mà cửa đã mở, cái bản mặt đáng ghét với kiểu cười nhếch mép đáng ghét!!

"Lừa tôi nếu cậu chán sống."

"Huhuhu Thư ơi thật ra tớ không ốm nhưng tớ đau đầu thật đấy!! Không phải tớ không muốn diễn với cậu đâu!!"

Sau đó tôi nghe lời nó rầm rập không phản kháng lấy một câu, có uất ức thì cứ giấu trong lòng.

Rồi có hôm tôi đau bụng quá, đau đến nỗi khóc lóc thảm thiết. Đi khám thì ông bác sĩ bảo bị ngộ độc nấm nhưng tôi đinh ninh rằng là do cái bánh tằm độc!!

Vương Thư khốn nạn! Nói lời không giữ lấy lời!!

"Cậu bị ngộ à? Vẫn tin?"

"Mày ác độc!! Đồ ác độc!!"

Tôi giận dữ không thèm chơi với nó nữa. Cho tới khi bị bọn trường khác bắt nạt, Vương Thư đã tới kéo tôi chạy đi trong lúc tôi còn ngơ ngác không hiểu gì.

Vừa kéo tôi chạy hẩn lại nói.

"Tôi tằm độc vào bánh không phải hại cậu, mà chỉ khiến cậu phải ở cạnh tôi cả đời để tìm thuốc giải."

Hahahaha. Giờ nghĩ lại thấy thốn quá trời là thốn mà.

-----oOo-----

Chương 18

Nguồn: EbookTruyen.VN

Vươn vai thức giấc, chợt nghe tiếng "rắc".

"Thư!!! Em bị gãy xương rồi!!! Anh có bỏ em không!!!"

"Gãy xương mà vẫn la như lợn bị chọc tiết, vẫn nuôi được."

Tôi véo má cái kẻ vẫn đang nằm lì bên cạnh mà nói vậy.

Tôi vẫn chưa tin được với cái mặt này mà hẩn đã 50 tuổi rồi, đến người ngoài nhìn vào còn bảo tôi nói phét tuổi hẩn. Vương Thư cả đời chả động

vào mấy mớ mỹ phẩm của chị em mà da dẻ vẫn đẹp hơn khối người.

Veo véo má hấn thêm mấy cái nữa rồi tự véo má mình. Tốt, má tôi véo vẫn sướng hơn, chứng tỏ da tôi đàn hồi khỏe hơn da hấn!

Lờ mờ nhìn đồng hồ đã chỉ 9 giờ rồi, bụng định dậy mà nhìn hấn ngủ ngon quá cũng buồn ngủ theo. Mới ngả lưng nằm xuống thì cái chuông báo thức di động - Nhóc Phúc đã chạy sầm sập lao vào.

"Ông Thư ơi!! Ông giải bài này giúp cháu với!"

Tôi xoa đầu thằng nhỏ, nhẹ nhàng nhắc.

"Đề ông Thư ngủ, đưa ông chỉ cho."

Thế nào mà thằng bé lại xị cái mặt ra, ánh mắt nhìn tôi tràn ngập nghi ngờ!!

Vớ vẩn nhá, chẳng qua là tôi nghỉ hưu sớm chứ không giờ này vẫn đang là giáo viên giỏi của tổ toán lí hóa đấy!!

Đúng cái bài của lớp một: Mẹ cho em năm cái kẹo, em ăn mất hai cái kẹo, hỏi còn lại bao nhiêu kẹo?

Xoa xoa đầu thằng nhỏ thêm mấy cái. Thấy nó mấy lần bị mẹ nó quát cũng đáng lắm, nhớ hồi bé tí ông mày chỉ bị mẹ quát cái tội ham chơi chứ học.... học...

Chời chời, cái tên Vương Thư đáng ghét!! Nếu như hấn đừng học giỏi đến mức quá đáng thì tôi đã chẳng bị mẹ quát thêm cái việc học!!

"Dễ hơn ăn kẹo thế mà cũng không giải được hả cháu?"

Nó mím môi cúi gằm mặt xuống, cái má nó đã phính thì chớ, mím môi vào thì trông y hệt con sóc nhỏ.

Chợt có tiếng thằng Đức vang lên khiến nó hét hồn ôm chầm lấy tôi.

"Ông Tâm ơi mẹ cháu bảo đưa cái này cho ông!"

"À Đức, năm trừ hai bằng mấy?"

Lập tức nó trả lời luôn "Bằng ba ạ".

"Thế mười lăm trừ ba bằng mấy?"

"Mười hai ạ. Cháu còn mới học thuộc bảng nhân hai rồi cơ!"

.....

Thôi rồi, gặp đúng cao thủ đầu mưng mủ rồi. Trong tương lai không xa thì cứ tha hồ được nghe mẹ mày so sánh mày với thằng Đức nha cháu.

Cơ mà không, tôi sẽ quyết trí rèn nhóc Phúc giỏi hơn mới được!! Cháu của Gia Phong Tâm này không lí nào lại dốt hơn bò!!

Mặc dù là giáo viên dạy cấp 2 thiên về lí nhưng tôi không tin với trình độ năng lực này lại không thể đẽo cái đầu đá của thằng cháu.

Trong bữa trưa, nhìn mấy con tôm được xếp gọn gàng, tôi hỏi nhóc Phúc luôn.

"Cháu có 5 con tôm, giờ ông ăn hết ba con tôm thì cháu còn lại mấy con?"

Thằng nhóc đang bóc vỏ tôm nghe thấy thế thì tái mặt bỏ tôm lại vào bát. Nó ôm mẹ khóc tu tu tố cáo tôi ăn hết phần tôm của nó.

Tôi bắt lực miết miết cái trán, lườm huyết Vương Thư đang run cả người bật cười.

Đến chiều hấn có việc gấp, tôi lại mặc áo vest thắt caravat cho hấn chỉnh chu. Ai ngờ hấn lại dám nhái lại lời nhóc Phúc để trêu ngươi tôi.

"Mẹ ơi ông Tâm tham ăn."

Tôi cáu cổ tình thất chặt chặt hơn chút.

"Anh giỏi thì anh dạy nó đi!!"

Đưa hấn ra đến cửa, hấn ngồi vào ô tô, lại hạ kính xe xuống nói với tôi.

"Tâm dạy được, chỉ có Tâm thôi."

Tôi không nghe rõ, đi đến gần hơn để nghe.

"Là sao?"

"Lấy độc trị độc."

Đợi cái xe đi mất hút thì tôi mới ngó người nhận ra hàm ý. Đâu! Ý hẩn muốn nói là tôi ngốc thì mới trị được nhóc Phúc ngốc!! Ngốc trị ngốc như lấy độc trị độc chứ gì!!

Sở Vương Thư suốt đời chỉ là tên đáng ghét!!

Quay lại vào nhà, lời cô thẳng cháu đang ngủ say dậy bắt nó ngồi học. Ngồi học với nó mà còn ức chế hơn ngồi nói chuyện với hẩn nữa là. Hỏi phép cộng thì biết sơ sơ nhưng sang phép trừ thì mù tịt.

"Cháu cứ cô tình dốt như thế này thì ăn no đòn cũng đáng lắm."

"Mẹ cháu tết mông cháu 3 cái lận."

"Thì sao?"

"Mẹ thẳng Đức chỉ tết nó 1 cái. Thế là nó ăn đòn ít hơn cháu 2 cái đó ông!!"

Nó bức xúc kể nể nhăng cuội lắm thứ lắm, nhưng tôi không quan tâm, tôi chỉ quan tâm vụ tết mông kia kìa. Chợt cảm thấy hoàn cảnh của mình rất giống với một cảnh phim của "Gia đình là số 1 phần 2". Cái đoạn có đứa bé gái tên Heri cũng dốt phép trừ y chang thẳng Phúc ý.

"Này, nếu mẹ cháu tết cháu 9 cái mà mẹ thẳng Đức chỉ tết nó 3 cái thì..."

"Thì tức là mẹ cháu không thương cháu nữa rồi!! Mẹ cháu đánh cháu nhiều hơn mẹ thẳng Đức 6 cái!!"

Vậy là cuối cùng dựa trên cách dạy của mẹ Heri thì tôi cũng tìm ra được phương pháp tạm thời để dạy nó cái phép trừ này. Cứ phải coi số bị trừ là số lần thẳng Phúc bị tết mông còn số trừ là số lần thẳng Đức bị tết thì khác ra.

Đây là áp dụng với dạng bài đề ở dạng phép tính còn với bài toán có lời văn thì để cho hẩn dạy đi, tôi đâu không lại với thẳng nhóc này đâu.

Viết cho nó mấy phép tính để giải, xong thì tôi lên giường nằm ngủ. Hình như khi về già người ta lại thích hồi tưởng thì phải.

Tôi nhớ lại cái năm cấp ba có đợt bị yếu môn hóa nên mỗi khi có điểm hóa đều giấu nhem đi không cho hấn biết. Đến khi điểm ở mức báo động suýt dưới trung bình đến nơi thì mới hết cả hồn.

Mặt lúc nào cũng buồn rười rượi, còn sợ hóa, sợ đi học.

Lúc đó trời mưa to lắm, hấn cho tôi cái áo khoác của hấn để che mưa còn hấn thì bảo hấn không cần vì kiêu gì về nhà chả tắm lần nữa. Đang trên đường đi học về đột nhiên hấn rẽ vào một hẻm nhỏ.

Tôi chưa hiểu gì đã bị hấn túm cổ ép lên tường.

"Cậu có chịu nói không?"

"N... nói cái gì?"

Hấn đập mạnh lên tường làm tôi run bần bật.

"Dốt còn kiêu, tối sang nhà tôi học hoặc ăn đòn."

Sau đây hấn thả tôi xuống, tôi thất thần xịu cả người xuống. Mặt tôi nóng cả lên, cả hốc mắt cũng thấy nóng.

Tôi từng hất mặt tự hào nhận sức mình học lí hóa giỏi hơn hấn để rồi giờ đây tụt dốt không phanh. Tôi cũng có tự trọng chứ, điểm thấp tôi giấu đi để hấn không biết, đã biết là người ta giấu mình rồi thì đừng cố phui ra. Hấn phui ra như thế này khác nào sỉ nhục tôi.

Hấn sẽ cười nhạo tôi đúng không? Tên Tâm ngô này chỉ được cái mạnh miệng đúng không?

"Đi về."

"Mày cút đi!"

Tôi ném cái áo khoác của nó xuống, hậm hực lách qua người hấn để đi ra.

Hấn túm phần cổ áo ở gáy tôi để giữ lại.

"Mày vui không?" - Tôi hỏi hắn.

"Không."

Vì trời mưa nên nước mắt cũng hòa với mưa rồi, định ninh hắn chẳng biết mình khóc đâu.

"Cậu khóc làm tôi không vui."

Lau lau nước mắt mà càng lau thì càng khóc nhiều hơn, tôi đi lùi lại dựa người vào lòng hắn.

"Mày khinh tao dốt không?"

"Rồi tao đang dốt hóa lắm, mày khinh tao rồi chứ gì?"

"Tao sẽ giỏi hơn mày cho xem."

"Sao mà tao sánh với con nhà người ta được."

Hắn cứ để tôi tự kị một mình như thế mà chả đáp lại câu nào, còn dừng lại chạy vào tiệm thuốc mua cho tôi cả một túi. Hắn lo cho tôi dầm mưa thế này lại lẫn ra ốm.

Thực sự mà nói, ở thời điểm như thế hắn càng quan tâm tôi tôi càng cảm thấy nặng lòng. Kiểu như thấy mình giống gánh nặng của hắn, không được tích sự gì, đã không xứng mà còn bắt hắn phải lo lắng.

Áp lực dồn nén khiến tôi bật ra lời chia tay.

"Tao với mày hay là chia tay đi."

Khi đó hắn không níu kéo, hắn chỉ cười nhếch môi rồi đi về. Tôi lặng người nhìn hắn bước đi thong thả dưới trời mưa, tay cầm túi thuốc nắm chặt hơn. Tôi không dám chạy đến ôm hắn từ sau để nói rằng mình lỡ lời.

Chúng tôi cũng giống mấy cặp học sinh yêu đương bình thường thôi, cũng đã có lúc cãi vã rồi tạm chia tay như thế.

Lúc tỉnh dậy đã thấy khóe mắt ươn ướt, thấy hắn ngồi ở mép giường. Tôi ngẫu hứng khơi lại chuyện chia tay lúc đấy.

"Không biết ai lúc nửa đêm gọi người ta ra rồi khóc inh ỏi đòi quay lại."

Tôi then quá đỏ cả mặt.

"Giê!! Không biết ai cũng định nói quay lại, chả qua em nhanh miệng nói trước thôi!!!"

-----oOo-----

Chương 19: [Kết thúc toàn truyện]: Ê!! Thằng con nhà người ta!

Nguồn: EbookTruyen.VN

Rất nhiều năm sau. Rời xa thành phố, ở một làng quê nhỏ bình yên.

"Cháu chào ông!"

Một đứa bé ước chừng năm sáu tuổi vội vã đuổi theo cậu bạn nhưng vẫn không quên cúi đầu chào người già.

"Đi cẩn thận chứ."

"Vâng!! Ê!! Đợi tao với!!"

Tôi nhìn đứa bé ấy với cậu bạn của nó, có lẽ già rồi, mắt lại lèm nhèm nhìn nhầm thành hình ảnh tôi và hấn ngày xưa.

Tôi không cẩn thận để cây gậy chống phải chỗ bùn lầy, thành ra lún sâu hẳn xuống. Vương Thư bên cạnh thấy thế thì vội đỡ lấy tôi.

"Mình chưa lo xong... còn bảo ai." - Hấn vừa nói, đôi mày lại khó chịu cau lại.

Chắc, Vương Thư hồi còn trẻ chuyên có cái điệu này, hết như ông cụ non. Giờ già thật rồi vẫn chưa bỏ tật, y hết bà mẹ chồng khó tính ấy.

Nhấc lên cây gậy, tiếp tục lấy nó làm điểm trụ, bước từng bước chậm rãi trên con đường đất nâu vững chắc. Hai bên đường là những ô ruộng xanh

bát ngát được ánh chiều tà ưu ái khoác thêm tấm áo cam hồng đầm thắm.

Tôi ngắm thiên nhiên nhưng vẫn không quên ngắm hấn. Gương mặt này hồi trẻ đã tỏ ra là đứng đắn, về già lại càng thêm nghiêm nghị. Sặc, bản sao của lão Sở đây sao??

"Ông bảo tối nay cái Vương sẽ làm món gì?" - Tôi hỏi hấn.

"Cháo bẹ rau măng."

Khi thấy gương mặt ngệt ra rất ngồ tù của tôi, hấn liền mỉm môi cười cười.

"Già rồi ăn cháo cũng phải thôi." - Tôi ngửa miệng, dùng lưỡi đẩy đẩy cái răng đang lung lay phát ngứa của mình.

Tuổi trẻ dồi dào sinh lực bao nhiêu thì về già âm bấy nhiêu, đoạn đường về nhà này so sánh với thanh niên đi bộ 5 phút là hết thì với bô lão như chúng tôi lại thành 15 phút lận.

Có thể là vừa đi vừa mãi bình cảnh nên mới câu giờ dữ đến thế.

Thật ra tôi còn cố tình đi chậm lại, tôi muốn sống chậm lại, kéo dài thời gian ở bên hấn.

"Bố, bố để con xách."

Minh Vương thấy chúng tôi từ xa đã chạy nhanh tới, nhận lấy túi đồ từ tay hấn.

Ban đầu túi đồ này là tôi mua, tôi xách, cơ mà Vương Thư xem cái điệu lết như rùa bò lại tưởng tôi cầm không nổi nên tranh giành.

"Thằng Phúc vẫn chưa về à?" - Tôi hỏi cái Vương.

"Nó bị trễ tàu, đành để mai mới về bố ạ."

Miết miết cái cầm, theo lí thường người ta vuốt râu cơ mà Vương Thư bắt tôi cạo nhẵn không để được để râu!

Vì sao?

Vì hấn không thích, thế thôi.

Bù lại tôi bắt hấn không được cắt mái tóc dài. Tóc hấn lúc trẻ có màu vàng óng đẹp tuyệt, về già khỏi nhuộm vẫn có màu bạc ánh kim chất chơi người đời.

Rồi vài năm nữa, cây bàng ngoài sân mới đây khoác màu lá xanh mơn mớn đầy sức sống nay đã rơi rụng tá lả đầy sân.

Nghĩ lại tuổi trẻ hoành tráng như sóng trào thì về già lại bình lặng tựa mặt hồ yên phẳng.

"Phải làm gì để kiếp sau chúng ta tiếp tục ở bên nhau nữa đây?"

Vương Thư ở sau đây xe lăn cho tôi, đẩy đến gốc cây bàng thì dừng lại. Tôi tiếp tục nói.

"Chắc phải tùy vào ý trời."

Cơn gió thổi nhẹ qua cũng khiến tôi ho vài cái.

"Tôi không tin vào ý trời." - Vừa nói hấn vừa vỗ về tôi - "Tôi tin vào chính mình. Bất cứ kiếp nào, chính tôi sẽ tìm ra em."

"Sợ anh tìm sai người thôi."

"Tìm sai thì đã chẳng phải là "thằng con nhà người ta"."

Tôi bật cười khe khẽ, cơn gió nữa thoảng qua, lần này tay Vương Thư đã che mặt tôi lại.

Tính của hấn thì lạnh tanh thì thoảng ăn nhằm cái gì mới đổi tính. Còn tay của hấn lúc nào cũng ấm áp.

Một cảm giác dễ chịu, tôi thiu thiu nhắm mắt lại. Cảnh xuân trước mắt tươi đẹp cũng khép lại.

"Ngủ ngon, Gia Phong Tâm."

Hình ảnh đứa nhỏ vội vã đuổi theo đứa nhỏ khác rực sáng lên trong tâm trí tôi, vang vọng tiếng gào lớn "Ê! Thằng con nhà người ta!!".

Được ở bên cạnh người mình thương yêu nhất đến tận những phút cuối đời, cứ như một giấc mơ vậy.

Nụ cười vẫn in đậm trên môi tôi, chỉ có bàn tay đã thôi buống bình, chậm rãi buông tay hắt ra.

Tiếng gió thoảng, tiếng lá dưới chân xào xạc dần nhỏ lại, chim cũng không buồn kêu nữa. Thời gian dường như đang ngưng đọng lại, nặng nề trút lên tiếng nấc khẽ của Vương Thư.

Hắn mà khóc? Chắc chắn là tôi đang mơ mà.

Những mảnh ghép kí ức lần lượt kết nối với nhau, chúng kết thành bức tranh tình yêu muôn màu, kết lên giấc mơ vĩnh hằng.

Giấc mơ vĩnh hằng...

Một tiếng hô lớn.

"Cắt!!"

Tất cả mọi người giữ nguyên hiện trạng vài giây rồi đồng loạt thở phào.

Duy chỉ có "cụ lão" Phong Tâm đứng bật dậy giật phăng mái tóc giả, uốn a uốn éo như con sâu đo.

Thấy Phong Tâm định chạy đi đâu đó, Vương Thư nhanh tay bắt lại.

"Tây trang gấp chứ không tôi chết mất!! Tôi mới đang hai mấy mà bắt hóa trang làm lão già ngọt ngọt chết mất thôi!!"

Biên kịch chỉ lẳng lặng ngồi một chỗ, giờ mới lên tiếng.

"Hai cậu đi tây trang nhanh rồi quay lại đây."

Lát sau cả đoàn đã tụ tập đầy đủ, cùng nhau đứng ngay ngắn, cười thật tươi trước ống kính.

"CÁM ƠN MỌI NGƯỜI ĐÃ ỦNG HỘ CHÚNG TÔI SUỐT THỜI GIAN QUA!!!"

"CHỜ ĐÃ!"

Mọi người quay sang nhìn Phong Tâm đang giơ tay.

"Em có lời muốn nói!"

Mọi người gật đầu đồng ý.

"Tên Vương Thư chết tiệt kia!!! Chắc chắn tôi sẽ giành giải diễn viên xuất sắc nhất!! Đừng tưởng năm xưa làm "thằng con nhà người ta" mà vênh mặt nhé!!"

Rồi mọi người lại nhìn Vương Thư xem phản ứng.

Ai ngờ với cái bản mặt lạnh tanh kia, hắn ta phi đến hôn Phong Tâm rồi đồng dục nói.

"Điều đó không quan trọng. Quan trọng là. Tôi yêu cậu, Gia Phong Tâm."

Cả đoàn hô to.

"Phong Tâm ngất rồiiiiiiiiiiiiiiiiiiiii!!!"

Sơ: Ngâm giám lâu quá rồi nhỉ, Sơ cũng chạ biết nói gì hơn (" ͜ω ͜ ").
Chân thành cảm ơn các bạn!! Cho hỏi bạn Thư có muốn nhắn gửi gì đến những người đã ủng hộ chúng ta không?

Vương Thư: Tối nay ăn gì, Tâm?

Sơ: Tui đang hỏi bạn đó? Bạn trả lời tui đi? (͜▽)V

Phong Tâm: [Ho khan]

V.Thư: À, cảm ơn.

P.Tâm: Cảm ơn có tâm một tí được không!!

V.Thư: Có Tâm.

Tâm + Sơ: Nhanh nhanh không bị fan anti bây giờ!!

V.Thư: Meo meo.

Tâm + Sơ: THÔI DẸP ĐI!

Fact: Chương này Sơ viết xong đi viết lại thành mấy bản, cuối cùng lấy bản ngắn nhất này chọn làm kết. Mong bộ truyện phần nào đã giúp các bạn tìm kiếm được những phút giây thư giãn đầu óc!

[22/6/2016 - 3/7/2018]

-----oOo-----

Chương 20: Ngoại truyện 2: Chuyện về cuộc sống ở chung (Phần 1)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ồm ờ...

Tên đó là một kẻ kì lạ.

Tối thức khuya nhất phố.

Dậy sớm nhất phố đi làm cũng sớm nhất phố.

Về cũng muộn nhất phố luôn.

Nghe thì tưởng là con người nghiêm túc, yêu việc nhất thế gian. Nhưng KHÔNG!!!!

TÊN VƯƠNG THU Y HẾT BỐ VƯƠNG LÃNH CỦA HẮN.

"Thu!! Anh dậy cho tôi!!!"

Tay tôi dịu dàng lay lay hắn, cầu hắn dậy cho nhờ, thế mà, cái răng chó của hắn không thương tiếc đóp tay tôi một miếng!!

"Đờ cờ mờ, chả qua vì đạo đức nghề nghiệp nên tôi mới nhẫn nhịn đến giờ đây!"

Tôi bực bội đéch gọi nữa, đấy. Hôm nào cũng như hôm nào, thức khuya cho lằm vào rồi ngủ say như chết! Hại tôi sáng ra phải dồn 90% nội lực mới lòi được hắn tỉnh.

Hờ, tôi liếc liếc cái xác trên giường rồi cười thầm.

Để xem muộn một hôm thì hắn có sống nổi không, cho chừa!

"Vương Ngân? Hôm nay đi chơi với anh không cùng?" - Tôi hí hửng gọi điện cho Vương Ngân rồi rủ rê.

"Úm a! Ra! R...a.."

.....

.....

Tắt điện thoại. Tôi bối rối ôm đầu.

Say with me "Tất cả chỉ là dối lừa"? Hả? Cái tiếng rên kia không quan trọng, quan trọng là cái giọng của cái tiếng rên đó lại là.... CỦA THU VÂN!

Hahahaha mông lung như một trò đùa~ ai cho tôi lương thiện đây????

Bình tĩnh nào Tâm em yêu, chắc bọn nó chỉ đang nô đùa chơi bởi bạn bè với nhau thôi!

Đúng!

Tâm của anh thông minh quá đi, chu chu <3

"Bọn nó đang hẹn hò với nhau."

"Ồi hết hồn hà!!!"

Bực bội dí chân lạnh vào cơ bụng ấm áp sáu múi của hắn trừng phạt tội làm tôi hết hồn.

Biết thừa người ta mong manh dễ vỡ mà dám!

"Bố Thu, bố nhìn hộ con xem mấy giờ rồi?"

Nhìn cái điệu lơ mơ lơ mơ tìm đồng hồ, tóc tai xõa rũ rượi, lại còn gãi gãi tóc của Vương Thu, tôi thầm cười khẩy.

Tưởng "con nhà người ta" thế nào, ra chỉ là thằng trẻ con náo to.

"Tại em hết." - Xem cho chán cái mặt đồng hồ thì hắn phát biểu như vậy.

Tưởng lại bù lu bù loa, hấp ta hấp tấp chạy đi làm, ai ngờ lại biếng chó nằm xuống tiếp. Lại còn dám ra lệnh cho tôi kéo cao chăn lên đắp cho hắn.

"Tại cái cục lông! Đồ thừa nó vừa thôi! Dậy, dậyyy!!!"

Toan nhào tới lôi hắn dậy thì hắn đã mở chăn. Thế là tôi trót lọt lao vào lòng hắn, trùm chăn, ôm nhau. Hết.

"Hôm nay anh nghỉ."

"Ừ."

Hai tay của hắn vòng qua ôm eo tôi. Tôi thì chịu thua, vợ lấy cái lược chải lại tóc mái cho hắn.

Tóc hắn rất mượt nên tôi cất lược đi, tự tay cào cào chỉnh lại tóc cho hắn.

"Thế là lương lại bị giảm."

"Ai chả biết. Kệ đi, giảm không nhiều đâu."

"Lương tính theo ngày, mỗi ngày 1 tỉ."

....

"Dậy đi làm đi anh yêu ~~~~"

Tôi túm cái cổ áo len của hắn lay lay cho bằng được. What!! Cái gì mà tận 1 tỉ cơ??? Mẹ, tiền lương 10 năm của tôi còn chưa bằng 1 ngày của hắn!

Đúng là lấy tiền đẻ chết người cũng được là có thật!

"Con cún ham tiền."

"Thì làm sao?? Không có tiền thì ra đường ăn xin à!! Dậy dậy!!"

Nhì nhằng nhì nhằng mãi hắn cũng không thêm dậy. Phải sau 30 phút giằng co đấu sức, hắn mới chịu ngồi dậy, tự giác xỏ dép, quẹt quẹt đi vào WC.

"Nhắc cao cái chân lên!" - Tôi mệt mỏi nằm ườn ra sàn.

Trời ơi là trời, cứ nghĩ sáng ra chào đón mình là nụ cười chói lóa cùng câu chúc ngọt ngào "Dậy nào Tâm yêu" chứ! Mợ nó cái ông vua con này hành hạ tôi chết mất thôi.

Thấy hắn mãi chưa ra, tôi phải lồm lề bước theo vào WC.

"Bố Thư của tôi ơi, bố đẹp trai nhất dải ngân hà rồi, đừng cố gắng nữa!!"

Nhìn cái điệu hát mặt trước gương giương giương cái mặt tự đắc kia, tôi thật muốn lao đến choảng cho một trận.

May mà là tôi giữ mồm miệng không truyền ra ngoài đấy!! Không thì hình tượng lạnh cún ngầu lòi của hắn sụp lêu rồi.

Mà nói chắc chả ai tin, còn bảo tôi gato cho xem ๐_๐.

"Đi làm."

"Ồ, cút đi."

"..." - Hấn nhìn phòng ngủ. Cái mặt than mang ý dọa "Tao vào ngủ tiếp éo đi làm nữa, mày tin không?".

"Ây chồng đi làm vui vẻ nhé!" - Tôi cố gắng kéo cao khóe miệng nở nụ cười (bất)hạnh phúc nhất!

Haizzz, hôm nay tôi được nghỉ thì mới chơi nhây với hấn thôi. Chắc chắc một người vợ hiền đảm đang đáng yêu như tôi tại sao lại khổ thế này.

Tranh thủ dọn lại cái nhà nữa.

Tôi từng kiến nghị thuê ôsin nhưng biết không? Hấn không những chẳng đồng ý, còn lôi đầu ra sắp báo đập xuống, lòi xòe đồng tin ôsin cướp, giết gia chủ rất dã man.

Douma! Nói một câu "Nguy hiểm lắm em ạ" thì hấn sẽ chết đúng không?? Nên là tôi bực mình vùng lên, sau đó hấn ôm tôi, thì thầm.

"Có Tâm là ôsin nhỏ của đời Thư rồi."

Mẹ, không hiểu sao lúc đấy cả người tôi sướt sướt, vô thức gật đầu rầm rập.

....

Không biết có chỗ chữa bệnh mê troai không nhỉ?

Đẹp đẹp, mệt cả người.

Sau 30 phút để lau hết cái sàn nhà, tôi mới vội tu sạch chai nước khoáng.

"Trời ơi, may mà không xây thành cái biệt thự..."

Tôi thở hồng hộc, lưỡi thè ra y như cá. Bỗng, một tiếng chuông điện thoại làm tôi giật bắn.

Cái tên này lại rút điện thoại ở nhà cho xem!

Hấp tấp chạy ra, cầm máy lên, đang tính mở khóa nhận điện thì đập vào mắt tôi là dòng chữ "Em yeuuu" to tởm chẳng kèm theo gương mặt của một cô gái cực xinh đẹp.

....

.....

Ngoại tình trong truyền thuyết là đây sao!?

----- Hết phần 1 ----

Sơ: Há há Sơ lười thích chia phần viết cho ngắn ~

-----oOo-----

Chương 21: Ngoại truyện 2: Chuyện về cuộc sống ở chung (phần 2)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tôi tên Gia Phong Tâm, năm nay 24 thêm vài tháng nữa sẽ là 25 tuổi xuân, nghề nghiệp: Giáo viên dạy Vật Lý.

Tình trạng quan hệ: Đã kết hôn.

.... Và đang có nguy cơ tan vỡ....

Nhìn đồng hồ lúc này là 9 giờ sáng, tức là tận 4 tiếng sau hán mới lết về nhà.

Các bạn nghĩ tôi sẽ tùm lum tùm loa tùm hán khóc tức tưởi như mấy bà vợ cuồng ghen sao?

No no no, tôi là con người thời đại mới hơn nữa lại là thằng đàn ông thế kỉ 21! Tuyệt đối không cho phép mình vút hình tượng như thế!

Được lắm Vương Thư, tôi sẽ điều tra kĩ vụ này, rồi cứ chờ đây, tôi sẽ đưa ra bằng chứng sắc đáng để anh ngậm họng luôn!

Gia Phong Tâm nói được là làm được!

[Xin lỗi, anh bạn không thể nhận máy. Hẹn em chiều nay gặp nhau ở quán Cà Phê xxx nhé.] - Tôi nhắn lại tin này cho "Em yeuuuu" của hấn.

Rất nhanh liền có hồi đáp thế nhưng lại là cả dòng tiếng Pháp khiến tôi bối rối vì: [*Trình của em còn kém, anh viết bằng tiếng Pháp được không?*].

Google-sama thắng tiến!

No no no, Google nhiều khi cũng lừa dối nhau lắm, lỡ dịch sai thì chết!

"Anh Tâm?"

"Anh đây anh đây!!!"

May quá là may, nãy còn sợ là thằng Vân bắt máy chứ không phải Vương Ngân!! Hết hồn hà!!!

"Sao vậy anh... a ui..."

Chờ đã nhớ lại nào... Nãy Vương Thư nói... bọn này là người... người...

WTF? WTF? WTF? ღ(ಠ_ಠ)ლ What what?? ღ(ಠ_ಠ)ლ ღ(ಠ_ಠ)ლ

Xem nào, hôm nay phát hiện chồng ngoại tình, phát hiện em chồng yêu phải kẻ thù. Ngày méo gì vậy trời ơi???? Mà thế bắt nào, chúng nó lại yêu nhau được mới sợ cơ??

TRỜI ƠI QUÊN MẮT! BÉ NGÂN VỪA KÊU MỘT TIẾNG ĐAU! TRỜI ƠI CÚC HOA EM TÔI!

"Từ từ nào, cứ nằm yên đừng nhúc nhích, anh hiểu mà, hiểu mà." - Vì anh là người từng trải nhóc ạ! - "Ồm ừ cái kia... em với Thu Vân..."

"Á á đừng mà á ui~!!" - Tiếng bé Ngân la thất thanh.

AAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!!!! Ngân em yêu!!!

"Khụ khụ... anh biết là mình đang làm phiền hai đứa, nhưng mà chuyện này căng lắm rồi..."

Tôi nghe thấy tiếng xột xoạt của chăn, tiếng bụp bụp của gối bông va chạm với cơ thể người. Tưởng sẽ là một màn tiêu thụ giận dữ đánh tiêu công, nhưng không, đêm này bé Ngân luôn miệng xin tha tội.

THẰNG VÂN BẠO CÚC BÉ NGÂN thì chớ? Nó còn không thêm chịu trách nhiệm? Còn bắt bé Ngân cầu xin???

Lộn cái bàn!

Tôi nhanh nhẹn vơ lấy chìa khóa xe, cái áo khoác tạm rồi đi vội đến nhà Vương Ngân.

Gấp gáp nhấn chuông liên tục, lòng tôi như lửa đốt! Vương Ngân từ tấm bé đã là viên ngọc trân quý nhất thế gian trong mắt mọi người rồi! Thế bắt nào lại rơi vào tay cái thằng ôn con mắc dịch kia chứ!

Nhấn chán rồi thì tôi chuyển sang đập cửa để rồi khi cửa bất ngờ mở, tôi theo đà suất thì phi trúng cước vào... chỗ hiểm của người mở.

"Vương Ngân đâu!" - Tôi cáu giận quát.

"..."

Thu Vân chẳng nói chẳng rằng, gượng gượng gạt tôi tránh sang một bên rồi rời đi thật nhanh. Ngoái ra, nhìn thấy dáng hình cao lớn ấy đang lấy cánh tay che ngang mặt, đi lại khắp khiêng thật kì quái.

Chết quên! Mình đến đây để xử lí n--

"Anh Tâm."

Theo chất giọng lãnh lút đáng yêu thân thuộc, tôi thấy Vương Ngân

khoanh hai tay dựa cửa nhìn tôi, à không, nhìn ra phía cửa mỉm cười?

Có gì đó không đúng thì phải, sai sai thế nào ấy....

Ý! Quên chính sự!

"Vương Ngân, em rảnh không?"

"Em có, anh cứ ngồi ghế, đợi em thay đồ chút." - Nói xong nó vào lại phòng, rất nhanh đã quay lại, nói tiếp, giọng có chút lạnh - "Có chuyện gì thế?"

Ừ ờ, trừ những lúc làm mœ ra thì Vương Ngân dường sẽ đeo lên thần thái thanh thoát, sang choảnh boy của nhà họ Sở.

"Em thạo tiếng Pháp đúng không? Dịch hộ anh cái này với."

"Đưa em."

Tôi cứ thế mà đưa điện thoại hẳn cho Vương Ngân mà quên rằng....

"Anh yêu?" - Vương Ngân dụi dụi mắt xem lại lần nữa, không tin nổi lặp lại - "Anh yêu?"

Éc éc, tôi quên mất vụ này! Mắt tôi tự giác nhìn xuống thăm lông trắng muốt, môi mím lại. Mỗi lúc sau mới đánh liêu cười khà khà, đập vai Vương Ngân một cái, làm bộ dáng nghiêm túc.

"Cái đó, cái đó là tiểu tiết! Tiểu tiết thì không nên để ý! Bé ạ!"

"... Okay." - Tuy không biểu diễn ra mặt nhưng tôi biết nội tâm của em nó là: Cần Lời Giải Thích? - "Kiểu là người này không hiểu dòng chữ anh nhắn cho, anh có thể viết bằng tiếng Pháp để người ta hiểu không?"

"À à à."

Tôi gật đầu răm rắp, tự chửi mình ngu vcl, nói tiếp.

"Em nhắn lại cho người ta bằng tiếng Pháp hộ anh được không?"

Sau đó tôi phong Vương Ngân làm thông dịch viên luôn. Không ngờ Vương Ngân giỏi thật, chả cần dùng cuốn từ điển, google-sama mà vẫn dịch với gửi ngon lành cảnh đào.

"Người ta vẫn đang trên máy bay, tầm 6 tiếng nữa mới đến thành phố A được. Với cả mù đường, anh có thể đến đón ở sân bay không?"

"À à."

Nhận lại điện thoại, tôi nhanh chóng cất lại vào túi, nhìn đồng hồ cũng thấy đã muộn nên xin ra về.

Được rồi, đợi đấy ông bắt tận tay đôi gian phu râm phụ các người, ông cho lên thót!

"Phong Tâm."

Ôi cha mẹ ơi! Khắc vừa nãy giọng điệu nó y hệt Vương Thư làm tôi hết hồn!

"Hà?"

"Anh không biết là... à mà thôi."

Sau đó thì nó đem cánh cửa đóng lại che luôn cánh môi cười tà tà...

Ốn lạnh sống lưng mất thôi, tôi cảm thấy bé Ngân dạo này nguy hiểm ngầm kiểu gì ấy!

Kì quái, giờ mới để ý đây là lần gửi tin nhắn đầu tiên giữa hai số máy này... Không lẽ chỉ mới quen nhau, trao đổi số điện thoại chứ chưa kịp chim chuột thì đã bị tôi phát hiện?

Đề phòng bất trắc, tôi tính xóa sạch đồng tin nhắn vừa nãy, thì, đồng tin nhắn đã biến mất! Xem nào, rõ ràng hôm nay chỉ đưa cho Vương Ngân cầm, vậy thì chính là Vương Ngân đã xóa hết giúp tôi?

Hahahahaa ngoannnn~ Đợi anh tử hình lũ kia sẽ thưởng em ~.

"Cười gì?"

"Ôi cha mẹ ơi!!!"

Nhanh tay cầm lại cái điện thoại vừa trượt khỏi tay may mà kịp lấy đui kẹp lại, tôi thoát cả mồ hôi.

Trời trời, cứ như tôi đang ngoại tình chứ không phải hấn vậy! Sao cứ phải thấp thỏm lo sợ thế này!

"Về số--"

"Điện thoại." - Lúc hấn giật lại điện thoại từ tay tôi thì mới nói câu này, xong, chỉ vền vền ném lại câu - "Trưa, tối không ăn cơm nhà."

Thế đấy, chồng với chả cái, chán ơi là chán cơ.... Chắc đi đón bạn nhỏ bỏ nhí đây mà:), fine, fine, FIRE!

-----Tuồng thuật vụ bắt gian của người vợ "đáng yêu"-----

12:30 - 1x/x/2xxx

- Chồng không ở nhà, tự túc là hạnh phúc, thế nhưng vì lười nên đồng chí Tâm quyết định gọi pizza ăn.

12:40 - Cùng ngày.

- Đồng chí tâm lúc này mới chọn được loại pizza để đỡp.

13:00 - Cùng ngày.

- Gia Phong Tâm xoa xoa bụng thiu thiu ngủ.

15:55 - Cùng ngày.

- Bừng tỉnh giấc, nhìn đồng hồ, Phong Tâm tá hỏa, bù lu bù loa thay quần áo.

Có tin nhắn đến, vội vàng mở ra: [Bản kế hoạch Phòng vừa chuyển xuống đã xây dựng bổ sung chưa?] - Đồng nghiệp A.

16:59 - Cùng ngày.

- Vươn vai, ngáp một cái thật dài, vắn va vắn vẹo như con sâu đo.

17:37 - Cùng ngày.

- Chúi chúi khoe miệng dính nước dãi, chẹp chẹp vài cái, ngủ thêm giấc nữa.

....

18:00 - Cùng ngày.

- Phát rồ lên, tâm can day dứt thật muốn tự sát. Nhưng mà đói, nên lại lật đặt xuống bếp nấu ăn.

-----Kết thúc tường thuật vụ bắt gian của người vợ "đáng yêu"-----

Ngay lúc này đây, tôi đang một tay nâng cốc cafe đắng, tay kia gõ phím như gà mổ thóc. Haizz gian dối cái mợ gì thì dẹp mợ đi, việc cần trên hết.

Đúng, bắt gian không làm việc sẽ bị trừ lương => Buồn => Bị bệnh => Kiệt sức => Không thể lao động kiếm tiền => Thiếu tiền => Chết đói.

Suy ra, nên ở nhà làm việc tốt hơn.

"Tâm-sama, Tâm-sama, thằng chồng chảnh cún gọi, mau mau trả lời.
Tâm-sama, Tâm-sa---"

"Àn nhon sê ồ."

Nghiêng đầu, nhỉnh vai kẹp lấy cái điện thoại áp tai, hai tay tôi nhanh nhẹn gõ phím lia chuột.

"Rảnh không?"

Vâng, với người khác thì kết cấu câu đủ lắm, y như rằng với tôi thì: Không mất chủ sẽ mất vị, trạng ngữ lại càng hiếm.

Thế nhưng đây là đặc ân của Thư-sama, tôi mà đáp lại cái kiểu đó, thề,

sáng mai sẽ đứng cạnh chân không chạm(nổi) đất.

"Em bận lắm."

"Ừ."

"Việc gì thế?"

"Bạn không ra sân bay đón bồ nhí, hay lắm đm Thu."

Á à, ra là nhờ vợ mình đón bồ nhí, hay lắm đm Thu.

"Thôi, để em."

Tạm gác công việc sang một bên, tôi lười biếng đứng dậy, lè mề lê lét ra khỏi nhà, phi ô tô ra sân bay. Nói là bồ nhí hay ngoại tình cho vui chứ, tôi tin tưởng hẳn, giờ lại quay đi nghi ngờ vớ vẩn thì buồn cười quá.

Chắc chắn có hiểu lầm, tôi biết, Vương Thu có thể đã lừa dối tôi nhiều lần, nhưng khẳng định tình yêu thì chưa bao giờ.

Đường phía trước bỗng dưng bị chặn lại buộc tôi phải dừng xe. Ngay sau đó có một người đi đến gõ cửa kính xe. Tôi hạ cửa kính, không thể lường trước được người này lập tức thò tay vào dùng vải trắng bịt kín mũi tôi. Chắc chắn là thuốc ngủ, mê miếc gì đó!!

Tuy nhiên khác phim, chưa thể nào ngấm ngay được nên tôi nhân cơ hội cắn thật lực tay người này một nhát rồi cho xe chạy ngay.

"WTF?" - Tôi hét lên.

Đi được một khoảng xa xa, tôi quẹo vào một hẻm nhỏ, tay tôi run rẩy nhấn gọi cho hắn. Ngay lúc này đây tôi cần hắn nhất!

Nhưng không, ông trời phụ tôi, vang lên là giọng người phụ nữ huyền thoại.

"Thuê bao quý khách vừa gọi hiện đang nằm trong chăn ấm, quý khách vui lòng gọi lại sau mùa đông." =)))

Gọi sang Vương Ngân, nhìn thấy số giây bắt đầu được tính - Cuộc điện được nhận, tôi vui mừng... nhắm mắt thả lòng người.

"Anh Tâm?"

"Này?"

"Anh Tâm???"

Gắng gượng mở mắt tìm hãm cơn buồn ngủ nhưng lại không thành. Không biết rằng ngoài xe đã bị vây kín bởi đám người lạ mặt.

"Trốn đâu cho thoát, phá cửa xe."

Câu nói cuối cùng tôi nghe được trước khi phó mặc số phận cho trời lại là cái ngôn ngữ chết tiệt kia - Tiếng Pháp.

-----Hết phần 2-----

-----oOo-----

Chương 22: Ngoại truyện 2: Chuyện về cuộc sống ở chung (phần 3)

Nguồn: EbookTruyen.VN

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tôi sợ hãi, bất lực nằm im trên giường, bất lực nhìn đám người xấu tay cầm mã tấu, miệng há ngoác như con cá sấu đang lăm le tiến đến xiên mình.

Sau đám đực rựa đó, là bóng hình một người con gái tóc vàng dài ngang lưng uốn xoắn nhẹ nhàng.

Nàng ta đi đến cạnh tôi, chậm rãi ngồi xuống đệm êm.

"Tâm, anh rất đẹp trai, em yêu vẻ đẹp trai điên đảo chúng sinh của anh mất

rồi."

Tôi quay ngoắt sang một bên né đi ánh nhìn thèm khát của cô ta. Hừ, sự tình ra thế này âu đều là lỗi của tôi.

À không, lỗi của bố mẹ tôi khi đã sinh ra một đại soái ca như tôi.

"Cô nương, ta là người đã có chồng." - Mặt tôi lạnh lùng nghiêng đi không chút lưu luyến.

Cánh môi anh đào nhếch lên một đường mảnh rồi khẽ hé, buông ra một lời chết chóc: "Phanh tay."

"Á ĐẬU XANH HHHH!!!"

Tôi giật nảy một cái, vội vàng mở banh mắt la àm lên như bị hấp diêm.

Hú hồn, ra là mơ.

"Nín đi."

Tôi ngơ ngác nhìn người đàn ông to cao đen hời mặt như thẳng chết trôi đứng sừng sững ngay trước mặt.

"Đây là đâu?" - Câu thoại kinh điển khi bị bắt cóc mà mỗi người đều bị nhớ.

Đáp lại hẳn sẽ là "Mày không cần biết, không ai đến cứu mày đâu."

Thế nhưng hiện thực không thể đem đi so sánh với lí thuyết của phim.

"Paris."

..... Miệng tôi chưa kịp khép liền cứng đông lại. Hai bàn tay cứ khua lung tung để thay lời muốn nói.

"Đùa thôi."

Nói xong, anh đen hời nhe răng cười "khắc khặc" rất ư là "đáng iu".

Cmn, tởm vcl, làm ơn đi cái mặt than mà cố cười thì chẳng khác nào đeo mặt nạ quỷ dọa nhau đâu. Tôi là tôi sẽ tung cước đẹp cái nụ cười tởm lợm cùng trò đùa éo vui chút nào của anh.

Nô nô, người khác sẽ có suy nghĩ như thế, nhưng tôi ấy, Gia Phong Tâm thì:

"Hahahaha đùa vui thật há há há, làm tôi cứ tưởng mình được sang Pháp du lịch free hahahaha. Anh rất hài hước đó nha!" - Tôi đẩy nhẹ vai anh đen hôi, nói tiếp - "Cái đồ quỷ sứ hà ~".

Hai chúng tôi bông đùa thật là vui vẻ, thế nhưng đang vui thì đứt dây đàn.

"Eren, anh đang làm cái gì vậy?"

Ở cửa lúc này xuất hiện một mỹ nhân tóc vàng mắt xanh đúng chuẩn Tây, thêm cái dáng mình hạc xương mai, trời lại còn phú cho cái chất giọng nhẹ nhàng thanh thoát.

.... Hệt như thiên sứ, siêu thoát tục....

Chói lóa vãi 〰〰〰.

Chờ đã! Từ khi nào tiếng Pháp đã trở nên phổ biến quá vậy?? Người người, nhà nhà nói tiếng Pháp??

Có cần thế không?? Có xót thương, có muốn cho phận người ngoài vài câu chào câu hỏi thăm sức khỏe, ngoài ra không hề biết tí gì như tôi sống không??

"Phóng Tâm?"

"???;D???"

"P... Phong... Tam?"

"Phong Tâm?"

Mỹ nhân gật đầu xác nhận.

"Anh là Phong Tam?"

Mẹ ơi tôi muốn đập đầu vào tường bất tỉnh để chấm dứt cơn đau bụng từ cái trận cười thừa sống thiếu chết thế này. Nhưng nói được đến độ này thì chứng tỏ mỹ nhân đã rất cố gắng rồi.

"Là Phong Tâm." - Tôi nói thật chậm để chỉnh lại phát âm cho mỹ nhân.

"Long... Nhâm."

"Phờ ong Phong, tờ âm Tâm."

"..... Tâm Thâm?"

Càng sửa càng sai, ngu lâu khó đào tạo, gỗ mục khó đẽo, đẹp mother đi.

Wait! Có gì đó sai sai!!!

Cẩn thận ngấm kỹ mỹ nhân thêm lần nữa, ngấm chính diện rồi ngấm góc nghiêng. Tôi nắm tay phải gõ lên lòng bàn tay trái.

Đây chả phải là "Em yeuuu" của tên Thư sao??? Cái mặt không lẫn đâu cho được!

Vậy là tôi bị chính người này bắt cóc đến đây?

Trời đậu, người này là ĐỰC RỰA mà??

Bình tĩnh nào, sẽ có 2 động cơ để người này bày ra vụ bắt cóc này:

+ 1: Rất có thể vì hâm mộ sắc đẹp của tôi mà sinh ghen ghét gato. Muốn tiêu diệt tôi để trở thành đệ nhất mỹ thiếu nam ><.(Ếc ếc!! Đẹp trai quá cũng khổ!)

+ 2: Thủ tiêu tôi để cướp lấy hân!

ㄣ (͡ ▽ ͡) ㄣ Dù sao đi nữa, tóm quần đều là lỗi của tôi vì quá đẹp trai.

"Phong Lam."

..... Thôi được rồi, còn hơn để nó gọi là Tâm Thâm.

"What?"

Sau đó nó xỏ ra một tràng tiếng Pháp làm tôi ngu người.

Khó hiểu nhìn lại nó, tôi xỏ ra một tràng bằng tiếng mẹ đẻ.

"Sao hả cu? Phần nộ cái gì??? Anh mày đẹp trai thì đã sao? Ăn mất miếng cơm nào của nhà mày không?? Hả hả hả?"

Nó cũng không vừa, gân cổ lên cãi lại (tôi đoán thế) tôi.

Dù chả hiểu nó nói gì, nhưng kệ đi, cứ chém gió nhiệt tình!

"Khụ khụ."

Chúng tôi nhìn anh đen hời ôm bụng lẫn xuống nền mà cười hahahaha một trận.

"Cậu chủ nhỏ của tôi chỉ muốn xác nhận xem anh có phải là vợ của cậu Thư hay không thôi."

"Anh là thông dịch viên???"

Nhìn anh ta gật đầu, tôi thật muốn tát cho vài cái! Khi không giấu nghề làm cái con cá gì vậy!

Nhanh chóng tuốt lại vẻ đẹp trai, tôi hất mặt, gờn ngón áp út đầy kiêu hãnh đang đeo chiếc nhẫn cưới chói lóa như một lời khẳng định.

"Tốt nhất là cậu nên từ bỏ ý định cướp Thư từ tay tôi đi. Đời này ngoài tôi ra, cậu không có cửa đâu."

Trong khi đó.

Vương Thư rời khỏi phòng họp, lập tức một thư kí đi đến đưa hân bản sao của hợp đồng.

"Điện thoại của tôi đâu?"

Nữ thư kí hơi rối loạn.

"Trong lúc giăng co với..."

"Được rồi. Cô cầm bản chính đưa cho phó giám đốc."

Vương Thư nhận lại sim điện thoại, thẳng tay vứt chiếc iphone 7 đã nát màn hình vào thùng rác.

"Levi, cho tôi mượn điện thoại."

"Vâng."

Hắn chưa gọi vội, quay sang hỏi Levi.

"Tên Eren nhà anh, quản hắn cho chặt vào."

"Cái này..." - Levi cúi mặt xuống hận không thể nhảy xuống sông tự sát bớt xấu hổ.

"Eren sa đọa với nó là không tốt."

Sau đó hắn mới nhấn số cậu mà gọi.

Giữa lúc căng thẳng, một tiếng chuông điện thoại quen thuộc vang lên.

"Tâm-sama Tâm-sama, thằng chồng chảnh cún gọi, mau mau trả lời. Tâm-sama T--"

Douma, vui mừng chưa xong, tôi phải cay đắng nhìn bé điện thoại nằm gọn trong tay thằng nhóc kia.

Chả biết Vương Thư đã nói lời gì mà mặt thằng bé này tái mét, hai tay nó nắm thật chặt.

"Cậu chủ bình tĩnh."

Sau đó nó hậm hực ép cái điện thoại sát tai tôi.

"Thư!!!"

"Phong Tâm."

Tôi xúc động quá đi, khóc mất thôi! Hóa ra được gọi đúng tên cũng là một loại hạnh phúc!!!

"Tôi nay ăn ở nhà." - Hấn nói.

"Thế mà bảo không ăn." - Tôi giận dỗi hứ hứ vài cái phụ họa - "Người ta bị bồ nhí của anh bắt cóc nè, tôi nhìn đi."

"Tâm ngố."

Chưa kịp tâm sự xong, thằng nhóc kia giật lại cái điện thoại của tôi, tắt phụp một cái.

Hahahaha gato muốn chết rồi hả?? Biết vị trí của mình chưa! Mi chỉ là nam phụ! Đứng ngoài nhìn nhân vật chính yêu nhau thôi!

"Đưa anh ta đi."

Chưa ú ớ xong, tôi đã bị anh đen hôi không chế đem đi như đúng rồi.

"Tôi muốn hỏi! Các người là ai đã!!!"

"Sao vậy?" - Thằng nhóc quay lại hỏi.

"Anh ta muốn biết cậu chủ có quan hệ gì?" - Anh đen hôi phiên dịch lại.

Nó quay phắt lại, khóe môi kéo cong ở bên phải tựa như vầng trăng khuyết hư ảo.

"Không biết sao? Tôi là em trai ruột của anh Thư, là Alois."

Ngay lúc này, hắn thấy thằng em trai ruột phiền hơn bao giờ hết. Giả như nó hiểu chuyện giống Vương Ngân thì tốt.

"Em đi đón Phong Tâm giúp anh."

"Anh yên tâm, mà."

"Sao?"

"Em có thể trêu Alois một chút không??"

"Có thể."

Thật ra thì hắn còn muốn Vương Ngân thay hắn dạy cho thằng em bướng bỉnh của mình một bài cho tỉnh.

Hắn sớm đã nhìn ra Vương Ngân đã trút bỏ lớp vỏ non từ lâu rồi. Thay vì thành sói, nó lại thành tên thợ săn, săn sói.

Chả trách tên Thu Vân dễ dàng dính bẫy.

Ngồi chơi xơi nước dạy Alois nói vài câu phản dame cơ bản, giờ tôi mới công nhận thằng bé này bên ngoài nguy hiểm trập trùng bên trong ngập ngừng ngây thơ bất ngờ.

"Anh yêu em?"

"Yêu."

"Y... yêu."

"Đúng rồi! Nếu như muốn tỏ tình, cứ nói câu đó nha!"

Tôi vỗ tay tán thưởng sự nỗ lực không ngừng của Alois!! Và thán tán dương trình độ dạy học của mình!

Tây tôi tự nhiên vươn ra xoa xoa mái tóc vàng mềm mềm của nó liền bị

bắt lại.

Nó lắc đầu nguây nguẩy từ chối, cái mặt cau có giống hệt như hấn.

Nhưng tôi vẫn lì lợm xoa đầu nó.

Nhờ có anh đen hôi mà chúng tôi có thể vượt qua rào cản ngôn ngữ, nói chuyện rất bình thường. Khúc mắc cũng được giải, chỉ là Alois giả gái rồi tự tay cài tên mình thành "Em yeuuu" cốt là để chọc hấn.

Ai kêu hấn bơ nó quá đáng khiến nó tủi thân chỉ muốn gây chú ý thôi.

Tôi thông cảm cho em, các bạn biết thừa mà... Thư hồi bé hấn quăng bơ vào mặt tôi cả tấn.

Sau đó tôi được trả tự do dễ dàng, mà đây giống như một buổi đàm chuyện hơn là bắt cóc ấy.

"Anh Tâm!"

"Vương Ngân!"

Vẫy vẫy tay chào Alois, tôi nhận lấy chìa khóa xe rồi đi về, thú thật là có chút mền mền em trai hấn rồi.

Mà....

Vương Ngân đến đón tôi mà lại ở đó không đi theo là sao nhỉ?

Tôi bước vào nhà, trong lòng vẫn nhiều băn khoăn. Vì không chú ý mà tôi dẫm phải vật lạ, hốt hoảng nhảy dựng lên.

Là một cái SỊP ĐỎ!!!!

"What what??"

Có trộm ư??

"Á!"

Kịp thời né đi vật thể lạ lao tới, tôi tức tối nhìn tên chồng mắt dạy đang dựa tường híp mắt cười cười.

"Hôm nay có thấy kích thích không?"

"Kích cái mông, sợ muốn chết." - Nhặt lên cái quần sịp, tôi kéo căng cái quần dọa chụp lên đầu hắn.

"Biết gì không?"

"Gì?"

"Nghỉ việc rồi."

.....

.....

Tôi cười mỉm, đi đến kiềng chân lên, quàng hai tay qua cổ hắn mà ôm lấy.

"Không sao, em nuôi anh được. Từ giờ ở nhà lo dọn dẹp cho tốt vào."

Hắn nhanh tay bế tôi lên, đặt tôi ngồi lên sofa, còn mình thì quỳ xuống đầu hắn ngả lên đùi tôi.

Tôi âm yếm hôn lên má hắn.

"Sao thế mèo con của em?"

"Chán việc, muốn ngủ từ 9 giờ với Tâm."

Tôi bật cười ha hả, ra là hắn vẫn nhớ rõ lời hứa hẹn béo bở khi trước của tôi.

"Ừ. Giờ ngồi ngoan em đi nấu cơm."

"Yêu Tâm chết mất."

"Làm ơn đừng nói mấy câu sến súa bằng cái mặt lạnh như tiền dùm tôi."

Nói nghỉ việc nhưng Vương Thư vẫn làm cố vấn cho Vương Ngân, cứ ở nhà chả đi đâu mà vẫn có tiền lương! Thi thoảng bị công ti triệu tập thì có ngay xe sang đến tận cửa rước! Hắn nhàn thì nhàn, nhưng lại hại tôi phiền muộn chết.

"Hay lắm, đã bảo mai em phải đi làm, mà anh còn dám! Bắt đền anh! Đau chết em!"

Thế nhưng mặt của kẻ khốn nạn kia cứ nhơn nhơn ra, không hề hối lỗi.

"Xin lỗi mau!"

"Meo meo."

"Meo cái cục cọt!! Đứng lại!! Cấm chạy!!"

Vương Thư nhìn em trai mình, hắn không mắng không làm gì cả.

"Anh không muốn nói cho em vì không muốn em trêu cậu ấy."

"Anh cái gì cũng không đếm xỉa đến em! Anh ác!"

Vương Thư nhận ra, vì quá chú tâm vào một thứ nên hắn đã vô tình làm lu mờ đi những thứ khác.

Phong Tâm trách hắn cuồng việc ngó lơ cậu, hắn cũng suy nghĩ nhiều lắm chứ không bỏ ngoài tai đâu.

Sắp tới Vương Ngân sẽ lên đảm nhận chức vụ này của hắn, cũng như hắn đã hoàn thành nhiệm vụ của mình - Dọn đường tạo tiền đề cho Vương Ngân. Điều này quá rõ ràng, Vương Ngân mới là cháu ruột của lão Sở, cháu đích tôn của họ Sở.

Vậy là hắn được "tự do" rồi. Bao lâu qua dồn sức làm thật nhanh cho kịp tiến độ nhiệm vụ cũng xứng đáng.

Đặt ngay ngắn một chồng tài liệu, tư liệu lên mặt bàn, hắn đứng sang một bên nhìn Vương Ngân ỉu xiu ngồi vào ghế giám đốc.

"Chắc chắc em chả muốn chút nào.... cứ bị công việc trói buộc thế này. Vân Vân giận em mất...!! Anh! Đừng gánh tiếp giúp em!!"

"Anh muốn ở bên Tâm thật nhiều."

Vương Ngân xị mặt ra, không thềm nói nữa.

Xem nào, từ giờ cứ ăn đủ ba bữa bên cậu được rồi.

Cuộc sống không lo toan, suy nghĩ nhiều, cứ bình lặng ở bên người thương mới thật đáng sống.

_____ Hết ngoại chuyện 2 _____

Sơ: Thật ra là tung phần 3 NT 2:v mà gõ nhầm thành NT 3:v

:v Đó là khi Sơ bị réo nhiều mới chịu viết 〰 〰 〰 Đề ra 100k tưởng hè mới đến sẽ được chơi dài cơ chứ...

=)) Đó là khi Sơ được "tỏ tình"

-----oOo-----

Chương 23: Ngoại truyện 3: Tặng mẹ vợ

Nguồn: EbookTruyen.VN

"Mẹ mẹ!! Con được mười lăm một tiết, cao nhất lớp nè!!!"

Mẹ tôi, bà ấy phải tự hào lắm khi có thằng con vừa đẹp trai lại học giỏi như tôi.

"Thế tiếng Anh được bao nhiêu?"

"Đã trả đâu mẹ."

Đúc kết kinh nghiệm xương máu cũng được nhiều năm rồi, viên tướng Gia Phong Tâm đã khôn ngoan chuẩn bị trước đường lui, phòng cho ác ma má mì quá Quách Tĩnh.

Bỏ của ở lại để thoát thân, chân trần lông nhông chạy ra ngoài, tôi vừa chạy được hai mét thì đâm sầm vào thằng con nhà người ta!!!

Cứ lúc mấu chốt là sẽ gặp thằng điên này mà!!!

Loay hoay định đứng dậy chạy tiếp thì bị má mì tóm lại được.

"Ôi cái thằng con trời đánh này!!!"

Mẹ tôi nhéo tai tôi giây trước, sang giây sau đã toe toét cười hiền dịu nhìn hấn.

"Lớp hai đứa đã trả bài tiếng Anh chưa nhỉ?"

Tròn xoe mắt nai xinh đẹp mọng nước, tôi tha thiết nhìn hấn với khao khát hấn sẽ rủ lòng thương mà cứu tôi lần này.

Nhưng các bạn nhỏ ạ.

Sở Vương Thư là thằng nào? Là cái thằng mặt nôi. Cái thằng mà cả thế giới này ai nó cũng có thể thương cảm.

Trừ tôi.

"Gia Phong Tâm ba điểm cô ạ."

"Ahuhuhu!! Mà nói láo!! Nói láo là quạ mỏ diều hâu t--!!!"

Không đợi nghe tôi thanh minh, ác ma má mì tàn nhẫn kéo lê tôi về nhà để hành hình.

Trước cái nhếch môi cười khinh bỉ của thằng Thư, tôi khóc không ra nước mắt mà!! Cái đồ mặt lạnh, máu lạnh!! Mà sống không yên với tao đâu!!

Nhìn cánh cửa dần khép lại, khóe mi tôi đã đầm lệ khổ đau.

"À cô ơi."

Đột nhiên hấn chạy đến.

Mẹ tôi định đóng cửa phải dừng lại mở ra đón hấn vào.

"Bố cháu có chút quà nhân ngày 8/3 ạ. Chúc cô luôn mạnh khỏe và hạnh phúc."

"Ôi."

Úi đời.

Nhân cơ hội này, tôi lươn lẹo thoát khỏi ma trảo của mẹ, lon ton chạy vòng ra sau lưng hấn mà nấp.

"Cô cảm ơn nhé, ôi chu đáo quá! Xóm này có gia đình cháu đúng là may mắn thật."

"Dạ, vâng ạ." - Nhãn hàng P/s xin hân hạnh tài trợ nụ cười giả dúi này.

Vì mẹ tôi đang mê mẩn đắm mỹ phẩm ghê lắm nên bả tạm quên đi con điểm ba của tôi.

Ác ma má mì vô cùng vui vẻ mời mọc hấn.

"Lát Thư sang ăn trưa nhà cô nhé."

Hấn đột nhiên liếc mắt nhìn tôi rồi nói.

"Dạ thôi, cháu hâm lại thức ăn sáng nay là được."

Việc gì chứ việc này tôi cực kỳ nhạy cảm.

"Á huhuhu!!! Tớ cầu xin cậu ăn trưa với tớ đi mà!!!" - Nội tâm: Mà biết thừa nếu như giây phút này mày đi ra khỏi căn nhà này là đời tao sẽ bế mạc đúng không??

Mẹ tôi tưởng tôi thèm muốn nó ăn trưa ở nhà mình lắm không bằng.

"Đấy, Tâm cũng mong ngóng cháu lắm đó."

"Huhuhu!! Tớ mong ngóng cậu lắm đó!! Xin được một lần ăn bữa cơm thân mật với cậu!!"

Xem xem cái mặt chảnh cún của nó vênh vênh đắc ý đến độ nào kìa. Muốn tát vô cái mỏ ghê.

Đòi về căn bản là buồn. Suốt bữa cơm mẹ tôi chỉ toàn gấp miếng ngon cho nó mặc cho đứa con đáng thương như tôi phải há mồm chảy dãi.

Cũng phải thôi, hôm nay là ngày dành cho mẹ mà tôi lại làm mẹ buồn.

Ôm bát cơm trắng cùng cọng rau xanh mướt, tôi rung rung cúi đầu ăn.

Vương Thư đột nhiên gấp cho tôi miếng sườn xào.

"Ăn nhiều vào." - Cái mặt cau lại mà nhắc tôi.

Tôi thấy hơi ngượng ngượng, xong, vẫn cắn lấy cắn để miếng sườn.

Thầm chửi thằng Thư khốn nạn thế không biết. Lúc thì lạnh nhạt phũ phàng, lúc thì quan tâm chăm sóc người ta.

"Thư ăn xong đốc thúc thằng Tâm đi ngủ giúp cô nhé. Bát đĩa để đó về cô dọn."

Hôm nay là 8/3 cơ quan bố tôi tổ chức tiệc mừng nên mẹ tôi cũng được mời đến dự.

Tôi chờ mẹ đi khỏi rồi mới lằng xằng bê đồng bát đĩa ra nhà bếp để rửa.

Lâu lắm rồi tôi mới được rửa bát.

Không phải vì tôi lười mà là mẹ tôi ít khi cho tôi rửa bát vì sợ tốn tiền mua bát mới.

Hí hửng rửa rửa từng cái, nghĩ nghĩ lúc mẹ về thấy tôi chăm ngoan như vậy sẽ hạnh phúc biết bao.

"Thư!! Mà giúp tao một tay đi!!"

Khổ nỗi hôm nay có thằng Thư ăn cùng nên mẹ tôi nấu lắm món quá. Làm tôi rửa muốn mòn tay!!

"Không biết."

Nà ní!?

"Mày đùa tao á?"

Con nhà người ta phá đảo thế giới ảo, kì tài nhân loại, báu vật quốc gia, con của mọi nhà như nó lại không biết rửa bát?

Trăm năm mới vớ được cơ hội sỉ nhục béo bở này! Đại gì không tận dụng.

"Há há há. Thư nhá, tao biết rửa bát rồi đây. Mày thua tao rồi!!!"

"Ừ. Tôi cũng chỉ cần vợ tôi biết rửa bát là được rồi."

"Mày mà cũng có vợ á, có cục cứt!"

Lúc ấy tôi mồm tôi nhanh hơn não nên không hiểu hết câu nói đó của Vương Thư. Cũng vì không hiểu nên ngu ngơ chả biết nụ cười nhếch khóe môi đầy ẩn ý của hắn là gì.

Rửa mâm đĩa xong xuôi, quay sang định xếp chồng bát lên chạn thì không thấy tụi nó đâu nữa. Ngược lên thì thấy mấy ẻm đang yên vị trên đó rồi.

Lại thấy Vương Thư đang lau khô tay.

"Ngủ."

"Mày về ngủ trước đi, tao bận rồi "

Tôi vào phòng học lấy ra chỗ giấy xếp sao long lanh đủ thứ màu. Lật mặt sau để viết lên những lời chúc tặng mẹ.

Đầu tiên, tôi chúc mẹ yêu thương tôi nhiều hơn.

"Làm gì?"

"Tao gấp sao. Gấp đủ 50 cái thì mẹ tao sẽ trả mãi mãi!!"

Tướng Vương Thư sẽ thấy nhàm chán mà lặn về nhà, ai ngờ hắn kéo cái ghế lại gần tôi rồi thân nhiên đặt đít lên.

Tôi cũng không rảnh quan tâm, tập chung chuyên môn gấp nốt chỗ sao giấy để tặng mẹ. Gấp đi gấp lại làm tôi thấy hơn mệt, gấp thêm chục cái nữa đã lim dim mắt nai mắt rồi.

Đang gật gà gật gù thì Vương Thư gõ đầu tôi một cái.

"Gấp hộ cho."

Xoa xoa cái trán, tôi kiên quyết nói.

"Không, quà cho mẹ tao, tao gấp."

Rồi chẳng biết thế nào tôi lại ngủ quên mất.

Chỉ biết lúc tỉnh dậy đã thấy mình nằm trên giường còn mẹ ngồi bên bàn học, bà cẩn thận mở từng ngôi sao ra rồi lấy điện thoại chụp lại.

Xong xuôi lại gấp chúng về lại hình dạng ban đầu.

"Học thì dốt, chỉ giỏi làm màu thôi."

Tôi nghe thấy mẹ lẩm bầm vậy mà tủm tỉm cười, thấy ngại ngừng lẩm.

Yêu mẹ nhất!

Lưu Phong Ly luôn thương yêu thằng bé Tâm gốc nghèo nhất trần đời này. Cậu nhóc giống bố y như đúc làm bà vừa giận, lại vừa thấy thương.

Ngốc nghèo đến vậy, ngoài bà ra, ai sẽ thương nó thật lòng?

"Chúc mẹ 8/3 trẻ khỏe vui vẻ."

"Ôi hoa đẹp quá. Cảm ơn con rề nhaaaaaa!!"

Cuối cùng bà cũng tìm ra người đó. Sở Vương Thư, cái người mà bà luôn đem ra làm tấm gương sáng chói lợi cho thằng Tâm noi theo.

Không những không noi theo, ngược lại còn kéo người ta xuống vũng bùn theo. Quả đúng là thằng con trai quý hóa của Phong Ly ta.

"Mẹ mẹ!! Hoa con chọn tiền con mua đó!! Không phải của Thư đâu nhaaaa!!"

Thằng con của bà có cái tật hấp ta hấp tấp mãi không sửa, cứ ôm bình thủy tinh đựng đầy sao nhỏ mà chạy đến như trẻ con.

"Ồ, thảo nào trông xấu òm."

"Huhuhu!!! Mẹ vừa mới khen đẹp xong mà!!!"

Năm nào cũng thế, cứ ngày này Phong Tâm dù bận mấy cũng dành ra một khoảng thời gian miệt mài gấp sao giấy tặng bà.

Ngay cả khi không phải là ngày đó mà là những ngày bà nằm liệt giường. Phong Tâm vẫn thức trắng đêm gấp sao giấy với ước nguyện mong bà khỏi bệnh.

"Biết gì không con trai?"

"Dạ?"

"Năm đó mẹ đọc sao giấy, thấy trong đó có gần nửa là sao của Vương Thư rồi."

"Mẹ nói năm nào cơ?"

Có lẽ khi gần đất xa trời, con người ta sẽ hoài niệm về những chuyện đã có từ rất lâu.

Cậu nhóc Vương Thư bế con bà lên giường đi ngủ đàng hoàng còn mình

thì cặm cùi ngồi gấp sao giấy. Thằng bé Tâm đặt mục tiêu gấp 50 cái mà gấp ròn rã mấy tuần mới được 30 cái đã lẫn ra ngủ. Để cho Vương Thư gánh nốt chỗ còn lại mà nó không hề hay biết. Lại tưởng tự mình gấp được 50 cái.

Lại nói đến 20 cái Vương Thư gấp, cái nào cái nấy cũng có dòng chữ nghiêng nghiêng mạnh mẽ của hắn.

Chỉ vồn vện dòng chữ [Tặng mẹ vợ].

Chà. Tâm ngốc có Thư bên cạnh, có nhắm mắt bà cũng sẽ yên lòng.

Sơ: Cảm ơn các tình iu, Sơ nghĩ bộ truyện này có thể chạm đến mốt 1M đó 🙏🙏 để có được điều này hoàn toàn là nhờ công sức của các chị em bạn dì xinh đẹp chúng ta!!! Chúc các tình iu mãi xinh đẹp hạnh phúc ❤️

Cảm ơn cô Ly nữa nhaaa ❤️

-----oOo-----